

Sorsát előre megírták a Csillagok.
Ám őt az égi hatalmak sem állíthatják meg.

HEAVENLY BODIES

ÉGI TESTEK

IMANI ERRIU

Cartaphilus

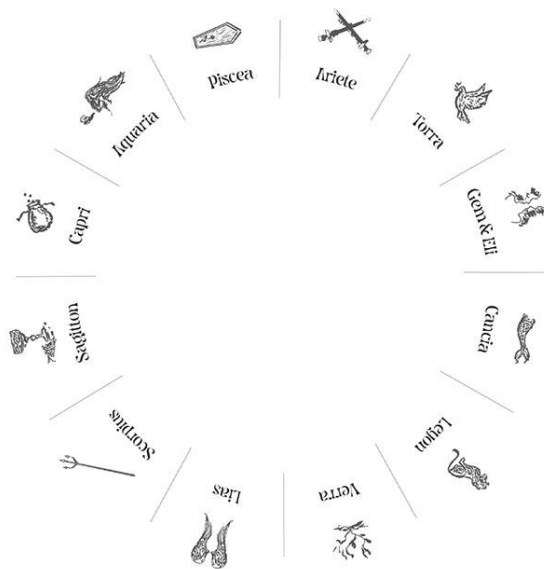
HEAVENLY BODIES

ÉGI TESTEK

Cartaphilus

*Demarcónak, aki nélkül mindez
sosem jöhetett volna létre.*

A csillagok

Ariete (*A-ri-ett*) – **Perses** patrónuscsillaga.

A Csillagok Királya. A düh, a háború és a vérontás istene.

Más néven a *Zsarnok*.

Torra (*To-ra*) – **Aphrodea** patrónuscsillaga.

A bujaság és a földi gyönyörök istennője.

Más néven a *Csábító*.

Gem és Eli (*Dzsem és Í-láj*) – **Castor** patrónuscsillagai.

A gyűlölet és az ármány istennője; a talányok,

a fortély és a tudás istene.

Más néven a *Szélhámos* és a *Csalfa Szavú*.

Cancia (*Ken-szi-a*) – **Altalune** patrónuscsillaga.

A fájdalom, a bűnbánat, a folyók és tavak istennője.

Más néven a *Síró Istennő*.

Leyon (*Le-jon*) – **Helios** patrónuscsillaga.

A büszkeség, a művészetek, a prófécia és a fény istene.

Más néven *A Fény Nagytiszteletű Ura*.

Verra (*Ve-ra*) – **Verde** patrónuscsillaga.

A föld és a romlás istennője.

Más néven a *Szűz*.

Lias (*Lá-jesz*) – **Concordia** patrónuscsillaga.

A szerelem, az igazság és a hazugság istene.

Más néven a *Szépséges Hazug*.

Scorpius (*Szkor-pi-usz*) – **Neptuna** patrónuscsillaga.

Az irigység, az óceánok és a mérgesek istene.

Más néven az *Irgalmatlan*.

Sagitton (*Sza-dzsi-ton*) – **Kaos** patrónuscsillaga.

A bor, az örület és a révület istene.

Más néven a *Tivornyázó*.

Capri (*Kep-ri*) – **A Bűnösök Sivatagának** patrónuscsillaga.

A kapzsiság, a pénz és a siker istene.

Más néven a *Kalmár*.

Aquaria (*Ak-ve-ri-a*) – **Sveta** patrónuscsillaga.

A balszerencse, a levegő és a jég istennője.

Más néven az *Áldatlan Hölgy*.

Piscea (*Páj-szi-a*) – **Asteria** patrónuscsillaga.

A sors, a rettegés és a Sötétség istennője.

Más néven a *Szunnyadó Istennő*.

Első fejezet

Mióta az eszét tudta, Elara Bellereve képes volt az álmjárásra. Némelyik közülük rémálom volt, és sötét, akár maga a Sztüx folyó, míg mások ártatlan, báránnyelűvel tarkított, ábrándos pasztellszínben játszottak. Aztán persze ott voltak még az átlagos hétköznapiak egyhangú, barna álmai, és a tömjénillatú prófétai látomások, melyeket Celestia látókai álmodtak meg.

Kétség sem fért hozzá, ezúttal egy heliosi álmvilágában találta magát. Ám ahogy óvatosan haladni kezdett a vörös homokdűnék közt, ismerős érzés fogta el. Járt volna már itt? Az álmot élénk és pazar színek jellemezték, a levegő száraz volt, és forró – szöges ellentéte a már jól ismert, hűvös és sötét álmoknak. Egy kecsesen mozgó, erőteljes férfialak háta rajzolódott ki előtte, kezében aranyszín kardot szorongatott. Épp harcolt valami ellen. Ám ahogy Elara közelebb lépett, észrevette, hogy árnyak kerítették körbe a férfit, támadásaikkal belé fojtva segítségért könyörgő zihálását.

Elara ekkor hirtelen felriadt, és idegesen pislogott néhányat, miközben az álmvilág színeit a valóság koromsötétje váltotta fel. Arcát valami durva anyag, az érzés alapján egy zsák felülete dörzsölte.

Az utolsó emléke az volt, hogy vér áztatta ruhájában rohan végig a macskaköves utcán, át az Álmodók Negyedén, aztán...

Akárhogy is igyekezett, hiába próbált visszaemlékezni. Az orrához nyomott rémpipacsok illatán és a dereka köré fonódó karokon kívül semmi egyebet nem volt képes felidézni.

Nagyot nyelt, majd felemelte gúzsba kötött kezét, hogy levehesse a zsákot fejéről, de egy erős rántás a kötélen megakadályozta benne. Felszisszent, leeresztette a kezét, aztán megpróbált felülni, amennyire csak tudott. A paták

dobogása és a hátába vájó falécek érdessége alapján egy lovas kocsin lehetett.

– Ha pénzre van szükségetek, tudok adni – mondta, és közben hevesen pislogott, mintha azzal számúzhethné a sötétséget.

Halk nevetés hangzott fel, amit egy férfihang követett, kissé emelkedő tónusú akcentussal:

– Abból már így is van elég.

– Akkor mégis mit akartok tőlem? – kérdezte színlelt önbizalommal a hangjában. – Csak nem a Csillag szövetségesei vagytok?

Csend.

A lány hátradőlt, elméjében derengeni kezdtek a mindent beborító sötétséget megelőző emlékek.

Az egyik pillanatban még Lukasszel táncolt a születésnap bálján, aztán a következőben...

Vörös csillagfény. Hevesen patakzó vér a márványpadlón. És egy menekülésre szólító kiáltás.

Lélegzetvétele az emléktől egyre hevesebbé vált. Megpróbált erőt venni magán. Aztán ismét. Végül szorosan behunyta a szemét.

Elzárom a dobozba. Elzárom a dobozba. Elzárom a dobozba.

Addig ismételtette ezt magában, míg végül sikerült mélyre temetnie érzéseit, és helyükre a higgadtság fátylát borítania.

Végiggondolta a helyzetét. Nagyon úgy tűnt, hogy elrabolták. Kibaszottul elrabolták. Úgy érezte, a balszerencse istennője, Aquaria biztosan jót mulathat rajta.

Ismét nagyokat pislogott. Muszáj résen lennie, és minél többet megtudnia környezetéről. Az utolsó néhány óra emlékei hiába próbáltak kitörni bőrtönükből, Elara összeszorította a fogát, és figyelmen kívül hagyta őket. Nem gondolhat rájuk. Nem gondolhat az otthonára. Akkor biztosan magába zuhanna.

Gondolkozz!

Hogy szabadulhatna meg a fogvatartóitól? Ellenőrizte gyomra mélyén varázsforrását, melynek kavargása

biztosította róla, készen áll a Hármak használatára.

Meg sem próbálta előhívni a vele született árnyakat. Ha tizennyolc év alatt nem jelentek meg, akkor nem most fognak.

Álomjárása jelen esetben mit sem használt volna, így kénytelen volt utolsó képességére szorítkozni – ami éppenséggel tökéletesen illett a helyzethez.

– Hova visztek? – kérdezte Elara annyi bátorsággal hangjában, amennyit csak képes volt összegyűjteni. Aztán lenézett, és némi fényre lett figyelmes, amely a zsák szájánál, egy apró résen keresztül szűrődött be. Óvatosan mozgolódni kezdett, apránként tágítva a résen. Végül aztán megpillantotta cipőjét, tőle kissé jobbra pedig egy pár nehéz csizmára lett figyelmes, mely Asteria fényében úszott.

– Hamarosan meglátod.

Miközben nekifogott kieszelni tervét, szemét továbbra is a halványlila fényen tartotta – az egyetlen dolgon, ami biztosította róla, hogy még mindig Asteriában vannak. Először is, ki kell várnia, hogy megálljon a kocsi. Ez pusztán idő kérdése. Aztán amikor ezek a haramiák – vagy akárkik is legyenek – megpróbálják őt elhurcolni, hogy beteljesedjen sanyarú sorsa, megszökik a fogságukból. Tudta, hogy képes rá. Muszáj képesnek lennie rá. A kocsi mindeközben tovább zötykölődött. Elara teste kissé elernyedtt, és alvást színélve újra meg újra átgondolta menekülési tervét.

Abból ítélve, hogy a fény indigószínűbe hajlott, már órák telhettek el, mire végre valaki megtörte a csendet:

– Éhes vagyok.

Elara megfeszült az újabb ismeretlen hangtól. Akcentusa hasonlított az előzőéhez.

– Ehetsz, amint átértünk a határon – válaszolta az először hallott hang gazdája. – Mondjuk, ha legalább annyira foglalkoztatnának a királyod utasításai, mint az, hogy éppen mivel tömd magad, már rég előléptettek volna. Csakis magadnak köszönheted, hogy nem vagy a királyi gárda tagja.

Elarát túlságosan lekötötték az imént hallott beszélgetés részletei, hogy értse az erre érkező, mormogó választ.

Király? Határ?

Borzongás futott végig a gerincén. Kétség sem fér hozzá: Heliosba viszik.

Minden csepp akarateréjére szüksége volt, hogy ne essen pánikba. Ezek nem holmi asteriai zsványok. Heliosiak rabolták el – ráadásul katonák, ha minden igaz. És egyenest az ellenség területére hurcolják.

A királyságba, mely miatt a sajátja éveken át szenvedett. Blokádok, fosztogatás és az egész világ felbujtása népük ellen – mindez annak a férfinak köszönhető, aki vagy két évtizeden át vezette háborúját Elara édesapja ellen: Idris D'Oro királynak, a Sötétség ellen vívott háború vezéralakjának.

– Királyi gárdista létetekre elég pocsek munkát végeztek – szolt hozzájuk. – Nem kellene... nem is tudom, mondjuk, a király mellett lennetek?

– Miből gondolod, hogy gárdisták vagyunk? – érkezett némi hezitálás után a válasz az első hang gazdájától. Elara valószínűnek tartotta, hogy ő lehet a vezetőjük.

– Mondjuk úgy, nem igazán szerettek halkan beszélni – válaszolta Elara.

Kijelentését elmormolt káromkodások sora követte. Öt, legfeljebb hat újabb hangot különböztetett meg ez idő alatt egymástól.

– Nincs több kérdés – vetett véget a zsvajnak a vezető komoran.

– Szerintem mindannyian jobban járnánk, ha itt és most végeznétek velem – mondta Elara. A halál vár rá, vagy valami annál is rosszabb sors, amint beteszi a lábát a Fény Palotájába. Ha van bármi esélye, hogy elszökhet a határ közelében, meg kell ragadnia.

– Nem fogunk bántani.

Elara finom mozdulatokat végezve ismét megpróbálta kiszabadítani a kezét. Mozgolódása közben töre nekinyomódott combjának. Megkönnyebbült, hogy a katonák nem fedezték fel rejtett fegyverét, azonban magában hamar szitkozódni kezdett, amint rájött, hogy túl

messze van gúzsba kötött keze számára.

Amikor a lovas kocsi végre megállt, Elarától balra éles kopogás hangzott fel.

– Mi járatban vagytok? – kérdezte valaki az asteriai határvidéken élőkre jellemző erős akcentussal.

Elara mély lélegzetet vett, de mielőtt elsíkhathatta volna magát, egy erős kéz szorult szájára, a zsák anyagának egy jókora darabjával betömve azt. Hiába köhögött, a szorítás nem enyhült. Aztán egy újabb kéz érkezett, és lenyomta a vállánál fogva, amiért küzdeni próbált.

Érthetetlen beszédhangok hallatszottak a kocsis irányából, amit pénzcsörgés követett.

Újabb éles kopogás, aztán ismét haladni kezdett a kocsi. Némi várakozás után a kezek szorítása is engedett. Kiköpte a zsák szájába gyömöszölt részét, amit köhögés követett, miközben lepillantott a beszűrődő fényre. Kétségbeesés töltötte el, a jól ismert levendulakék szín ugyanis időközben hevesen izzó narancssárgára váltott. Túl voltak a határon.

Hirtelen lerántották a zsákot a fejéről, és összerezszent Helios mindent betöltő, szinte már fájdalmasan ragyogó fényáradata láttán, mely rikító aranyszínbe burkolta a szekeret. Túlontúl harsány volt, szöges ellentéte otthona jól megszokott, nyugalmat árasztó fényének. Pislantott néhányat, mire észrevette, hogy egy férfi áll előtte – egy meglehetősen jóképű férfi, enyhe grimasszal az arcán. Akárcsak a bőre, a szeme is barna színű volt, haját katonásan rövidre vágták. Feje egyik oldalán a hajába összetett mintát borotváltak, ami aztán egyenes vonalakban végződött, a Fény sugarait szimbolizálva. Heliosi volt, persze, de azért jobban szemügyre véve nem is akármilyen...

– Ki vagy te? – kérdezte Elara, aztán a csapat többi, talpig aranypáncélba borított tagjára pillantott.

– Leonardo Acardi – mondta a barna szemű férfi.

Elara gyomra görcsbe rándult.

– Helios hadseregének tábornoka. A Király Villámcsapása. A férfi megvonta vállát, szemében apró csillogás játszott.

– Valóban így emlegetnének?

Elara elfordult a férfitől, hogy még egy utolsó pillantást vethessen távolodó otthonára. A megvetés már jól ismert érzésétől összeszorult a szíve, ahogy meglátta Piscea, Asteria patrónuscsillaga templomát, melyen keresztül be lehetett jutni királyságukba. Tökéletes, fényesen csillogó obszidiánoszlapai ennél jobban már el sem üthettek volna Asteria alkonyatba öltözött, halvány árnyalataitól. A legfeltűnőbb azonban Piscea ragyogó ezüstkőbe vésett imája volt, mely kifejezetten újnak számított, tekintettel arra, hogy csupán néhány évtizeddel korábban fogalmazták meg:

Tiszteljétek. Féljétek.

Találó ima ez a sors, a rettegés és a Sötétség istennőjéhez, aki a mai napig szunnyad, hála a Csillagoknak. Elara a magasba emelte tekintetét. Mintha vágást ejtettek volna az égen, úgy különült el egymástól az aransárga és a zafírkék szín: ahogy haladtak, az előbbi fokozatosan váltotta fel az utóbbit.

– Hamarosan a palota lovain folytatjuk utunkat – mondta Leonardo. – A szekeret Sol határán hagyjuk.

Elara felidézte magában geográfiai tanulmányait. Jól sejtette: Helios fővárosába tartanak, egyenest a Fény Palotájába. Elcsendesedett, hátradőlt, és merített varázsából. Amint hozzálátott, rögvést eluralkodott rajta a rosszullét vér áztatta ruhájának szagától, ahogy felszínre törtek nem kívánt emlékei.

Vér.

Csillagfény.

Fuss!

Szorosan behunyta a szemét, mire a képek ismét eltűntek. Míg Asteriában sötét növényzet szegélyezett minden utat, itt csak poros utcák tárultak elé. Bár a kocsi némileg tompította a külső zajokat, így is jócskán nagyobb volt a zivaj, mint amihez szokott. És az istenekre, ez a tikkasztó hőség! Vastag gyapjúruhájában majd' megfulladt, alatta viselt fűzője bevágott mellkasába és derekába, gerince mentén izzadság gyöngyözött. Mindez azonban hidegen hagyta. Amúgy sem tervezett a szükségesnél egy perccel sem többet tölteni ebben

az átkozott városban.

Úgy érezte, készen áll. A kocsi megállt, ajtajai kitértek.

Amint kiléptek, és Leonardo ki akarta őt vezetni, azonnal cselekedett.

Varázsa táncra kelt, szálanként szőve a láthatatlanság gubóját teste köré. Hiába szitkozódott Leonardo, és kiabáltak utána a katonák, Elara már kicsusszant a kezük közül.

Sebesen elviharzott a kocsitól, egyenest Sol utcáira.

Második fejezet

Fény, hangzavar, hőség – minden ellene dolgozott. Egy volt a széllel és a földdel, igyekezett minden erejével fenntartani illúzióját, ám a piacra készülő kocsisok nyüzsgése, a mosónők pletykálkodásai és a hangos gyermekkacaj tompították érzékeit. Aztán egyszer csak...

– Picsába! – kiáltott fel, amikor kis hía volt, hogy egy fűszert szállító szekér nem zúgott neki. Amint a szekér továbbállt, Elara átrohant az úton, miközben hangos kiáltás követte. Varázsa azonban szertefoszlott. Nem tudta, hova tart, csak azt, hogy le kell ráznia a katonákat. Ahogy próbálta kitalálni, merre tovább, egzotikus virágok, fűszerek és mosott ruha illatát hozta a szél felé. Túl sok volt ez egy olyan lány számára, aki korábban még sosem járt királyságuk határán túl, így sikátorról sikátorra haladt, míg végre csend és árnyék fogadta. Időközben a kiáltások is elhaltak.

Éles fájdalom hasított belé, jelezve varázsforrása kiapadását. Túl sokat merített belőle, túlon túl meggondolatlanul. Kétségbeesetten, zihálva nézett körbe, majd meggyőződött róla, hogy valóban egyedül van, és hátát a hűvös terrakotta falnak vetette. Három lélegzetvételt követően felgöngyölte ruháját, és a combjához rejtett tőrért nyúlt. Markolatát a fogai közé szorította, hogy mélykék, csillogó pengéje segítségével, mely olyan volt, akár otthona csillagos ege, végre megszabadulhasson béklyójától. Megkönnyebbülten felsóhajtott, amikor az utolsó szál is elpattant. Mielőtt ismét elrejtette volna fegyverét, megszokásból végigsimított a tőr markolatába ágyazott obszidián- és zafirkristályokon.

Vastag, púderkék ruhája nehéznek érződött a melegben – a ruhát beborító, rászáradt vérről nem is beszélve. Szántsándékkal sem hívhatta volna fel magára ennél

jobban a figyelmet, holott a heliosi divatot sem nevezte volna éppen visszafogottnak a menekülése közben elkapott, lopott pillantások alapján. Elara szitkozódva tépte le magáról ruháját, amit a fűzője követett. Ruhája vastag gyapjúanyagának hála, fehér alsóruháját nem szennyezte vér.

Bemocskolt ruháját félredobta a sikátorban, és folytatta útját. Különféle terek mellett haladt el: egyeseket vakítóan fehér házakkal körülvett, pazar szökőkutak díszítettek, másokat hatalmas embertömeg lepett el, megint másokat csend borított. Választása egy üresnek tűnő térre esett, ahol tájékozódásképp körbefordult. Meg kell találnia az utat a határ felé, aztán pedig nekivágni. Az, hogy a lába kisebesedhet, vagy a teste csődöt mondhat az út során, nem számít. Muszáj hazajutnia.

Gondolatai egyre csak otthona és a hozzá fűződő utolsó emlékképei körül forogtak: anyja sikolya, melyet apja üvöltése, aztán csillagfény és kacaj követ – túl későn fogták fel, kivel találták szemben magukat.

Hirtelen kiabálások és előrántott kardok hangja csapta meg fülét. Futni kezdett, mire újabb örökkel találta szemben magát.

Egy másik sikátor felé vette az irányt, ám onnan is aranypáncélos katonák masíroztak elő. Teljesen körbevették.

– Lám-lám, csak nem hazarepülni próbál a kis madárka? – vigyorgott az egyik katona.

Néhányan füttyögni és sugdolózni kezdtek. Elara keze nyúlt volna a töréért, de mivel az a combjára volt erősítve, nem volt lehetősége megragadni, ugyanis máris felé tartott a férfi, akinek az arcán ocsmány sebhely éktelenkedett.

– Szerintem nyirbáljuk meg kissé azokat a szárnyakat – szólalt meg ismét, vigyorával elővillantva megsárgult fogait. Mivel Elara nem látta őt a szekéren tartózkodók közt, úgy gondolta, hogy a városőrök közé tartozhat.

– Ez nem tartozott Leonardo tábornok parancsai közé! – csattant fel egy fiatal katona.

– Ha jól látom, ő most nincs itt, nem igaz?

A sebhelyes arcú férfi ismét Elara felé közelített, kardját egyik kezéből a másikba dobálva. Elara hátrált volna, ám még egy lépést sem tett meg, máris fegyvert szegeztek a hátának. Feje még zsongott a kimerültségtől, de felszínre kényszerítette illúziókeltő varázsának utolsó cseppjeit.

– Fogjátok le, fiúk!

Bár minden porcikája sikítani, sírni és könyörögni akart, színlelt nyugalmat erőltetett magára.

Füle csengett a csapatnyi ember feltörő, izgatott kacagásától, vállát durva kezek ragadták meg, de nem szólt semmit.

– Nem tartod ezt kissé közhelyesnek? – sóhajtotta Elara, mire a férfi elkomorodott. – Nagy, éktelenkedő sebhely, sötét sikátor és egy férfi, akinek amint egy csepp hatalmat adnak a kezébe, arra használja, hogy ráerőszakolja magát egy nőre.

Sofia büszke lett volna rá a higgadt hangnem hallatán.

– Tudod te, kivel beszélsz így?

– A tegnapi sörtől bűzlő leheleted alapján – mondta kissé oldalra biccentett fejjel, töprengést színelve – egy alkoholista városőrrel, aki sosem volt képes feljebb mászni a létrán, hogy több legyen, mint a tábornok ölebe.

A férfi arca eltorzult a dühtől.

– Ezért megfizetsz. Vigyétek oda! – mordult rá az egyik katonára, fejével a sötét sikátor felé intve, ahonnan Elara érkezett.

Elarát gúnyos megjegyzések közepette rángatták oda, de ő nem szegült ellen. És egy pillanatig sem vette le szemét a sebhelyes férfiről.

Viharos vizeken keresztül lehetetlen tisztán látni, emlékeztette magát. Meggannyi tanára közül az egyik folyton ezt próbálta beszuszakolni a fejébe, válaszul dühkitöréseire. Csak akkor szólalt meg, amikor már a falnak préselték:

– Adok egy utolsó lehetőséget, hogy úriemberhez méltóan viselkedjete, és elengedjete.

Egy másik, köpcös katona erre megragadta a kezét, és összefogta Elara háta mögött.

A sebhelyes férfi érzelemmentes nevetést hallatott.

– Fogd be a pofádat, te elkényeztetett kis szuka – vetette oda neki. Mocskos kezével megragadta a fehér ruhát, eltépte a kivágásánál, és ajkával a lány nyakához közelített.

Te irányítod az érzelmeidet, nem azok téged.

Másik lecke, egy másik tanártól.

Elara mozdulatlanul tűrte a gusztustalan nyelvet a nyakán. Inkább örvénylő, előtörni kész varázsára koncentrált – ereje utolsó cseppjére, mely a következő pillanatban kiáradt belőle.

Ismét egy illúzió. Ezúttal azonban egy rémálomé.

Varázsa mögötte tört fel, eltakarva a Fényt felettük. Az örök megfeszültek. A kezek szorítása elernyed. Aztán nyöszörgés hallatszott, melyet sikolyok követtek.

Elara illúziókéltésének csakis az akarata szabott határt, mely ez alkalommal a katonák legrosszabb rémálmaikat hívta életre.

– Kíváncsi vagyok, vajon mit láthatsz – mondta halkan az ijedt, hátráló őrnek. – Egy szellemet? Egy lelketlen szörnyet? – Újabb sikolyok törtek fel, zeneként Elara fülének. Lassan közelített a férfihoz. – Vagy talán a saját tükörképedet?

– Kérlek... – mondta a katona, és arcán egy könnycsepp gördült le.

– Azt szeretted volna, ha én is így könyörgök? – suttogta. – Szóval szeretsz védtelen, ártatlan nőkre támadni. Kíváncsi vagyok, hogy reagálnál, ha egy férfi, mondjuk, a lányoddal tenné ugyanezt.

A férfi térdre rogyott, szeme tágra nyílt a rettegéstől. Az örök közül többen is a földön fetrengtek, magzatpózba görnyedtek vagy jajgattak. Mind oly könnyen átadta magát a rémületnek.

Elara összeszorította fogát, és még egy utolsó varázst szabadított a sikátorra: akaratával megparancsolta az eleven gyötrelmeknek, hogy kísértsék ezeknek a férfiaknak a rémálmaikat egészen szánalmas életük végéig. Ammóniaszagot érzett, és elmosolyodott a látványtól, ahogy a rémült férfi nadrágja nedvessé vált az ágyékánál.

Vérfagyasztó sikoltás tört fel a férfi torkából, mire Elara a

kezét szorosan a szájára tapasztotta. Könnyek patakzottak a katona arcán, és hisztérikus motyogásba kezdett.

– Ezt az összes nőért kapod, aki áldozatul esett neked. Mindazokért, akiket zaklattál, és engedély nélkül elragadtál. Jól tudom, nem én vagyok az első – mondta Elara, majd közelebb hajolt. – De én leszek az utolsó. Ha te vagy akármelyik cimborád akár egy ujjal is ismét hozzányúltok egy ártatlan nőhöz, imádkozni fogtok ezekért a rémálmokért, ugyanis *semmiség* lesz ahhoz képest, amit én teszek veletek.

Hirtelen léptek zaja csapta meg Elara fülét: Leonardo tűnt fel a sikátorban, háta mögött két másik őrrrel. A szeme elkerekedett, és arcára döbbenet ült ki, ahogy végigtekintett a fetrengő, siránczó katonákon.

Elara megpróbálta életre hívni a férfi rémálmait, hogy elfuthasson, de mindhiába – a fejébe hasító éles fájdalomtól tudta, hogy varázsforrása teljesen kiapadt. Menekülni próbált, de Leonardo utánavetette magát. A lány csuklóit ismét szorosan összekötötték, de az árnyméreggel átitatott kötélről kis híján elnevette magát, hisz amúgy is képtelen volt ereje használatára.

Kiapadt varázsforrása miatt képtelen volt szembeszegülni a katonákkal, így hát hagyta, hogy elvezessék.

– Ki vagy te? – kérdezte egy idős asszony rémülten otthona résnyire nyílt ajtaja mögül.

– Csak egy elkényeztetett kis szuka – kacsintott rá Elara.

Harmadik fejezet

A hőség csak tovább rontott Elara amúgy is hasogató fejfájásán, miközben Leonardo végigvezette a Fény Palotájához vezető sétányon. A lány igyekezett kordában tartani érzéseit és fékezni remegését, ahogy színlelt bátorságának szertefoszlásával elkezdte felfogni helyzete súlyosságát. Fájdalma, dühe és csillagverte, szorító béklyója ellenére azonban áhítat fogta el az elé táruló palota látványtól. Tornyai a felhőkig magaslottak, csillogónak tetsző árnyékokat vetve. Mögötte egy olvasztott arany és bronz színében játszó vízesés zubogott, mintegy keretbe foglalva a D'Oro család otthonát. A bejáráthoz vezető emelkedőhöz érve a macskaköves utat két oldalról barackszín virágok takaros ágyásaival szegélyezett, sima felületű kövek váltották, melyek csillogtak a Fényben. Elara igyekezett figyelmen kívül hagyni a hátán alágördülő izzadságcseppeket és a tényt, hogy épp egy szál szakadt alsóruhában készül betérni esküdt ellenségei otthonába.

– Tetszik a látvány? – kérdezte Leonardo, mire a lány elfintorodott.

– Gyönyörű szép város. Kár, hogy egy öntelt pöcs az uralkodója.

– Vigyázz a szádra! – mondta a férfi halkán, közelebb húzva magához Elarát. – Tartsd meg magadnak az efféle felségáruló mocskolódást.

Elara magába fojtotta további megjegyzéseit, mivel időközben a palota bejáratául szolgáló, aranyozott kapuhoz értek.

A toronymagas kaput két oldalról szárnyas oroszlánok fogták közre. Színtiszta aranyból faragták ki őket, amit szinte árasztani látszott magából a város, tanúbizonyságot téve Helios gazdagságáról. Úgy tartják, egykoron ezek a mythasok szelték Helios egét. Az őrzőket üvöltés közben formázták

meg, agyaraik veszedelmesen csillogtak a Fényben. A kaput domborművek díszítették, megörökítve Leyonnak, Helios patrónuscillagának alászállását, és miközben betuszkolták rajta, Elara úgy érezte, mintha egyenesen az oroszlán szájába menetelne.

Ahogy végighaladtak a hűvös márványfolyosókon, a tágas terek a falakat díszítő, megannyi díszes keretű festménynek köszönhetően szinte egybemosódtak. Újabb ajtó nyílt előttük, ezúttal virágokkal és tekergő indákkal berakva, melyen Leonardo egyszerűen csak betaszította Elarát.

Elara két botladozó lépést követően megállt az elé táruló, barlangszerű trónterem láttán. A plafonját, a falait, de még az ablakait is freskók díszítették, megörökítve Helios történelmét. Először a hírhedt csatáról készült ábrázolást pillantotta meg, mely Helios szárnyas oroszánjai és Sveta angyalai között zajlott, majd tekintete egy másik freskóra vándorolt, és a szemét résnyire húzta: a Sötétség ellen vívott háború falfestménye dicső megmentőként ábrázolta az Asteria falait ostromló Idris királyt, fejét fénykorona ékesítette.

Hirtelen taszítottak rajta egyet hátulról. Fogcsikorgatva azt kívánta magában, bár feltöltődne a varázsa, mire a terem túlsó oldalán lévő trónhoz érnek. Frangipáni egzotikus, édes illata csapta meg orrát, ahogy elhaladt egy barackszín virágokkal szegélyezett kis medence mellett. A falakba mélyedéseket vájtak, melyek előtt fátyolfüggönyök lógtak. Mielőtt ismét megvizsgálhatta volna varázsforrását, vagy egyáltalán megállhatott volna egy pillanatra, közvetlenül a nagyobb trón elé taszították.

A király helyett a freskóval díszített plafont bámulta, tudván, hogy az uralkodót mennyire feldühítheti, ha nem vesznek róla tudomást.

– Elnézést a késedelemért, felség – szólalt meg Leonardo Elara háta mögül. – Valaki a vártnál nagyobb zűrzavart okozott.

Elara szórakozottságot tettetve fújtatott egyet, látván, hogy azon egy pillanatig sem gondolkozott el a tábornok, vajon

miért kellett Elarának használnia az erejét a katonákon, majd végre hajlandó volt tekintetét a királyra szegezni.

Idris D'Oro bőre olívaszín volt, és tág orrlyukai miatt úgy tűnt, mintha folyton fintorogna. Az idősödő férfi teste valóban harcedzettnek festett, ám egykor duzzadó izmait időközben kövér has váltotta fel. Fekete haját hátrafésülte, emiatt jól látszottak ferdén ívelő szemöldökei, ám nem ettől futkosott a hideg Elara bőrén: aranyszínű szemei akár az üvegszilánkok, kiüresedett, hideg tekintetét kölcsönöztek a királynak.

– Elara hercegnő... – mondta tenyérbemászóan.

– Igazából jelen állás szerint most már királynő.

Elara tekintete ekkor a király mellett helyet foglaló alakra irányult, aki titulusa hallatán kissé előre hajolt, állát azonban továbbra is a kezén pihentette. A lány szíve hatalmasat dobban, ahogy tekintetük egymáséba fonódott. A férfi olyan jóképű volt, hogy attól egy pillanatra teljesen lefagyott. Aranybarna bőre valamivel sötétebb volt, mint a királyé, erős állát és arcának határozott vonásait csak még jobban kiemelték fekete szemöldökei és homlokára hulló tincsei. Fülében apró aranykarika csillogott, hála az ólumüveg ablakokon beszűrődő fénysugaraknak. Mindezek ellenére az ő esetében is az aranyszínű szempár ragadta meg igazán Elara figyelmét: csillogott, akár a fején hanyagul pihenő korona, az árnyalata pedig olyan volt, mint a palota mögött csobogó vízesésé. És úgy tekintett a lányra, mint ragadozó a zsákmányára, végigpásztázva alakján, alaposan szemügyre véve a szakadt hálóinget.

Ekkor hasított Elarába, kit is bámult meg az imént oly hosszasan. Felismerését megneszelve a fiatal férfi egy lassú, éhes mosolyt villantott rá. Nem más volt ő, mint Lorenzo herceg, Helios Oroszlánja.

– Úgy hiszem, ahhoz koronázási szertartásra is szükség van – vetette oda gúnyosan Idris.

– Az igazat megvallva eléggé lefoglalt az elrablásom ahhoz, hogy megjelenjek rajta – mondta Elara. Tekintete továbbra is a hercegen időzött.

Hirtelen eszébe jutottak a férfiről szóló történetek és pletykák. Egy pillanat erejéig lehunyta szemét, nyugalmat parancsolt a testére, és kényszerítette magát, hogy figyelmen kívül hagyja a herceg átható tekintetét, aztán ismét a királyra nézett.

– És ha már szóba került – kezdte Idris –, sajnálattal értesültünk a néhai király és királyné elhunytáról, hercegnő.

– Pontosabban a meggyilkolásukról.

– Ezer szerencse, hogy az őreim időben rád letek, máskülönben talán te lettél volna a következő. – Idris kissé lehajtotta fejét, majd hozzátette: – Vagy talán mégsem, ha igazak a hírek arról, hogyan menekültél el egy Csillag haragja elől.

A száraz hőség hirtelen eloszlott a trónteremből, Elara teljes lénye megfeszült és fagyossá vált.

– Ezt mégis honnan...

– Ugyan, azt hitted, mostanra nem tudta meg Celestia összes királya és királynője? Elvégre mind a Csillagok szolgálói vagyunk. A tegnap éjszaka történetek után Leyon azonnal a templomához hívatott minket. Továbbá a kis próféciádról is beszámolt, amivel ez az egész kezdődött. És amely felelős Ariete megidézésért.

Elarának ismét meg kellett küzdenie a felszínre törő emlékképekkel. Felvillant előtte szülei könnyes szemének látványa. Csupán az azt megelőző éjszaka tért vissza a vándorvásárból, és követelte tőlük az igazságot. Tudni akarta, igaz-e a prófécia, amiről a concordiai papnők szóltak.

– Akkor azt is tudod, hogy rengeteg kockázattal jár az ittlétem. A Csillagok Királya bármit megtesz, hogy előkerítsen. Egy egész trónteremnyi emberrel végzett azért, mert bűjtatni próbáltak. Veled sem tenne kivételt – mondta Elara, arcára rideg mosolyt erőltetve.

A koronaherceg továbbra is csendben ült az apja mellett, szeme résnyire szűkült.

– Pontosan ez az oka annak, hogy idehozattalak.

– Ezt fejtss ki bővebben.

Utasításától Idris orrlyukai még szélesebbre tágultak.

Fiára tekintett, aki csak felvont szemöldökkel nézett vissza rá, továbbra is szótlanul, majd felállt; fakó, kihúzott szemében megcsillant valami.

– Végezni akarok egy Csillaggal. És te leszel a segítségemre ebben.

Negyedik fejezet

Elara hátrált egy lépést, amitől egyenest Leonardónak ütközött.

Biztosan csak rosszul hallotta.

– Végezni akarsz egy istennel? – kérdezte rekedtes hangon.

A királyi család tagjaként Elara tisztában volt a Csillagok hibáival, kiket oly vakon dicsőítettek Celestia-szerte. Bár szunnyadó patrónuscsillaguk okán királyságuk érintetlen maradt, mindössze nyolcéves volt, amikor meghallotta, ahogy szülei arról beszélgetnek, hogy milyen szörnyűségeket műveltek a Csillagok, miután alászálltak otthonukból, a Mennyekekből. Capri több alattvalóját is tömör arannyá változtatta, valahányszor veszített kártyajátszmaik során. Sofia elmondása szerint Aquaria hajlamos volt a dühkitörésekre, melyek során balszerencsével és átokkal sújtott teljes családfákat. Ariete pedig... a királyi család egyetlen tagját sem kellett emlékeztetni a vérfürdőkre, melyeket annak idején rendezett. Elara éveken át próbált rájönni, egyáltalán miért is kellene ilyen kegyetlen, szeszélyes lényekhez imádkozniuk, ám ezt hangosan kimondani már önmagában is szentségtörésnek számított volna.

Idris egy pillanatig babrált a kisujján hordott sárgatopáz gyűrűvel.

– Még hozzá nem is akármelyikkel. Ariete-tel, a Csillagok Királyával – mondta, aztán felállt, és töprengő arccal sétálni kezdett fel és alá.

Az őt mindentől megfosztó istenre gondolva Elarában ismét fellángoltak az emlékek, melyeket oly keservesen próbált magába fojtani.

– Miért? – Csupán ennyit tudott kérdezni.

– Ha a Csillagok Királya elbukik, a többi istenre is hasonló sors vár. Celestia uralkodói évszázadok óta hajtanak térdet

előttük talpnyaló szolgaként. Ez idáig azt hittem, hogy a Csillagok érinthetetlenek. Hogy sérthetetlenek. Egészen addig, amíg te színre nem léptél.

– Keress valaki mást. A Csillagok előbb-utóbb úgyis megtudják a terved, úgyhogy a legkevésbé sem hiányzik, hogy *divinitas* sújtsa le rám.

A vég legszörnyűbb módja a *divinitas* általi halál. A pusztító csillagfényár először megvakítja, majd elevenen megnyúzza áldozatát, és végül a szó szoros értelmében eltörli a létezését, a test elpusztításával megakadályozva, hogy a lélek eljuthasson a Szentföldekre, vagy legalább a Temetőbe – a Szentföldek paradicsoma és a Holtföldek kárhozata közti túlvilágba. Ismét eszébe villant szülei tekintete, amint lesújtott rájuk a vörös csillagfény, és az emlék hatására szorosan behunyta a szemét.

– Azt hiszed, van választásod?

Amikor Elara kinyitotta a szemét, a király ismét a trónján ült, ujjai hegyéből szörnyűséges fényt árasztva. Elara pislantani sem mert, tudván, hogy a fényével az uralkodó képes kedvére fájdalmat okozni neki.

– Nem térhetsz vissza Asteriába – folytatta a király. – Addig semmiképp, ameddig maga a düh és vérontás istene vadászik rád. Mit gondolsz, mégis hova mehetnél?

Elara ekkor eszmélt rá, mennyire feleslegesen próbált hazajutni. Mégis mi haszna lett volna abból, ha egyenest szülei gyilkosának tárt karjaiba sétál?

Sehová sem mehet. Senkihez nem fordulhat. És ezt az ezüsttoronyba zárt éveknek köszönheti.

– Itt maradsz – jelentette ki Idris. – Legkiválóbb szobánkban szállásolunk el, és semmiben sem szenvedsz majd hiányt, amíg hajlandó vagy alávetni magad a kiképzésnek. Teljesítsd be a sorsod, és válj a fegyverré, mely megrengeti a fellegeket!

Ez vagy a halál, mérlegelte magában lehetőségeit Elara. Tudta, hogy ha nem válik Idris szolgájává, egész életét az Ariete előli menekülésnek kell szentelnie.

– Miféle kiképzésnek?

– Tudom, hogy birtoklod a Hármakat, hercegnő. Elvégre rendkívül ritka, ha valaki királysága nemcsak egy, hanem mindhárom képességét birtokolja.

– Ezt mégis honnan veszed? – kérdezte Elara. Ez lehetetlen. Családja és tanítói bizalmas, szűk körén kívül senki sem tudhatott erről.

– Megvannak a forrásaim – válaszolta Idris, mire fia ajka megrándult. – A D'Orokra jellemző kegyetlen, szigorú kiképzésnek vetünk alá.

– És hogyan rejtetek el Ariete elől? – tudakolta Elara. Ha sápadt bőre nem is, ezüstsín szeme árulkodott asteriai származásáról.

A király csettintett, mire Leonardo eltűnt Elara háta mögül, és ismét feltárult az ajtó, melyen keresztül egy gyönyörű lány suhant be a terembe. Másnak tűnt, mint a heliosiak, akiket Elara eddig látott. Aranyszín haja izzón fénylett, zöld szemei csillogtak: vonzó külsejéről Elara alig bírta levenni tekintetét.

– Merissa felel az álcázásodért. Az itt-tartózkodásodhoz szükséges valamennyi részletről gondoskodtunk már.

– Szívmelengető kifejezés ez a rabságra – válaszolta Elara, mire Leonardo ismét feltűnt mögötte. – Mivel, ha szabad megjegyezmem, nem önszántamból tartózkodom az ellenség királyságában.

– Ez esetben úgy leszel elvonszolva szobádba, bár sokkal egyszerűbb lenne, ha önszántadból mennél.

Elara állkapcsa megfeszült. Eljátszott az ellenszegülés gondolatával, de a teste kimerült, akárcsak az elméje. Így hát kihúzta magát, sarkon fordult, és gúnyos megvetéssel szólt Leonardóhoz:

– Szóval, ha jól sejtem, te felelsz majd a kiképzésemért.

Kérdését követően rideg nevetés tört fel háta mögül.

– Nem – mondta Idris. – Arról a fiam gondoskodik.

Elara a hercegre nézett, aki átható tekintetét egyenest rászegezte.

A lány gúnyosan fújtatott egyet, hátradobta haját, hátat fordítva a herceg perzselő tekintetének, és hagyta, hogy

Leonardo kivezesse a trónteremből.

Ötödik fejezet

Leonardo csendben egy díszes ajtóhoz vezette Elarát, majd biccentett Merissának, és továbbállt.

Merissa lopva Elarára pillantott, aztán egy kulcsot húzott elő fátyolszerű, rózsaszín szoknyájából, és elfordította a zárban. Elara csak nagy nehezen bírta kordában tartani az arcára kiülő lelkesedést az elé táruló látványtól, sőt, kis híján fel is dühítette annak szépsége. Asteriai szobája is gyönyörű volt, ám sosem gondolta volna, hogy létezhet ehhez fogható. Elsőként egy hatalmas baldachinos ágyat pillantott meg, melyet két oldalról egy-egy márványoszlop fogott közre, majd egy félig nyitott, hatalmas, kétszárnyú ajtót, melyen keresztül meleg fuvallat áradt a szobába. Az erkélyhez közelebb lépve elgondolkodott, vajon milyen magasan lehetnek, ha esetleg szökni próbálna. A levegőben elvarázsolt, díszes olajlámpák lebegtek, a helyiség pedig elég tágas volt ahhoz, hogy kényelmesen elférjen benne egy dívány is, melyet díszpárnákkal és takarókkal raktak körbe. Kitekintve hasonló erkélyeket pillantott meg szemközt, hasonló szobákkal. A két oldal közt gondosan ápolt gyep terült el, és egy szökőkút csobogott a kellős közepén.

Visszatért a szobába, tekintetét egyenest a plafonra emelte, és megállapította, hogy ugyanolyan freskók díszítik, mint a korábban látott termeket. Ingerülten megdörzsölte a szemét. Otthonában a ruháikat és a dísztárgyaikat többnyire kékre, levendulaszínűre vagy feketére színezték, tisztelegve alkonyba borult egük előtt, itt azonban mindent elárasztottak a Fény sugarai, melyektől valósággal ragyogott a szoba, és ő úgy érezte, hogy ezt még sokáig képtelen lesz megszokni.

Merissa pepecselt kicsit az egyik párnával, majd megrázta a csuklóját, és megigazította az ágy függönyét is. Elara mindezt keresztbe tett karral nézte végig, és csak várt.

Tennivalói végeztével Merissa lassan felé fordult:

– Próbáltam a lehető legkényelmesebbé tenni az itt-tartózkodásod Solban – mondta lesütött szemmel, suttogásnak is alig nevezhető hangon.

A düh és a felháborodás egyszeriben elpárolgott Elarából. Vállai leereszkedtek, arc kifejezése megnyihlt.

Tudta, hogy nem Merissa tehet róla, hogy ellenségei elrabolták, és teljesítenie kell követeléseiket, így semmiképp sem akarta, hogy ez a szegény lány megrémüljön tőle.

– Ezt értékelem – mondta lágyan, mire Merissa kézremegése alábbhagyott.

– Én... Öfelsége felkért, hogy képességeim révén segédkezzek az álcázásodban, míg udvarunkban tartózkodsz – mondta, majd elindult a szobához csatlakozó helyiség felé, mely, bármennyire is nem akarta, ismét csak lenyűgözte Elarát.

A helyiség közepén a padlóba egy fürdőt süllyesztettek, melynek mérete egy kisebb medencéjével vetekedett. Kristálytisza vízzel és szappanos buborékokkal volt tele, festett, forró tapintású csempék szegélyezték. Jázminolaj illata terjengett a levegőben, fájdalmas vágyakozást váltva ki Elarából – túlságosan is emlékeztette ez őt a szobája ablaka alatt meghúzódó éjjázminfák illatára, melyek mindig megnyugtatták, valahányszor rettegés fogta el, hogy amint lehunyja szemét, egy rémálom kellős közepén találja magát.

– És mik lennének azok a bizonyos képességek? – kérdezte Elara, pislogással elűzve emlékeit.

– Majd meglátod. Ha szabad javasolnom, inkább kezdjünk egy fürdővel – mondta Merissa, és ajka apró mosolyra húzódott.

Elara figyelme ettől ismét ráterelődött ruhája állapotára, valamint a testére időközben rászáradt, ragacsos izzadságra.

Nem bánta, hogy Merissa önként nekilátott kibontani alsóruhája fűzőjét. Megszokta már, hogy a szolgálók előtt öltözködjön és vetközzön. Amikor szakadt és piszkosfehér ruhája a földre hullott, Merissa óvatosan felvette.

– Szeretnéd, ha megtisztítanánk, úrnőm?

– Az Elara is bőven megteszi. És nem, eszem ágában sincs megtartani – válaszolta Elara, lévén a ruhadarab még mindig az életét helyrehozhatatlanul megváltoztató estére emlékeztette.

– Hála a Csillagoknak. Amint lehet, tűzre vetem – motyogta Merissa, ám arcára rémület ült ki, amikor felfogta, hogy hangosan mondta ki a szavakat. – S-sajnálom, én csak...

– Remek ötlet – helyeselt Elara. Ajka erőltetett mosolyra húzódott, miközben megszabadult a combjára erősített toktól, melyben törét rejtegette, Merissa pedig félszegen visszamosolygott rá.

Mielőtt óvatosan belépett volna a vízbe, törét a fürdő peremére helyezte. A kellemesen hűvös fürdővíz balzsamként hatott felhevült bőrére.

Merissa a tokjában pihenő törért nyúlt, de Elara megállította:

– Szeretném inkább magam mellett tartani.

– Természetesen. Bölcs döntés – bólintott Merissa, és arcára megnyugtató mosoly ült ki.

Elarát szégyen fogta el. Más körülmények közt talán még barátokká is válhattak volna. Igyekezett elhessegetni az efféle gondolatokat.

– Idekészítettem már a különféle szappanokat, úrnőm – mondta Merissa, miközben leguggolt a fürdő mellett.

– Elara – javította ki ismét.

Merissa orcája rózsaszínre vált, Elara pedig igyekezett egy újabb, minél barátságosabb mosolyt erőltetni arcára, majd kissé hátat fordított a lánynak, hogy a szappanokért nyúljon.

– Milyen gyönyörűséges... – suttozta Merissa.

Elara erre nyakát nyújtogatva hátrafordult és rájött, mire is mondhatta ezt Merissa: egy fekete színű, kígyózó dragunt ábrázoló, ízléses tetoválás futott végig gerince mentén, melynek szárnyait és pikkelyeit ezüstszilánkok borították.

– Ó, a dragunom? A családunk jelképe.

– Ismerem a történeteket – bólintott Merissa.

– A legjobb barátnőmnek is van egy. Az övé egy éjfarkast ábrázol – mondta Elara, miközben figyelmét ismét a

szappanokra irányította. Valójában azonban nem ez volt Sofia családjának címere. Elarának mindig azt mondták, hogy olyan a lelke, akár egy draguné, ezért barátnője is olyan tetoválást szeretett volna, ami tükrözi a lelkét: így esett választása a kegyetlen, védelmező, hűséges fenevadra.

– Éjfarkasok... Az *Éjfarkas és Ezüst* mindig megríkatott kis koromban – válaszolta Merissa. – Gyűlöltem az Éjfarkast.

Elara egy pillanatra abbahagyta a mosakodást, és összehúzta a szemöldökét.

– Az Éjfarkas volt a történet hőse, a leány mégis végzett vele.

– Igen – kezdte Merissa elnyújtott hangon –, de csakis azért végzett vele a Fényleány, mert a harapásával elárulta barátságukat. Nem volt más választása. De aztán a vérébe került méreg miatt ő is holtan végezte.

– Egész más történetet ismerhetünk mi ketten – tette le a szivacsát Elara.

– Talán valami rosszat mondtam? – pirult el ismét Merissa.

– Nem, dehogy – vette ismét kezébe a szivacsot Elara. – Nem lepne meg, ha Heliosban a gyilkost dicsőítenék, aki elég ostoba volt ahhoz, hogy megpróbáljon megszeliđíteni egy bestiát.

Merissa ehhez nem fűzött hozzá semmit, csak csendben bólintott, majd nekilátott rendet rakni a fürdőszobában.

Fájdalom telepedett Elara gyomrának mélyére Sofia említésétől.

– Hagylak pihenni – mondta egyszer csak Merissa. – Hívj, ha szükséged van rám, a hálóban leszek.

– Köszönöm – felelte Elara, bár a gondolatai teljesen máshol jártak. Amint becsukódott az ajtó, elmerült a vízben, mely megtöltötte fülét és elmosta gondolatait. A víz közelsége általában megnyugtatta, ez alkalommal azonban képtelen volt leküzdeni a rá törő kéretlen, szörnyű gondolatokat, melyek akörül forogtak, hogy vajon mi történhetett Sofiával és az udvarnépével. Kedves volt számára a királysága, még akkor is, ha csak ablaküvegén keresztül láthatta.

Ismerős pánik kerítette hatalmába. Füle zúgni, keze

bizseregni kezdett. Hiába próbált levegőt venni, száját jókora adag víz töltötte meg.

Köhögve és levegő után kapkodva emelkedett ki a vízből, csuromvizes haja függönyként terült arca elé.

– Elara! Minden rendben? – kiáltott Merissa.

– Jól vagyok – mászott ki a vízből Elara.

Tenyerét a meleg csempére helyezve próbálta összeszedni magát, és csillapítani heves szívverését.

– Egyetlen éjszakát sem fogsz túlélni itt, ha hagyod, hogy eluralkodjanak feletted az érzelmeid – sziszegte magának. Felidézte magában a dobozát, amire Sofia tanította meg oly sok évvel ezelőtt. Obszidiánfekete volt, fényes felülete tükrözte Elara megszállott arckifejezését. Túl sok mindent zárt már el ide, de felnyitotta, figyelmen kívül hagyva a benne rejlő összes emléket és érzelmet. Ehelyett elképzelte, ahogy minden érzést és emlékképet, minden félelmet és fájdalmat a dobozba helyez, majd határozottan lezárta, ismét mélyre rejtve azt magában.

*

A hőségtől szinte teljesen megszáradt a nedves bőre, mire a bolyhos törülközőbe tekerve visszatért a hálóba. Merissa már a pipereasztal mellett állt, melynek közepén egy óriási, ovális tükör kapott helyet.

Elara értette a célzást, és vonakodva helyet foglalt a tükör előtt.

– A király a lelkemre kötötte, hogy amennyire csak lehet, a külsőd tükrözze a királyság lakosságát – mondta Merissa, miközben fésülni kezdte Elara haját. – A varázsom nem működik azokon, akik korábban már láttak, azonban Helios polgárainak többsége soha egy pillantást sem vetett Asteria királynőjére, úgyhogy...

– Minek nevezted? – fordult hátra hirtelen Elara, és egyenest Merissára meredt.

– Ki... királynőnek – hebegte a lány.

Elara hatalmasat nyelt.

– Köszönöm – mondta, azzal visszafordult, és Merissa

folytatta a fészülését.

– Mint mondtam, a varázsom álcázni fog. A legtöbben egy heliosi lakost látnak majd, ha véletlenül megpillantanának a palota területén.

Ujjai végén rózsaszín ragyogás jelent meg, melegséggel árasztva el először Elara fejbőrét, majd kékes árnyalatú, éjfékete, csípőjéig lelógó haját, aranyszín árnyalatot kölcsönözve annak. Elara arcára döbbenet ült ki.

– Csak nem bájoló vagy? – kérdezte. Merissa bólintott, mire Elara alaposabban is szemügyre vette a szolgáló vonásait. – Ezek szerint nem Heliosból származol.

– Nem – rázta meg fejét. – Aphrodeából.

Elarát megnyugtatta a felelet, és hagyta, hogy a rózsaszín bájvarázs tovább változtasson külsején. A tükörben nézte, ahogy szeme sötétebb barnára, bőre pedig a heliosiakéhoz, a Fény követőinek bőréhez hasonló izzásúra váltott. A varázstól korábban sosem tapasztalt ragyogást látott magán, és szinte a felismerhetetlenségig megváltozott a külseje.

– Ezt látják majd, ha megpillantanak. Azok viszont, akik korábban már láttak téged... – mondta Merissa, majd csettintett egyet, mire a tükör fodrozódni kezdett, és Elara tükörképe ismét ragyogó ezüstsín szemmel, kékes árnyalatú éjfékete hajjal és sápadt bőrrel nézett vissza rá.

Elara hálásan bólintott, amiért legalább neki nem kellett egy hamis külsőt látnia.

Merissa egy bátorító mosolyt követően a nagy ruhásszekrényhez lépett, amelyből néhány áttetsző ruhadarabot nyújtott Elara felé.

– A varázsom ellenére azonban muszáj lesz a heliosiakhoz illően öltözködnöd.

Elara szeme elkerekedett. Hűvös éghajlatának köszönhetően Asteria lakóinak öltözködését szerényebb kinézetű ruhadarabok jellemezték, melyek nagyrészt vagy teljesen takarták viselőjük bőrét. Itt azonban, a Fény bőkezűségének hála, az emberek igencsak lenge öltözeteket viseltek. Merissa választása egy finom, földig érő selyemszoknyára esett. Ehhez egy olyan felsőt párosított,

hogy a döbbenettől majd' kiesett Elara szeme: egy fodros, puffos vállú, rövid ujjú, arany szín virágokkal telehímzett blúzt, melynek fehér színe jól illett a szoknyához. Mindezek ellenére Elarát aggodalommal töltötte el a ruhadarab hossza, miután láthatóan semmit sem fedett el viselője hasából.

– Ez aligha takar többet a mellemnél! – mondta rémulten.

– Hát nem épp ez a lényeg? – kérdezte Merissa, és Elara megesküdtött volna rá, hogy közben a szája sarka mosolyra húzódott. – A heliosiak úgy hiszik, hogy Csillaguk, Leyon részben azért alkotta meg a Fényt, hogy a királyság szépsége mindig büszkén ragyoghasson.

– Egek... – motyogta Elara, átvéve Merissától a ruhákat, majd sietősen hozzátette: – Magam szeretnék felöltözni.

Merissa egy paravánhoz vezette, és várt, amíg a túloldalon Elara megpróbálta valahogy úgy magára öltetni a felsőt, hogy abból ne látsszon ki a melle.

– Az itteni ruhadarabokat úgy tervezik, hogy egyszerre legyenek stílusosak és kényelmesek – szolt át a paravánon Merissa. – Fűzőket és hasonló korlátozó holmit csak hivatalos események vagy bálók során viselünk. Ne aggódj, hamarabb megszokod, mint gondolnád.

Elara sietősen felöltözött, és kilépett a paraván mögül.

Merissa meglepetten nézett rá.

– Akár egy született heliosi.

– Csodás... – mondta egykedvűen Elara.

– Már csak néhány végső simítás, és kész is vagyunk – mondta Merissa, azzal néhány apró, fehér csillagvirágot tűzött Elara hajába, aki nagyokat szippantott megnyugtató illatukból. – Így ni. Most már készen állsz a királyi vacsorára.

Elara döbbenten nézte meg magát a gardrób tükreben. Bár továbbra is túl kirívó volt számára, úgy érezte, mintha valósággal ráöntötték volna a selyemruhát. Tükörképe arcára nézve azonban hamar letörtté vált. Akármennyire is kicsinosította Merissa, semmi sem tudta elrejteni az ezüstszín szempárból sütő rémületet.

Merissa csettintett egyet, mire valódi tükörképe eloszlott, és helyét ismét Elara sötét szemű, ragyogóan fénylő ábrázatú

képmása vette át.

Elara ujjaival végigsimított egy selymes hajszálon, és egy mosolyt erőltetett magára.

– Köszönöm, Merissa. Hálás vagyok az irántam tanúsított kedvességedért.

És ez valóban így is volt. Elhatározta, hogy ittléte alatt igyekszik belekapaszkodni a kedvesség legapróbb formáiba is.

Merissa szeme melegséggel telt meg, és a lány pukedlizett egyet.

– Ideje, hogy a vacsoraasztalhoz vezesselek – mondta a háló díszes faliórájára pillantva. – Hamarosan kiderül, mennyire lett hihető a bájolásom, amikor bemutatnak az udvar többi tagjának.

Elara egy utolsó pillantást vetett szobájára – jobban mondva, börtönére –, majd követte a bájolót, hogy egyenest az éhező fenevadak közé vezesse őt.

Hatodik fejezet

Balzsamos esti levegő és madárcsicsergés fogadta a lakomacsarnokba lépve, mely egy krémszínű, verandás teraszra nyílt. Hosszú asztalok nyújtóztak faltól falig, az udvar előkelőbb tagjai számára fenntartott tölgyfa asztal pedig egyenest a dús növényzetű, egzotikus virágokkal teli kertre nézett.

Valójában ekkor tűnt csak fel Elarának, hogy itt az égbolt még éjjel sem vált az általa már megszokott sötét, kékesfekete színre. Ebben a királyságban narancssárga árnyalattal csíkozott mélyvörös jellemezte a késő esti eget.

Más vendégeket is észrevett a csarnokban. A vendégasztalok körül ültek, csevegtek vagy nevetgéltek, és Helios udvarnépére jellemző, bár némileg finomabb öltözeteket viseltek. Idris király a főasztal asztalfőjén foglalt helyet, koronája ragyogott a lámpások pislákoló fényében. Kissé távolabb Leonardót pillantotta meg az asztalnál, aki aranyszínű páncélját időközben őzbarna vászonruhára cserélte, és egy pillanatig sem hiányozott Elarának a mellkasra szíjazott török látványa. A férfi arca valósággal ragyogott, miközben a mellette ülő, gyönyörű nőhöz beszélt. A lány bőre fénybarnított volt, gesztenyebarna haja göndör fürtökben végződött. Azonban volt némi furcsa abban, hogy milyen magasan ül, és ahogy Elara közelebb lépett a harsány asztaltársasághoz, látni lehetett, miért: épp valakinek az ölében foglalt helyet, derekát egy ékszerektől csillogó kéz simogatta. Ekkor pillantotta meg a kézhez tartozó, ismerős arcot. Lorenzo herceget.

Mindhárman hangosan nevetgéltek, aztán a csinos nő kissé hátradöntötte a fejét, és Lorenzo valamit suttogott a fülébe. Akármit is hallott, lányos zavar ült ki tőle az arcára, aminek láttán Elara gyorsan elkapta róluk a tekintetét.

Merissa karon ragadta Elarát, és magával húzta a csarnok

széle mentén, egészen a főasztalig. Habár a harsány jókedv és a vidám zene egy pillanatra sem szünetelt, a király azonnal észrevette őket.

– Egész szemrevaló heliosi lettél – mondta elismerően, arcán egy kígyóhoz illő, széles mosollyal, aztán Merissához fordult: – Szép munka, bájoló.

Merissa pukedlizett, Elara pedig csak felszegte az állát, és minden erejével azon volt, hogy palástolja megvetését. *Most már királynő vagy*, emlékeztette magát.

Hirtelen valaki hangosat rikkantott, mire Elara megfordult és észrevette, hogy Lorenzo herceg eltaszította magáról a barna hajú nőt, és átható tekintetével egyenesen az ő szemébe bámul.

Elara nemcsak állta a tekintetét, hanem felemelte a fejét, és igyekezett szemmel láthatóan lenézni rá. A herceg tekintete végigpásztázott a testén, majd megállapodott fedetlen hasához érve. Elara összeszorította a kezét, leküzdve a kényszert, hogy eltakarja a szabadon hagyott felületet, és fejét kissé oldalra döntve, dacosan meredt a hercegre. Mindeközben a barna hajú lány, aki az imént még Lorenzo ölében vihorászott, kipirult arccal elsomfordált.

– Ó, igen, majd’ elfelejtettem. Foglalj helyet a fiam mellett – vágott közbe fennhangon Idris, túlharsogva az időközben nyüzsgővé vált zenebonát.

Elara gyomra összerándult a herceg mellett szabadon hagyott hely láttán. Merissa alighogy magára hagyta, ő pedig máris késztetést érzett rá, hogy visszahívja. Izzó tekintettel bár, de elfoglalta kijelölt helyét az asztalnál. Maga elé meredt, vacsoráját várta, és egy pillanatig sem volt hajlandó nyugtázni a mellette helyet foglaló herceg jelenlétét.

– Mintha már lett volna szerencsénk találkozni – mormogta Lorenzo halkan, mire Elara végül hajlandó volt ránézni. Rideg mosolyt villantott a férfira, figyelmen kívül hagyva, hogy így közelről szemlélve sokkal vonzóbb, mint amilyennek a trónteremben tűnt.

– Elara... – mondta Lorenzo biccentve. – De ezt magad is tudtad már, nem igaz? Elara... – ismételte a herceg lassan a

nevet. Akcentusának hála, szájából majdhogynem lírainak hatott a hangzása. – Te is biztosan tisztában vagy vele, ki vagyok.

– A hírneved megelőz – felelte Elara unottan, tekintetét elfordítva.

– Valóban? Remélem, csakis jó dolgokat hallottál felőlem.

– Épp ellenkezőleg – fordult Elara ismét a herceg felé, és szája borotvaéles mosolyra villant. – Hacsak a te mércéddel nem számít *jó dolognak* királyságom felperzselése és népem legyilkolása. A szajhákkal való játszadozást majdnem kifelejtettem. Pusztán egy megátalkodott kéjenc vagy, semmi egyéb.

A herceg erre teljesen felé fordult, könyökét az asztalra helyezte, fejét ökölbe szorított kezén pihentette, és úgy nézett Elarára, mintha a világ összes ideje a rendelkezésére állna. Arroganciája láttán a lány megborzongott. De annak ellenére, hogy a herceg minden arcvonásából csak úgy áradt az önteltség, állta a tekintetét.

– Büszkeséggel tölt el, hogy ennyire sokat tudsz rólam, miközben én rólad oly keveset – mondta Lorenzo. Ajka lassan mosolyra húzódott, aranyszín szemében veszélyes fény csillant fel. Ahogy Elara jobban megnézte, megannyi apró, bronzszín foltot vélt benne felfedezni. – Ha valamilyen módon kifejeznéd hódolatod a férfi előtt, aki szemmel láthatóan megigézett, a szobámat a kerten túl találod, közvetlenül a tiéddel szemben.

– Hogy mondd? – csattant fel Elara.

A herceg megvonta a vállát.

– Szívesen megmutatom, mekkora *megátalkodott kéjenc* is vagyok valójában.

Elara arcára mélységes undor ült ki, ahogy felszegett fejjel ismét lenézett a hercegre. Ezt követően egy apró mosolyt villantott meg, amiről tudta, hogy valósággal megőrjíti a férfiakat, majd hátravetette a haját, és elfordult.

Bár nem nézett oda, érezte, hogy a herceg némiképp változtatott a testtartásán.

– Meg kell hagyni, jól kicsípted magad – folytatta

kitartóan, amit Elara egy hangos sóhajjal nyugtázott. A herceg hátradőlt, és kortyolt egyet barackborából. – Koszosan és toprongyosan igencsak távol állt a külsőd egy hercegnőétől. – Kuncogni kezdett, látva, mennyire dühítette Elarát megjegyzése. – De most már látom, hogy valóban királyi sarj vagy – mondta, szemét közben a lány hajában lévő virágokon tartva.

– Pontosabban *királynő* – felelte Elara. – Mondd csak, mindig ilyen bókokkal próbálsz ismeretleneket levenni a lábukról? – kérdezte, lehervasztva Lorenzo mosolyát. – Már ha épp nem azzal próbálsz elbűvölni az épp öledben ülő hölgyet, hogy arrébb taszítod. Inkább tépjen szét egy szárnyas oroszlán, mint hogy valaha is a te hálószobádba lépjek.

Ekkor egy hangos köpés hallatszott, mire Elara a hang irányába tekintett. Leonardo heves rázkódással köhögött a borospoharába.

– Elnézést kérek – mondta, amikor mindketten ránéztek. – Csak tudjátok, még soha senkit nem hallottam így beszélni Enzóval.

– Ez megmagyarázza, hogyan lett belőle ilyen önző gazember.

Leonardo erre eltátotta száját, Lorenzo pedig előrehajolt, kitakarva testével a tábornokot.

– Vigyázz a szádra, árnyboszorka.

– Vagy mi lesz? Máglyára vetsz? Úgy tudom, szükség van rám apád világuralomra törő tervéhez.

Lorenzo állkapcsa idegesen megfeszült, amit Elara győzelemként könyvelt el, és hátradőlt székében, majd kortyolt egyet borából, palástolva idegességét. Kiélvezte a mézédés bor ízét, miközben arra várt, hogy lángra lobbanjon a herceg haragja, ehelyett azonban ő halálos nyugalommal csak annyit felelt:

– Sajnálatos módon valóban szükség van rád. Ez pedig azt jelenti, hogy kiképzésre lesz szükséged, ami a sors kegyetlen fintoraként az én felelősségemmé vált. Ha még egyszer megsértesz, megkeseríték minden egyes percet, amit együtt

kell töltenünk.

– Egyébként sem számítottam másra – válaszolta Elara. – És mondd csak, mégis mit tudnál *te* tanítani *nekem*?

A herceg felkorhant a válaszára, ám épp ekkor megérkezett egy szolgáló, étellel teli tálcákat helyezve eléjük. Lorenzo megvárta, hogy a szolga távozzon, és csak ekkor szólalt meg:

– Tudatlan nőszemély, rendelkezem a Hármakkal.

Elara szeme erre elkerekedett.

– Úgy bizony – folytatta a herceg, arcán örömteli mosollyal. – Hihetetlen, nem igaz? Biztosan tisztában vagy vele, milyen ritkaságszámba megy, ha valaki királysága mindhárom fajta varázsát birtokolja. Szóval úgy hiszem, *hercegnő*, igenis van egy s más, amit taníthatnék neked.

Úgy tartják, hogy amikor a Csillagok aláhullottak, varázsuk egy-egy cseppjét Celestia királyságainak ajándékozták – épp eleget három képesség létrejöttéhez.

Ahelyett, hogy válaszolt volna, Elara maga elé rántott egy gránátalmadarabokkal megszórt, rizzsel teli tányért, amit az imént helyeztek az asztalra. A Hármak révén nem csoda, hogy a herceg akkora pusztítást zúdított királyságára. Ismét fellángolt benne a düh a gondolatától, hogy mennyi szenvedést okozott népének a herceg, az apja és az egész származás királyságuk.

– Mi is pontosan a heliosi Hármak? – kérdezte, ott és akkor esküt téve magának, hogy minden lehetséges információt megtud erről az emberről, hogy aztán elpusztíthassa.

– Hatalommal bírok a Fényt felett – mondta a herceg, mire kelyhét tartó ujjai ragyogni kezdtek. Elara összerezsent, Lorenzo szeme pedig résnyire szűkült.

– Gyűlölöm a Fényt! – csattant fel Elara. – Az egész csillagverte Celestia dicsőíti a Fényt és megveti a Sötétséget, hála neked és a családnak.

– Remek. Akkor valószínűleg a következő képességem sem lesz túlzottan a kedvedre.

A herceg felemelte az egyik kezét, és ahogy ujjai táncra keltek, egy apró láng gyúlt köztük. Elara ezúttal nem rezzent

össze. A Fénnyel ellentétben a tűztől nem félt – elvégre azt nem dugták le a torkán, és nem vágták el vele a sikolyait, amikor...

Visszatuszkolta emlékét a dobozba, ingerültté válva, amiért kiszabadult. Rideg külseje azonban nem árulkodott belső küzdelméről.

– Hatalom a tűz felett – mondta, miközben tekintete a herceg kezére vándorolt. – Nem túl elegáns, de mégis, mi másra számíthattam volna egy heliosi barbártól...

Lorenzo közelebb hajolt, szemében tükröződött lángjának fénye. Sokévnnyi etikettóráinak hála, Elarának sikerült valahogy erőt vennie magán, és nem húzódott el. Édesanyja alaposan az eszébe véste: a királynők nem visszakoznak – az a körülöttük lévőik dolga. Így hát kihúzta magát és felszegte állát.

– És ami a harmadikat illeti... – kezdte a herceg halkán. – Tudsz Helios látnokairól, nem igaz?

Heves dobogás támadt Elara mellkasában.

Névadó ünnepségeden egy látnok megjósolta a jövődet,
mondta sírva édesanyja, mindössze pár nappal korábban.
Megtettünk minden szükségeset. Próbáltunk megóvni.
Megpróbáltuk újraírni a sorsot, de...

Nagy levegőt vett, és a sötétség elragadta az emlékét.

– Asteriában úgy tartjuk, nem többek felszínes sarlatánoknál – mondta lassan. – Talányokban beszélni és a jövő foszlányait megpillantani: valóban lenyűgöző képesség.

Válaszát hűvös, halk nevetés fogadta.

– Nem is sejted mennyire. Látnoki képességem ugyanis egyedi és különleges. Semmi sem rejtőzhet a Fényem elől. Látom, ha valaki hazudik. Átlátok a bájolásokon és a trükkökön. Látom mások lelkét, ahogy azt is látom, hogy legbelül jók vagy rosszak. Azonban ha rád nézek, csupán egy éjjázmintól bűzlő árnyleplet látok. Még nem tudom, mit rejtegetsz alatta, de ígérem, idővel felfedem a titkát.

Elara idegesen pislogott. Hátratolta székét, hogy némi távolságot nyerjen, de mindhiába – Lorenzo közelsége mintha teljes egészében körülzárta és csapdába ejtette volna.

– Lehet, hogy apám azt akarja, hogy itt legyél a terve miatt. És talán azt hiszi, hogy a segítségünkre lehetsz. Sőt, még az is lehet, hogy valóban a segítségünkre válsz. De ha megtudom, hogy veszélyt jelentesz a királyságomra, egy pillanatig sem habozok végezni veled. – A szavak olyan nyugodtan hagyták el a száját, hogy Elara majdhogynem azt hitte, csupán a képzelete játszik vele. Ezt követően a herceg hátradőlt, és lassan kortyolt egyet borából, azonban tekintete változatlanul hűvös maradt. A lány mélyre zárta félelmét, szája fintorra húzódott, ujjai pedig legszívesebben a combján pihenő tör köré fonódtak volna.

– Ez esetben figyelmeztetnélek – hajolt közelebb Elara, fürtjeivel súrolva Lorenzo arcát –, hogy nem veszem jó néven a fenyegetőzést. Lehet, hogy a következő szavad lesz az utolsó, amit hozzám intézel – mondta, majd elragadta a herceg kezéből a kelyhet, és nagyot kortyolt a borából. – A helyedben ettől kezdve lámpafénynél aludnék. Ki tudja, mi elevenedik meg az éjszakában.

Elhelyezte az italt kettejük közé, hátradőlt székében, és ismét magára öltötte uralkodói álarcát. Egy kimért mozdulattal átdöfött és magához ragadott egy szelet húst egy másik tálcáról, teljesen figyelmen kívül hagyva a herceg arcára kiülő, vészjósló mosolyt.

Szíve hevesen vert, de átkozta volna magát, ha csak egy pillanatra is hajlandó lett volna bármiféle reakciót mutatni Lorenzo felé. Figyelmét inkább az ínycsiklandó, gazdagon fűszerezett ételre fordította: párolt rizst evett mentás bárányraguval, végül pedig egy nagy szelet rozmaringos kenyérrel törölte ki a tányérját. Csendben evett, fejében újra és újra ismételve a herceg szavait, és közben igyekezett rá sem hederíteni a melléte ülő férfi nyomasztó jelenlétére.

Elégedetten sóhajtott, hátradőlt, és megkönnyebbülten nyugtázta, hogy Lorenzo elfordult tőle, és mélyen belemerült a beszélgetésébe a tábornokával. Miközben felszolgálták a vacsora utáni teát, Elara álmosan végitekintett a heliosi udvar tagjain. Mielőtt belekortyolt volna az italába, tett bele két teáskanálnyit mentát és egy kevés mézet – de csak mert

szüksége volt valami édesre, hogy ellensúlyozza a benne kavargó keserűséget. Ahogy körbetekintett a helyiségben, több embert is megpillantott, akik Merissához hasonló külső jegyekkel rendelkeztek. Valószínűleg ők is Aphrodea királyságából származtak, bár Elara minden tudása a népükről – és a többi királyságról – csupán könyvek lapjairól származott. Fájdalommal töltötte el a gondolat, hogy mi mindentől megfosztották. Mindezt csak azért, mert Asteriának el kellett szigetelnie magát a világtól. Kizárólag a D'Orók és a Sötétség ellen vívott háborújuk miatt.

Ekkor egy hangos nevetés zökkentette ki Elarát gondolatmenetéből – a korábbi lány ismét Lorenzo oldalán csüggött, majdhogynem függönyként ráomolva. Mindössze egy szemforgatással nyugtázta a látottakat, és azt is, hogy a herceg végigsimított a lány hátán, és ismét a fülébe suttogott valamit. A herceg ujjai közt táncoló lángokra gondolt, és tekintetét ismét Lorenzóra emelte. Elfúlt a lélegzete, amikor észrevette, hogy Lorenzo tekintete őt pásztázza, majd szája lusta mosolyra húzódik. Elara ekkor felállt – képtelen volt elviselni a tekintetet, amely utat próbált törni magának az árnyain keresztül.

Sehol sem látta Merissát, ezért a tábornok elé lépett, mivel ő egyszer már betöltötte a díszkíséret szerepét.

– Leonardo, szeretnék visszatérni a szobámba.

A férfi bólintott, felállt, Elara mögé lépett, és várakozott.

– *Enzo...* – szólította meg Elara gúnyosan a herceget, akinek a szeme résnyire szűkült. – A találkozásunk... hazudnék, ha azt mondanám, hogy öröömre szolgált.

A gesztenyebarna hajú lány szájtátva hallgatta Elara arcátlanságát, aki erre egy rosszalló pillantással reagált csak, majd Leonardóhoz fordult. Amint útnak indult, egy kéz ragadta meg a csuklóját, érintése forró volt. Felháborodva fordult meg a kéz gazdája felé.

– Holnap kezdődik a kiképzésed – mondta Enzo halkan. Elara szeme a csuklóját szorosan markoló kézre szegeződött. – Találkozzunk a főlépcsőnél. Ezt a hozzáállást pedig, ha kérhetem, hagyd addigra hátra.

– Mindenképp, ha te is így teszel – mondta Elara arcán kedves mosollyal, és kirántotta kezét Lorenzo szorításából.

Hetedik fejezet

Elara tollpárnájába temette arcát, és mély álomba merült azon az éjszakán. Tudta, mikor járt épp egy álomvilágban, ugyanis ilyenkor az elé táruló képek fokozatosan egyre élesebbé és tisztábbá váltak, míg végül valóságként fonódtak köré. Ebben az álomban a tűz érzése járta át. Mindent elöntő, forró és közeli.

Egy hálósobában állt. A sötétített szobát csillogó aranykővel berakott, fehér márványból faragták ki. Egy ágy süppedt a kőpadlóba, rajta selyemtakaróval, amin egy női alak pihent. Meztelen idomai csillogtak a haldokló gyertyafényben, hosszú, fekete haja egészen a derekáig leért. A takaró csípőjének puhaságához idomult, és Elara mintegy zsigeri élményként érezte, hogy az álomvilág hullámszik a vágtyól. Körbenézett az álmodó után kutatva, de csak egy árnyak közt rejtőző alak körvonalait tudta kivenni.

– Már régóta várok rád – szólalt meg lágyan az előtte heverő nő, miközben lassan felé fordult. Elara a szempárra meredt, döbbsen a felismeréstől, hogy egyenesen saját ezüst szemei tekintenek vissza rá.

Hideg verítékben fürödve, levegő után kapkodva riadt fel. Kiugrott az ágyból, és kitérte a széles erkélyajtót. Az erkély a heliosi éjszaka mélyvörösében fürdött, miközben Elara fel-alá sétált – talpa alatt a kőpadló hűvöse némileg megnyugtatta az idegeit. Életében rengeteg álomban járt már, de még sosem látta önmagát.

Idősején járkált, ujjai kócos hajába túrtak, majd visszatért a szobába. Az ágya melletti karosszékről magához vett egy gondosan összehajtogatott takarót, és az erkély korlátjához lépett vele. Túl magasan volt – igaz, ahhoz elég alacsonyan, hogy eljártsszon a gondolattal, ugyanakkor elég magasan, hogy biztosan kitérje a bokáját a gondosan ápolt bokrok közé zuhanva. Ismét fel-alá sétált, és igyekezett megszabadulni a

gondolattól, hogy megkísérelje a szökést a palotából. Tudta, hogy Idris őröket állított az ajtaja elé, akárcsak minden kijáráshoz. És még ha valahogy sikerülne is megszöknie, mégis hová vagy kihez menne innen? Szitkozódott egyet, és reményvesztetten a díványra roskadt.

Tekintete a mellette álló, alacsony asztalon heverő könyvkupacra siklott. Remegő ujjakkal felvett egy könyvet, melynek borítóját aprólékosan kidolgozott aranylevél-forgatag díszítette. *Celestia mythasai*. Arcára őszinte mosoly ült ki – az első alkalommal azóta, hogy elragadták otthonából.

Szobájába zárva, megannyi magányos nappal és éjszaka során a társai voltak ezek a történetek. Kiutat jelentettek kastélya falain túlra, amikor még nem volt mersze kiszökni. Elara számára az írók olyanok voltak, mint mások szemében az alkimisták, mivel közönséges papírlapokra vetett szavakkal teljes világokat teremtettek. Az élettelen általuk képes volt megragadni a valóság egy darabkáját, és valós érzelmeket kiváltani nem létező dolgok iránt. Habár Elara rendelkezett a Hármakkal, mégis az olvasás hatott számára a legkülönlegesebb varázsnak.

A heliosi éjszaka furcsa, vörös fényében belemerült az olvasásba. Az első történet címe *Neptuna sellői* volt. Mosollyal az arcán olvasott a tenger lakóiról, akik a legenda szerint ádáz harcot vívtak Altalune szirénjeivel a tengerek feletti uralomért. Sosem tudta eldönteni, hisz-e ezekben a hóbortos mesékben, de ez nem is számított. Ha valaha léteztek is a mythasok, már réges-rég tovatűnt az az időszak. Ennek ellenére engedte, hogy képzelete elkalandozzon a könyv lapjain, miközben szemhéja végre ismét lecsukódott.

*

Ismét a megszokott vita. Tudni akarta, hogy miért nem mehet a palotán kívülre. Mint mindig, szülei azt válaszolták, hogy ne kérdezősködjön efelől. Vitájuk egyre hevesebbé vált, míg végül könnyes arccal visszaküldték a szobájába. Néhány pillanattal később, hogy belépett, Sofia jelent meg az ajtóban, egy tányér

étellel a kezében, készen arra, hogy meghallgassa Elara panaszát.

– Én itt vagyok neked – mondta kedvesen. – Ha senki más nincs melletted, én akkor is itt leszek.

Az árnyak a szobában sötétebbé váltak.

– Szerinted Lukas hallgatózik? – kérdezte Elara szipogva, miközben a sötétségbe bámolt.

Sofia megvonta a vállát.

– Ha igen – kezdte, hangját kiabálássá emelve –, akkor ideje lenne a kis csúszómászónak végre valami jobb szórakozás után néznie.

– Ne, Sofi! – mondta Elara. – Olyan nehéz, amikor nem jöttök ki egymással.

Sofia erre csak a szemét forgatta.

– Nem bízik benne. Neked sem kellene. – Elara könnyei ismét patakzani kezdtek, mire Sofia arckifejezése ellágyult. – Mi az, amitől jobb kedvre derülnél?

– Ha láthatnék bármit ezen a négy falon kívül – válaszolta dacosan Elara.

– Szerintem megoldható – mosolygott Sofia.

A következő éjszaka volt az első alkalom, hogy Elara kitette lábát a palota területén túlra. Sofia biztatásának hála, az volt az első alkalom, hogy illúziókeltését lázadása kifejezésére használta – kijuttatta önmagát és Sofiát a kapun túlra anélkül, hogy az őrök észrevették volna, és megpillanthatta királyságát. Cukrozott fahéjas csigát csentek egy éjszakai standról, és megégették vele szájukat, ahogy túl gyorsan próbálták befalni, miközben Elara illúziója rejtekében végigsétáltak az Álmodók Negyedén. Ez volt Elara életének legcsodásabb éjszakája.

*

Csörömpölés ébresztette Elarát. Pislogott néhányat, majd kidörzsölte az álmot – pontosabban emléke – maradékát szeméből. Ekkor vette észre Merissa hullámszó, mézszínű haját, aki sietősen tipegett-topogott a szobában. Elarára mosolygott, és letette tálcáját az erkélyen.

– Szerettem volna hagyni, hogy minél jobban kipihend magad, de a herceg azonnal látni szeretne – mondta, majd töltött egy csésze mentateát, és egy tányérnyi friss bogyós gyümölcsöt tolt Elara elé.

– Ó, a *követelőzése* alapján biztosra veszem, hogy jó kedvében lehet – mondta, és bekapott egy málnát.

Merissa igyekezett elfojtani mosolyát.

– Ami azt illeti... egy kissé feszültnek tűnt.

– Helyes – horkant fel Elara. – Reméltem, hogy sikerült eléggé az agyára mennem tegnap este.

Merissa idegesen az ajkába harapott.

– Figyeltelek a csarnok túlsó oldaláról. Fogalmam sem volt, mit mondhattál neki, de úgy tűnt, sikerült elég mély benyomást tenned rá.

– Megfenyegetett, hogy végez velem, én pedig követtem a példáját. – Merissa szemöldöke a magasba szaladt, mire Elara megvonta a vállát, és egy áfonyát helyezett a szájába. – Mire számítottál? Ő és az apja fogolyként tartanak itt. Részt veszek a kiképzésen, de nem könnyítem meg a helyzetét.

Azzal Elara visszacammogott hálósobájába, és felkészült első leckéjére.

*

Új, puha lenvászon ruhái lazán simultak a végtagjaira, miközben leballagott a főlépcsőn. Rendkívül vágyott vastag aszteriai gypjúöltözéke védelmére, de Merissa biztosította, hogy ez a legmegfelelőbb viselet az edzéshez, mivel légáteresztő, és a forróságban is hűvösen tart, Elara pedig bízott a szavában. Ezután Merissa megújította bájolását, elmagyarázva Elarának, hogy varázsa csupán egy nap és egy éjszaka erejéig tart ki, és aztán fel kell frissítenie.

Elara szándékosan lassabban vette a lépcsőfokokat, amikor meglátta Lorenzót – olívazöld lenvászon ruhát viselt, és idegesen sétált fel és alá, oldalán fényes aranykard lógott.

Borús ábrázatából ítélve igencsak komor hangulatban lehetett.

– *Enzo...* – mondta Elara lágyan.

– Késtél – vakkantotta a herceg. – És számodra *fenség* vagyok.

Elara elnevette magát.

– Akkor hívlak fenségnek, ha te engem őfelségének szólítasz.

– Úgy vélem, holtpontra jutottunk, Elara.

– Szórakoztatónak ígérkezik a kiképzésem – mondta Elara, és hajfonatát átvette válla felett, miközben elsétált a herceg mellett, aki csaknem fortogott a dühtől.

*

A hőség megviselte Elarát, és azon kapta magát, hogy aznap már ötvenedszerre is elátkozta magában Enzót. A herceg egy cseppet sem volt jó társaság. Egy szót sem szólt hozzá, és csak megállás nélkül masírozott előtte, miközben elhagyták a palotát, és egy erdei ösvényre tértek rá a város külső részén. A föld száraz volt, és repedezett, a fák igencsak megritkultak. Elara egyre idegesebbé vált, miután alig nyújtottak bármi védelmet a Fény tűző sugarai ellen. Egy órányi kutyaagolást követően végül kétségbeesetten Enzo után kiáltott:

– Tudod, ha valami eldugott helyre akarsz vinni, hogy megölj, ne koptassuk a lábunkat, jó lesz nekem az a szikla is, amit pár méterrel korábban hagytunk el – mondta, majd letörölte az izzadságot szemöldökéről, és a földre roskadt.

A herceg megállt, teste megfeszült, aztán hátrafordult.

– Hidd el, hercegnő, ha a meggyilkolását tervezném, már hamuként lengedeznél a szélben. – Éles pillantást vetett a lányra, és ujjbegyei lángra gyúltak. – Úgyhogy talpra!

– Pihennem kell. – Elara éhes is volt, így szemezni kezdett a mellette lévő bokor bogyós gyümölcsével.

– Kelj fel. *Most!* – sziszegte a herceg.

Elara ásítást színelve elfeküdt, és megragadott egy maréknyit a bogyóból.

– Mmm... – ízlelgette az aranybogyók édes utóízét, kínzó lassúsággal megrágva minden egyes darabot. – Csak ha szépen kéred.

Lorenzo gyűlölettel teli tekintettel nézett rá.

– Remélem, mérgezőek.

– Én is. Nem lenne nagyobb szenvedés, mint veled beszélgetni.

– Pimasz fruska! – mormogta Enzo, és egyedül indult tovább.

Alakja egy árnyékos liget fái közt tűnt el. Elara felvonszolta magát a dombon, és hálát adott a Csillagoknak, hogy végre nyugalmat lelt a forráság elől, ahogy körülölelte az erdő hűvöse.

A ligetben béke honolt. A fatörzsek fehérek voltak – sápadtak, akár a csillagfény –, és ahogy megcsavarodtak, vörös, narancs és arany színek árnyalatai színezték őket, leveleik pedig aranyozottak voltak. Csend uralkodott mindenhol, az élet egyetlen jele a hajnalmadarak dala volt. Csupán a herceg ormóttan alakja rontott az összképen, aki úgy viharzott végig a ligeten, mintha ez lenne az utolsó hely, ahol szívesen tartózkodna, Elara pedig szemforgatva követte őt.

Kis idő múlva egy tisztásra értek, ahol foltokban piros színű, gyönyörű, illatos virágok nyíltak. A fák itt egy kört alkottak, elrejtve őket az arra járók kíváncsi tekintete elől. Elara megneszelte egy csermely halk zúgását. Odasietett tiszta, hűvös vizéhez, és először locsolt valamennyit az arcára, majd mohón inni kezdett a tenyeréből. Miután eleget ivott, nagyot sóhajtott, és kézfejével megtörölte száját. Amikor felnézett, Enzo undorodó arckifejezése fogadta.

– Jó tudni, hogy sosem tévedtem az asteriaiakkal kapcsolatban. Nem is próbáltak illedelmet nevelni beléd?

Egész reggel mást sem hallott, mint a herceg kegyetlen megjegyzéseit, így Elara hevesebben reagált, mint szeretett volna – egy kósza gondolatával maga mögé utasította illúzióit, hogy azok szintiszta gyűlölettel teli rémálmokká növekedjenek.

Akármilyen rémálmot hívott is életre, a feje fölé tekintő sápadt arc látványától elégedettség töltötte el.

Egy szempillantással később azonban Fény tört elő a herceg kezéből, és süvítve zúgott Elara felé.

Elara összerezcent, és miközben kitért a fénycsóva elől, érezte illúziója szertefoszlását. Tűz gyulladt Enzo szemében, majd a herceg megropogtatta a nyakát. Elara nem tudta, hogy csupán a képzelete játszik-e vele, vagy vajon tényleg kissé sápadtabbá vált a herceg aranybarna bőre.

– Kibaszottul nem ajánlom, hogy ezt még egyszer megpróbáld, árnyboszorka – mordult rá fenyegetően.

Elara megvető tekintettel pillantott rá.

– Ezzel a mocskos szájjal adsz csókot édesanyádnak is?

Sebesen, akár a villám, ragyogó fényár tört elő a herceg ujjából. Egyenesen Elara irányába zúgott, aki hiába emelte fel a kezét védekezésésképp. Mégis milyen illúciónak vagy rémálomnak vehette volna hasznát? A Fény körbefonta testét, megragadta, és egy fa törzséhez vágta Elarát. Feje olyan hirtelen bicsaklott hátra, hogy a fogai összekoccantak. Kiszökött belőle a levegő, ahogy Enzo varázsa megragadta a torkánál fogva, és a levegőbe emelte. Láng fonódott csuklóí és bokái köré, de nem volt olyan forró, hogy megégette volna bőrét. Az átkozott fény azonban továbbra sem hunyt ki. Elvakította, fullasztotta, és addig terjedt, míg teljesen körbe nem vette a testét. Hiába küszködött és kérlelte az árnyakat, hogy segítsenek neki. Ott kavarogtak a bensejében, de nem siettek a segítségére.

Könnyek csorogtak alá arcán, és csak homályosan látta Enzo közelítő alakját, ám reszketni kezdett, amint a herceg áthatolt a fényfüggönyön.

– Az anyám halott. De biztosra veszem, hogy ezt magad is tudtad, nem igaz?

– Én... Én nem tudtam – rebegette Elara.

– *Ne hazudj.* Tudni szeretnéd, hogy miért gyűlöllek téged és a családodat? Hogy miért örülök, hogy meghaltak a szüleid? – Méreg csöpögött minden egyes szavából, ahogy egyre közelebb jött hozzá. – A szüleid felelősek anyám haláláért. Ők végeztek vele, amikor elutazott az átkozott királyságotokba. *Miattuk* közösi tette ki az egész világ a királyságotokat. *Miattuk* indította apám a Sötétség elleni hadjáratot, és ezért nem szabadulhat népetek az átkozott

sötét pusztáitok börtönéből.

Elarán egy szempillantás alatt gyűlölet lett úrrá.

– Mocskos, *hazug* rohadék! – kiabálta.

Enzo mélyen a lány szemébe nézett.

– Szóval nem is mondták el neked – nevette el magát komoran. – Ostoba, naiv hercegnő. Komolyan azt hitted, hogy anyuci és apuci jó emberek voltak? Tisztességesek? Igazságosak?

– Ők sosem tették volna...

– Mégis megtették – vágott közbe Lorenzo. – És remélem, hogy ezért a lelkük sosem jut el a Szentföldre.

Elara arcul köpte – ez volt a legaljasabb, legdegradálóbb dolog, ami az eszébe jutott. A köpet Lorenzo orcáján landolt, de ő csak oldalra döntötte fejét, és Fénye továbbra is hevesen izzott.

– A trükkök és az álmok miatt erősnek hitted magad. De mondd csak, jelenleg mit ér a varázsod? Gyenge vagy. Haszontalan. Apám tévedett veled kapcsolatban. Nem leszel te senkinek sem megmentője. Még a saját bőrödöt sem tudod menteni.

Elara képtelen volt mozdulni, bensejében azonban valami jajveszékelt és sikoltozott – valami, ami oly hevesen tombolt, hogy attól hívatlanul is a felszínre tört. Először azt hitte, végre-valahára segítségére siettek árnyai. Azonban ahogy az alak egyre magasabbra nőtt mögötte, kizárva Enzo halványuló fényét, rájött, hogy mi is az valójában. Illúziójának csupán a fűre vetülő árnyékát látta, ahogy az a herceg felé nyúlt. Ez a rémálom zsigeribb volt, mint bármi, amit valaha is képes volt életre hívni. Egy szörnyeteg.

Enzo kivonta kardját, és hátrálni kezdett. A lény elüvöltötte magát, Elara pedig becsukta szemét, és reszketett a szörny földet rázó lépteitől. Úgy érezte, mintha a teste egy része lett volna – amikor azt akarta, hogy mozduljon, úgy is tett.

Azt parancsolta neki, hogy suhintson, Enzo pedig hangosan felmordult.

– Elara! – üvöltötte a herceg, de mindhiába, a lány nem

nyitotta ki a szemét.

Nem akarta látni, mit teremtett. Hogy milyen teremtny lakozott mélyen benne. Dühösen megrázkódott, és hagyta, hogy a szörny ismét lesújtson. Holtan akarta látni a herceget. Abban a pillanatban teljes szívéből végezni akart vele, csak hogy ő is átérezze azt a rettegést és kiszolgáltatottságot, amit neki miatta kellett éreznie.

Enzo torkából fájdalmas kiáltás tört elő:

– Elara, kérlek!

Szeme a kérésre kipattant. Egy hatalmas, ezüstszín monstrum tárult elé, amely épp lesújtani készült Enzóra. Szorosan becsukta a szemét, és amilyen gyorsan előtört belőle, a szörny olyan sebesen el is illant, eggyé válva a ködös levegővel.

A herceg a földön fekvé levegő után kapkodott, Elara pedig a fának dőlve fájdalmas erővel ökölbe szorította kezét.

– Figyelmeztettelek – mondta halkan. – Talán legközelebb majd hallgatsz rám.

Összeszorult a gyomra a herceg karján ejtett seb látványától. Csak úgy ömlött belőle a vér. A rémálmai korábban sosem voltak képesek megérinteni az áldozatukat. Mindössze illúziók voltak.

– Végeztünk itt – sziszegte Enzo. – Az sem érdekel, ha apám egyenesen Ariete elé vet téged.

Azzal hátat fordított Elarának, és visszaindult, le a hegyen, miközben egy szempillantás erejéig sem tekintett hátra, hogy vajon a lány követi-e.

Nyolcadik fejezet

Aznap este Elara a szobájába kérette vacsoráját. Mielőtt belépett volna, egy kurta biccentéssel köszönt Leonardónak. Ha nem lett volna ilyen pocsék kedve, valószínűleg gúnyolódik vele, amiért szemmel láthatólag lefokozták ajtónállónak, azonban kezei még mindig remegtek, miközben lenyomta a kilincset, és becsukta maga mögött az ajtót. Csak ekkor, az ajtó túloldalán, a világ többi részétől elzárva tört fel belőle kétségbeesett zokogása.

A fény, az emlékek, a kiszolgáltatottság érzése és a herceg szavai mind rázúdultak. Utálta őt. Soha senkit nem utált még ennyire. Mellkasában a fájdalom kis híján kettészakította, amikor is papucsos lábak halk lépteit vélte hallani.

Elara felnézett, és kétségbeesetten próbálta letörölni könnyeit, mivel Merissa már ott is termett előtte, arcán aggodalmas kifejezéssel.

– Elara! – mondta lágyan. Letette az étellel bőségesen megrakott tálcát, aztán sebes léptekkel eltűnt a fürdőszobában, ahonnan egy tiszta kéztörölt szorongatva lépett elő, és Elarának nyújtotta. Ez az apró, kedves gesztus elég volt Elara számára ebben az átkozott, gonosz királyságban ahhoz, hogy ismét sírva fakadjon. – Lélegezz! – mondta Merissa, és keze hűvösen érintette meg Elara mellkasát. Hiába próbált megnyugodni, ismét hangos zokogás tört elő Elarából. – Még egyszer. – Ezúttal képes volt egy teljes lélegzetet venni. Merissa kezét a mellkasán, a lány szíve felett tartotta, amíg teljesen alább nem hagyott a zihálása. – A bátyám mindig ezt csinálta, amikor kicsi voltam – mondta lágyan, csillogó szemekkel. – Jobb már?

Elara szívgva bólintott.

Merissa szóra nyitotta száját, de aztán meggondolta magát. Elara látta, hogy idegesen megnyalta ajkát, és csak azután szólalt meg:

– Tudom, hogy ez most nehéz neked – kezdte tétován. – Tudom, hogy egy cseppet sem szeretnél ebben a királyságban lenni. És azt is tudom, hogy mindössze néhány nap leforgása alatt túl sok mindent ragadott el tőled az élet. De ne feledd: királynő vagy. Ez a véredben van. Hiába is próbálnák, ezt senki sem veheti el tőled. – Hangja halkabbá vált: – Sem Lorenzo, sem Idris király. – Szünetet tartott, Elara pedig türelmesen várt. – Re... remélem, nem mondtam semmi sértőt. És ha... és ha úgy érzed, szükséged van egy barátira, ne feledd, szabad járásod van a palotában. Napközben általában a konyhában találsz. Szóval ha szükséged van bármire a kiképzésed után, vagy csak túl soknak bizonyul a királyi család, állok rendelkezésedre.

Elara megszorította Merissa kezét. Lehet, hogy nem kellett volna. Lehet, hogy jobb lett volna, ha őt is ellenségnek tekinti. Azonban oly kevés kedvességgel találkozott az ittléte alatt, és Merissa ezüstitálcán kínálta ezt neki.

– Köszönöm – felelte rekedtes hangon.

*

Másnap reggel Merissa ismét ugyanúgy ébresztette Elarát, kezében ezúttal egy tálcányi finomsággal. Elara elfelezett egy péksüteményt a bájolóval, és miközben falatozott, Enzo szavai jártak a fejében, illetve a kérdés: Idris király vajon valóban hajlandó lenne átadni őt Ariete-nek? Vonakodó megkönnyebbüléssel nyugtázta, amikor tiszta lenvászónba öltözött, felfrissült a bájolása, és újból levezették a főlépcsőn.

Ezúttal nem várt rá Enzo, így Merissa egyenesen a trónteremhez vezette őt. Amint az ajtóhoz értek, hangos kiabálás ütötte meg fülüket a túloldadról:

– Képtelen vagyok rá, apám! Illúziók? Trükkök? Alantas számomra az ilyesfajta varázs. Egyenesen megalázó. Arról nem is beszélve, hogy gyenge. Képtelen irányítani az erejét. A Csillagok szerelmére, megpróbált megölni engem! Nem vagyok erre hajlandó.

– Nem? – kérdezte Idris hűvösen. – Nem ártana észben tartanod, hogy a királyoddal beszélsz. A parancsom

megtagadása árulásnak minősül. Tudod, milyen büntetés jár azért, nem igaz?

Néma csend.

– Igen, apám.

Merissa próbálta elrángatni Elarát az ajtó elől, de ő megrázta a fejét, és fülét ismét az ajtóra tapasztotta.

– Az pedig nem az ő gyengeségéről árulkodik, hogy kis híján megölt téged, hanem a *tiédről*, Lorenzo. Ez a legsúlymentesebb az egészben. És most tűnj a szemem elől. Nem érdekel, ha ismét megpróbál végezni veled. És ha sikerrel jár, ám legyen. Azzal csak bizonyítaná az erejét. Azt a fajta erőt, ami felveheti a versenyt egy Csillagéval.

Ismét néma csend, aztán egy lemondó sóhaj hallatszott:

– Igen, apám.

A közelítő léptek hallatán Elara visszahúzódott a lépcső aljára. Merissa még vetett rá egy biztató pillantást, majd eltűnt az egyik folyosón. Elara idegesen megtapogatta a hajfonatát, amelyet Merissának köszönhetett. A fonatba tűzött karneolgyöngyök remekül illettek a ruhájához.

Amikor Enzo megjelent előtte, rá se nézett a lányra.

– Gyere – mondta ridegen, és átvette barna zsákját a vállán.

*

Ezúttal nem az erdei ösvény felé vették az irányt. A palotakapun kilépve jobbra fordultak, majd megkerülték egy hatalmas épület keleti oldalát. A szűk, poros mellékúton egyre távolabb kerültek a palotától, míg végül egy meredek emelkedőhöz értek. Minél feljebb jutottak, Elarának annál nagyobb lélegzetvételekre volt szüksége a tiszta levegőből.

– Nehezedre esne valami laposabb helyet választani a kiképzéshez? – kérdezte, látván, hogy a herceg egyre távolabbra viharzik felfelé.

– Mi lenne, ha a lélegzeted inkább a mászásra tartogatnád? Szükséged lesz rá – válaszolta.

Elara mérgelődve az égnek emelte a kezét, de folytatta útját az elviselhetetlen forróságban.

Amikor végre sík terepre értek, leesett az álla a látványtól. Egy pillanat leforgása alatt eltűnt az előző nappal kapcsolatos minden aggodalma és gyűlölete a lágyan hömpölygő, mélyvörös homoktenger borította fennsík láttán. Azonban figyelmét leginkább a két csillogó, aranyozott, ötven lábnál is magasabbra nyúló szobor ragadta meg. Két szárnyas alakot ábrázoltak, akik kezükkel a szemüket takarták. A homoktenger irányából hűvös szellő csiklandozta arcát.

– Köszöntelek az Angyalok Temetőjében – vetette oda Enzo a válla fölé.

– Vidám helynek tűnik – motyogta Elara magában.

– A legenda szerint – mondta a herceg, miközben a melegbarna kőbe vésett lépcsőfokokon egy kőemelvényre lépett – itt estek el Sveta angyalai hatalmas küzdelmük során, melyet Helios szárnyas oroszlánjai ellen vívtak. Itt zajlott végső összecsapásuk, és itt aratott győzedelmet vezetőjük, Celine felett a hatalmas Nemeus.

– Hamuvá égették őket, vérük egyggyé vált a földdel. Így jött létre a Homoktenger – fejezte be a történetet Elara.

Enzo a homlokát ráncolta, és végre hajlandó volt ránézni.

– Szóval ismered...

– *Celestia mythasai*. Igen, akármennyire is meglepő, az asteriaiak is tudnak olvasni – mondta Elara cinikusan, mire Enzo felhorkant. – Azt hittem, nem vagy hajlandó folytatni a kiképzésem.

– Apám parancsának teszek eleget – felelte Enzo, miközben fel és alá sétált a kör alakú emelvényen, és Elara ekkor vette csak észre a kőbe vésett apró, alig kivehető mintákat. – Ő kérte, hogy folytassam. Kétségtelenül lát benned valamit, amit én nem.

– Mélységes hálával tartozom neki ezért – válaszolta Elara szárazon.

Enzo sóhajtott, majd vonakodva a lány felé fordult:

– Jobb lesz, ha nekilátunk. Először is, jobban meg kellene ismernem a varázsszavakat, hogy felmérhessem, mi az, amit a legfontosabb lenne tudnod. Nem holmi király

megtámadására készülünk. Hanem egy istenére.

Elara leült az emelvény forró kövére, és addig kutatott Enzo zsákjában, míg rá nem lelt a kulacsára. Ivott egy korty vizet, és csak azután válaszolt:

– Mit akarsz tudni?

– Azt már tudom, hogy rendelkezel a Hármakkal, ahogy azt is, hogy nem ölhet meg téged egyetlen Csillag sem.

Elara babrálni kezdett a kulacs kupakjával, és próbálta nem felidézni magában a napot, amikor Ariete megpróbált végezni vele, de kudarcot vallott.

– Kezdjük a Hármakkal – folytatta a herceg. – Az illúziókeltést már ismerem. De mi volt az a... a tegnapi? – kérdezte, és tekintete mintha valós félelemről árulkodott volna.

– Szintén illúziókeltés – mondta Elara. – Nem volt valóságos. Megtaláltam a módját, hogyan merítsek az illúzióimhoz mások félelmeiből, hogy aztán életre hívjam rémálmaikat. – Láttam, hogy Enzo állta megfeszül, ezért gyorsan hozzátette: – Ezeket viszont csak ők látják, én sosem.

– Nem valóságos? De hisz... Én annak éreztem tegnap. Amint hozzáért a fényemhez, mintha hirtelen meglevenedett volna.

Lorenzo a karja köré tekert fászlira pillantott.

– Nem tudom, mi történt – mondta Elara anélkül, hogy a herceg szemébe nézett volna. – Ilyen még sosem fordult elő korábban.

A herceg alaposan megvizsgálta Elara arcát, mintha látnoki erejével a hazugság apró jelei után kutatott volna. Egy pillanattal később ismét távolságtartó, szertartásos hangnemben folytatta:

– Erre még később visszatérünk, és kiderítjük, van-e még min csiszolni rajta.

– A második képességem az álmjárás – mondta Elara, miközben hajfonatával babrált. – Képes vagyok ellátogatni mások álmaiba és rémálmaiba. Beszélgetni is tudok azokkal, akikkel így találkozom. Segíthetek rajtuk, de akár el is átkozhatom őket.

– Gyakorinak számít ez a képesség Asteriában? – kérdezte a herceg feszülten.

– Nem – rázta meg a fejét Elara. – Ez a legritkább. A legtöbben árnyszövők, a többiek pedig illúziókeltők. Kevés álomjáró van a királyságunkban.

Idegességről árulkodó, sebes tűz cikázott a herceg kezei közt, mely kialudt, amikor Elara odanézett.

– Szóval az árnyszövés az utolsó képességed? – tudakolta.

Elara nyelni próbált, de szája túlságosan kiszáradt, így csak bólintott.

– Miért nem hívtad az árnyakat? Rengeteg árnyszövővel találkoztam már, akik megpróbálták sötétségükkel elfojtani a fényemet. Miért nem használtad az erődöt tegnap, amikor ahhoz a fához szegeztelek?

A Lorenzo arcára kiülő hűvös mosolytól összerándult Elara gyomra.

Nem akarta beismerni – mi több, képtelen volt beismerni az igazságot. De az egekre is, érezte, ahogy valamiféle varázs telepszik rá, hogy válaszok után kutasson. Láthatatlan volt, és idegen, akár a Fény. Ösztönözte rá, hogy színt valljon. Köré tekeredett, megpróbált áthatolni az árnyain, mire Elara mélyebbre temette dobozát a sötétségbe. Enzo nem találhat rá, nem ismerheti meg rejtett, förtelmes titkait. Legnagyobb rémületére azonban az árnyakon keresztül fény vetült obszidiánládájára, bár Enzo hiába feszegette, képtelen volt felnyitni azt.

– Nocsak, nocsak... – mondta Enzo. – Egész hamar leomlottak a falaid.

Elara talpra szökkent, és előrántotta addig rejtve tartott törét.

– Szállj ki az istenverte fejemből! – förmedt rá.

Enzo a törre nézett, és szemében kegyetlen mosoly fénye csillant meg.

– Addig nem, amíg nem vagy velem őszinte. Mondd csak, mit rejtegetsz a ládikódban, Elara?

– Itt helyben kibelezlek, ha nem vonod vissza a mocskos fényed belőlem! – zihálta Elara. Természetellenesnek érezte

a bensejében kutató varázst. Enzo kuncogott, mire az árnyak ismét körülvonták a dobozt Elara sötétsége mélyén, eloszlátva a fényt.

– Történt valami az árnyakkal.

– Igen, képtelen vagyok az irányításukra, ha erre vagy kíváncsi – mondta Elara megkeményedő hangon.

– Hogy érted azt, hogy *képtelen vagy* rá?

– Egyetlenegyed sem vagyok képes megidézni, úgy! – csattant fel a lány.

– Miért?

– Nem tudom – hazudta Elara.

Enzo varázsa ismét indaként nyúlt előre, hogy előcsalogassa az igazságot, és lerántsa a hazugságok leplét a lány lelkéről. Elara azonban összeszorította a fogát, és a bensejében lévő árnyakat szorosabban az igazságok köré fonta, míg a herceg végül ismét visszavonta látnoki varázsát.

– Az árnyak továbbra is ott lakoznak benned.

– Tudom.

– Rendben, már csak azt kell kitalálnunk, hogyan eresszük szabadon őket.

– És hogy tervezed ezt véghez vinni?

– Generációk óta nem volt Heliosnak nálam kiválóbb bölcse – felelte kimérten a herceg.

– Feltételezem, szerényebb sem, ugye? – kérdezte Elara, és szája édes mosolyra húzódott.

Lorenzo szeme résnyire húzódott.

– Legalább próbálj meg együttműködni velem.

Elara hezitált a válaszával. Nem akart segíteni, sem neki, sem az apjának. De ha Lorenzo valahogy segíthetne ismét hozzáférni az árnyaihoz, ha ismét érezhetné őket az ujjai közt, talán tényleg lenne esélye végezni Ariete-tel, és visszaszerezni a trónját.

– Rendben – sziszegte.

– Higgy nekem – mondta a herceg, miközben bemelegítette vállizmait –, engem sem tesz boldogabbá a helyzetünk, mint téged.

– Ez mosolyt csal az arcomra.

Lorenzo szembeállt vele.

– Lássunk neki. Először is, próbáld meg ledönteni azokat a falakat – mondta Lorenzo, miközben megfordult, és levetette az ingjét. Elara lélegzete elakadt.

Enzo háta egy feszülő izmokból faragott mestermű volt, bőre valósággal ragyogott az izzó hőségben. Elara figyelmét azonban a vállá közt szélesedő tetoválás ragadta meg: egy aranyszínű, üvöltő oroszánt ábrázolt; fogai veszélyesen csillogtak, kitárt szárnyai a herceg lapockái mentén nyúltak el. Meghökkenően részletgazdag volt, Elara le sem tudta venni róla szemét. És ahogy Enzo körözött a nyakával, feszes izmai összehúzódtak, amiktől hullámozni kezdtek az oroszán szárnyai, mintha csak felszállni készült volna. Gyönyörű volt. És ádáz.

– Mit csinálsz? – nyögte ki nagy nehezen, mire Enzo megfordult, derűs mosollyal arcán.

– Csak nem érzed kényelmetlenül magad némi szabadon hagyott bőrfelülettől, Elara hercegnő? – Izzadt felsőteste csillogott a könnyörtelenül tűző fényben, kiemelve kőkemény hasizmának markáns, részben laza nadrágja alatt megbúvó vonalait. Karjait szélesre tárta, Elara pedig lesütötte szemét.

– Inkább csak szükségtelennek tartom egy herceg részéről a bájolt izmokkal való tetszelgést, pusztán azért, hogy fényezze magát. Amúgy pedig szép tetoválás, *Helios Oroszlánja*. Igencsak visszafogott.

A herceg önelégülten vigyorgott, miközben fel s alá kezdett sétálni.

– Mit gondolsz, honnan kaptam a nevet?

Elara kivételesen semmivel sem tudott visszavágni, és átkozta magát, amiért árulkodó tekintetét ismét magukra vonzották a herceg izmai.

Enzo kivonta kardját, majd az övéről egy másikat Elara felé dobott.

– Sosem forgattam kardot – mondta Elara aggodalmas tekintettel, miután elkapta a fegyvert.

– Itt az alkalom rá. Túlságosan is elveszel a gondolataidban. Több figyelmet kell fordítanod a testedre.

Kisfiúként csak akkor tört elő belőlem a fényem, amikor már a teljes szellemi kimerültség határán voltam. Jelenleg ne törődj az erőd irányításával. Csak engedd szabadjára. Kezdetnek az is épp elég lesz.

Azzal felemelte kardját, Elara pedig követte példáját, azonban a fegyvert túl nehéznek találta. Gyermekkorában részesült ugyan harci kiképzésben, de mindig csak kést vagy tőrt használt. Asteriában többnyire leleményessége és illúziói segítették a gyakorlatozások során.

– Csak semmi varázs! – figyelmeztette Enzo. – Hagyatkozz a fegyveredre.

A herceg egyetlen suhintása elég volt, máris kiesett Elara kezéből a kard.

Aztán Lorenzo egy gyors mozdulattal földre kényszerítette, kardját pedig a torkának szegezte.

Elara zihált, levegőért kapkodott.

– Talpra! – hangzott az utasítás.

Elara feltápászkodott a földről, és ismét kezébe vette kardját.

– Változtass az állásodon – mondta a herceg. – Helyezd át a súlypontod a hátsó lábadra. Ez védekezésnél segít az egyensúly megtartásában, támadásnál pedig az előretörésben.

A lány kifújta egy hajtincset az arcából, és követte az utasítást. Amikor Enzo ismét lecsapott, fogcsikorgatva bár, de képes volt a magasban tartani a kardját. Szitkozódott, az ütés erejétől zsibbadás hasított végig a karján, egészen a válláig, de kitartott – egészen a következő csapásig, amely ismételten lefegyverezte.

– Újra.

Suhintás, hárítás, lefegyverzés.

Suhintás, hárítás, lefegyverzés.

Enzo újra és újra lecsapott, Elara pedig sajgó vállal, zihálva hajolt le percenként újból és újból a kardja után, hogy felvegye.

Minden egyes alkalommal, miután Enzo lefegyverezte és kinevette, azt érezte, mintha valami felfeslene a bensejében.

Megegyeztek, hogy csak kardot használnak, de elszakadt Elara cernája, és nem volt hajlandó tovább a herceg szabályait követni. Csillogás kísérte, ahogy megszötte illúzióját: egy kígyó tekeredett előtte a földön, pikkelyes bőre smaragdzölden csillogott a rá vetülő Fénytől.

Enzo rögtön észrevette, és balra ugrott, hogy kitérjen előre – egyenesen Elara csapdájába. A lány mögé suhant, és kirúgta a lábát, mielőtt a herceg még megvethette volna.

Enzo a földre esett egy nyögés és egy felszálló porfelhő kíséretében, elejtve kardját. Elara sebtében arrébb rúgta a fegyvert, mielőtt még Enzo utánanyúlhatott volna, majd combját a herceg dereka köré szorította, és kardját a torkának szegezte. Megtehetette volna. Mindössze egy mozdulatba telt volna elvágnia a torkát.

Szikrákat szórtak Enzo szemei.

– Tedd meg! – sziszegte, nyakát közelebb nyújtva a kard éléhez. Egy vércsepp buggyant elő, mire Elara összeszorította fogát, és próbálta rávenni magát, hogy végezzen a herceggel.

Az őrző szempár azonban félelem szikráját sem mutatta. A herceg egy pillanatig sem könyörgött vagy próbált visszakozni. Szemében nem hagyott alább az izzás. Elara fészkelődni kezdett, szája kiszáradt, hajfonata Enzo meztelen hasát súrolta. Talán a makacssága volt az, ami meggyőzte Elarát, hogy valóban a segítségére válhat. De az is lehet, hogy a vakmerősége nyerte meg, ahogy rendületlen haraggal nézett farkasszemet a halállal. Elara mindenesetre remegő kézzel visszavonta a fegyverét, és finom mozdulattal leszökkent a hercegről.

Halkan kuncogott magában, ereiben diadalittas mámor lüktetését érezte. Ekkor a háta mögül hangos puffanást hallott, mire megfordult, és látta, Enzo máris talpra ugrott. Kezében láng gyúlt, szemei villámokat szórtak.

– Nem lett volna szabad illúziót használnod!

– Nem számít, hogyan – vont a vállát Elara –, de a kardom Helios Oroszlánja torkának szegeződött.

– Kibaszott árnyvarázssal.

Elara látványosan megpörgette törét, majd a tokjába

helyezte, és másik kezébe kardot ragadott.

– Meglehet! – kiáltott fel színpadiasan. – A fontosabb kérdés viszont az, hogy melyikünk könyörült meg a másikon.

– Semmi becsület nem lett volna abban, ha úgy végzel velem – fortyogott Enzo. – Átvertél.

– Mert te olyan becsületes vagy, nem igaz, *Oroszlán*?

Lorenzo dühére fátyolként borult a tőle már megszokott arrogancia, megváltoztatva arckifejezését.

– Ugyan, a becsületes lenne a legutolsó jelző, amivel egy nő valaha is illette.

Elara figyelmen kívül hagyta bosszantásképp odavetett megjegyzését.

Helyette a földre ereszkedett, és nagyot kortyol a flakából.

– Nem működött a terved. Kimerültem, mentálisan és fizikailag *egyaránt*, mégsem jelent meg az árnyaim legapróbb foszlánya sem.

– Tudom – felelte kurtán a herceg, és leült mellé. – És az én varázsom sem használt. Nem látok annyira az árnyaidon túlra, hogy megtudjam, mi akadályozza azokat.

Reménytelenien nézett Elarára, de a lány egy szót sem szólt.

Bosszús sóhaj hagyta el a herceg ajkát.

– Kénytelen leszek elvinni téged Isrához.

– Ki az az Isra?

– Egy barát. Olyasvalaki, akire átkozottul nagy szükségünk van, ha harcra késszé szeretnénk csiszolni a képességeidet – mondta, majd felállt, és Elara is követte példáját.

– Komolyan? Pedig már azt hittem, egész jól haladok – jegyezte meg szárazon.

Enzo dühösen rámeredt, miközben az ingjéért nyúlt.

– Gyakorold ma este az illúziókeltést – utasította. – Próbáld meg szándékosan valóságosabbá tenni. Mint ahogy az erdőben is tetted, csak most önszántadból. És az álomjárást se hagyd ki. Nem érdekel, hogyan és mikor, de gyakorolnod kell a két varázst, amit *képes is vagy* használni, amíg ki nem találjuk, hogyan férhetsz hozzá az árnyaidhoz. Ami csak idő kérdése, bár nem neked köszönhetően.

– Mintha mindez olyan egyszerű lenne!

– Szerinted nekem könnyű volt azzá válnom, aki ma itt áll előtted? Sosem volt könnyű. Csak én sosem adtam fel.

A lány egy pillanatig a herceg arcát tanulmányozta, majd csontig hatoló düh lett úrrá rajta.

– Persze, te sose adod fel! Még akkor se, ha ártatlan asteriaiak könyörögnek kegyelemért. Nem egy történetet hallottam arról, hogyan váltál azzá, aki most vagy. És most, hogy megismertelek, szerintem mindet el is hiszem.

Enzo komoran, szárazon felnevetett, miközben közelebb lépett hozzá.

– És mégis, pontosan miket hallottál rólam, hercegnő? – kérdezte halkán, és közben még közelebb került hozzá. – Hogy fantasztikus szerető vagyok? – Az egyik karját kinyújtotta, majd a másikkal maga felé húzta Elarát, miközben a lány pedig igyekezett figyelmen kívül hagyni a herceg duzzadó bicepszét. – Esetleg félelmetes harcos? – kérdezte közelebb lépve.

– Azt hallottam, hogy veszélyes vagy, és könyörtelen. Gyakran figyelmeztettek minket veled kapcsolatban. Helios Oroszlánja, aki bármit a földdel tesz egyenlővé, ami az útjában áll.

– És nem félsz? – Enzo ekkor már csak néhány ujjnyira volt Elarától, és ahogy fölé tornyosult, kitakarta előle a Fényt. Keze egy kósza hajtincsre tévedt, amit a lány arcába fújt a forró, száraz szél.

Elara szeme felvillant, állát felszegte.

– Nem félek semmitől.

– Hazug bolond – hangzott a válasz. – Mindenki fél valamitől. – Azzal Enzo megragadta a hajtincset, és az ujjja köré csavarta.

A lány összerezzen az érintéstől, árnyai megfeszültek bensejében.

– Meglehet – ismerte be. – De tőled biztosan nem félek.

– Valóban? – kérdezte Enzo lágyan, a hajtincset Elara füle mögé tűrve, majd végigsimítva a lány nyakán. – A pulzusod másról árulkodik.

Azzal elhúzódott, arcán önelégült mosollyal, és a homoksíkságon át elindult abba az irányba, ahonnan érkeztek. Elara nagy levegőt vett, majd a flaskájáért nyúlt. Halkan elmormolt szitkozódások közepette tette meg a visszafelé vezető kanyargós utat, és közben szüntelen azt kívánta, bár átdöfte volna a herceg torkát azzal az átkozott pengével.

Kilencedik fejezet

Amikor izzadtan és porosan visszaért a palotához, Elara ahelyett, hogy visszatért volna szobájába, úgy döntött, felkeresi a konyhát. Menet közben vidáman forgatta a vadvirágokat, melyeket útközben szedett. Csokra jobbára nefelejcsből állt, a kedvenc virágából, körülvéve néhány szál apolliummal, ezzel a gyönyörűséges aranyvirággal, egy kevés levendulával és néhány istenliliommal – ez utóbbiról azt tartják, hogy akkor kezdett virágozni, amikor a Csillagok először járták e földet.

Követte az étel illatát és a szolgálók nyüzsgését, akik egy kissé furcsálkodva néztek rá, de nem túlzottan, elvégre Merissa bájolása megtette hatását. Amikor végre rátalált a konyhaajtóra, az szélesre tárult előtte, és újabb szolgálók hada özönlött ki rajta, megannyi étellel teli tálca és kocsi kíséretében.

Besurrant, és tekintete végigpásztázott a pultok márványlapján meg a tűzhelyeken, ahol szószok gyöngyöztek és bugyborékolnak, majd a fűszernövényekkel teli állványokon, míg végül meglátta a sarokban a szőke hajú lányt, és odament hozzá.

– Merissa?

– Elara! – fordult meg Merissa meglepetten, orrán liszt fehérlett.

– Bocsánat, hogy megzavarlak, nem tudtam, hogy ennyire elfoglalt vagy...

– Ugyan, csak a király délutáni teája miatt van ez a nagy sürgés-forgás. Öt perc, és ismét nyugalom lesz.

– Csak meg szerettem volna köszönni a tegnapi estit – mondta Elara, átnyújtva a virágcsokrot. – A kedvességed... igazán sokat jelent.

Merissa még lisztesen és kivörösödve is kápráztatóan szép volt, a mosolya ragyogott.

– Ó, Elara, ezek gyönyörűek! Igazán nem kellett volna.

– De én szerettem volna.

Igaznak bizonyult Merissa állítása, mivel néhány perccel később, miután felszolgálták a teát, elcsendesett és kiürült a konyha.

– Tartok egy kis szünetet, Merissa! – kiáltotta valaki.

– Rendben, Mauricio! – válaszolta Merissa, majd Elarához fordult: – Ülj csak le. Elkészültem néhány süteménnyel, nyugodtan kóstold meg mindet, megfelel-e szerinted őfelségének.

Elara leült, és hagyta, hogy megnyugtassa a konyha melege és kellemes illata.

– Szóval – kezdte Merissa –, jobban alakult a mai kiképzés? Elara megropogtatta a nyakát.

– Ami azt illeti, lefegyvereztem a herceget, és a nyakának szegeztem a kardomat, szóval valamivel jobban.

Merissa igyekezett palástolni megdöbbenését.

– A Csillagokra – suttogetta –, ne mondj ilyesmit hangosan!

Elara felsóhajtott.

– Lehet, hogy segíthet az árnyakkal kapcsolatos problémámon, de többnyire annyira fölényeskedően viselkedik, hogy alig bírok megmaradni a közelében.

– Próbálj bízni benne – felelte Merissa, miközben egy apró piskótát húzott elő a sütőből, csodás áfonya- és citromillattal megtöltve a levegőt. – Tudom-tudom – mondta, látván Elara tekintetét. – Viszont ha van valami, amit megtanultam a hercegről, az az, hogy mindig tartja a szavát.

Egy tálat vett magához, amibe tejszínt és vaníliaaromát helyezett, majd nekilátott felferni.

– Ha azt ígérte az apjának, hogy segít neked – folytatta –, és megígérte *neked*, hogy megtalálja a gyógyírt az árnyproblémádra, akkor bíz benne.

Elara hazugság jelei után kutatóan Merissa arcán, bármi apróság után, ami elárulta volna a bájoló kétszínűségét, miközben a sütemények díszítésével foglalatoskodott, de semmi effélét nem talált.

– Igyekszem – sóhajtott. – Legalább a saját érdekemben. –

Felállt és összerezszent. – Ideje gyakorolnom. De az egekre, mindenem sajog.

Merissa befejezte a sütemények díszítését, és az egyik piskótát Elarának nyújtotta.

– Edd meg, aztán kövess.

Valóságos műalkotás volt a fürdőház, ahová Merissa vezette, akárcsak minden más Heliosban. A bejárat felett pálmafák íveltek, és a mozaikcsempés padlón végighaladva Elara egy eldugott, sziklába vájt helyiségben találta magát. Csend honolt a homályos térben, mindössze a falon lévő fáklyák tűzének ropogása és halk vízcsobogás hangja törte meg.

– Itt találhatók a palota fürdői – magyarázta Merissa. – Vannak szaunáink, hideg és meleg vizes fürdőink egyaránt, illetve illóolajosak és ásványvízzel teliek is. Nincs is jobb hely egy fárasztó kiképzés után.

Ahogy beljebb ért, Elara megpillantotta a szaunákat: kis, fából készült zugok voltak, amelyekben a heliosiak mágikus tüze égett. Eukaliptuszfa füstje áradt belőlük, rendet téve kusza gondolatai közt.

Főzetekkel, száraz virágokkal és mindenfajta olajokkal teli szekrényeket vett aztán észre, melyek átható illattal töltötték meg a levegőt. Oszlopok nyúltak egészen a víz mélyére, és elámult, amikor végre a központi, hatalmas medencéhez lépett. Szirmok és virágok úsztak a felszínén, akárha felajánlások lettek volna; színük az élénksárgától a sötétnarancsig mindenféle árnyalatban pompázott. Ez aztán további kisebb medencékbe ágazott el, felettük pedig lámpások lebegtek.

A fürdőház mennyezetét sötét indigószínre festették – ez volt az első alkalom, hogy ezt az árnyalatot felfedezte Heliosban. Aprólékosan megfestett csillagképek tárultak elé: Leyon oroszlánja, Verra leánya, de még Piscea koporsója is.

– Magadra hagylak, hogy pihenhes – szorította meg Merissa a kezét. – Ilyenkor általában elég csendes ez a hely, kevesen járnak ide.

– Köszönöm, hogy megmutattad nekem.

Merissa ragyogó mosolyt villantott rá, azzal magára hagyta.

Elara megkönnyebbült sóhajjal rázta le koszos bőréről homok borította ruháját a padlóra, majd belépett a vízbe. Megrángatta hajfonatát, és lazított kusza tincsein, míg végül a haja teljesen kibomlott. Felsőhajtott, ahogy sajgó végtagjai megéreztek a víz melegét, és addig gázolt benne, míg lába már nem érintette a medence alját. Aztán úszni kezdett, és nagyokat nyújtózott minden egyes mozdulattal, hogy megszabaduljon fájdalmaitól. A hátára fordult, és hagyta, hogy teste lebegjen a víz felszínén, miközben a festett égboltot kémlelte.

A csillagok visszatekintettek rá, ő pedig lehunyta szemét, és hagyta, hogy a víz megnyugtassa, mint ahogy mindig is tette. A Csendes Tengernél tapasztalt ilyesmit utoljára, születésnapja előestéjén.

A vízfelszín, akárha tükör lett volna, visszaverte a csillagos ég képmását. Elara illúzió leple alatt, Sofia kíséretében szökött ki a palotából. Vidáman nevettek, miközben megmártóztak a vízben, és eltervezték a közelgő születésnapot. Elhatározták, hogy messzebbre merészkednek, mint azelőtt valaha, és meglátogatják az Asteriába érkezett vándorvásárt Phantome városának túlsó szélén.

– Annyi sütőtöktortát és mályvacukorkrémet akarok enni, hogy belebetegedjek – nevetett Elara. – Remélem, velük tartottak az akrobaták Svetából, nagyon szeretném látni, ahogy repülnek! És-és... szerinted az erőművész, Perses is eljött? Úgy hallottam, fél kézzel is képes felemelni egy meglett hóparipát.

– Talán – felelte Sofia a tőle megszokott higgadtsággal. – Úgy tartják, a legkülönfélébb emberekkel van tele az a vásár, a világ minden tájáról. Semmiképp sem hagyhatjuk ki, főleg nem így, hogy ez az egyetlen alkalom évente, hogy egyáltalán bárki is ellátogathat Asteriába.

Égész életében dühítette Elarát, mennyi embert megfosztanak a lehetőségtől, hogy megtapasztalják királysága éjlepte báját. Mennyi embert, akik vakon elhitték Idris király

hazugságait.

– Tudod, mi az, amit mindenképp ki kell próbálnunk? – kérdezte Sofia, majd játékosan kézenállásba szökkent a sekély vízben. Valahogy a lábaival a levegőben kalimpálva is mindvégig elegánsan festett. – A tenyérjósást!

Elara elfintorodott.

– Biztos, hogy nem megyek egy heliosi látnok közelébe – mondta dühösen.

– Nyugi, nem egy heliosira gondoltam – próbálta csitítani Sofia. – Legutoljára, amikor ellátogattam oda, egy concordiai papnő végzett szerelmi jóslásokat.

– Ugyan mit kellene hallanom a szerelemről? Lukas jegyese vagyok.

Sofia komorrá vált a név hallatán. Látván, hogy mosolya lehervadt, Elara mellkasa fájdalmasan összeszorult.

– Nem akarod tudni, mit tartogat számodra a jövő? Odakint egy egész világ vár rád, Elara.

Elara hagyta, hogy testét sodorja a víz, miközben a csillagokat kémlelte.

– Talán – mondta halkan. – Talán tényleg szeretném látni, mit rejt Asterián túl.

Elara elmerült a víz alá, és próbált megszabadulni az emlékképektől. Lukas, Sofia és a szülei körül forgó gondolatai azonban azzal fenyegették, magával rántják őt a mélybe, így feladta – kiszállt a vízből, maga mögött hagyva emlékeit.

*

Ahogy az erkélyen pihent a meleg esti levegőt élvezve, megpróbálkozott az árnyszövessel. Későre járt már, az ablakokban mindössze gyertyafény pislákol, ahogy a Fény sötétnarancsról burgundi vörösre váltott.

Nagy levegőt vett, figyelmét bensejébe, árnyvarázsára összpontosította. Kétségbeesetten próbálta felszínre hozni a mélyen lakozó árnyakat. Kígyóztak, hidegen súrolták bensejét, és érezte, ahogy végigkúsznak a karján. Ám amikor az ujjbegyéhez értek, és próbálta előhívni azokat, kízó fény

villant fel elméjében, és aztán... semmi sem történt.

Tanítóival mindent megpróbáltak az évek során: meditációt, esti fürdőt, légzőgyakorlatokat. Szigorú szeretettel átkozta és fenyegette árnyait. Ahogy érezte az árnyak visszahúzódását, megrázta karját, mintha így talán fizikailag maradásra kényszeríthetné őket. Sokat gyakorolt Lukasszal és Sofiával, de mindhiába. Akármilyen tehetséges árnyszövőnek is bizonyultak, idővel mindketten feladták, és csak frusztráltan sóhajtoztak.

Elkeseredetten nézett még mindig kinyújtott karjaira.

– *Csinálgatok* már valamit, a kurva életbe! – üvöltötte.

Ijedtében összerezsent, amikor meghallotta valakinek hangját alulról, a kert felől.

Leonardo hangos nevetéssel parádézott végig a gyepen, Enzoval a nyomában. Az istenekre, milyen magasak! Enzo talán még egy hüvelykkel magasabb a tábornoknál is. Félmeztelenek voltak, kezükben kardot tartottak. Mindkettejük teste csupa kemény, feszes izom. Elara a látványtól a szemét forgatta, bár az arca elvörösödött. *Visel egyáltalán bárki is inget ebben a királyságban?*

Fémek csattanása jelezte a párviadal kezdetét. Elara még sosem látott hasonló viadalt – és vonakodva bár, de kénytelen volt elismerni, hogy mennyivel kifinomultabb volt azoknál az összecsapásoknál, melyeket ő és Enzo vívtak. Mindkét férfi izom és fém homályos foltja volt csupán, ahogy felváltva támadtak és védekeztek. Megtévesztések és váratlan csapások követték egymást, minden mozdulatukat titokzatosság bája járta át. Minél tovább nézte őket, annál nyilvánvalóbbá vált, hogy melyikük van fölényben. Egy tompa parancsszót hallott, és elámult, ugyanis azt feltörő fény és tűz követte – Enzo a lángját, míg Leo a fényét hívta segítségül a párviadal során. A fény addig görbült, tekeredett és pattogott, míg végül villám fonta körül Leo kezét. *A Király Villámcsapása.* Elara hirtelen felfogta, miért kapta a tábornok ezt a nevet. Azonban ahelyett, hogy összerezsent volna Leo varázsa láttán, figyelme mágnesként tapadt Enzóra, aki saját varázsából pajzsot formált, és

hátrataszította vele Leót.

Izzadság csillogott rajtuk a harctól, nyögéseket és üvöltéseket hallattak, miközben fűrgé léptekkel körültáncolták a kertet. Fénynyaláb lőtt ki Leo kardjából, Enzo azonban kellőképp gyors volt – visszaverte, még mielőtt Elara egyáltalán pisloghatott volna. Ámulatba ejtő volt az erő és pontosság, amivel a férfi harcolt, akár használta képességeit, akár nem. A Fény igenis legyőzhető. Ezt Enzo maga mutatta meg, lángjai példáján keresztül. És ahogy Elara osztatlan figyelme rá összpontosult, Leo alakja fokozatosan egybeolvadt számára a környezettel. Az erkély korlátjára dőlt, hogy minél közelebbről figyelhesse harcukat. Enzo ekkor könnyörtelenül előretört. Alig kapott levegőt, de szája egy oroszlán viczorára hajazó mosolyra húzódott, aztán egy lángcsóva robbant ellenfele irányába, brutális hatékonysággal.

A tűz robajlása és az összecsapó kardok hangja elnyomta Elara elakadó lélegzetének hangját. Szíve hevesen vert, amikor meglátta a földön heverő Leonardót, a kihunyó fényét, és megtapasztalta Enzo teljes uralmát ereje felett.

Bízz benne, emlékezett Merissa szavaira.

Leonardo felnevetett, Enzo pedig arcán széles vigyorral nyújtott kezét neki, hogy felsegítse. Elara meglepetten pislogott, a tűz ugyanis a legkevésbé sem égette meg a tábornok ruháját.

Teljes, halálos uralom.

Elara abban a pillanatban értette meg, hogy hallgatnia kellene Merissára. Bíznia kellene Enzóban – vagy legalábbis hagyni, hogy segítsen a varázsa feletti irányítás elsajátításában.

A két férfi meglapogatta egymás hátát, testükön verejtek csorgott. Leo bólintott, szája fanyar mosolyra húzódott. Meghajolt, elismerve vereségét, majd távozott, magára hagyva Enzót.

Ahogy csillogó teste a vérző égbolt alatt állt, Elara megesküdött volna, hogy maga a Fény lapul a herceg bőre alatt. Így, hogy senki sem láthatta, nyugodt szívvel legeltette

szemét a férfin.

Ereje valóban elsőprő volt, akármennyire kellemetlen is volt ezt Elarának beismernie. Izmai akár a faragott márvány, kegyetlen kidolgozottságuk gyors halált ígért. Hátizma megfeszült, ahogy kissé elfordult, bőrén az oroszlán fényesen ragyogott. Zilált fürtjeit hátrasimította, és meghúzta vizeskulacsát. Egy kósza tincs lehullott a szeme elé, és ha Elara művész lett volna – bármennyire is utálta, bármennyire is megőrjítette Enzo –, így próbálta volna megörökíteni őt, a halványuló fény előterében.

Enzo mozdulatlanul állt, kulacsát levette a szájáról. Aztán lassan, egy ragadozó kimértséggel a lány felé fordult.

Elara rögvest leguggolt a korlát mögé. *Basszameg, basszameg, basszameg. Nem láthatott. Biztosan nem is rám nézett*, gondolta. Így hát nem is mozdult, mígnem végül egy fénypászma világított az irányába az erkély korlátján keresztül.

Légzése szaporábbá vált, ahogy a fény balról jobbra mozgott, mintha kutatna valami után.

Remegő kézzel nyúlt felé, bár nem tudta, miért. Maga sem értette a vonzást, amit érzett. Ujja végével megérintette a fénysugarat, amitől kellemes, meleg, bizsergető érzés járta át. Rémülete és heves zihálása ellenére kényszerítette ujját, hogy ott maradjon még néhány másodpercig, ám a fénysugár elhalványult, eltűnt. Nem tudta, meddig maradt úgy, de benn tartotta lélegzetét, és nem mert felállni. Csak abban volt biztos, hogy az éjszakai égbolt sötétedik, és hogy a görcs egyre feljebb kúszik a lábában.

Megrázta elzsibbadt ujját, miközben azon töprengett, vajon elkússzon-e a szoba ajtajáig. Ehelyett azonban csak átkozta magát, majd lassan felegyenesedett, és nagy megkönnyebbülésére a gyepet üresen találta. Amikor visszatért az erkélyről, mozgásra lett figyelmes. Bárki más úgy gondolta volna, hogy csupán az erkély pislogó lámpásfényének a játéka volt. Ő azonban tudta, hogy ahol nemrég még fény pislákol, egy aprócska árnyfoszlány suhant a levegőben.

Tizedik fejezet

Elara aznap éjjel ismét egy álomban járt. Amikor álomba zuhant, nem engedett teljesen az érzésnek, megtartotta magát a limbóban, az ébrenlét és az álmodás köztes tudatállapotában, mely biztosította számára az éber világba kiutat jelentő köteléket. Egy álmjáró számára a köteléke a legfontosabb eszköze. Sajátját mindig is egy köldöke alól kinyúló zsinórként képzelte el, mely a föld mélyébe kúszik, rögzítve őt.

Tanítói rémtörténetekkel tömték fiatal fejét olyan álmjárókról, akiknek elszakadt a kötelékük, és lelkük az Álomföldre, vagy rosszabb esetben az annak szomszédságában lévő Holtföldre lett. Túl messzire merészkedtek a testük nélkül, amit így az élők világában maradás átka sújtott, míg végül el nem sorvadt és el nem pusztult.

Kötelékében biztosan, látván csillogó, éjkék zsinórjának jól ismert ezüst mintázatát, felállt. Kissé mindig olyan volt számára az érzés, mintha felfelé zuhanna, valahányszor a hasánál fogva magasra emelkedett súlytalanná váló álomteste.

Tekintete végigpásztázott az őt körbevevő különféle színű és illatú felhőkön, melyek mindegyike egy másik álmodóhoz tartozott, majd elsuhant köztük.

Az egyiknek meleg föld- és szantálfaillata volt, egy másiknak borostyánillata. Néhányuk édes, hívogató illatú volt, azonban aznap este jobban vonzotta őt a sötétség, mint valaha.

Választása a szantálfaillatú, sötétarany felhőre esett. Keresztülsodródott az illatos ködön, és betért az álomba.

Egy rövid hajú, szakadt ruhás fiatal fiút látott maga előtt. Épp egy harmatrózsálgason mászott fel a Fény Palotája egyik erkélyére, fogai közé egy kést szorítva.

Aligha lehetett idősebb tízévesnél, azonban fürgesége és határozott mozdulatai miatt sokkal érettebbnek tűnt.

Követte őt, mire környezete egy nagy hálószobává alakult. A fiú átlopakodott a fátyolszerű függönyökön, kését a kezébe vette, és az ágyban alvó alak felé osont.

Elara lüktető pulzussal nézte, ahogy a fiú kését áldozata torkához nyomja.

– Ide az összes aranyaddal! – követelte.

A másik fiú ekkor kinyitotta a szemét, amitől elakadt Elara lélegzete.

Legnagyobb meglepetésére a kicsi Enzo nem sikoltott fel az ágyában. Helyette egy megvető nevetést hallatott, mely túlságosan is fásultnak hatott egy hozzá hasonló korú gyermektől, majd a nevetést egy fényrobbanás követte.

A késes fiú visítva hátrarepült, és egyenesen Enzo szekrényének csapódott.

Enzo talpra ugrott; fegyver helyett egyik kezében láng gyúlt, a másikban fény izzott.

– Ki küldött? – sziszegte, mire a másik fiú fénye is felizzott, heves pattogással körbefonva kezét. Amikor Enzo egy tűzlabdát hajított az irányába, a fény villámként tekeredett az útjába, visszaverve azt. Enzo szemei elkerekedtek. A másik fiú fájdalmasan felnyögött, majd egy cikázó villámot lőtt a herceg felé, mely sisteregve súrolta Enzo karját.

– Ide a pénzeddel, mielőtt megöllek, herceg! – csattant fel a fiú.

– Azt hiszed, félek egy utcai patkánytól? – gúnyolódott Enzo, aztán kioltotta erejét, és úgy lendült támadásba. Dühös, kegyetlen csapások záporoztak, egyik a másik után. A fiú azonban kitartott, és puszta kézzel vágott vissza.

Amikor az egyik ütése végre betalált, egyenesen Enzo orrába, a herceg megtorpant, szemében fény villant fel.

A másik fiú félénken kúszott hátrafelé.

– Mit... mit csinálsz? – hebegte, aztán valami olyasmi történt, amire Elara egyáltalán nem számított.

– *Látom*, ki vagy! – csattant fel Enzo. – Leonardo Acardi, az Apollo sor nyomornegyedéből. Szegény. Egy nélkülöző,

akinek azért kell a pénzem, hogy...

– Hagyd abba! – kiabálta a fiú.

– ...gyógyítót fogadjon a haldokló édesanyjának.

A fénye kialudt, és sötétség ölelte körül a két fiút.

Leonardo zihálva ült, és letörölte a vért a szájáról, miközben Enzo az orrát tapogatta.

– Anyám... anyám már hetek óta lázas. Azt hittem, idővel lemegy a láz, de egyre csak rosszabb. És mivel *egy utcai patkány vagyok az Apollo sorról*, nem futja gyógyítóra.

Enzo ismét ránézett, és Elara úgy gondolta, biztosan ismét a képességét használja, hogy meggyőződjön róla, igazat mond-e a fiú.

– Ha jobban lenne anyád, képes lenne munkába állni? – kérdezte végül.

Leo a homlokát ráncolta, majd bólintott.

– A legjobb kertész, aki ismerek.

– Hozd a palotához.

– Ne... nem ő kért meg erre! – dadogta Leo, ismét bátortalanná válva. – Ennek az egésznek semmi köze hozzá! Ha meg akarsz büntetni valakit, kizárólag engem büntess meg!

Enzo oldalra biccentette a fejét.

– Te vagy az egyetlen fiú, akinek majdhogynem van esélye felvenni velem a harcot. A különféle urak fiai mind gyáva nyulak! – Kinyújtotta a kezét felé, Leonardo pedig habozva megragadta, és hagyta, hogy Enzo talpra segítse. – Anyád jó kezekben lesz, elvégre itt vannak Helios legjobb gyógyítói. Te pedig hasznossá teheted magad azzal, hogy gyakorlatozol velem.

Könnyek lepték el Leonardo szemét.

– Ugye most... köszönöm. Köszönöm, fenség...

– Ne sírj! – ripakodott rá Enzo. – Ne hagyd, hogy bárki is sírni lásson, főleg ne én.

– Sajnálom...

– És ne sajnálkozz.

Leonardo szipogó orral kihúzta magát.

– Köszönöm – mondta.

– Most menj haza, és legyetek itt reggelre. Én pedig beszélek apámmal.

Leonardo bólintott, sietősen meghajolt, majd az erkélyre sietett.

– És azt remélem, mondanom sem kell – szólt utána Enzo –, hogy ne említsd senkinek, hogy kést szegeztél a torkomnak. Ha csak persze nem akarsz árulásért elevenen elégni.

A fiú kissé elsápadt, majd ismét bólintott.

– Köszönöm, herceg – mondta rekedtes hangon, és közben az egyik lábát átvette az erkély korlátján.

A herceg ajka mosolyra görbült.

– És szólíts Enzónak.

A semmiből hirtelen egy varázscsík suhant el Elara mellett, ő pedig halkán átkozódott, miközben lehajolt, hogy elkerülje. Az álom megváltozott körülötte – a palota kapui helyett egy fényfoltokkal tarkított erdőben találta magát. Amikor megfordult, Leonardo állt előtte, azonban már nem gyermekként, hanem felnőttként, és a kezei közt villám cikázott. A pattogásától Elara meghátrált, azonban amint Leonardo felismerte őt, a villámok eltűntek.

– Elara?

– Az álomvilágodban vagyunk – mondta Elara rekedten.

– Álmodnék? – kérdezte a tábornok a homlokát ráncolva.

– Igen – felelte Elara. – Épp álmodsz. Sajnálom, nem tudtam, hogy ez a te álmod. Jobb lesz, ha megyek.

– Láttad az egészet? – kérdezte Leonardo. Homlokát továbbra is ráncolta, szeme esdeklőnek tűnt. Furcsán sebezhetőnek festett tábornok léte.

Elara bólintott.

– Nem tudtam, hogy a palotában nőttél fel, Enzo mellett.

Leonardo felsóhajtott.

– Ha ő nincs, valószínűleg már rég halott lennék. Az életemmel tartozom neki. És még annál is többel.

A lány nem tudta, mit feleljen erre, ezért inkább nem mondott semmit.

Hirtelen nyugtalanná vált, és megfordult, hogy a köteléke

után nyúljon. Nem lett volna szabad itt lennie, a férfi álmában, aki segített Enzónak és az apjának az asteriai–heliosi határ ostromai során, valamint olyan támadásokért volt felelős, mint a Határvidékmenti Tűzvész. A közelébe se volna szabad merészkednie.

Leonardo közelebb lépett, azonban valahogy más volt itt az álomban. Arca lágy volt, mintha a sok harcban megfáradt tábornok maszkjának egy darabja lehullott volna róla.

– Kérlek, senkinek se mondd el, amit láttál – mondta halkán.

Elara a homlokát ráncolta.

– Amúgy sem tenném. De miért?

– Vér, veríték és könnyek árán lett belőlem a heliosi hadsereg tábornoka. A királyi gárda kapitánya. Ha kitudódna, hogy megpróbáltam megölni Helios herceget... Halállal lakolnék. Nem számítana, hogy Enzo fellép-e a védelmemben, vagy sem.

– Egy mukkot sem szólok – mondta Elara. És valóban, őszintén mondta. Nem kedvelte a tábornokot, de felismerte a benne rejlő becsületet. A becsületet, ami szembement mindennel, amit ő gondolt róla. Ezért hát hajlandó volt megőrizni a titkát.

Leonardo arca ellágyult.

– Köszönöm, Elara. Meglehet, a királyság ellensége vagy, aminek felesküdtem a védelmére, azonban látom, hogy hajlandó vagy a segítségünkre kelni. A Csillagok már túl régóta uralkodnak felettünk az arroganciájukkal és a kegyetlenségükkel.

– Szerintem jócskán túlbecsülöd a képességeimet.

Leonardo megrázta fejét.

– Jó emberismerő vagyok. Tábornokként jó hasznát veszem ennek a képességemnek. Úgy látom, hogy amit csináltok, segít Enzónak. És számomra ez a legfontosabb.

– Sosem fogom meglátni benne a jót, ami számodra oly szembetűnő – sziszegte Elara.

– Talán nem. Azt azonban tudom, hogy a számára fontosakért Enzo akár az egész világot hajlandó lenne

felperzselni.

Elara végre kitapintotta a kötelékét.

– Mennem kell – mondta, azzal belekapaszkodott éjkék zsinórjába, és egy varázsforgatagként eltűnt körüle az erdő, melynek helyében az éber világot találta.

Tizenegyedik fejezet

A következő reggelen, a Leonardo álmában töltött éjszaka után Elara úgy érezte, mintha egy szemhunyasnyit se aludt volna. Ajtaján kopogás hallatszott, mire habozás nélkül feltápáskodott az ágyból, miközben azt kívánta, bárcsak Merissa hajlandó lenne magától bejönni a szobába.

Meglepetésére azonban Leonardo állt előtte, teljes tábornoki páncélzatában. Csillogó arany volt, a D'Orók címerével a mellvértjén.

– Felség... – kezdte. Elara megdermedt a titulus hallatán, mire apró mosolyra görbült Leonardo szája. – Ma én leszek a kíséreted.

– Ó, erre igazán semmi szükség. Ha ez a tegnap esti eset miatt van, biztosíthatlak...

– Amiatt – vágott közbe a tábornok. – Csak meg szerettem volna köszönni – mondta, majd egy papírzacskót nyújtott a lány felé. – Hoztam reggelit.

Elara belenézett a zacskóba, melynek mélyén két barackot pillantott meg.

– A palotakertekből valók – folytatta Leonardo. – Édesanyám termeszti őket.

Elara kivette az egyiket, és beszívta édes illatát.

– Nem mérgezettek – szólalt meg ismét a tábornok. Komolyságától idegen, apró, kisfiús mosolyra húzódott szája, amit Elara felismert az álomból. – Nézd csak – mondta, azzal beleharapott a másikba, a lány pedig követte a példáját.

– Mmm! – hümmögte Elara meglepetten. Talán ez volt a legfinomabb barack, amit életében kóstolt. Rendkívül lédús volt, és édes, akárha mézet csepegtettek volna rá.

– Megvárom, amíg felöltözködsz, aztán elviszlek Enzóhoz. Ma látogattok el Isrához.

– A hírhedt Isrához – jegyezte meg Elara. – Mellesleg *ki* is ő pontosan?

– Hamarosan megtudod.

Elarának még lett volna kérdése, de ekkor megjelent Merissa, tálcáján süteményekkel és baracklével. A szeme elkerekedett, ahogy az ajtóban megpillantotta Elarát és Leonardót.

– A-acardi tábornok... – dadogta. – Nem számítottam önre.

– Tudod, hogyan szólíts, Merissa – villantotta meg Leonardo vakítóan fehér fogsorát, és Elara is elmosolyodott, amikor meglátta Merissa elpiruló arcát.

– Mi szél hozott erre, Leo? – kérdezte lesütött szemmel.

– Ma én kísérem el Elarát őfelségéhez.

Merissa felvonta a szemöldökét.

– Á, értem. Akkor jobb lesz, ha mihamarabb elkészülünk – motyogta, miközben beprézelte magát az ajtón.

– Rögtön jövök, *Acardi* tábornok – mondta Elara egy gúnyos meghajlás kíséretében, és mielőtt becsukódott volna az ajtó, hallotta a túloldalról Leonardo kuncogását.

Merissa tiszta lenvászon ruhába öltöztette: a könnyebb mozgás érdekében egy hasított szoknyát választott, egy hozzá illő rövid blúzzal. Óvatosan félretűzte Elara haját az arcából néhány gyöngyözött hajcsattal, miközben elvégezte bájolását. Elara megkönnyebbülten felsóhajtott, majd kilépett az ajtón, és követte Leonardót, hogy kezdetét vehesse egy újabb borzalmas nap.

*

Enzo összefont karral, a meleg kőnek dőlve várt rá a palotakapunál. Kék ujjatlan tunikája és nadrágja kiemelte a szemét, amely résnyire húzódott Elara aznapi kísérete, Leonardo láttán. A tábornok egy bólintással üdvözölte, mire Enzo összeprézelte az ajkát.

– Találkozunk később némi gyakorlatozásra? – kérdezte Leonardo.

– Ne aggódj – vigyorgott Enzo –, egy végigharcolt nap után is ellátnám a bajod, akárcsak tegnap este.

Leonard felnevelt.

– Hagytalak nyerni.

– Na persze – sóhajtott a Enzo.

– Elara! – A tábornok meghajolt, és Elara kissé oldalra biccentett fejjel nézte, ahogy távozik.

– Ez mégis mi volt? – ripakodott rá Enzo a háta mögül.

Hátrafordult, mire észrevette, hogy a herceg parázsló tekintete a szinte teljesen fedetlen hátára összpontosul. Merissa egy rendkívül kényelmes és szellős, hátul csupán egy vékony masnival összefogott blúzt választott neki aznap.

– Mi az? Azt hitted, te vagy az egyetlen nemes, aki a bőrén viseli a címerét? – kérdezte vigyorogva, aztán hátradobta haját a válla felett.

– És miért pont ez a mythas a Bellereve-ek címere?

Elara visszanyelte a torkában megjelenő gombócot. Immár ő az utolsó Bellereve.

– Mert a dragun egyedül áll. Meglehet, számkivetett a többi mythas szemében, azonban megjelenik a hívószóra, és letarolja a csatateret. Kegyelem és szánalom nélkül.

Enzo felhorkant.

– Szóval úgy gondolod, hasonlítasz a dragunra?

Elara oldalra biccentette a fejét.

– Én *vagyok* a dragun – mondta, majd felvonta az egyik szemöldökét. – Végeztél a bámészkodással?

Egy csapásra eltűnt a gúnyos mosoly Enzo arcáról.

– Attól még, hogy Isrához megyünk, utána ugyanúgy harci gyakorlatot tartunk. Mégis hogyan akarsz megtanulni küzdeni, ha még arra sem vagy képes, hogy normálisan öltözz fel az edzéshez?

– Ó, erre gondolsz? – kérdezte Elara, miközben kezével felfelé végigsimított a combján. A felgyűrődő anyag alól aztán ujjai előrántották rejtett kését. – Szóval már csinos sem lehetek, miközben leszúrlak?

– Tedd azt el! – sziszegte Enzo, Elara azonban észrevette a herceg izzó tekintetét, amint combja fedetlen bőrét figyelte, mielőtt elrakta volna törét, majd megigazította ruhája szélét.

– Nem praktikus a szoknyád.

– Ne feledd, királynő vagyok – mosolygott Elara. – Ez azt jelenti, hogy sokszor kell majd szoknyát viselnem, így nem

ártana megtanulnom ilyesmiben harcolni.

– És mi van azokkal a nevetséges virágokkal meg csecsebecsékkel, amiket állandóan a hajadban viselsz? Azokra mi a kifogásod?

Elara mosolya szélesebbre húzódott.

– Nem bűn élvezni a gyönyörű dolgokat, nem igaz?

– Így van – vágta rá Enzo, azonban a hangjából kihallatszó veszélyes éltől Elara megborzongott. Amikor végre rápillantott, Enzo már nem ráncolta a homlokát; helyette öntelt mosolyt villantott a lány felé. – Példának felhozhatjuk akár a tegnapi estét is, nemde? Élvezted a nyálcsorgatást a *bájolt izmaim* láttán, hercegnő?

Mintha egy vödör jeges vizet öntöttek volna Elara fejére.

– Fogalmam sincs, miről beszélsz.

– Vagy úgy – mondta Enzo, miközben elindultak. – Szóval nem figyelted a harcomat Leóval?

– Ó, dehogynem – válaszolta Elara hűvösen. – Csupán nem emlékszem semmiféle nyálcsorgatásra. Hacsak nem arra gondolsz, amikor elidőzött a tekintetem *Leo* feszülő mellizmán.

Enzo önteltségét dühös tekintet váltotta, Elara pedig megpróbált kecsesen előreszaladni.

A herceg keze ekkor a lány csuklója köré záródott, mire Elara meglepetten megfordult – Enzo érintésének a melegétől elevenné váltak árnyai.

– Mellettem maradsz. Nem mozdulsz a közelemből, és azt csinálod, amit mondok.

A parancsot Elara egy szemforgatással nyugtázta.

– Akármennyire is imádom a gondolatát, hogy kövessem minden utasításod, legalább lennél olyan kegyes, hogy elmondd, mégis mi szükség erre?

– Bár Merissa bájolása tart, nem tudhatjuk, ki leselkedik rád. Talán Ariete egyik kéme, esetleg olyasvalaki, aki kellőképp szegény és kétségbeesett ahhoz, hogy hajlandó legyen végezni az asteriai trónörökösrel Ariete kedvéért, ha képes átlátni a bájoláson.

– Mégis ki lenne képes ilyesmire?

– Csupán néhány látnok. Köztük Isra is. Bár a legtöbbük képessége próféciákkal kapcsolatos, így nincs mitől félnünk.
– A herceg egy köpenyt vett elő a zsákjából, és Elara felé nyújtotta. – De a biztonság kedvéért vedd ezt fel. – Ezután Enzo is magára öltötte a sajátját, csuklyáját a fejébe húzta, Elara pedig követte példáját, és felzárkózott mellé.

Az út egyre szűkült, miközben Elara Sol nyüzsgésének kellős közepén találta magát.

Egy robajló lovas szekér kis híján letarolta, de Enzo szerencsére időben visszarántotta; érintésétől az árnyak ismét kavarogni kezdtek a bensejében.

– Látod? – A herceg körülnézett, aztán maga után húzta a lányt a kavicsos utcák rengetegébe. – Imádom Solt, de maga a káosz. Vigyázz!

Elara felrikkantott, ahogy kis híján nekiment egy férfi, kezében egy láda narancssal.

Befordultak egy sarkon, mire élénkkarneol színű és sárfránysárga piaci bódék tengere tárult elé útjukat szegélyezve. Árusok kínálták hangosan portékáikat, és kezek nyújtóztak az arca felé, megpróbálva a pultjukhoz csábítani őt.

Egzotikus aromák lengték körbe, ahogy csordultig töltött fűszereshordók mellett haladt el. Aztán sült hagyma és paprika, majd friss menta, rozmaring és sülő kenyér ínycsiklandó illatát érezte. Elara hasa megkordult, mire lassított léptein.

Enzo felsóhajtott, és követte a lányt a standhoz, amely előtt Elara megállt.

– Mit akarsz? – kérdezte tőle.

Elara tekintete néhány ízletesnek tűnő zöldfűszeres kenyéren állapodott meg, tetejükön valamiféle szárított hússal.

Enzo az árushoz lépett, a kezébe nyomott néhány érmét, majd Elarának nyújtott egy négyzet alakú szeletet.

– Köszönöm – mondta Elara, meglepett mosollyal arcán.

– Ha tudom, hogy csak ételt kell vásárolnom ahhoz, hogy készségesebb legyél, mást se csinállok, mint egész nap

ennivalóval tömlek.

Elara akaratlanul is elkuncogta magát, és beleharapott a még meleg kenyérbe. A falat szinte szétolvadt szájában, a só pedig táncot járt ízlelőbimbóin, amitől felsóhajtott, miközben folytatták útjukat.

– Semmi ehhez fogható helyet nem látni Asteriában – mondta, miközben elhaladtak egy fűvott üvegekkel teli üzlet előtt. Volt belőlük a Fény minden színében.

– Nincsenek bazáraitok?

– Piacok vannak, de nem, ilyesmi nincs.

Ismét befordultak egy sarkon. A bazár hosszan nyúlt el előttük, standjai ezúttal ékkövekkel és selymekkel volt tele.

– Szóval mit is fog csinálni Isra? – kérdezte Elara, miközben elhaladtak egy virágáros előtt, és szórakozottan végigsimított egy csokor nefelejcsen.

– Ó egy orákulum. Ki kell tudnia deríteni, hogy pontosan miért is nem vagy képes hozzáférni az árnyaidhoz. Amint sikerül szabadon engednünk azokat, a többi gyerekjáték lesz.

Elara megtorpant.

– Selymet tessék! – kiáltotta egy közeli hang. – Celestia legfinomabb selymei! Cölinkék, magenta. Gyere, szép kisasszony, vedd szemügyre a portékáimat!

– Nem érdekli – mondta Enzo egykedvűen anélkül, hogy megállt volna. Már majdnem eltűnt a tömegben, amikor visszanézett, és észrevette Elarát, amint mozdulatlanul állt.

– Megjósolom a múltat, a jelent és a jövőt! Egy jóslat csupán öt argentért! – kiabálta egy másik hang. – Ne hagyják ki Madame Artemist!

Enzo visszasétált hozzá, és felvonta szemöldökét.

– Mit csinálsz?

– Nem – felelte Elara halkan.

Enzo felháborodottan nézett rá.

– Ezt mégis hogy érted?

– Nem hagyom, hogy egy idegen áskálódjon bennem. Egy újabb próféciahoz pedig végképp nincs semmi kedvem. Szóval ezt értettem az alatt, hogy *nem*.

– Elara! – csattant fel a herceg, és elé lépett, amikor egy

férfi egy tányérnyi sistergő hússal szaladt el mellette. – Ariete minden egyes nappal közelebb kerül hozzá, hogy rád találjon. Minden egyes nappal, amit nem a trónodon töltesz. És minden egyes nap egy újabb nap, amelynek során a Csillagok tovább uralkodnak felettünk. Te vagy az egyetlen fegyverünk. Készen kell állnod Ariete-re.

– Abbahagynád? – kiáltott fel Elara elkeseredetten. – Ezt már épp eleget hallottam. Tudom, hogy egy fegyver vagyok. Tudom, hogy Ariete nem képes megölni engem. – Szemét szorosan behunyta. – Nem jövök veled. Sikítás és rúgkapalás közepette kell hogy odavonszolj.

Enzo összefonta a karját.

– Elfogadom a kihívást.

Azzal egy határozott mozdulattal megemelte és a vállára vetette a lányt. Elara hiába sikított és ütlegette, Enzo teste mintha csak valami istenverte márványból lett volna. Még csak meg sem rezzent, amikor Elara megpróbálta megharapni.

– Meg kell mondjam, hercegnő létedre inkább viselkedsz vadállatként.

Válasz helyett Elara végigkarmolta Enzo hátát, mire a herceg lejjebb csúsztotta őt. Elara felvisított, ahogy feje valamivel közelebb került a földhöz, és a haja jobbra-balra himbálódzott. Ekkor végre elernyedtt, felismerte hiábavaló küzdelmét, és inkább azon tanakodott, miként fog bosszút állni a hercegen, ha végre leteszi.

Az ég vajszínű volt, ahogy a Fény közeledett délidei csúcsához. Minél beljebb értek a város szívébe a poros utcákon, annál több arany és fehér díszítette az eléjük táruló épületeket. A sima köveket aprólékosan kidolgozott mozaikok ékesítették, és úgy tűnt, hogy a ragyogásuk belülről árad, akárcsak Enzóé. A nagyobb épületeket – múzeumokat, szökőkutakat és más látványosságokat – részletgazdagon faragott szobrok díszítették. Némelyikük a királyság patrónuscsillagát, Leyont ábrázolta: magas, ragyogó alakja egy szárnyas oroszlán bundáját viselte. A többi szobrot gyönyörű nőkről, szentekről és mártírokról,

illetve mitikus lényekről mintázták. Még Asteria, a sötét szépségéről híres királyság sem büszkélkedhetett efféle műalkotásokkal.

Bár az igazat megvallva Elara mindezt fejfelé látta.

Ismét átkozódott, ökleivel dühösen Enzo hátán dobolt, de az csak nevetett.

– Komolyan, nagyon édes, ahogy bántani próbálsz.

– Mi ütött belé? – kérdezte egy járókelő, állát kíváncsian felszelve.

– Megszökött az egyik kaosi bolondokházából – felelte Enzo, miközben a fejét csóválta. – Most viszem vissza.

Újabb szitkozódások hangzottak fel Elara részéről, amin Enzo csak kuncogott, miközben végigfurakodott vele az utcai tömegen.

A bazár végéhez érve az utcák ismét kiszélesedtek, a fűszer- és gyógynövényillatot nyíló nyári virágok és forró kövek illata váltotta fel. Elara mélyet lélegzett a száraz levegőből, és próbálta kordában tartani az idegességét.

Egy kobaltnék ajtóhoz érve Enzo végre megállt. Az ajtó közepébe egy azúr-fehér-fekete színű szemet véstek, mely egyenesen Elarára meredt, neki pedig nagy erőfeszítésébe került, hogy ne borzongjon meg. Egy göndör hajú kislány dobálta mellette a falnak labdáját. Enzo odabiccentett neki.

– Szia, Rico – mondta a fiúnak. – Bent van?

– Szia, herceg – villantotta meg a fiú foghíjas mosolyát. – Ő kicsoda?

Enzo hanyagul ledobta Elarát a földre, mire az magába fojtott egy újabb szitkozódást, és leporolta magát.

– Ó, rá gondolsz? Maga a két lábon járó kalamajka, semmi egyéb.

Rico kuncogott, Elara pedig a szemét forgatta.

– Ugyanaz a jelszó mint legutóbb? – kérdezte a herceg a fiútól. Rico ismét bólintott, mire Enzo az ajtón lévő szem elé lépett. – Kardok Hármasa.

A szem pislantott egyet – Elara mélységes borzalmára –, s azzal kitérült a kék ajtó.

Egy üres, sötét folyosó fogadta, mely még mélyebbre

vezetett az épületbe. Enzo végigvonszolta rajta.

Mire Elara szeme végre megszokta a halvány fényt, tömjénillat csapta meg az orrát – fullasztó és émelyítő, varázsos illatfelhő lengte körbe. Követték a szűk folyosót, míg végül egy gyengén megvilágított szobához értek, mely bíborszínbe burkolózott a gyertyafényben. Egy alakot pillantottak meg, aki keresztbe tett lábbal ült a székében, tekintete lefelé, az előtte kiterített kártyákra szegeződött. Elara átpillantott Enzo válla fölött a lapokra. Azonnal felismerte a híres Stella paklit: a kártyák a Csillagokat, a fegyvereiket és a királyságaikat ábrázolták. Ezekkel különféle kártyajátékokat, például bárdot vagy jóslásosdit is játszottak, azonban a legtöbben nem ezért ismerték. Ha ugyanis valaki vért ontott a pakli egy lapjára, azzal megidézhetette az ahhoz tartozó Csillagot.

Elara gyomra fájdalmas görcsbe rándult, és igyekezett másra terelni a figyelmét. Bugyborékolás hallatszott egy kondér felől, és a rejtélyes nő csak akkor nézett fel, amikor a tartalma kezdett kifutni.

– Szia, Iz... – mondta Enzo, aztán egy csókot nyomott a nő orcájára. Derűs jókedvét látva Elara szája megvető fintorra húzódott. Másokkal sosem esett nehezére kedvesen viselkednie a hercegnek.

– Szervusz, kedvesem – válaszolta Isra.

Akcentusa egyfajta csípős torokhang volt Enzo beszédének dallamosságához képest. Haját svetai stílusú tekervényes mintázatokba fonva – más néven harci fonatként – viselte. Kristályokkal, topázzal és turmalinnal ékesített fekete hajfonatai egészen a dereka alá lógtak. A látnok továbbra sem volt hajlandó Elarára nézni, aki ettől úgy érezte, menten királynőhöz illő felháborodás tör elő belőle. Már majdnem Enzo elé lépett, hogy bemutatkozzon, de megtorpant, amikor Isra pillantása rávillant. Elbűvölő, mogyoróbarna szemei világosabbak voltak, mint a legtöbb heliosinak, és szöges ellentétei voltak sötétbarna bőrének. Gyönyörű volt.

– Már vártalak – szólta Elarához, aki erre óvatosan előrelépett.

– Isra, ő itt Elara. A lány, akin szeretném, ha segítenél. – Éles pillantással összenéztek, és amikor Elara elkapta Enzo tekintetét, kérdőn nézett rá.

– Lány? Úgy érted, királynő.

Melegség öntötte el a mogyoróbarna szempárt, aztán a zöld és barna forgatagává vált, akár egy nyári mező.

– Enzo sosem tudta, mi az illem. Rám hárult hát, hogy belé neveljem.

Erre akaratlanul is álmélkodó hang tört fel Elara torkából.

– Egy biztos, én semmit sem láttam még abból az illemből.

Isra helytelenítően cöcögött, összetolta kártyáit egy rendezett kupacba, majd különféle edényeket rakott ki az asztalára, amelyekből ráérősen nekilátott gyógynövényeket pakolni egy kőtálba. Ujjai kecses táncot jártak egyikről a másikra anélkül, hogy odanézett volna.

– Enzo! – dorgálta Isra a herceget. – Általában olyan kedvesen viselkedsz a gyönyörű nőkkel.

– Gyönyörű? Nekem fel se tűnt – mormogta Enzo.

– Igen, Enzo úgy gondolja, hogy pikkelyek nőnek a szoknyám alatt, és szarvak állnak ki a homlokomból csak azért, mert asteriai vagyok.

Isra hátravetette a fejét, és hangos nevetésben tört ki.

– Ó, *máris* kedvellek – mondta, majd Enzóra szegezve hűvössé vált tekintetét. – Most már tudom, miért próbáltad távol tartani tőlem.

Enzo egyik lábát a falnak vetette, és a szemét forgatta, miközben hátával is a falnak dőlt. Isra Elarára kacintott.

– Foglalj helyet, felség – intett a faszék felé, miközben felállt, aztán átment egy kis boltív alatt a sípoló teáskanna irányába. – Megkínálhatlak egy csésze teával?

– Igen, köszönöm – hagyta el rekedtesen a válasz Elara torkát, mely kiszáradt a városban tett sétától.

– Mentát kérsz bele?

– Persze, kérek.

– Hogy szoktad inni, Elara?

– Mézzel – hangzott fel nyersen Enzo hangja a lány mögül.

– Kétkanállyal.

Elara megdermedt. Lassan hátrafordult a székén, azonban Enzo szokásához híven mogorva arcot vágott, tekintete az Elara felett lógó, hósipkás hegyet ábrázoló festményen időzött.

– Ezt mégis honnan...

– Szóval, Elara – szakította félbe Isra a konyhából, még mielőtt Elara befejezhette volna kérdését. Teáscsészék és kanalak csörömpölése hallatszott a másik helyiségből. – Miért van szükséged a segítségemre?

Elara arca elvörösödött, tekintetét az asztalra szegezte.

– Az árnyaim miatt. Képtelen vagyok a használatukra.

Méregként kavargott a rettegés gyomrában.

– Próbáltam rájönni, hogyan lehetne feloldani a gátat – szólalt meg Enzo –, de képtelen vagyok olvasni benne a rengeteg átkozott árny miatt.

Elara dühösen meredt Enzóra, Isra pedig épp ekkor lépett be egy csészével a kezében, amit oda is nyújtott a lánynak.

– Mondd csak, miért akarod feloldani azt a gátat? – kérdezte Isra.

– Ezt meg hogy érted? – értetlenkedett Enzo. – Tudsz apám tervéről. Azért van szükség erre, hogy megölhesse Ariete-et.

Isra lesújtó pillantást vetett Enzóra.

– Nem téged kérdeztelek, butus. Elarát. – Visszafordult Elarához, miközben Enzo felháborodottan mérgelődött magában. – Mondd csak, *te* miért akarod feloldani azt a gátat? – kérdezte gyengéden.

Elara erőt vett magán, mielőtt elhatalmasodott volna rajta a pánik.

– Mert hozzám tartoznak, és nélkülük olyan érzés létezni, mintha egy részem hiányozna. – Kortyolt egyet a teájából, hogy elejét vegye a kaparó érzésnek a torkában. – És mert nem akarom soha többé kiszolgáltatottnak érezni magam.

Isra hűvösen végigmérte.

– Hmm. Mély seb húzódik bensődben, Elara.

– Nem akarom ezt csinálni – mondta lesütött szemmel a lány.

– Talán jobb lenne, ha akkor hoznád vissza, amikor már

készen áll – intézte szavait Isra Enzónak.

– Csak a holttestemen át! – csattant fel a herceg. – Ha nem derítjük fel az okot, megoldást sem találhatunk. Apám nem hagyja, hogy tovább halogassuk a dolgot. Olvasni fogsz benne, méghozzá azonnal! Ez egy királyi parancs.

Isra fagyos tekintettel meredt Enzóra, száját vékony vonallá préselte.

– Ha ez egy *királyi parancs*, ám legyen, fenség – sziszegte. Amikor Elarához fordult, arca ismét megenyhült. – Nincs mitől tartanod, Elara. Szavamat adom, hogy bármit is lássak, nem használom fel ellened. Sajnálom, amiért úgy kell ezt csinálnunk, hogy még nem állsz rá készen. – Hangja őszintén csengett. – Enzo azonban a hercegем. Továbbá egy hatalmas púp a hátamon.

– És mi van, ha nemet mondok? – kérdezte Elara, próbálva megőrizni higgadtságát.

Tekintete összetalálkozott Enzo tekintetével, és az valósággal a székhez szegezte őt.

– Abban az esetben semmi esélyed sem lesz Ariete-tel szemben.

Elara ismét Isra felé fordult, és egész testében megmerevedett.

– Használni fogod rajtam a Fényt? – kérdezte Elara.

– Nem – hangzott a válasz. – Nem rendelkezem a Fénnyel. Apám oldaláról orákulumi képességet örököltem. Képes vagyok a válaszok keresésére, illetve a múlt, a jelen és a jövő megpillantására. Továbbá félig svetai vagyok. Anyám oldaláról... valamivel sötétebb látnoki képességet örököltem, mely révén társaloghatok a holtakkal, illetve örököltem hideg és erős varázsát, ami... – Elharapta mondandóját, majd elhúzta kezét maga előtt a levegőben.

Mozdulata nyomán lehült a szoba, és kristálytisztá, rettentően hegyes jégcsapok formálódtak előtte.

Egy koppintással befejezte a gyógynövények összetörését, Elara pedig eközben a vacogásával küzdött.

– Ha lennél kedves – intett Isra Enzónak, aki ellökte magát a faltól, majd egy csuklómozdulattal meggyújtotta a

gyógynövényeket. Szúrós, földes szaggal égtek, füstjük körbelengte Isrát, mire ő mélyen beszippantotta azt.

Kinyújtotta karjait, tenyérrel felfelé. Elara megfogta a kezét, és közben próbált nem remegni. Isra érintése fagyos volt, és amint megérintette Elarát, nagy levegőt vett. Szemei elködösültek, aztán tejfehérré váltak. Elarát kirázta a hideg, de nem engedte el a kezét, miközben Isra egy számára ismeretlen nyelven motyogott valamit. Hanglejtése hasonlított a svetaira, a nyelv maga azonban ősinek, erőteljesnek hangzott. A gyertyák körülöttük hevesen pislákoltak, egy-egy pillanatra sötétségbe borítva a szobát.

Isra varázsa finoman, hótakaróként terült rá. Könnyed, finom és tiszta volt. Amikor Elara lecsukta szemét, érezte óvatos kutakodását, ahogy zúzmara kúszott végig a lelkén, és próbálta megtisztítani azt az árnyaktól.

Rejtsd el a dobozt. Rejtsd el a dobozt.

Elara levegő után kapkodott, és szorosan becsukta a szemét, ahogy a félelem eluralkodott rajta.

Isra elhallgatott, és a hőmérséklet hirtelen zuhanásából Elara tudta, hogy a fagy rálelt a dobozára.

Isra varázsa azonban nem elégedett meg ennyivel. Elara szokatlan nyomást érzett fejében, ahogy a jég megpróbált befurakodni a dobozba.

– Ne! – hagyta el a szó rekedtesen Elara száját, de Isra nem tárgított.

A doboz köré vont árnyak megpróbáltak ellenállni, ám mindhiába – a jég tovább folytatta áskálódását, míg a doboz végül résnyire kinyílt.

Egyetlen igazság szökött ki a hézagon, épp az, amelyet Elara a leginkább elzárva akart tartani.

Az orákulum varázsa szünetet tartott, miközben Isra megtekintette az emléket. Könny patakzott Elara szeméből, és úgy érezte, mintha egyszerre lett volna testén kívül és belül. Az emléket aztán hideg jégréteg vonta be, majd óvatosan visszahelyezték a dobozba. Amikor az becsukódott, Elara ismét kapott levegőt. Azonban ahogy a fagy visszahúzódott, ezüst Fény gyulladt a nyomában, mely

belemélyesztette fogát Isra varázsába.

– Elara?! – kiáltott fel Enzo.

Amikor a lány kinyitotta szemét, jeges fuvallat látványa fogadta, mely betöltötte a szobát. Isra szemei teljesen fehérek voltak, testét rendkívül gyorsan fagy lepte el, Elara pedig reszketett a vészesen zuhanó hőmérséklettől.

– Mi a picsa volt ez? – csattant fel Elara rémülten.

– Mi van? – kérdezte Enzo. – Mi történik?

Isra torkából nyögés tört fel, és még jobban megszorította Elara kezét.

– Enzo! – hangzott fel a lány fojtott segélykiáltása. A gyertyák fénye sisteregve kialudt, sötétségbe taszítva a szobát.

– Picsába! – hallatszott, ahogy Enzo mozgásba lendült. A lány háta mögül egy fénysugár tört fel, megvilágítva a szobát, és Elara első ízben érezte úgy, hogy nem fél tőle.

Isra ismét felnyögött, szájából jeges ködfelhőt árasztva. Elara összerezsent, ahogy egy erős kéz pihent meg vállán, és teljes lényét elöntötte Enzo lágy és meleg fénye, elűzve a végtagjait maró fagyot. Árnyai sebesen tekeregtek bensőjében, minduntalan próbáltak felszínre törni. Egy szempillantással később két apró árnyfolyam kúszott ki tenyeréből, melyek Isra és az ő keze körül kavarohtak.

– A Csillagokra... – suttogta Enzo.

– Ne mozdulj! – préselte ki magából Elara a szavakat. Szemét a két árnyfoszlányon tartotta, melyek csak alig voltak nagyobbak az előző éjszaka látottnál.

– Nem fogok – mondta halkán Enzo, vállát finoman megszorítva.

Isra újabb nyögést hallatott – mélyet és keserűt, mely aztán gyötrelmes sikollyá torzult. Elara tekintete ismét részegeződött, kezei továbbra sem szabadultak a fájdalmas szorításból. Az órákulum hirtelen oda-vissza kezdett himbálózni, a korábbinál gyorsabban hadarta a szavakat az ismeretlen nyelven, fejét hevesen rázta, szeme még mindig tejfehér és áttetsző volt.

A lány szabadulni próbált a szorításából, mire Isra még

erősebben igyekezett maga felé rántani, és Elara egy dühös kiáltást hallatott, ahogy árnyfoszlányai széteszlottak a levegőben. Az asztalon eközben jég gyülekezett, és ahogy a fagy átterjedt Elara csuklójára, a kúszó jégvirág megégette bőrét. Jégvihar dúlt körülöttük, haja vadul lobogott a forgatagtól. Hirtelen egy éles roppanás, szétzúzott üveg hangja hallatszott. Rémült sikoly hagyta el torkát, miközben éles, csillogó szilánkok repkedtek szanaszét.

– Elara! – ordította Enzo. Miközben lebukott, érezte, hogy Enzo elé lépett, és tűzfalat emelt a pattogó üvegdarabok útjába. Csörömpölő szilánkok hullottak alá körülöttük a földre, míg a herceg a lány felé fordult: – Jól vagy? – kérdezte, miközben keze közé ragadta Elara arcát, és sérülések után kutatott.

Elara válaszolni próbált, de Isra még mindig a kezét szorította, és fogai fájdalmasan vacogtak a hidegtől.

– A-az... arcod. Vérzik – motyogta Elara nagy nehezen.

Enzo végigsimított a szeme alatti vágáson, hogy megnyugtassa a lányt, majd dühösen fordult a jósnő felé:

– Isra! – üvöltötte, miközben rácsapott az asztalra, és ütése erejét csak alig fogta vissza. Hullámokban tűz tört elő testéből, hogy elfojtsa a szobában dülő jégvihart. Ahogy Elarához ért, elhalt az ezüst Fény, bármi is volt az, aztán a szél is elcsitult. Isra, akinek a szeme ismét mogyoróbarna volt, egy pislogás után levegőért kapkodott, épp úgy, mint amikor egy fuldoklót partra vetnek hullámok. Elara remegett, miközben elengedték egymás kezét, és az orákulum alaposabban is megvizsgálta a káoszt körülöttük: a mindent beborító jeget, a törött ablakokat és az Enzo arcáról csöpögő vért. Végül figyelmét Elarára összpontosította, szemében azonban a gondtalan csillogás helyét valami egészen más vette át.

Rettegés.

Elara remegő kézzel végigsimított az arcán, és hátrasöpörte haját. Enzo mögötte állt, és olyan erősen fogta széke háttámláját, hogy az recsegett a szorításában.

– Mi a fasz történt, Iz? Mit láttál? – préselte ki kérdését a

fogai közt.

Elara érezte az Enzóból áradó forróságot, mely felmelegítette a szobát, miközben Isra saját erejének irányításával küzdött. Még mindig bámulta hosszasan az asztalt, és levegő után kapkodott, mielőtt válaszolt volna.

– Láttam, mi szab gátat Elara árnyainak.

– És mi az? – csattant fel Enzo.

– Úgy vélem, ezt neki kellene elmondania – felelte Isra halkan.

Enzo Elarára meredt.

– Szóval te mindvégig tudtad?

Elara állta tekintetét, de nem válaszolt.

– Ez minden? Tudom, hogy láttál valami mást is.

– Amikor... amikor megpróbáltam visszahívni a varázsom, valami belémart. Sosem találkoztam még ilyesfajta erővel.

– Belőlem eredt? – kérdezte Elara.

Isra bólintott.

– Először csak sötétséget láttam az árnyaidon túl, olyan sokat, hogy majd' belé fúltam. A feketénél is sötétebb volt. Szín helyett sokkal inkább annak hiánya volt. Aztán a semmiből fény vetette rám magát. Ezüstszín. De hideg. Olyan hideg, hogy égetett. Csupán egyszer, egy esetben éreztem ilyesfajta erőt korábban, de az képtelenség lenne esetedben.

– A franc essen belé, Isra, ki vele! – mordult fel Enzo.

Isra lesütötte szemét, és egy szaggatott, mély lélegzetet vett.

– Az egyetlen ehhez hasonló hideg, amit korábban éreztem, a holtaktól származik.

Elara úgy érezte, hog forog körülötte a szoba, ezért visszasüppedt a székébe. Enzo halkan mellé húzott egy másikat.

– Ezt mégis hogy kellene értenem? – csattant fel Elara.

Isra megrázta a fejét.

– Nem tudom. A látomásaim *mindig* igazak, csupán nem feltétlenül tiszta első pillantásra a jelentésük. – Ajkába harapott, és Enzóra nézett. – És még valami: egy aranyfény csatlakozott Elara varázsához. Olyan tüzes volt, mint

amilyen fagyosnak Elara varázsa bizonyult. A lángok együttesen feketévé váltak, aztán láttam, hogy egy Csillag elhullott.

– Csak nem...

– De igen, Enzo. Elarának szüksége van rád, hogy végezhesen az istennel. Midőn árny és fény összeáll, elhullik egy Csillag.

*

Enzo már az ajtón kívül volt, Elara pedig követni készült őt, ám Isra félrevonta.

– Elara? – szólította meg. A lány mereven fordult vissza; egy perccel sem akart többet ebben a szobában tölteni. – El kell mondanod Enzónak. Segíteni fog. Bízz bennem. Ha bárki, ő biztosan megért.

– Ezzel mégis mire célzol?

– Csak kérlek, bízz benne.

Elara felsóhajtott. *Mégis mi a fenéért mondja ezt mindenki?*

– Rendben. Elmondom neki. És köszönöm, amit értem tettél – fűzte hozzá. – A jég...

– Ez a legkevesebb – bólintott Isra. – Úgy hiszem, mélyen legbelül a félelmeid tartják fogva az árnyaidat. Nem a Fény az egyetlen, amitől félsz, nem igaz? – A kérdéstől Elara ereiben megfagyott a vér. – Láttam a próféciát.

Nagy nehezen magához ragadott nyugalmanak foszlányai ismét egy csapásra szétfeszlettek.

– Szóval tudsz róla.

Isra oldalra döntötte fejét.

– „Szerелеembe esel a Csillagok Királyával, s az lesz végül mindkettőtök vesztének okozója.” Ezért vadászik rád Ariete. Nem azért, mert nem árthat neked egyetlen Csillag sem. Hanem mert...

– Igen, mert a prófécia róla szól – vágott közbe suttogó hangon Elara. – És bármit kész megtenni, hogy ne teljesülhessen be.

Tizenkettedik fejezet

Amikor Elara kilépett a fényárban úszó utcára, Enzo épp egy csillogó szőrű palomino nyergét igazgatta. Egy másik ló is türelmesen állt mellette, aminek Rico épp a pofáját simogatta.

– Estére itt lesznek a lovak – mondta Enzo a fiúnak, majd egy pénzeszacskót dobott oda neki.

– Imádom, amikor meglátogatsz minket!

Enzo elkuncogta magát a fiú lelkesedésétől, és összeborzolta a haját.

Amikor a fiú elszaladt az istállóhoz, Elara megköszörülte a torkát.

Enzo szeme komorrá vált, ahogy felé fordult.

– Hazudtál nekem – mondta halkan, veszélyesen gyengéd hangon.

Elara összefonta a karját.

– Ugyan miről? – kérdezte nyájasan.

– A Csillagok kibaszott szerelmére... – motyogta Enzo. – Mindvégig tudtad, mi tartja vissza az árnyaidat. Magyarázatot akarok.

– Vagy mi lesz? – fortyogott Elara, lábát a kengyelbe helyezve, aztán egy ügyes mozdulattal a nyeregbe pattant. – Kiszuszakolod belőlem, ahogy rám erőltetted azt is, hogy eljöjjek Isrához? Ahogy kényszerítetted Isrát, hogy mindkettőnk akarata ellenére hozza felszínre a legsebezhetőbb emlékem?

Nyelvével csettintett egyet, mire lova útnak indult.

– Hova-hova? – kiabálta utána Enzo.

– Én visszamegyek a palotába, te pedig oda mész, ahová csak akarsz. Tőlem akár valamelyik bordélyházba is mehetsz, amelyek mellett eljöttünk idefelé. Vagy akár ahhoz a hídhöz nem messze innen, és nyugodtan levetheted magad róla.

Nem állt meg, hiába szitkozódott Enzo.

– Az istenekre mondom, Elara, ne tedd próbára a türelmem! – kiabálta utána, ahogy a lány alakja egyre távolodott az utcán.

– Hogy mondod? Bocsánat, nem hallak tisztán! – kiáltotta hátra a hercegnek, majd eltűnt a sarkon.

Mennydörgő léptek csattogtak mögötte, és egy dühös sóhajjal nyugtázta, hogy a herceg utolérte. Enzo megrántotta a ló kantárját, megálljt parancsolva a hátnak.

– Ereszd el a lovam – mondta Elara halálos nyugalommal.

– Az én lovam, ha éppen kötekedni akarsz. Én fizettem érte. – A herceg szája gúnyos mosolyra húzódott, megragadta Elara mögött a nyeret, és felpattant a lóra.

– Mit csinálsz? – ripakodott rá Elara.

– Amit már első találkozásunkkor meg kellett volna tегyek. Ideje megtanulnod, hol a helyed.

*

A ló csupán poroszkált, míg Sol utcái ki nem szélesedtek, és a nyüzsgés el nem csitult. Ahelyett, hogy jobbra fordultak volna, a palota felé, Enzo továbbra is egyenesen előre irányította a lovat.

– Most meg hova viszel? – förmedt rá Elara.

Válasz helyett csak egy sötét kacaj felelt a kérdésére, mire harmadszor is rúgkapálni és szitkozódni kezdett, ahogy sikertelenül próbált meg lekászálódni a lóról.

Erre Enzo szintén elkáromkodta magát, szabad karját szorosabban a lány köré vonva.

– Hisztis fruska! – sziszegte. – Te vagy a leghálátlanabb teremtmény, akivel valaha találkoztam.

– *Hálátlan?* Mégis mi az éért kellene hálával tartoznom neked?

– Mert *segíteni* próbálok. De ha nem vagy hajlandó elmondani, mi történt az árnyaiddal, akkor *kényszeríteni* foglak rá.

Azzal megsarkantyúzta a ló oldalát, mire az ügetni kezdett, és a gyors tempótól Elara akaratlanul is hátrébb

dőlt. A mindent beborító kövezetet fokozatosan fű váltotta fel, ahogy az épületek egyre ritkásabbá váltak, míg végül már egyetlen ház sem vette körül őket. Enzo karja továbbra is szorosan Elara köré fonódott, hiába próbált a lány szabadulni, és hiába hagyták el a száját újabb szitokszavak.

– Hercegnő létedre igencsak mocskos egy szád van.

– Ó, fogalmad sincs róla, milyen mocskos tud lenni! – vágott vissza. Remélte, hogy ezzel sikerült feldühítenie Enzót.

A herceg közelebb húzta magához, amitől a mellkasához préselődött Elara háta. A lány ez idáig egyszer sem került ilyen közel hozzá. Borostyánillat lengte körbe Elarát, és nyakát Enzo leheletének melege csiklandozta, ahogy a férfi közelebb hajolt hozzá.

– Ezt vehetem felhívásnak? – búgta a fülébe.

Az ördögbe vele, hogy minden egyes alkalommal képes volt felülkerekedni rajta a szócsatáikban. Elara elméje kiürült, ahogy a sebes vágótól testük minduntalan egymáséhoz simult. Nyitotta a száját, hogy visszaszóljon valamit, de semmi sem jutott eszébe, ezért csak megpróbált felegyenesedni.

– Ne fészkelődj már! – parancsolt rá Enzo, mire Elara megadóan nekidőlt. – Jó kislány. *Nézzenek oda*, mégiscsak képes vagy utasításokat követni.

Elara csak meredt maga elé, miközben Enzo egy önelégült hang kíséretében megragadta a nyereg elejét.

– Most már *lennél* szíves elmondani, hová tartunk? – kérdezte Elara, ahogy egy meredek emelkedőhöz érve lassult tempójuk.

– Valahová, ahol képtelen leszel hamis válaszokat adni.

Elara a herceg mellkasának minden apró rezdülését érezte, miközben beszélt, és érezte bőrén mély hangjának duruzsolását.

– Vészjóslóan hangzik.

A reakcióját követően feltörő nevetés kicsit sem nyugtatta meg. Elara próbálta feszesen tartani magát, hogy minél kevésbé érintkezzen egymáséval a testük. Sót érzett a

levegőben, ahogy a talaj ismét egyenletessé vált alattuk.

– Hajlandó vagy végre megbízni bennem?

– Ez aligha ad indokot arra, hogy...

Enzo ismét csettintett a nyelvével, mire a ló heves vágatába kezdett.

– Készen állsz elmondani az igazat? – kiabálta Enzo a süvítő szél ellenében. Elara mindkét oldalról csupán bozótost látott. Nem válaszolt, állkapcsát szorosan összezárta, bár gyomra összerándult a ló eszeveszett iramától.

Csupán Enzo karja tartotta a nyeregben, mely dereka köré fonódott. Újabb csettintés, és – bár képtelen volt elhinni, hogy ez lehetséges – a ló még sebesebben kezdett vágatni.

Elara ekkor legnagyobb iszonyatára megpillantotta, hová is tartanak, ahogy a bozotos egyre ritkásabbá vált.

Egy sziklaszirt pereméhez.

– Ez nem vicces, Enzo! – sikoltotta, ahogy végre megértette, miért érezte sósnak a levegőt. Hullámok csaptak össze alattuk, a sziklaszirt mindkét oldalán, de ők továbbra is szakadatlanul közelítettek a peremhez.

– Úgy érzed, viccelek?

Hátrapillantott, hogy meggyőződjön a herceg arckifejezéséről. Szemöldökét összeráncolta, szeme villámokat szórt.

– Állj meg!

– Mondd el, miért nem tudod használni az árnyaidat.

Elara felsikoltott. Már csak pillanatok választották el a szakadék szélétől. A könnyörtelen óceán csillogott a rá vetülő délutáni fénytől. Végzetes lett volna a zuhanás ebből a magasságból.

– Utolsó esély, Elara, vagy a Csillagok a tanúim, hogy levetem magunkat erről a szirtről.

– Jó! – síkította, alig pár méterre a sziklaszirt csúcsától. A szavak aztán torz egyvelegként hagyták el száját: – Amiatt félek a Fénytől, ami kis koromban történt velem!

Enzo megrántotta a gyeplőt, mire a ló nyerítve megállt. Patái útjában apró kavicsok sodródtak előre, és bucskáztak le a mélybe, amitől Elarát a hányinger kerülgette. Ismét egy

csettintés, ezúttal a ló azonban lassan hátrálni kezdett.

– Te átkozott *elmebeteg!* – háborgott Elara. – Képes lettél volna megölni mindkettőnket!

Enzo leszállt a lóról, és igencsak pocsekül palástolta szórakozottságát.

– Élsz, nem?

A lány dühösen leugrott a lóról, a hercegnek iramodott, és megpróbált taszítani rajta, de mit sem ért az erőfeszítése.

– Te *fasz!* – fortyogott.

Enzo az egyik kezével megragadta és összefogta a lány csuklóit, miközben Elara ismét taszigálni próbálta, másik kezével pedig összeszorította Elara arcát.

– Szappannal fogom kimosni a szádat, ha ilyen ocsmányul beszélsz.

Elara küzdelem nélkül, zihálva állta szorítását. A herceg tekintete egy pillanatra összeszorított szájára vándorolt, majd visszatért a szemére.

– Mi történt, hogy ennyire félsz a Fénytől? – kérdezte halkabban.

Elara kirántotta kezeit Enzo szorításából, és remegő lábbal leült a meleg fűbe. Mélyen belélegezte a sós óceáni levegőt. Megnyugtatta a víz közelsége, így, hogy már nem fenyegette a zuhanás veszélye.

– Hétéves voltam – kezdte –, amikor apád egyik drágalátos katonája betört a szobámba. Megölt három őrt, aztán felmászott az erkélyemen. Fény... – Gombócot érzett torkában, Isra varázsa azonban megtette hatását, ugyanis a szokásos rettegésnél kevésbé bénítóbb érzés öntötte el. – Fényhordozó volt. Az árnyaim védelmezni próbáltak, de még csak gyerek voltam. – Gyűlölte, hogy elcsuklik hangja. – Esélyem sem volt. A földre szegezett, és azt parancsolta, tanúsítsak bűnbánatot. Bűnbánatot a Sötétség imádataért. Mivel képtelen voltam megszólalni, lekényszerítette fényét a torkomon. Azt mondta, megtisztít belülről. Égette bensőmet, egészen a tüdőmig. Képtelen voltam sikítani. Ha nincs ott Sofia, hogy szembeszálljon vele, halott lennék. Feltartóztatta az árnyaival, amíg megérkezett apám, és ott helyben végzett

vele.

Néhány fűszalat vett az ujjai közé.

– Hónapokba telt, hogy a gyógyítók helyrehozzák a sérülést – folytatta. – Egy évembe telt, mire képes voltam beszélni, és még akkor is idegen volt számomra a saját hangom. – Megköszörülte a torkát. – Egy átkozott fanatikus volt az az ember. Hála apádnak. És hála a propagandának, amit a királyságunkról terjesztett.

Látta, hogy Enzo elsápad, azonban egy pillanattal sem tudta tovább rajta tartani tekintetét.

– Szóval ez volna – mondta Elara, miközben az óceánra meredt. – Ez az igazság. Az árnyaim elzárták magukat a bensőmben azon az éjszakán. Valahányszor szólítom őket, eszembe jut a Fény. Hogy milyen érzés volt. Hogy mit tett velem. Most már boldog vagy?

– Sajnálom – mondta a herceg halkán. – Fogalmam sem volt erről.

– Nincs szükségem a sajnálatodra – köpte oda Elara Enzónak, miközben felállt. – Részemről végeztem. Ha nem viszel vissza a palotába, akkor gyalog megyek.

Enzo egy szót sem szólt, miközben a lány felült a lóra. A herceg óvatosan felült mögé, ügyelve rá, hogy minél több teret hagyjon Elarának, és csendben vezette a lovat a palotához.

Tizenharmadik fejezet

Az elkövetkező hetek sem teltek jobban Elara számára, mint első napjai Heliosban, de legalább rosszabbul sem. Enzo kegyetlensége helyébe méla csend lépett, és ha szót is váltottak egymással, legfeljebb a kiképzésről beszéltek. Azon kívül semmiről, de ez tökéletesen megfelelt Elarának.

A Fényt sem hozta fel többet beszédtemaként. Nem is használta előtte. Helyette harci szituációkra, pusztakezes harcra és Elara illúziókeltésére összpontosítottak.

Megtanította neki, hogyan kombinálja fegyverhasználattal a varázsát. Ösztönözte, hogy legyen kreatív az illúzióival, és láttasson ellenfelével egy szakadékot vagy egy hegyet, a zuhanás vagy a repülés érzetét keltve ezáltal.

Időközben Elara álmjárása is fejlődött. Gyakorolta, valahány éjszaka lehetősége volt rá. Általában a palota gyanútlan személyzetének az álmaiban járt, időnként Leonardóéban, illetve egyszer Merissáéban is. A bájoló elragadtatottan fogadta, és hattyúkat etettek egy rózsaszínben úszó aphrodeai tónál, mielőtt Elara felébredt volna.

Kelletlenül bár, de beleszokott békés rutinjába. Merissa minden reggel megjelent az aznapi bájolás miatt, amit Leonardo érkezése követett – aki mellesleg ragaszkodott hozzá, hogy szólítsa csak Leónak, ahogy Enzo is tette. A tábornok mindennap hozott neki gyümölcsöt az édesanyjától, aztán elkíserte az aznapi gyarkolatozásra Enzohoz. Idővel megnyílt a lány előtt, mesélt neki a palota különféle részeiről, vagy megjegyzéseket fűzött a különféle műalkotásokhoz és festményekhez, ahogy elhaladtak mellettük. Gyakorlatozásai után Elara rendszerint megmártóztatta sajtó tagjait a fürdőházban, aztán a konyhában különféle finomságokat nassolt, és kibeszélte Merissával az aznapi pletykákat. Mindezek után visszatért

ágyába, és felkészült aznapi álmjárására.

Legbelül azonban tudta, hogy ez a béke nem tarthat örökké.

*

Királysága tróntermében találta magát. A születésnapján. Szülei sírtak, ő pedig reszketett.

– Mindent azért tettünk, hogy megvédjünk, Elara – mondták.

– Hogyan voltatok képesek ezt eltitkolni előlem?

Sofia idegesen sétált mögötte fel s alá, miközben a falra vetülő árnyak egyre magasabbra nyúltak.

– Azt gondoltuk, ha itt tudnánk tartani, elzárva Ariete-től, akkor sosem tudja meg.

Az álm aztán átalakult, és ő Lukasszel táncolt, csupán néhány órával később, körbe-körbe a bálteremben, mialatt végig a prófécia szavai visszhangzottak a fejében. Egy véres kártyalap hullott a padlóra, az ég vörösen izzott, sikolyok harsantak, és Elara tudta, ki szállt alá a Mennyekből.

A Csillagok Királya olyan fájdalmasan jóképű volt, hogy amikor megjelent előtte, Elara szeméből patakzottak a könnyek. Tökéletes, érzelemmentes arca aztán eltorzult a dühtől, ahogy egy csillagfényvillanással egy-egy penge termett mindkét kezében, és egy szempillantás alatt átdöfte azokat Elara szülein.

Elara föléjük hajolt, és sikoly tört fel belőle, miközben vérük púderkék ruháját áztatta.

– Hallottam a kis prófeciádról – mondta Ariete. Hangja dallamos volt, és édes, akár a méz, mégis oly kegyetlen. – Ne fájjon az édes kis fejed miatta. Gondoskodom róla, hogy sose teljesüljön be.

Vörös csillagfény villant belőle, mire a bálteremben egymás után testek hulltak a földre. Elara sikoltott, tekintete Lukast és Sofiát kereste, ám a fény elvakította. Azonban míg szülei és a többi földre hullott vendég teste szertefoszlott, rajta csupán szétáradt a csillagfény.

Ariete kihúzta magát, szeme dühösen felvillant.

*– Lehetetlen... – suttogta.
Elara ekkor futásnak eredt.*

*

Amint felriadt rémálmából, Elara letolta magáról izzadság áztatta takaróját, az erkélyajtóhoz botorkált, és szélesre tárta azt.

Mélyeket lélegzett a lány, megnyugtató éjszakai levegőből, kezét az erkély sima, hideg márványán pihentette. Mélyvörös ég húzódott felette, amiről ekkor már tudta, hogy az éjszaka kellős közepét jelzi Heliosban. Ahogy ott állt, a rémálom idézte emlék fájdalma tovatűnt, azonban keze még mindig remegett a vágytól, hogy szabadon eressze felgyülemlett energiáját. Mivel nem volt mit tennie, de már teljesen felébredt, gyakorolta illúziókeltését.

Kezei közt egy apró szárnyas oroszlán öltött formát. Hogy csitítsa elméjét, kinyitotta könyvét ott, ahol előző éjszaka tartott, és igyekezett lemásolni minél alaposabban a felvázolt külsőt. Sörényét aranyra és skarlátra színezte, szárnyának tollai fehéren ragyogtak. Amikor elkészült, még tüzet is adott illúziójához, aminek hála, a kis oroszlán lángokat köpködve lépegetett az erkély korlátján.

Elara körülnézett. Enzo az utóbbi néhány napban megtanította arra, hogyan hajítsa el illúzióit, hogy távolról is használhassa azokat. Tekintete a szemben lévő erkélyre szegeződött a kert túloldalán, és megragadta illúzióját.

– Tökéletes – motyogta magában.

Úgy döntött, visszafekhet aludni, amint képes teljesen a másik erkélyre hajítani illúzióját, majd onnan visszahívni magához anélkül, hogy az megtörne.

Illúziója némi bukdácsolást követően kitárta szárnyait, és átsiklott a kert felett, egyenesen, akár egy nyílvevessző, majd a szemközti erkélyen landolt. Lelkes izgalom járta át Elarát. Már készült volna visszahívni magához, amikor egy ziháló alak botorkált az erkélyre. Megtámaszkodott az íves korláton, és arcának csupán az egyik fele látszott, ahogy felnézett az égre. Elara hunyorított, a távolság és a sötétség

miatt nehezen tudta kivenni az arcvonásait. Ám ekkor a férfi egyik kezével beletúrt hajába, és hátrtolta azt. Elara bárhol felismerte volna ezt a mozdulatot.

– A Csillagok szerelmére! – mérgelődött, és egy dühös pillantást vetett az égre. Azt gondolta, ha teljesen mozdulatlan marad, Enzo talán nem veszi észre. Nem tudta, hogy vajon a távolság miatt rosszul láthatja-e, vagy sem, de a herceg gondterheltnak tűnt, arcát komornak látta. Elara próbaképp hátrált egy lépést, aztán még egyet. Érezte, hogy képes lesz észrevétlenül elosonni.

Az oroszlán ekkor úgy döntött, tüzet okád, ha már gazdája kegyesen megajándékozta ezen képességgel.

Természetesen csak képzeletbeli tűz volt, így Enzo nem érezhette a lángokat, de *nem mintha vak lett volna*. Elara erőt vett minden porcikáján, hogy mozdulatlan maradjon annak ellenére, hogy összerezzen. Enzo a homlokát ráncolva tekintett a teremtményre, majd körbepillantott, végül pedig észrevette a lányt, és megdermedt.

Csak csinálj úgy, mintha szándékos lett volna, gondolta magában Elara, és félszeg integetésre emelte remegő kezét. Halk kuncogás hangját hozta az éji szellő, miközben Enzo visszaintegett.

A herceg aztán az oroszlánra nézett, és rámutatott, mintha azt kérdezte volna:

Ez a te műved?

Mivel nem kiabálhatott csak úgy át a kerten, Elara egyszerűen felemelte kezét, hogy mozgásra kényszerítse az apró mythast. Ahogy az visszarepült hozzá, a szeme sarkából látta, hogy Enzo gúnyos tapssal jutalmazza mutatványát. Szúrós tekintettel nézett rá ezért.

Oroszlánja egy villanással tovatűnt, ő azonban még ott maradt. A herceget nézte a kert másik oldalán, akinek tekintete pedig részegeződött.

Anélkül, hogy levette volna szemét a lányról, annak legnagyobb ámulatára egy ujjmozdulattal fénysugarat lőtt felé, mely erkélye korlátán keresztül egyenesen Elara lába elé vetült. A fény aztán betűket formált, Elara pedig elolvasta

az üzenetet:

Szép munka.

Felhorkant, majd Enzóra pillantott.

A herceg néhány kézmozdulatát követően új szavak formálódtak Elara lába előtt.

Mit csinálsz idekint? Úgy értem, azon kívül, hogy megint az izmaimat bámulod.

Elara felháborodott tekintettel pillantott Enzóra.

– Nem is! – sziszegte, és az éji szellő elcsendesedhetett annyira, hogy szavai elérjenek a kert túlsó oldalára, ugyanis a herceg egy csókot nyomott az egyik bicepszére.

Újabb kézmozdulat következett.

Sokat gondolkodtam az utóbbi hetekben azon, amit Isra mondott.

Elakadt Elara lélegzete. A szavak aztán ismét megváltoztak.

Szerintem ismét próbát tehetnénk az árnyaiddal.

Elara szeme Enzóra villant.

A herceg bocsánatkérően felemelte a kezét, amit újabb, levegőben tett kézmozdulat követett.

A félelem csak egy szörnyeteg, Elara. A szörnyetegeket pedig igenis meg lehet ölni.

Tizennegyedik fejezet

– Meg akarom tenni. Végezni akarok a szörnyeimmal.

Elara ökölbe szorította, majd ellazította kezét, ahogy Enzóra pillantott, aki már szokásos helyén, a főlépcső alján várt rá, kiképzésükre készen. Csupán órák teltek el az éj leple alatt megejtett, csendes beszélgetésük óta. Amikor visszatért szobájába, képtelen volt aludni – egyre csak forgolódott, Enzo szavain rágódott.

Úgy érezte, igaza volt. Nem hagyhatta, hogy a félelem tovább irányítsa életét.

Szokásához híven Leo volt a kísérete aznap is, aki az elhangzott kijelentését lassú tapssal nyugtázta.

– Tudtam én, hogy előbb vagy utóbb hatnak rád a motivációs beszédek.

Elara a szemét forgatta, miközben Enzo vizslatta őt.

– Biztos vagy benne?

Határozottan bólintott.

– Odanézenek, hercegnő. Úgy tűnik, talán mégiscsak szorult beléd némi bátorság.

*

Aznap látta először a királyi kerteket teljes pompájukban, melyek a szobájához képest a palota túlsó oldalán helyezkedtek el. Követte Enzót egy boltív alatt, a gondosan ápolt sövénykerítés mentén.

– Szerettem volna, hogy lásd, miként dicséri királyságunk a Fényt. Hogy mi másra lehet használni az erőszakon túl.

Elara megpróbálta ellazítani vállait, ahogy végigtekintett a takaros virágágyások hosszú sorain.

A palota személyzetéből többen is a földön térdeltek, néhányan ástak vagy magokat ültettek, de olyan is volt, aki Fényt árasztott kinyújtott kezéből.

Enzo egy idősebb nő irányába tartott. Göndör, csillogó fekete fürtjei közt aranyszálak húzódtak. Hátrafordult, ahogy meghallotta Enzo közeledő lépteit, és az arca felragyogott.

– Kis oroszlánkölyköm – mondta, miközben felállt. Melegséget árasztó, barna szeme ismerősnek tűnt Elara számára.

– Nénikém! – szólalt meg Enzo kedvesen, és megcsókolta a homlokát. Mivel a nő sejtelmesen tekintett Elarára, Enzo oldalvást felé fordult: – Ő itt Nova – hazudta. – Apám egyik vendége. Épp megmutatom neki a palotakerteket. Nova, ő itt Kalinda, Leo édesanyja.

Elara mosolygott, és kezét rázott az asszonnyal.

– Szóval te természetd a legjobb barackokat, amelyeket valaha is kóstoltam.

Enzo homlokráncolva, értetlenül tekintett rá, Kalinda viszont hátravetett fejjel, hangosan kacagott, majd derűsen összecsapta a kezét.

– Így már értem, miért lopkodott mostanában folyton a fiam. Tessék – mondta, miközben megragadta a gazdagon termő fa egyik gyümölcsét –, fogadd el. Frissen a fáról.

Azzal Elarának nyújtotta a gyümölcsöt, melynek bőre még meleg volt a fénytől.

– Köszönöm! – mondta a lány lelkesen.

– Milyen varázssal bírsz, kedvesem? Ha bármikor segíteni támad kedved, most már tudod, hol találsz.

– Látnok – vágta rá Enzo az újabb hazugságot. – Akárcsak Iz.

Elara dühösen meredt Enzóra, Kalinda viszont csak kuncogott.

– Ó, drága Isra. Az a lány kis híján az összes zöldségemet kiirtotta a fagyával. A kisujja nem sok, annyi tehetség sem szorult belé, ami a kertészkedést illeti.

– Legközelebb szólok neki, hogy amint teheti, látogasson el hozzád a palotába – mondta Enzo, és megszorította Elara kezét. – Viszont jobb lesz, ha most indulunk, sok még a látnivaló.

Kalinda egy csókot nyomott Enzo arcára, majd enyhén meghajolt Elara előtt.

– Öröm volt megismerni téged, Nova.

– Részemről az öröm – mondta Elara sugárzó arccal.

Amikor hallótávolságon kívülre kerültek, Enzo felcsattant:

– *Barackok?*

– Leo minden reggel hoz nekem egyet.

– Ó, valóban? – kérdezte a herceg feszült hangon. – Mikor lettetek ti ketten ilyen jóban?

– Köszönetképp hozta, amiért... – Elara elharapta a mondandóját, és megbizonyosodott róla, hogy senki sem hallja beszélgetésüket. – Mert megtettem neki valamit.

Enzo meghökkenve nézett rá.

– Mégis mi volt az?

– Az álmában jártam. Véletlenül. És az az álma épp... az első palotai látogatásáról szólt.

A herceg tekintete elsötétült.

– Ezek szerint tudod, mit tett? – A lány bólintott. – És nem mondtad el senkinek?

Elara megvonta vállát.

– Semmi kedvem nem volt világgá kürtölni.

Enzo hosszasan vizslatta Elarát, mielőtt továbbindultak volna a gyümölcsöskertek felé, ahol fényhordozók varázsukkal segítették a növények és a virágok növekedését.

– Fényünknek hála, Celestia-szerte királyságunkban a legbőségebb a termés – magyarázta Enzo. – Természetesen Verde lakói a föld igazi mesterei, de mi vagyunk a második legjobbak. Heliosban ugyanis szinte bármi megterem. – Megállt, ahogy az egyik virágágyáshoz értek. – Készen állsz az első próbatételre?

Elara mély levegőt vett, és bólintott.

Enzo leguggolt. Bizarr volt Elara számára, ahogy az arrogáns herceg ott térpedel előtte, az udvaroncok és a dolgozók körében, és ezt senki sem furcsállja.

Félénken melléhúzódott, miközben Enzo felemelte kezét, majd Fényt árasztott egy első pillantásra üresnek tűnő ágyásra. Elara megfeszült a látványtól, de nem rezzent össze.

Legnagyobb csodálatára aztán apró zöld hajtások bújtak ki a földből. Enzo kissé erősített a fényén, mire a száraz csillagszerű, apró babakék virágot bontottak.

Nefelejcsek.

A semmiből teremtek. Elara Enzóra nézett, miközben a herceg kitepte a virágokat, és néhányat Elara kezébe nyomott.

– Érezd őket – utasította a lányt. – Ezek nem képesek bántani, nem igaz?

Elara végigsimított a szirmok selymes puhaságán, melyek Enzo varázsának melegét árasztották.

– Nézzenek oda – szólalt meg ismét Enzo, miközben Elara a füle mögé tűzte a virágokat. – Épp most érintettél meg valamit, amit a Fény teremtett.

*

Elara a nefelejcseit a *Celestia mythasai* lapjai közé préselve tartotta. Enzónak minden egyes nappal sikerült jobban megbarátkoztatnia őt azzal az erővel, amitől egész életében rettegett. Kevés tehetségesebb kézművessel találkozott életében, mint amikor Enzo elvitte a Lámpás Negyedbe, ahol megismerhette, kik állnak a palotaszerte lebegő kajszi-, bronz- és aranyfényben csillogó lámpások előállításá mögött. Az Órás Negyedben is jártak, ahol a bronzból kivágott óralapok mindegyikét apró fénymaggal látták el, melyek így képesek voltak tükrözni a Fény állását, és megmutatni az időt.

Ellátogattak továbbá egy múzeumba, ahol Enzo megmutatta, hogy a városszerte mindenhol fellelhető szobrokat is ugyanabból a fényből teremtték, melyet ő maga is használ. Akárhová mentek, mindenhol imádat és tisztelet fogadta a herceget. Kedves volt, elbűvölő és kacér. Ugyanakkor senki sem félt tőle. Szöges ellentétben Asteria népével.

Heliosi kirándulásaik közt persze nem hagytak fel edzéseikkel. Fizikailag megviselték Elarát, ahogy korábban is, Enzo folyamatos savazásai nélkül viszont képes volt

jobban összpontosítani technikájára, állóképességére és arra, hogy miképpen fegyverezze le a herceget.

Enzo azóta sem érintette meg fényével. Nem, mivel Elara még mindig nem kérte meg rá.

Am egy éjszaka egy újabb rémálom, egy újabb nemkívánatos emlék tört felszínre.

*

– Csak próbáld meg, Lara. Nem értem, miért vagy rá képtelen. Évek teltek el az incidens óta.

Lukast borzalmas fejfájások gyötörték, és hétről hétre egyre kíméletlenebbé, ingerlékenyebbé vált. Türelme, lassan bár, de idővel szertefoszlott. Elara értette az okát: hasznavehetetlennek bizonyult. Tizennyolc év telt el, de még egy aprócska árnyfoszlány sem bukkant fel ez idő alatt.

– Hogy akarsz királynő lenni, ha képtelen vagy a legfontosabb képességeid használatára?

Könnyek csordultak le Elara arcán, mire Lukas ingerülten felemelte kezét.

– Túl érzékeny vagy, Lara – folytatta, de tekintete ellágyult a szünni nem akaró sírás láttán. – Sajnálom – motyogta, és egy csókot nyomott a lány arcára. – A fejfájás tehet róla. Divinet mester úgy gondolja, az árnyaim okozzák. És én csak... Szeretlek, Elara. Azt szeretném, hogy minden a lehető legjobb legyen neked, ugye tudod? Amint trónra kerülsz, rengeteg asteriai kapni fog a lehetőségen, hogy elragadja tőled, kivéve, ha nem mutatsz semmiféle gyengeséget. És ezek az érzelmek... nem többek annál. Gyengeségek.

– Kivételesen egyetérték vele – szólalt meg Sofia az ajtóból. Lukas egy sóhajt hallatva távozott. Igyekezett mihamarabb felszívódni, valahányszor megjelent Sofia.

– Túl irigy, Lara. Túlzottan birtokolni akar téged – mondta Sofia, közelebb lépve hozzá.

Elara letörölte könnyeit. Nem akart Sofiával is vitatkozni, így csendben maradt.

– Ezek az érzelmek is hozzád tartoznak – mondta Sofia gyengéden. – Viszont látom, mennyire megviselnek. Meg kell

tanulnod elzárni őket egy dobozba. Lakatot tenni rájuk, és eldobni a kulcsot. Belefulladhatsz az érzelmeidbe, ha nem vigyázol.

– Tudom – szipogott Elara.

Sofia lesimította Elara haját.

– Csak tegyél velük egy próbát. Hátha hasznodra válik.

*

Felriadt álmából, mintha villám csapott volna belé. Szíve még hevesen vert, ahogy kikászálódott az ágyból, és – mostanra – szokásához híven az erkélyhez sietett, hogy nagyot szippantson az éjjázminok erős illatából.

Érzelmei szinte áradtak kifeléátkozott dobozából. Az igazat megvallva az utóbbi hetek során egyre nehezebbnek bizonyult lakat alatt tartani érzéseit.

Szorosan behunyta a szemét, mély lélegzetet vett, és gondosan összehajtogatta érzelmeit, ahogy azt Sofia tanította.

Elege volt a rémálmokból. Elege volt belőle, hogy mindenhová követik. Erőfeszítései eredményesek voltak, de kevésnek bizonyultak.

Amikor kinyitotta a szemét, a szemközti erkélyen Enzót pillantotta meg. Mintha megérezte volna. Mintha várt volna rá.

A lány bólintott.

A herceg viszonzta.

Elhatározta, hogy végre ismét szabadon ereszti árnyait ezen az estén.

Tizenötödik fejezet

Az éjszaka kellős közepén Elara ismét azon a sziklaszírtén találta magát, ahonnan Enzo hetekkel korábban kis híján a mélybe vetette mindkettejüket.

A burgundi vörös ég fénye vérszínű csíkokat vetett a szírtre. Elara szívfájdalmára a herceg csupán egyetlen palotai lovat kötött el, így ismét osztozniuk kellett rajta.

– Biztos vagy benne? – kérdezte Enzo, ökölbe szorítva, aztán ellazítva kezét. Tenyerében Fény derengett.

Elara bólintott.

– Azt akarom, hogy támadj meg a Fényeddel.

– És ha nem jönnek az árnyak a segítségedre?

– Sokat gondolkoztam ezen. Hogy azon estén vajon miért estek csapdába az árnyaim. Amikor a varázsom azt hitte, hogy halál fenyeget, harcra kelt. Védelmezni próbált annak a fanatikusnak a fényétől. Azt az éjszakát követően képtelen voltam előhívni őket, de nem is kerültem élet-halál helyzetbe. Még Ariete esetében sem, hiszen ismertem a próféciát. Tudtam, hogy nem fogok meghalni, így nem is siettek segítségemre az árnyak.

Enzo egyik kezével beletúrt hajába, míg a másikkal előhúzta kardját, amit aztán egyik kezéből a másikba dobált.

– Azt mondd, hogy próbáljalak megölni?

– Nem hinném, hogy nehezedre esne – vigyorgott Elara. – Biztosan mindennap ez jár a fejedben.

Enzo egy pillanatra elmélázott, aztán elhatározta magát.

– Jó, legyen. Viszont szükségünk lesz valamiféle jelzésre arra az esetre, ha elfajulna a dolog, vagy meggondolnád...

– Nem – vágta rá Elara. – Szó sem lehet semmiféle jelről. Nincs kibúvó. Meg kell próbálnod megölni engem. Komolyan. – Azzal felemelte kardját, és a szirt irányába szegezte. – Nem számít, ha könyörgök vagy rimánkodok, szoríts sarokba. Hadd érezzem, hogy kész vagy letaszítani a

mélybe. Az igazságot sikerült így kihúznod belőlem. Ma pedig azt akarom, hogy az árnyaimmal tedd ugyanezt.

Enzo megropogtatta nyakát, arcára érzelemmentes fátyol hullott. Láng gyúlt a szemében, Elara szíve pedig félelemtől zakatolt.

– Ajánlom, hogy ez működjön – motyogta a lány, azzal Enzo lesújtott rá.

Fény tört elő kardjából, dacolva az éj mélyvörösével, beborítva a sziklaszírtet. Elara felnyögött, ahogy hárította a herceg suhintását. Enzo az edzéseik során kesztyűs kézzel bánt vele, jelenleg azonban semmi esélye nem volt a lánynak a brutális Lorenzo herceg, a Fény nagy hatalmú fia ellen. Elara kardja a földre hullott, védtelenül hagyva a lányt. Túlélési ösztönének hála, egy csapatnyi denevér illúzióját küldte a hercegre, és kardjáért ugrott, denevérei azonban egy csapásra szertefoszlottak, ahogy Enzo ismét támadásba lendült. Elara a földre vetette magát, és kitárta kezét: akaratával kavargó, hullámozó fűtenger illúzióját keltette, megtántorítva Enzót.

A herceg azonban fürgén felé ugrott, és lesújtott a földre, amitől a lány kezéből kicsúszott illúziójának fonala.

Elara feltartotta kardját, hogy ismét hárítson, azonban a herceg kicsavarta csuklóját. Torkából kiáltás tört fel, és kénytelen volt elereszteni a fegyverét.

Ellenfele kardja hevesen dobogó szívére szegeződött, majd fény tört elő a fegyver hegyéből.

Felsikített, ahogy reszkető testét bevonta a herceg varázsa, és hirtelen feltörtek emlékei tizennyolc évvel korábbról. Hiába jajveszékelt, Enzo összeszorította fogát, de nem parancsolt megálljt varázsának.

Fénye azonban nem égette a lányt. Nem okozott fájdalmat.

– Miért fogod vissza magad? – kiabálta Elara.

– Kibaszottul semmi szükség rá, hogy szétégessem a belsődet! – sziszegte Enzo. – Miért nem működik?

Elara az oldalára fordult, ahogy a fény halványodott.

– Gondolom, mivel nem érzem azt, hogy valóban meg akarnál ölni.

Enzo eltávolodott tőle, állkapcsa megfeszült.

– Ne. Fogd. Vissza. Magad! – mondta Elara, miközben talpra állt. Ismét rászegelte kardját Enzóra. – Mi az? Csak nem puhánnyá vált az Oroszlán?

Enzo figyelmeztetően ráfordult, és ismét felemelte fegyverét. Elara körbetáncolta, de hiába próbálta megdöfni vagy kicselezni, a herceg mindent könnyedén hárított.

– Tudom, mire megy ki a játék – mondta, miközben egyre közeledtek a szirt széléhez. – De esküszöm, Elara, ha leesel, nem ugrok utánad.

– Ugyan miért tennéd? Azt hittem, gyűlölöd az asteriaiakat. – Lábon köpte Enzót, aki erre felfordult, és erősebben csapott le rá, kardjának felvillanó fényével egy pillanatra elvakítva Elarát. – Azt hittem, gyűlölsz engem – mondta, és ismét támadott, ezúttal egy éjfarkas illúzióját keltve.

A herceg bukdácsolva kikerülte, és frusztráltan felfordult, miközben Elara a sziklaszirt széléhez hátrált. Zsigeri félelem járta át ezúttal, de szembe kellett néznie vele. Nem kísérthette örökké a múltja – sem a szülei, sem Lukas, és legfőképp nem Sofia.

– A szüleim végeztek anyáddal – szólalt meg ismét. – Ezt mondtad, nem igaz?

A szirt legszéléhez érve hidegen felnevetett. Enzo odarontott hozzá, egyik kezével megfogta hátulról a nyakát, másikkal pedig megragadta csípőjénél ruhája anyagát. Enzo testét hullámokban lángok hagyták el, melyek elárasztották a lányt, Elara azonban üdvözölte varázsát.

A herceg felsóhajtott, és telt ajkai olyan közel voltak a lányéhoz, hogy a legapróbb mozdulattól is érintették volna egymást.

Elara nagyot nyelt, állát felszegte, gyűlölettel teli tekintete Enzóéba fonódott. Még sosem látott ahhoz fogható haragot, mint ami ott lángolt szemében, miközben még erősebben markolta a lány tarkóját. De abban a pillanatban megértette a férfit, mivel ő is gyűlölte saját magát azért, amit mondani készült. Ennek ellenére mégis kimondta:

– Biztos vagyok benne, hogy megérdemelte az a Fényimádó szuka.

Erőtéljes villanás tört fel, hátrataszítva Elarát, és eltűnt lába alól a biztos talaj, amely felfoghatta volna a zuhanást.

*

Elara hangtalanul zuhant a mélybe. Mintha lelassult volna az idő, látta a szirt széléről letekintő Enzót – keze gyors egymásutánban ökölbe szorult, majd elernyed, gyönyörű arcán döbbenet és düh váltotta egymást.

A lány az árnyai után nyúlt, és érezte, ahogy bensejében tekeregnek és kavarnak. Mégis, képtelenek voltak áttörni az emlékeken.

A hullámok összecsaptak alatta.

Istenek... Meg fogok halni. Tényleg meg fogok halni.

Előrenyújtotta kezét, újra és újra, de árnyai nem jöttek elő hívására.

Végül sikoly tört fel a torkából.

Az idő felgyorsult, Elara haja hevesen lobogott, szoknyáját tépte az üvöltő szél. Lenézett, és látta, egyre közelebb és közelebb kerül az összecsapó hullámokhoz. Tudta, hogy ha a vízbe csapódás nem is, akkor a sziklákra zuhanás zúzza össze a testét.

Ismét felnézett, és rémülten látta, hogy Enzo utánavetette magát.

Zuhant, és a teste sebesen közelített a lányéhoz.

– Ne! – próbált Elara sikítani, de a szél belé fojtotta a hangját. Testük egymásnak ütközött, és ő hirtelen levegő után kapott, amikor a herceg szorosan magához ölelte. Döbbenet bámultak egymás szemébe, miközben egyre csak zuhantak és zuhantak és zuhantak, egymás karja közt.

– Szóval így végzem! – kiabálta túl közönyösen Enzo a süvöltő szelet.

Nem, az kizárt. Enzo leugrott utána a szirtről. A férfi, aki a világon a legjobban gyűlölte őt. Az a legkevesebb, hogy megpróbálja megmenteni az életét ezért.

Elara próbált szavakat formálni, de ajkai megbénultak a

biztos halálba zuhanástól.

– Azt mondtad, dragun vagy, Elara! – szűrődtek ki a szavak Enzo összeszorított fogsora közül. Kezei még mindig makacsul húzták magához Elarát.

Elara rémülettel teli tekintete összefonódott a hercegével. Az egekre, látta a szemében forrongó dühöt. Hangja azonban határozott volt. Az óceán pedig egyre közelített.

– Tárd. Ki. A. Kibaszott. Szárnyaidat!

Elara lehunyta szemét, karjait kitárta.

– Kérlek – könyörgött az árnyainak. – Legalább érte, ha értem nem.

Fény gyúlt Elara körül, és ahogy Enzo felhagyott az irányítás legapróbb látszatával is, árnyak vonaglottak görcsösen a világosság felé. A Fény felé, melytől szirmot bontottak a virágok, és amely akkor sem bántotta a lányt, amikor az könyörgött érte.

Változást érzett, mintha hatalmas súly hullott volna le a mellkasáról.

Aztán összetört az az obszidiántömb, és bensejéből árnyak ömlöttek szerte. Feketeség folyama patakozott ujjbegeiből, mely hirtelen mindkettejük testét a vörös égbolt magasába repítette.

Elara boldogan felkiáltott, Enzo pedig elképedve nézett körül, és nyugtázta, hogy mindketten nagyon is élnek, ráadásul egy árnyak alkotta lény hátán tartózkodnak. Egy oroszlánén. Egy szárnyas oroszlánén. Elara megkönnyebbülten felnevetett volna, de még nem sikerült igazán felocsúdnia a zuhanásból.

Az oroszlán aztán alábukott, pörgött és szárnyalt a levegőben, újabb és újabb lelkes ujjongást váltva ki Elarából.

– Megcsináltam! – kiáltotta túl a süvöltő szelet, miközben Enzo kétségbeesetten kapaszkodott mögötte.

– Szerintem félúton elhagytam a golyóimat – próbálta túlharsogni a lány örömkkiáltásait. Elara erre elmosolyodott, magasba nyújtotta karjait, és hagyta, hogy haja lobogjon a szélben.

Újabb ujjongások közepette az utasítására az oroszlán

ívesen kanyarodott, Elara pedig elképedt azon, hogy mennyire szilárdnak érzi az árnyait. Még Lukas sem volt képes ily módon formát adni nekik.

Ahogy lenézett, hitetlenkedő nevetés tört fel Enzóból az alattuk összecsapó hullámok láttán.

– Őrült vagy, mint Sagitton.

– Tudom! – Elara azzal hátrafordult, mire a herceg ledermedt, mosolya eltűnt. A lány haja vadul hullámzott, és szinte érezte egész testét ragyogni. – Utánam vetetted magad.

Enzo megvonta vállát, arcára lusta mosoly kúszott. Ereje felizzott, és tüzet lobbantott az árnyoroszlán torkában, amitől annak szájából lángok törtek elő.

– Felvágós! – kacsintott rá Elara. Haja a herceg arcában lobogott, és miközben szárnyaltak, érezte, ahogy Enzo ujjai szorosabban fogják a csípőjét.

A lány tenyerével nyomást fejtett ki, és örömsikoly tört fel torkából, ahogy az árnyak mélyen alábuktak az óceán felé. Enzo rémülten elüvöltötte magát, Elara viszont csak az utolsó pillanatban hozta egyenesbe az oroszlánt, aztán előredőlt, és végigsiklottak a kobalt hullámokon.

– Húha! – suttogetta, miközben hátrafordult.

– Húha bizony... – mondta szaggatatlan Enzo, még mindig levegő után kapkodva. Elara megfékezte árnyait, hogy az oroszlán lassan suhanjon az óceán felett, arcukat hűsítő tengervíz permetezte. Elara megfordult, hogy szembekerüljön Enzóval.

– Most akkor ki a felvágós? – kérdezte mosolyogva Enzo. – Amint egy kis erőhöz jutottál, máris igazi renegát lett belőled.

Elara felsóhajtott, és elterült az oroszlán sörényén.

– Fogalmad sincs, milyen jó érzés – sóhajtotta kitárt karjait belelógatva a vízbe, miközben repültek. – Legyőzhetetlennek érzem magam.

– Jól áll neked a hatalom, hercegnő – mondta Enzo mély hangon.

Elara rásandított.

– Amit mondtam... Sajnálom. Tudod, hogy nem gondoltam

komolyan. Csak muszáj volt...

– Tudom – válaszolta a herceg. – Én pedig nem akartalak lelökni téged a sziklaszirtról.

Elara egy szórakozott hangot hallatott, aztán hátradőlt, és az eget kémlelte. A mélyvörös időközben világosabbá vált, jelezve a reggel közeledtét. Arany vegyült a vörösbe és az égett narancs színbe, melytől helyenként szintiszta bronzként csillogott az ég vászna.

Szétnyíltak ajkai, ahogy visszatekintett Enzóra, aki vágyakozással teli szemmel kémlelte az eget. Akaratával a lány magasabbra parancsolta az oroszlánt, és csak akkor fogta vissza, amikor áttörtek a fellegeken, ahol a szárnyak suhogása volt az egyetlen hang.

Bolyhos felhőréteg terült el alattuk, körülöttük mindent beborítottak a fény szűretlen sugarai, melyek egy olyan szivárványban végződtek, amely minden elképzelhető szín kaleidoszkópjaként ragyogott. Láta, hogy ibolyaszín sugarak nyúltak délre, Asteria irányába. Kettejüket aransugarak borították be, északra, Aphrodea irányába pedig rózsaszínek nyújtóztak. Kinyújtotta karját, és elámult, ahogy a fényár a bőrére hullt. Nem érzett feszültséget. Nem töltötte el félelemmel.

Életében először bámulattal tekintett rá.

– Eltűnődtél már azon... – Megcsóválta a fejét. – Eltűnődtél már azon valaha is, vajon hogy hozták ezt létre a Csillagok? – kérdezte, majd Enzóhoz fordult. – Úgy értem... oly hatalmas és oly csodás. Hogy lehet ez kegyetlen teremtmények keze munkája?

Enzo megrázta a fejét, és a Fénybe nézett, melytől felragyogtak arcának vonásai.

– Talán van valami, ami náluk is hatalmasabb – mondta rekedten. – Valami náluk is istenibb.

Tizenhatodik fejezet

Akkor érkeztek vissza a palotához, amikor a legtöbben még ébredtek. Porceláncsörömpölés hallatszott, miközben a személyzet vezetője utasításokat mormolt a szolgálóknak. A kertészek a sövény nyesésével foglalatoskodtak, vágószerszámaik halkán csattogtak a reggeli harmatban.

Elara az árnyaiért nyúlt, de azok eltűntek benseje mélyén. Elfúló lélegzettel pillantott Enzóra.

– Csupán fel kell töltekezniük – nyugtatta meg a herceg. – Tizennyolc évig bent ragadtak, aztán egyszerre eresztetted ki mindet.

Elara ásított egyet, nyugodtan, ugyanakkor rendkívül kimerülten, miközben leszállt a lóról.

– Visszaviszem a lovat az istállóba, aztán találkoznom kell apámmal. Boldog lesz, ha megtudja, hogy szabadon eresztettük az árnyaidat.

Enzo reménytelen tekintettel nézett a lányra, Elara gyomra azonban görcsbe rándult.

De mégis, hogyan felejtette el? Ő egy fegyver Idris és a fia számára. Egy eszköz a céljaik megvalósításához.

– Talán jobb lenne, ha lepihennél – tette még hozzá a herceg.

Elara kinyújtotta karját, és mosolyogva bólintott.

– Köszönettel tartozom. A reggelért. Én... – Tekintetét a hercegre szegezte. Csak még egyszer, utoljára. – Őszinte hálával tartozom neked. Köszönöm, hogy segítettél legyőzni a szörnyemet.

Ettől valahogy ellágyult Enzo tekintete. Elara félrenézett, és egy újabb ásítást színlott.

– Visszabújok az ágyamba – szólalt meg ismét.

– Nyugodtan pihenj ma. – Enzo tétován elmosolyodott, miközben elvezette a lovat. Elara nézte távolodó alakját, míg be nem fordult egy sarkon, és el nem tűnt a szeme elől.

Aztán illúzió szőtte leplet terített magára, sarkon fordult, és kiszaladt a palota kapuján.

*

Letépte magáról illúzióját, ahogy a palotasétány lábához ért. Nem akarta idő előtt kimeríteni varázsát. Ekkor azonban egy újabb problémával szembesült: nem tudta, meddig tart ki Merissa bájolása. A bájoló állítása szerint varázsa egy nappal és egy éjszaka erejéig érvényes. Pillanatnyilag még tartott ott, de tudta, hogy a varázs hamar továtúnhet. Mellkasát szomorúság szorította el, ahogy a bájolóra gondolt. Ezek az emberek azonban nem a barátai – Enzo emlékeztette erre. Ő Enzo számára az az ellenség. Az ellenség, aki csak addig értékes, ameddig a hasznukra van. Imádkozott hát, hogy álcája kitartson, legalább addig, míg elhagyja Heliost.

Amilyen diszkréten csak tudott, végigsietett a meleg utcákon. Csupán egy lóra volt szüksége – méghozzá egy olyanra, amelyik nem a palota tulajdona. Úgy gondolta, ellophatna egyet az Isra otthona melletti istállóból, ha odatalálna.

Befordult egy díszes térre, amit felidézett emlékezetében – arra, amelynek közepén az oroszlánbőrt viselő Leyon szivárványszínben játszó szobra állt.

Közel volt az istállóhoz, ezért lehajtott fejjel haladt, ám olyannyira igyekezett, hogy ne hívja fel magára a figyelmet, hogy beleütközött valakibe.

– Nagyon sajnálom – mondta, és arcára hamis mosolyt erőltetett, miközben felnézett. – Nem akartam... – kezdte, de mosolya hirtelen lehervadt róla.

Az előtte álló Csillag szája széles mosolyra húzódott, megvillantva fehér fogsorát, miközben megigazította köpenyét. Elara lélegzete zihálásba csapott át. Hosszú, szőke haj hullott alá az istenség vállára, izmai napbarnítottak voltak, és csillogtak. Fejdíszéből aranytűskék meredeztek, akár a Fény sugarai. Leyon állt előtte, Helios patrónuscsillaga, a Fény, a művészetek és a próféciák istene.

– Sokan reagálnak így rám – kacintott. A Csillag egyszerre

volt elegáns és káprázatos, mintha testét ugyanabból a márványból faragták volna, amelyből az őt megörökítő szobrokat Helios-szerte.

– Köszönöm, nagytiszteletű Fényúr. – Elara lesütve tartotta szemét, meghajolt, és indult is tovább. Minden porcikájával azért imádkozott, hogy a Csillag hagyja őt elmenni, de érezte, ahogy egy erős kéz megragadja és magához húzza.

– *Ki vagy te?* – Elara megdermedt. Leyon rámosolygott, és bár a mosolya könnyed volt, és nyugodt, Elara érezte a mögötte rejlő veszélyt. – Azt hitted, nem látok át a bájoláson, amit viselsz?

– Bájoláson? Fogalmam sincs, miről beszél kegyelmed – nevetett Elara nyugtalanul. Leyon mogyoróbarna szeme résnyire húzódott; Elara érezte a belőle áradó elbűvölő, isteni erőt, mely megtöltötte a levegőt körülöttük, és amelytől könnybe lábadt az ember szeme, ha túl hosszan nézett az istenre. Idegesen körbepillantott, vajon más is észrevette-e, hogy egy *istenség* csak úgy köztük tartózkodik. És valóban, megannyi járókelő fejet hajtott, gyűrűs- és kisujjukat a halántékukhoz érintve a tiszteletadás jeléül.

– Te nem a királyságomból származol – mondta Leyon lágy hangon.

Adrenalintól lüktettek Elara erei. A Csillag szorítása a karján erőteljes volt, és nem lazult. Végiggondolta lehetőségeit, azon tűnődve, hogy az árnyai vajon visszanyertek-e elég erőt a bevetésükhöz, vagy jobb lenne, ha futásnak eredne. Méghozzá gyorsan.

– Hollófekete haj. Ezüstszín szemek. Egy asteriai. Tartásodból ítélve pedig királyi sarj vagy. – Leyon kuncogott, hangja melegséget árasztott, szeme érdeklődően csillogott. – Ha szerencsejátékos lennék, arra fogadnék, sikerült rábukkannom az elveszett hercegnőre, akit Ariete oly rögeszmésen próbál felkutatni.

Elara összerezsent a címe említésétől, erőltetett hangon felnevetett, és megpróbált szabadulni Leyon szorításából.

– Egész biztosan tévedsz.

Az ujjak azonban még szorosabban fonódtak a karjára.

– Okos lány vagy, amiért az én birodalmamban húztad meg magad – biccentette a Csillag oldalra a fejét. – Ariete tudja, hogy nem léphet be hívatlanul Heliosba.

Csillaginvitáció, idézte fel Elara a történelemóráiról. A Csillagok, ha úgy akarták, meghívhatták egymást a királyságaikba. A hívatlan megjelenést azonban nyílt háborúra való kihívásnak tekintették – kivéve, ha a szóban forgó Csillag Eli volt, a hírnökistenség, akit, úgy tűnt, mindenhol szívesen láttak.

– Nem adsz Ariete kezére?

Leyon hátravetett fejjel nevetett, hangja gazdag dallamként csengett.

– És kapja meg a testvérem, amit akar? Ugyan, Elara Bellereve, a történelemtanáraid remélem, ennél jobban kiokítottak a köztünk dúló viszályról. – Elara csak pislogott. Rémületében elfelejtette, hogy Leyon a Csillagok Királyának a testvére. – Ariete kezd igencsak elszemtelenedni. Először alászállt Piscea területére, ráadásul hívatlanul. Csupán szunnyadásának köszönhető, hogy nem robbant ki egy nyílt égi háború. Aztán úgy dönt, követ valami próféciát, de még annak tárgyával, holmi halandó lánnyal sem képes végezni – mondta, és Elarára nézett. – Már ne vedd sértésnek.

Elara felvonta a szemöldökét.

– Nem vettem annak.

– És most? Gyengének tüntet föl minket. Vadászik rád, sutba dobva minden kötelezettségét. A Csillagok nem mondhatnám, hogy boldogok.

Hátrált egy lépést, hogy alaposabban végignézzen a lányon. Tekintete a lábáról a csípőjére vándorolt, majd elidőzött a mellén, végül pedig Elara arcára tekintett, és megszívta a fogát.

– „Szerелеembe esel a Csillagok Királyával, s az lesz végül mindkettőtök vesztének okozója.” A magam részéről egy cseppet sem bánám, ha a prófécia rám vonatkozna.

– Te lennél az első – motyogta Elara, ahogy testén szétáradt a Csillag varázsa. Akaratlanul is tett egy lépést az istenség felé. Ariete-en kívül korábban még sosem

tartózkodott egyetlen Csillag közelében sem. Vonzereje meleg volt, fénnel és zenével teli. Bódító. Szinte hallotta a felőle áradó, fájdalmasan gyönyörű kompozíciót, és látta a gazdag, vibráló színeket, melyekről azelőtt álmodni sem mert.

– Szerintem túl szerény vagy – mormolta Leyon. – Rengeteg férfi boldogan halna meg érted. Talán még istenek is.

– Hát itt vagy! – szakította félbe beszélgetésüket egy harsány, ismerős hang. Gazdája arcán arrogáns mosoly terült el, ahogy közeledett feléjük, a téren állók pedig csak tátott szájjal bámulták az eléjük táruló látványosságot.

– Lorenzo herceg! – bólított Leyon. – Igazán érdekes társaságra leltél. – Tekintete ismét Elarára szegeződött.

Enzo állkapcsa alig észrevehetően megrándult, ahogy mélyen meghajolt a Csillag előtt.

– Úgy látom, találkoztál mélyen tisztelt vendégemmel.

– Semmi szükség köntörfalazásra, herceg. Tisztában vagyok vele, ki ő.

Láng gyúlt Enzo szemében, a szokásos aranyat meleg narancsszínre változtatva.

– Valóban?

Leyon mosolya megfeszült.

– Csupán az nem fér a fejembe, hogy ugyan miért rejtegetné Helios hercege legádázabb ellenségét a királyságában.

Elara elsápadt.

– Amikor Ariete megölte a szüleit, apámnak megesett a szíve Elarán. Vendettája a szülei ellen szólt, nem ártatlan lányuk ellen. Így hát amikor átlépett határunkon, a mi problémánkká vált. Jobb ismerni az ellenséget, megmegmás.

Leyon felszínes, mesterkélt nevetést hallatott.

– Ez esetben a titkod biztonságban van nálam. Egyelőre. Üzend meg apádnak, mostanában nem látogatta templomomat. Erősen ajánlom, hogy tegye meg. – Mézédesszavai mögött fenyegető él rejtőzött.

Enzo meghajolt, és megragadta Elara karját.

– Jobb lesz, ha indulunk – mondta udvariasan, és ismét fejet hajtott. – Nagytiszteletű Fényúr...

– A viszontlátásra. Ó, és Elara? Ha megunod a halandókkal való játszadozást, tudod, hol találod a templomomat – kacsintott rá, majd továbbállt. Aranyszín haja csillogott, ahogy végigsétált a téren, hajbókoló városlakókat hagyva maga mögött.

*

Enzo végigvonszolta Elarát a csendes mellékutcákon, olyan sebesen, hogy a lány zihálva kapkodott levegő után.

– Megállnál végre egy pillanatra? – nyögte ki végül.

– Tudod, sok ostoba dolgot műveltél már az alatt a rövid idő alatt, amióta ismerlek, Elara, de ez mindet felülmúlja – fortogott Enzo. Elara szinte látta maga előtt, hogy bármelyik pillanatban lángok törhetnek elő belőle. – *Elszöktél.*

Elara felszegte az állát.

– Mire számítottál? Hogy nyugton maradok, jó fogolyhoz illően?

– Azt hittem...

– Mit? Hogy bármi változott tegnap este óta? Heliosi vagy, Enzo, én pedig asteriai. Varázsaink iszonyodnak egymástól, akár az éjszaka és a nappal. Mindig ellentétes oldalon fogunk állni.

Enzo pislogott, és kihunytt a szemében lángoló tűz.

– Igazad van – mondta, és eleresztette a lány karját. Elara észrevette, hogy Isra házához értek, és az ajtóba vésett szem egyenesen rá meredt. – Nem tudom, miért számítottam ennél többre egy asteriaitól. Árulásra születtem. Megkaptad, amit akartál, úgyhogy máris futni próbálsz.

– Mert te olyan nemes vagy, nem igaz? – fortyant fel Elara.

– Annak számít elrabolni az ellenségedet, aztán kényszeríteni, hogy teljesítse a parancsait? Csupán egy fegyver vagyok, semmi több. Miért gondoltam, hogy valaha is több lehetnél holmi szörnyetegnél, *Oroszlán?*

– Ó, még hogy én vagyok a szörnyeteg! – mondta a herceg,

kezét két oldalról Elara mellett az ajtónak támasztva. Testével csapdába zárta a lányt, magas alakjával eltakarva a Fény délutáni, halvány sugarait.

Elara érezte az Enzo bőréből áradó forróságot, és látta a férfi izzó bronzszínét.

– Persze hogy az vagy. Tudok a határ menti tüzekről. – Ha nyugodtabb lett volna, talán félelem járja át.

– Folytasd! – sziszegte Enzo. Mély hangja végigsiklott Elara idegein, szemei szénfeketére sötétedtek.

– Nők, gyerekek. – Elara szinte suttogott. – Ártatlanok égtek hamuvá. Percek alatt megsemmisítettél egy teljes falut. Olyan tüzet gyújtottál, amely két héten át tombolt, elvágva a kereskedelmi útvonalainkat és az élelmiszer-ellátásunkat. – Szemében könnyek csillogtak, de összeszorított foggal meredt az alig néhány centiméterre lévő arcra.

– Más valami? – A herceg fekete pillantása Elara tekintetébe fúródott, érzelmeit feszült arckifejezés palástolta.

– Tehát nem tagadod – rázta meg a fejét a lány. – Apád talán úgy gondolta, jó indoka volt Asteria ostromára. Azonban csupán ártatlanoknak ártott, akiknek semmi közük sem volt a szüleim által hozott döntésekhez, *feltéve, hogy* igaz, amit apámról és anyámról állítottál. – Enzo erre megfeszült. – Apád a saját átkozott embereit is kivégeztette volna, ha azok felszólalnak a tettek ellen, melyeket a D'Orók a királyságom ellen követtek el. Ő egy zsarnok, te pedig nem vagy *oroszlán*. Csak egy öleb, aki a parancsait teljesíti.

– Vigyázz a szádra, hercegnő. – Enzo hangja mély volt, és fenyegető, ahogy lehajtotta fejét, és szemét Elarára szegezte. – Igencsak közel jársz a felségsértéshez. Mások kevesebért is elevenen elégték már.

Elara ridegen nevetett.

– Épp úgy beszélsz, mint Idris.

Fénylő lángok törtek fel Enzo testéből. Elara összerezsent, még mindig csapdába esve a herceg karjai közt. A lángok azonban nem égették meg a bőrét – jegesen marták, és ehhez illő hideg mosoly terült el Enzo arcán is. Ajka ekkor már csak centiméterekre volt Elaráétól.

– Akkor hát szaladj.

– Mi... micsoda?

Enzo megvetően nézett le rá, miközben ellépett az ajtótól.

– Nem foglak megállítani. Ezt akartad, nem? Rendelkezel az árnyaiddal, és most haza akarsz térni, a trónodhoz, a királyságodhoz. Hát menj. Nem foglak megállítani.

Azzal odébb ment, és keményen kopogtatott Isra ajtaján.

Elara az istállóra tekintett.

– Mi lesz apáddal?

– Az már az én problémám. A lényeg, hogy teljesül a kívánságod. Amint elfoglalod a trónod, ismét ellenségekké válunk.

– Ismét?

Enzo állkapcsa megfeszült.

– Ég veled, Elara.

Az ajtó ekkor kitárult, és Isra meleg mosollyal köszöntötte őket.

– Enzo! Elara!

– Ő épp távozik, Iz – vetette oda Enzo, ahogy belépett az ajtón. – Nem én leszek az, aki egy perccel tovább is itt tartja akarata ellenére.

Elara a nőre nézett, aki igyekezett palástolni a fájdalmát. Aki látta, és titokban tartotta azt. Az orákulum tekintete egyikükről a másikukra siklott.

– És mi lesz Idris király terveivel? Mi lesz Ariete-tel?

– Elara egymaga is elboldogul vele, nem igaz?

Elara nem értette, miért kezdték facsarni könnyek a szemét, de nem szívesen látott érzelmeit a dobozába préselte, melyet már a túlcsordulás fenyegetett.

Isra szemei megteltek bánattal.

– Szóval ezt az utat választod. Sok szerencsét kívánok, őfelsége.

Elara keze görcsösen megfeszült a teste mellett, miközben bólintott.

– Köszönöm, amiért... Köszönöm, Isra.

Azzal Enzo becsapta az ajtót.

Elara még hosszasan állt az ajtó előtt, és igyekezett

szabályozni a légzését. Szóval ennyi volt. Enzo szabadon engedte. Próbálta a lábát mozgásra kényszeríteni, elindulni az istálló felé, hogy kövesse a tervét.

„Szóval ezt az utat választod.”

Isra arckifejezése, ahogy kimondta ezeket a szavakat, egy pillanatra megtántorította, Enzóét felidézve azonban mozdulatlanra dermedt. Düh fogta el, melyet üresség követett. Utánavetette magát arról a szirtről, és segített leküzdeni a félelmét, mely majd' két évtizedig megbénította.

Miközben a kezét tördelte, árnyfoszlányok bukkantak elő az ujjai közül.

És úgy tűnt számára – hála akár Pisceának, a sors istennőjének, vagy akármi másnak –, hogy ez az az út, amit követnie kellett. Ezt Isra is megmondta. Szörnyeteg, vagy sem, neki szüksége van Enzóra. Nem nézhet szembe egyedül Ariete-tel.

Tizenhetedik fejezet

Merissa épp tésztaszószot kóstolt, amikor Elara meglátogatta.

– Kóstold meg – mondta, és azzal benyomta a kanalat Elara szájába.

Ízletes volt, nyelvén citrom és friss bazsalikom járták táncukat. Elmosolyodott az íztől, de aztán közelebb hajolt Merissához.

– Elfutottam – suttogta Elara. – Megpróbáltam elmenekülni. És Enzo... hagyta.

Merissa egy pillanatig lassabban aprította a hagymát, aztán ismét felvette a ritmust.

– De visszatértél.

– Igen.

Merissa egy konyhakést tolt Elara elé, aztán egy-egy köteg rozmaringot és kakukkfűvet.

– Akkor az egész szóra sem érdemes. Miért nem segítesz inkább az aprításban?

Elara megragadta a kést, és valahogy megkönnyebbülés fogta el. Merissa rámosolygott, majd figyelmét a fortyogó fazékra irányította. Elara maga elé vette a növényeket. Nem beszélt Merissának arról, hogy felcseperedése során hogy kérlelte szakácsukat, Daphnét, hogy tanítsa meg neki az összes receptet, amit csak ismer Celestia-szerte. Nem mondta el neki, hogy a rozmaringillattól a sírás kerülgeti. Sem azt, hogy mennyire súlyos volt vitájuk Enzoval – és hogy mennyire szörnyen érezte magát attól, ahogy a herceg ránézett. Egy szót sem szólt arról, hogy az utóbbi hetek során Merissa mellett érezte leginkább otthon magát.

Csak aprított.

*

Azon az éjszakán Elara túl kimerült volt az álmjáráshoz.

Saját álmában emlékképek kísértették, félelme azonban alábbhagyott. Amikor felébredt, az erkélykorlátnak dőlt, és ha első ízben is, de felismerte, hogy szántszándékkal maradt Heliosban. Többé már nemigen érződött börtönnek számára ez a hely.

A tekintete megszokásból vándorolt Enzo erkélyére, azonban leesett az álla.

Ugyanis Enzo ott állt az erkélyen, és őt nézte.

Alszik néha egyáltalán?

Nem intett a hercegnek. Nem szólította meg. Csak állt, és nézte, ahogy őt figyeli.

Enzo tekintete halványan izzott, akár a haldokló tűz parazsa, aztán a herceg megfordult, és visszatért szobájába.

*

Amikor másnap reggel Elara kopogtatásra ébredt, és ajtajában Leo várta, kezében gyümölcscsel, azt hitte, hogy csupán álom volt a tegnapi eset.

Amikor azonban lementek a főlépcsőn, odalenn nem várt rá a fel és alá sétáló Enzo. Ehelyett Leo fordult felé:

– Ma velem gyakorolsz.

Elara palástolta a meglepettségét.

– Ugyan őfensége miért nem tisztel meg jelenlétével?

Leo ajka feszült mosolyra húzódott, majd a tábornok beleharapott a gyümölcsébe.

– Úgy véli, mostantól alkalmasabb tanítód lehetnék, mivel a varázsod immár teljesen felébredt.

Elara gyomra görcsbe rándult. Akármennyire is kezdte megkedvelni Leót, nem azért maradt itt, hogy mással folytassa a kiképzését. Enzo segítségére van szüksége a harchoz a Csillag ellen.

Követte Leót egy poros kiképzőtérre, amely a kastély mögött terült el. Kettejüket leszámítva üres volt. Szalmabábuk sorakoztak előttük, az állványokon pedig különféle fegyverek lógtak.

– Foglalkozunk a minap felszabadított árnyaiddal – mondta Leo. – Úgy gondoltam, erre egy egyéni gyakorlat

lenne a legjobb.

Elara bólintott.

– Tudom, hogy te is képes vagy a Fény használatára.

Leo maga elé helyezte a két kezét, tenyérrel egymás felé. Elara recsegést hallott.

– Fogjuk rá – válaszolta Leo.

Villám cikázott a tenyere között, vakítóan fehér volt, és halálos. Elarának teljesen más volt ilyen közelségből megtapasztalnia a tábornok erejét, mint amikor az erkélyről nézte a párviadalát Enzóval. Ez... Soha életében nem látott még ehhez fogható erőt.

Leo mosolya csendes önbizalmat sugárzott.

– Hiszed, vagy sem, nem a jóképűségem juttatott el az Apollo sor nyomornegyedéből a Fény Palotájába.

– Még sosem hallottam róla, hogy bárki ehhez fogható varázst birtokolna – suttozta Elara, miközben Leo kitárta a kezét, és ujjai közt lusta villámlások hullámoztak.

A férfi megvonta a vállát.

– Sokkal kimerítőbb a használata, mint Enzo fénysugaraié. De hasznos. Percek alatt szénné égethetem az ellenségemet.

Elara nagyot nyelt, és akarásával a felszínre hívta árnyait. Megkönnyebbülésére azok előbucskáztak a bensejéből – bár még mindig nem annyira szilárdan, mint korábban. Ám még azok is meghátráltak Leo villámától, és védekezően Elara lába köré csavarodtak.

– Igen... szükséged lesz azokra. Máskülönben ez igencsak csípni fog.

*

Pár órával később Elara nagy nyögések közepette, sajgó izmokkal ment fel a lépcsőn a Leóval folytatott gyakorlást követően, aki a jó modorát és apró, kedves gesztusait, melyeket

Elara Heliosba érkezése óta tapasztalt, határozottan a kiképzőtéren kívül hagyta. Könnyörtelenül támadta a lányt, de Elara képtelen volt formába önteni árnyait, melyek újra és újra áttetsző szálakra bomlottak. Amikor panaszkodni

mert, Leo száz fekvőtámaszra, amikor pedig pihenni próbált, vagy a forróság miatt panaszkodott, öt kör lefutására utasította.

Szúró fájdalom hasított a lábába, ahol lesújtott rá a tábornok villáma, és a helye még mindig lüktetett. Teljesen kimerülve, kedvetlenül nyitotta ki ajtaját. Merissa az ágyán ült, szeme felcsillant az érkezétre.

– Úgy látom, ma alaposan megdolgoztattak.

– Leo egy szadista – motyogta Elara újabb nyögéseket követően.

– Nem véletlenül ő a hadsereg tábornoka – nevetett Merissa. – Ne aggódj, előkészítettem már neked a meleg fürdővizet.

– Mondtam már, hogy szerelmes vagyok beléd? – kérdezte Elara, mire Merissa hangosan felnevetett.

Tizennyolcadik fejezet

Elara addig ázott a fürdővízben, míg olyan ráncos nem lett, mint az aszalt szilva, aztán puha pamut hálóingjébe bújt, és csendben kiment az erkélyre. Az esti levegő melege gyengéden szárította meg nedves bőrét. Az erkély köve is melegnek érződött a talpa alatt, és felsóhajtott. Vonakodva bár, de el kellett ismernie, hogy kezdte megkedvelni a meleget. Merissa hagyott neki egy tányérnyi citromos tésztát, amit a minap együtt készítettek, és Elara elfogyasztotta, miközben a lenyugvó Fényt nézte.

Hálát adott, amiért Helios mélyvörös egén nem mindig látszottak a csillagok. Ujjából egy árnygyűrűt hullatott alá, és megpróbálta azt mézes barackborának pohara köré vonni. Miután az árny képtelen volt megragadni az üvegen, csalódottan felsóhajtott, és visszaült az alacsony díványra. Talán a meleg, a teli hasa vagy Leo soha véget nem érő kiképzése tette, de a szemhéja azonnal lecsukódott, a teste elnehezedett.

A hangok körülötte – halk edénycsörömpölés, távoli suttogások és madárcsicsergés – egybemosódtak, ahogy egyre mélyebb és mélyebb lélegzeteket vett. Kipuhátolta a limbót, a világok közti rést, egy sóhajjal rögzítette kötelékét, és álomjárásba fogott.

Színes álomfelhők közt mozgott, míg végül az egyiken megállapodott a tekintete. Láttá már ezt korábban is, fekete volt, és lüktető, benne láng pislákol. Aznap este közelebb húzódott hozzá, aztán mély lélegzetet vett, és belemerült.

Elviselhetetlen volt a hőség. Halkan szitkozódott, miközben összeszedte magát. Járt már korábban rémálmokban, de ehhez foghatóban még sosem. A szoba hideg, fehér márványból készült – ami valahogy ismerősnek hatott számára –, mégis lángokban állt. Amikor egy fájdalmas üvöltést hallott, annak irányába futott, miközben a

barlangszerű tér kétszeresére, majd háromszorosára szélesedett. Végül megpillantotta Enzót, aki a helyiség közepén térdelt. Deréktól felfelé meztelen volt, előregörnyedt, hátát fényostor csapkodta, kezét összekötözték a teste mögött. Üvöltött, könyörgött, felhasított bőréből mélyvörös vér patakzott. Elara izzadt a magasra nyúló lángok perzselő hőségétől. A herceg felett három hatalmas, vérrel felfestett számot vett észre, melyek vörös szalagokként jelezték az álomvilág határát: 3, 3, 3.

– Ez nem valós – mondta magának nyugodtan, és mély lélegzetet vett. Enzo felsőtestét szüntelen csépelte a Fény, kiáltásaitól zengett az álomvilág.

A világ a lány körül ekkor felfénylett és megváltozott. A trónteremben találta magát, Idris előtt, aki a trónján ült.

– Úgy hallom, ma kis híján megszökött az asteriai – mondta elnyújtottan, és hangjából csöpögött a közönyösség.

Enzo – ekkor már ruhában, felegyenesedve – megfeszült apa előtt.

– Te gyenge, szájalmas hercegpótlék! – rivallt rá Idris, és ujjai közt fényt gyűjtött. Enzo annak láttán meg sem rezzent.

– Szemmel kellene tartanod őt. Fegyverré kellene kovácsolnod, amely szembeszállhat az *istenekkel*.

– Sajnálom, apám – érkezett a herceg monoton válasza.

– Sajnálhatod is. Tudod, mi következik. Le a felsőddel! – Elara halálra váltan figyelte, ahogy a ruhadarab a földre hullott. – Fordulj meg!

A herceg engedelmeskedett, és ahogy üres tekintete Elarára szegeződött, fény villant fel mögötte.

Ostorként sújtotta Enzo bőrét, a herceg állkapcsa megfeszült. Elara lélegzete elakadt.

A fényostor ismét lecsapott, és Enzo keményen kifújta a levegőt.

Aztán újra és újra, míg végül fájdalmasan felkiáltott, és a földre zuhant.

– Enzo! – kiáltotta Elara, miközben felé rohant. A herceg megállott, kétségbeesett tekintete miatt szinte felismerhetetlennek tűnt.

– Elara? – Hangja durva volt, és rekedtes.

Az álom aztán újra megváltozott. Ismét a márványszobában voltak, mely bár kisebb lett, a számok továbbra is fénylettek falán. Elara tett egy lépést előre, és tenyerét Enzo arcához simította. Ő azonban összerezett, és ellökte a lány kezét.

– Semmi baj – suttogta Elara. – Lélegezz.

Enzo vett egy remegő lélegzetet.

– Jól van – mondta ismét Elara. – Még egyszer.

A herceg követte az utasítását, mire a lány ismét az arcához simította tenyerét. Enzo ezúttal hozzásimult, és becsukott szemmel hosszan kifújta a levegőt.

– Ez csak egy álom – mondta Elara a herceggel szemközt térdelve.

Nem szándékozta elhúzni a kezét, de fény tört elő az árnyékok közül, lecsapni készen. Ingerülten kinyújtotta szabad kezét, és abból árnyak gomolyogtak elő. Elfojtották a kegyetlen fénysugarakat és szörnyű ostorukat, kioltva a lángokat. Fekete füstfelhő emelkedett körülötte, míg végül árnyai megnyerték a csatát, sötétségbe taszítva az álmot. Hűvös szellő lengedezett, amint a lángok elaludtak. Elara visszavonta magába árnyait, és lassan kifújta a levegőt, miközben sötétsége mindkettejüket simogatta.

– Látod? – mondta, kissé felemelve Enzo fejét. – Csak egy álom.

Enzo óvatosan kinyitotta a szemét, körbenézett, és látta a felé táncoló árnyakat. A lány aztán elmosolyodott, és visszahívta azokat az ölébe.

– Ezt hogyan csináltad? – kérdezte a herceg rekedtesen.

A lány megvonta vállát, és mosolygott.

– Úgy hiszem, a Fénynek néha szüksége van a Sötétségre.

Azzal felállt, és kezét nyújtott Enzónak. A herceg kezének érintése lágy volt az álomvilágban, és aranyló pillantása Elara tekintetébe mélyedt, miközben felállt.

– Ráférne a helyre némi dekoráció – szólalt meg ismét Elara. Hangja bársonyos volt, tekintetét a csöpögő, véres számokra szegezte. Próbálta leplezni Enzo előtt, hogy még

mindig remeg az imént látottaktól. Enzo tekintete követte Elaráét, és a látványtól elkomorult. – Mit jelentenek azok a számok?

Enzo behunyta szemét, mély lélegzetet vett.

– Háromszázharminchárom. Az asteriaiak száma, akikkel végeztem. – Elara hátrált egy lépést, eleresztve a kezét. – Emlékszem mindegyikükre. A nevükre, az arcukra. – Tekintete vadul próbált a lányéba fonódni.

Elara nem tudta, mit mondjon. Tisztában volt vele, hogy a herceg sokakkal végzett, de a pontos számtól a rosszullét kerülgette. Mégis, elképedt azon, hogy Enzo emlékszik rájuk. Hogy kísértették az álmait.

– Köszönöm, hogy elmondtad – szólalt meg végül. Aztán hozzátette: – Ha legközelebb ez történik, csak emlékezz az árnyaimra. – Szája mosolyra görbült. – Úgy tűnik, jobban kedvelnek téged, mint én.

– Mit mondtál? – kapta fel Enzo a fejét.

– Az árnyaim jobban kedvelnek téged, mint én – felelte Elara homlokráncolva.

Enzo szemében a kísérteties sötétséget furcsa pillantás váltotta fel.

– Amit a trónteremben láttál...

– Egy léleknek sem árulom el, ha emiatt aggódsz. – Enzo szemhéja lassan lecsukódott, és Elarának valahogy elszorult a szíve attól, hogy bátor, arrogáns ellenségét ily legyőzötten látja. – És Enzo... Úgy hiszem, neked is megvan a saját szörnyed, amit le kell győznöd.

A herceg szeme erre kipattant, de Elara már megfordult, és a fal felé mutatott.

– Tudtad, hogy azzal töltöd meg az álmodat, amivel csak szeretnéd, ha egyszer tudatában vagy ennek? – Egy kézmozdulattal eltüntette a véres számokat, tiszta márványfalat hagyva a helyükön. Enzo magába roskadt. – Töltsd meg jó emlékekkel.

Aztán tett egy lépést felé.

– Ha gondolod, kezd ezzel – folytatta Elara, és ajkát lágyan a herceg arcára nyomta, olyan finoman érintve,

akárha egy pillangó szárnya lett volna.

Enzo lélegzete elakadt, ahogy tekintete a lányra szegeződött. Megérintette a kezét, de akárcsak a többi álmjárása során, Elara aligha érezte bőrén az érintést. Lenézett a kezére, majd ismét a hercegre pillantott, miközben annak alakja halványodni kezdett, Elara ébredésének jeleként.

– Pihenj, Enzo. És ne feledd, mindez csupán álom volt.

Tizenkilencedik fejezet

Elara tudata visszazökkent a testébe. Remegő kezét szívére helyezte, tekintete egyenesen Enzo szobájára szegeződött – pontosabban az ablakából sugárzó fényre. Mielőtt a herceg felfedezte volna, felugrott, visszasietett szobájába, bebújt takarója alá, és megbizonyosodott róla, hogy egyik fáklyája sem ég, miközben szíve továbbra is hevesen vert. Várt egy percet, majd még egyet, mielőtt kilesett volna a nyitott ajtón a szemközti erkélyre. Enzo sziluettje odakint támaszkodott; egyenesen a lány irányába nézett. Elara lehunyta a szemét, és alvást színlelt, míg az álom végre-valahára elragadta őt.

Amikor felébredt, kizárta elméjéből az előző este történeteket. Miközben felöltözött, félretolta a képet, ahogy Idris Enzo fölé magasodott. Muszáj volt behunynia szemét Merissa aznapi bájolásakor, amikor felidézte az Enzo szemébe vésődött fájdalom emlékét. Leóval való gyakorlatozása során próbált megszabadulni a rémes, csöpögő számok képétől, és az Enzo hangjába beszüremelő vad fájdalomtól. Szörnyetegnek nevezte a herceget. Azonban senki sem születik szörnynek, legfeljebb azzá válik. Vajon milyen férfivá vált volna egy Idrishez hasonló apa nélkül? Számít ez egyáltalán?

– Szentséges kibaszott *Csillagok!* – káromkodott, ahogy egy fénypenge lesújtott csuklójára, szűrő fájdalmat hagyva maga után.

Leo felvonta szemöldökét.

– Szerinted Ariete hagyja majd, hogy álmodozz? – Elara egy újabb káromkodás közepette megidézte árnyait, és néhányukat varjúrajjá formálta, mely lecsapott Leóra, ám illúziója azonnal füstté vált, amint hozzáért a tábornokhoz. – Ha megbüntetnélek minden egyes alkalomért, amikor valami trágárság hagyja el a szádat, alig maradna időnk a kiképzésedre – mondta Leo lágyan.

– Van egy ötletem – felelte Elara, miközben egyik kezével felemelte kardját, a másikkal pedig árnyakat húzott magához. – Ha nem sebesítenél meg folyton, talán hajlandó lennék *hercegnőhöz illően* beszélni.

Ismét támadásba lendült, de csak kis híja volt, hogy nem vágta le a saját lábujját, amikor Leo kiütötte kezéből a kardját.

A férfi kuncogott, arca megenyhült.

– Gyerünk, száz fekvőtámasz.

Elara gyilkos pillantást lövellt Leo felé, miközben a földre ereszkedett, és kimért tempóban számolta az ismétléseket. Sajogtak az izmai, de büszkén nyugtázta, hogy minden egyes nappal egyre könnyebbé váltak számára a fekvőtámaszok.

– Beszéltél mostanában Enzóval?

– Miért? Csak nem hiányolod? – gúnyolódott Leo.

– Az egyetlen, amiért hiányzik... az a tény, hogy... a kiképzések során ő egy... egy ölelni való kisállat hozzád képest – lihegte Elara fogcsikorgatva, miközben elért a gyakorlata feléhez.

– Ölelni való kisállat? Átadom neki.

– Hálás köszönet. Tedd hozzá, hogy az új neve az lehetne, hogy Helios Kiscicája.

Leo felhorkant, és lehajolt mellé.

– A viccet félretéve, igen. Úgy értem, igen, beszéltem vele.

– És? Mit mondott?

– Ó, rólad semmit. Leyon Lakomája miatt váltottunk szót.

– Ami mi is pontosan?

– A mai nap Leyon alászállásának évfordulója, az első alkalomé, amikor Csillagunk lehullott a Mennyekből, és Heliost választotta fennhatóságául. Mifelénk ezt mulatsággal szokás ünnepelni, általában a palota vízesésénél – mondta Leo, majd Elara arcát vizslatta. – Miért nem csatlakozol te is?

Elara felnevetett.

– Ó, igen, nagyon jó ötletnek hangzik asteriaiként, miközben a Csillagok egyike vadászik rám, hogy részt vegyek Helios istenének ünnepségén... Inkább kihagyom. – Felállt, visszaadva kardját. – De... köszönöm, hogy megkérdezted –

próbált egy kissé megértőbb hangot megütni a tábornokkal.
– Te tudod – vonta meg a vállát Leo. – De figyelmeztetlek, életed legjobb éjszakáját hagyod ki.

*

Elara azt tervezte, hogy az ágyában tölti az estét, és befejezi a *Celestia mythasai* soron levő fejezetét, de az ünnepség zsvajjától képtelen volt erre. Zene, éljenzés és kacagás szűrődött fel hozzá, amitől kisvártatva határozottan becsukta az erkélyajtót, és megpróbált ismét a történetre koncentrálni.

Amikor már tizenötödszörre olvasta ugyanazt az oldalt, de még mindig képtelen volt nem Enzo minapi álmának a képeit maga elé idézni, kopogtatás hallatszott szobája ajtaján.

Homlokráncolva nyitott ajtót.

– Van kedved egyszer a változatosság kedvéért jól érezni magad? – köszöntette Merissa egy félmosollyal az arcán.

Elara megrázta a fejét.

– Ha a mulatságról beszélsz, korábban már megmondtam Leónak, hogy ennél keresve sem tudnék rosszabb ötletet találni.

– Nem ártana egy kissé kieresztened a gőzt. Annyi teher nyomja a válladat, és mást sem csinálsz, csak gyakorlatozol.

– Meglehet, de én... – Elara felsóhajtott. – Nem ismerek senkit.

– Engem ismersz – jelentette ki Merissa határozottan. – Továbbá már kiválasztottam a ruhádat. – Azzal előhúzott egy vállfát, rajta egy csillogó terrakottaszín ruhával. Anyagát gyöngyök bonyolult mintázatai díszítették, nappali orchideák motívumaiként. – Úgyhogy nem mondhatsz nemet.

*

Miközben Merissa végigvezette őt egy rejtett úton, Elara körbetekintett, magába szívva a smaragdszín környezet látványát. Úgy sejtette, hogy a fényűző palota mögött

lehetnek. Úgy tűnt, mintha néhány lépésenként újabb és újabb falmélyedésben megbúvó csörgedező forrás tárult volna elé, vagy egy-egy növényzetben rejtőző, cifra lugas. Amikor zene és nevetés hangja ütötte meg a fülét, megigazgatta mindkét ékkővel díszített arany kőfésűjét, amelyekkel Merissa feltűzte a haját.

– Még sosem láttam a palotának ezt a részét – mondta Elara, miközben a sűrűsödő alkonyatban egy koncentrikus köröket formáló, jól rendezett sövénylabirintust vizsgált.

– Leo édesanyja segédkezett ennek az egésznek a megtervezésében.

– Szóval... Elég közel álltok egymáshoz ahhoz, hogy Leónak hívd? – kérdezte Elara.

Merissa elpirult, és arca színét kiemelte mentazöld ruhája, melyben igazságtalanul káprázatosan nézett ki.

– Egészen közel állunk egymáshoz – felelte. – Végtére is már évek óta Kalinda mellett dolgozom.

Elara elmosolyodott, és ahogy továbbhaladtak, alkonymargaréta és csillagvirág illatát érezte az esti levegőben. Aztán egy ezüstfehér virág púderes illata csapta meg az orrát, felidézve benne a virágcsokrokat, amelyeket Lukás szedett neki a palota területén. És ahogy kacagva szaladt, valahányszor a kertész az ültetőkanalával megkergette, csak hogy aztán a kezébe nyomhassa a virágokat. Összerándult a gyomra a régi életével és a Lukasszal kapcsolatos emlék hatására. Semmi sem úgy végződött, ahogy arra számított.

– Szóval még nem is udvarolt neked? – kérdezte, félresöpörve gondolatait.

– Ó, dehogy! – vágta rá Merissa. – Leo sosem tekintene rám úgy. Ráadásul én... nem éppen nevezném szerencsésnek a szerelmi életem.

– Leo egyszerűen vak, ha nem úgy tekint rád, Merissa.

Merissa erre ismét elpirult. Ahogy végre a kert egy süllyesztett részéhez értek, Elara előbb hallotta meg a vízesés hangját, mint hogy megpillantotta volna azt. A palota mögött húzódó zuhatag csillogó aranyszínben zubogott alá a

sziklafal mentén egy tajtékos medencébe, mintegy keretbe foglalva az eldugott helyet. A kavargó vízfelszínről pára szállt fel, és többen is megmártóztak a medence vizében, vagy belelógatták a lábukat. Mások a pattogó tűz körül táncoltak, megint mások a fűben heverték. Elara megtorpant, és szájtátva nézte, ahogy egy lángdobáló hullámszó tűzzuhatagot lövellt ki a kezéből, melyet a dobok és vonósok ritmusára ringatott. Elara elkerekedett szemmel nézett Merissára, akinek az arcán mosoly ragyogott.

– Üdvözöllek Leyon Lakomáján.

Ahogy a vízesés melletti füves partszakaszhoz érkeztek, Elara körbepillantott. Gyomra összeszorult, tekintete idegesen kutatott Enzo után.

– Elara!

Meglepetten fordult Leo felé, aki vigyorogva megcsókolta a kezét.

– Nézzenek oda! – mondta Elara. – Csak nem ittál egy keveset?

Leo egy hanyag mosolyt villantott meg, és Merissa kezére is nyomott egy csókot.

– Egyet vagy kettőt – mondta, azzal visszafordult Elarához.

– Azt hittem, *kihagyod* az ünnepséget.

– Nos, valaki mégiscsak meggyőződött – bólintott a lány Merissa felé.

– Igéző teremtés, nem igaz? Le sem tagadhatná, hogy aphrodeai.

Elara nevetett, miközben Merissa valami köszönetfélét motyogott.

– Ott ülünk – mondta Leo, és a víz felé húzta őket.

Nem tetszett Elarának, hogy többes számot használt, de aztán megkönnyebbült, amikor csak egy hosszú, fekete fonatos nőt látott ott ücsörögni, aki a lábát a vízbe lógatta.

– Isra! – szólította meg Elara.

Isra a neve hallatán megfordult, és mosolyogva pillantott rá.

– Nocsak, nocsak. Úgy tűnik, végül mégiscsak másképp döntöttél – mondta széttárva karját, Elara pedig óvatosan

megölelte. – Örülök, hogy maradtál – suttogta Isra a fülébe.

Elara mosolyogva telepedett le mellé a fűbe.

– Egy italt? – Isra meglengetett egy palackot, Elara pedig lelkesen vette át tőle. Tudta azonban, hogy egy italnál többre lesz szüksége, ha el akarja nyomni az aggodalmát, miszerint bármelyik pillanatban belefuthat Enzóba.

Hangos szitkozódás kíséretében meghúzta a palackot, Leo és Isra pedig felhorkant.

– Isra, a Csillagok szerelmére, ez meg mi?

– Kaosi lángspiritusz.

– Még két korty ebből, és máris részeg leszek.

– Akkor hát igyál, hercegnő! – kacsintott rá Isra. – Csak a Csillagok a tudói, hogy mennyire rád fér.

Furcsa bizsergés futott végig Elara ereiben, ahogy az ital szétáradt benne. Meleg és kábító érzés öntötte el, a feje kellemesen elnehezült. Hagyta, hogy az éjszaka hangjai magukkal ragadják – a kabócák monoton zümmögése, Merissa, Isra és Leo könnyed beszélgetése és pletykálkodása, melybe nevetés hangja vegyült. Távolabbról más hangokat is hallott, többek között egy halkan pengetett dallamot, és egy zajos balladát, amelyet olyasvalaki énekelt, aki nyilvánvalón a kelleténél jóval több bort ivott.

A zenész dala egyszeriben élénkebbé vált, és a szárnyaló dallamot hallgatva Elara érezte, hogy egy kar fonódik köré. Leo volt az.

– Jobb, ha megtanulod ezt a dalt, Elara – mondta.

– Ééééélt *egyszer egy menyecske, kinek pokoli nagy volt a...*

– SEGGE! – kiáltotta mindenki Elara körül, nevetve és táncolva.

– *És szeretett hemperegni a zöld, zöld fűbe!*

Elara kuncogott, amikor fellobbant egy újabb lángdobáló fénye, megvilágítva a tisztást. Fényöntők emelték kezüket az ég felé részeg révületükben, fénysugaraikkal lángoló mintákat vetve a mélyvörös éjszakai égboltra. Elarában azonban egy pillanatra sem ébredt félelem.

Körbenézett a tisztáson, Enzóra és az ő fényére gondolva, miközben lustán pásztázta a fűben elterülő vagy táncoló

ünneplőket. Néhányan csókolóztak, és egymást simogatták bódulatukban. Elara nagyot nyelt, és kerülte a tekintetüket, de aztán valaki rabul ejtette figyelmét.

Enzo a fűben feküdt, és mellette egy csinos, teltkarcsú szőkeség hevert, aki a hajával próbált játszani. A herceg kócos volt, koronája félrebillent a fején. Félretolta a lány kezét, aki csak kacagott ezen. Enzo kifejezetten unottnak tűnt. Elara elvörösödött, és el akart fordulni, mielőtt még Enzo észreveszi, de már túl késő volt. A herceg részeg tekintete bágyadtan átsiklott rajta, majd tovasiklott róla, aztán visszatért hozzá, és a herceg hirtelen megfeszült a felismeréstől. Elara lesütötte a szemét, közben véletlenül felborítva Leo italát.

– Kicsit sok volt a kaosi lélekital a hölgynek – mondta Leo lágyan. Elara erőltetett nevetést hallatott, majd visszanézett Enzóra. Pillantása perzselte őt. Túl sötét volt ahhoz, hogy bármit is kiolvashasson belőle. Dacosan állta a tekintetét, míg végül Enzo egy látszólag fitymáló szusszanással elfordult. Elara túl forrónak érezte a levegőt maga körül, és hálás volt, amikor Isra visszanyújtotta neki a palackot. Belekortyolt, aztán szemrebbenés nélkül felhajtotta.

– Húzósnapod volt? – kérdezte Leo. Elara egy lesajnáló pillantást vetett rá, miközben Isra és Merissa felálltak táncolni.

– Meglepő, mi? Mintha nem te lettél volna az, aki megkínozta szegény izmait. – Belemártotta lábát a kellemesen meleg vízbe, miközben Leo nevetve kortyolt egyet a borából. – Ez az udvar... – kezdte tétován, miközben egy pillantást vetett maga köré, a felhangzó halk sóhajok és gátlástalanul kimutatott vonzalmak irányába. – Nagyon... felszabadult, nem?

Leo félrenyelte a borát, torkából nevetés tört fel.

– Ezt mégis miből gondolod?

– Nos... Asteriában az ilyesmit illetlenségnek tartanak. Ilyen nyíltan ölelkezni, főleg, ha valaki királyi vérből származik, teljesen elképzelhetetlen lenne.

– Vagy úgy – mondta Leo, mintha hirtelen mindent

megértett volna. – Csak nem a mi nagyra becsült hercegünkre célzol? – kérdezte ártatlanul.

Elara a távolban csobbanásokat hallott, ahogy néhányan az éjszakai fürdőzés mellett döntöttek. Figyelmét ismét Leóra fordítva bólintott, és az arca ismét elpirult.

– Azt hittem, annak a csinos, gesztenyebarna hajú lánynak udvarol, akit a lakomán láttam.

Leo hátravetett fejfel nevetett fel.

– Kire gondolsz? Rainára? Tévedsz, Elara. Enzo senkinek sem udvarol. – Újabb harsány nevetést hallatott, mintha a lány valami rendkívül mulatságos dolgot mondott volna. – Ez inkább csak... afféle örömszerzés számára. Mondhatni, az életére nehezedő nyomás miatt szüksége van a megkönnyebbülésre. És tudod – ismét a borába kortyolt, miközben ajka pajkos mosolyra húzódott –, kétség sem fér hozzá, hogy tudja, hogyan könnyebbüljön meg.

Elara úgy érezte, akárha ő maga lett volna a Fény, annyira égett az arca. Ismét kortyolt az italából, és tisztában volt vele, hogy üres gyomrának köszönhetően egyre jobban szédül.

– Megbotránkoztál? – kérdezte Leo szórakozottan.

– Nem vagyok holmi naiv hajadon – vágta rá élesen Elara, miközben ujjai a combján pihenő tör hűvös fémét érintették. Ez visszarepítette a valóságba. – Asteriában mi is tartunk szeretőket – tette hozzá jelentőségteljesen. – Csak nem ilyen nyíltan.

Ujjával lassan végigsimított pohara peremén, és gondolatai ismét Lukas felé kalandoztak.

– Nekem is volt valakim – folytatta. – De mi sosem engedték volna meg magunknak, hogy így mutatkozzunk az udvarom népe előtt. – Leo felvonta a szemöldökét az őszintesége hallatán. – Bár igazából nem is értem, mire fel ez a nagy felhajtás. A szeretkezés sem volt olyan dolog, amivel érdemes lett volna dicsekedni.

– Akkor talán – szólalt meg mögötte egy mély hang – még nem találkoztál olyan férfival, aki tudná, hogyan csábítson el igazán.

Huszedik fejezet

Érezte, hogy víz csöpög a vállára, és hitetlenkedve fordult a korábbi hang irányába, miközben Enzo helyet foglalt mellette. Teste nedves volt, meztelen mellkasáról szinte patakokban ömlött a víz. Túl közel ült le hozzá, nedves nadrágja súrolta Elara combját, miközben a lány a lábát a vízbe lógatta.

– Enzo... – mondta kissé elfúló hangon. – Hordasz te egyáltalán felsőt?

– Nem hallom, hogy bármely másik hölgy panaszkodna emiatt – mondta Enzo nedves fürtjeit hátrafésülve arcából, aztán a könyökére támaszkodva hátradőlt. Szája hanyag mosolyra húzódott, miközben magához vett egy borral teli poharat Leo mellől.

Elara elmormolt egy fohászt.

– *Mennyire* vagy részeg? – kérdezte gyanakvoán.

– Egész kellemesen berúgtam. Bár még vagyok annyira józan, hogy emlékezzek a ma reggeli beszélgetésedre Leóval – mondta a herceg széles vigyorral az arcán.

Elara egy pillanat erejéig figyelte őt. Hiába próbálta azonban megpillantani benne az előző éjszaka látott, sebezhető és rémült férfit, villódzó szeme és kaján mosolya ezt lehetetlenné tette. Futólag Leóra pillantott, majd ismétENZÓRA NÉZETT.

– Beszélhetnénk? – kérdezte Elara. Közelebb csúszott a herceghez, határozott pillantást vetett rá, és kezét a kezére helyezte. Érezte a melegségét, ahogy tenyere nedvessé vált a bőrén lévő vízcseppektől.

Enzo tekintete hirtelen a lány kezére szegeződött, orrlyukai kitágultak, aztán elkapta Leo pillantását: néma parancsára a tábornok felállt, és eltűnt a tömegben.

– Ne számíts bocsánatkérésre – figyelmeztette Elara. Ezúttal Enzo mormolt el egy halk fohászt. – Viszont...

maradtam. Ez egyértelműen azt jelenti, hogy... mondjuk úgy, megpróbálok szövetségesként tekinteni rád.

Enzo a homlokát ráncolta.

– Elvégre... azok vagyunk – folytatta Elara. – Van egy közös célunk és egy közös ellenségünk. Szóval, én csak azt akarom mondani... – Elara felsóhajtott. Mégis mi a fenéért ivott ennyi? – Úgy gondolom, szükségem van rád.

Egy érzelem suhant át Enzo arcán, de olyan gyorsan tovatűnt, hogy Elara képtelen volt megfejteni.

– Segítettél szembenézni a félelemmel – szólalt meg újra.

– Szeretném, ha ismét együttműködnénk. Ezúttal minden más lesz, hiszen magam döntöttem úgy, hogy maradok.

Bőre bizsergett, olyan hosszasan figyelte őt Enzo, mielőtt végre válaszolt volna:

– Egy szerencsétlen fordulatnak hála, nekem is szükségem van rád. Úgyhogy igen, próbáljunk meg szövetségesekként tekinteni egymásra.

Elara megkönnyebbült. Ez idáig nem is gondolta volna, hogy ennyire foglalkoztatta ez a kérdés.

A herceg közelebb hajolt a lányhoz, eltakarva az ünnepség többi résztvevőjét.

– Múlt éjjel valami érdekeset álmodtam – mondta olyan halkán, hogy azt csak Elara hallhatta.

– Valóban? – kérdezte a lány elfordítva a fejét, és poharát az utolsó cseppig kiürítette.

– Bizony. Csak nem álmjártál a múlt éjszaka? – A herceg lélegzete fenyegetően simogatta Elara arcát.

– Fogalmam sincs, miről beszélsz – válaszolta elfúló hangon Elara, miközben maga elé meredt, hogy a tekintete ne árulhassa el. Szeme sarkából látta, hogy Enzo állhatatosan figyelte őt.

Meleg ujjak érintették meg az állát, szembefordítva arcát Enzoéval. Szemébe hűvös közönyt erőltetett a herceg fürkésző tekintete miatt.

– Pocsékul hazudsz – mondta a herceg, játékos mosollyal az arcán. Érintése gyengéd volt, és még közelebb hajolt, ajkuk érintette egymást. – Köszönöm.

Enzo a lány szájára, majd ismét a szemébe nézett. Elara nagyot nyelt, összepréselte ajkait, és alig észrevehetően biccentett felé. Megpróbált elfordulni, Enzo azonban megragadta, és magához húzta.

– Valamit még muszáj elmondanom – hadarta Enzo. Elara homlokráncolva nézte, ahogy a herceg a fejét kapkodta, hogy megbizonyosodjon róla, senki sem hallja, majd ismét közel hajolt hozzá: – A határ menti tüzek... én nem... – Nagy levegőt vett. – Figyelmeztettem a falubelieket. Apám parancsot adott, úgyhogy tudtam, hogy nincs választásom, előtte azonban megbizonyosodtam róla, hogy senkinek sem eshet bántódása. Aztán égettem csak porig mindent. Hitelesnek kellett tűnnie. – Újabb mély lélegzetvétel. – A nők és a gyerekek, mind élnek és virulnak. A határon innen, Heliosban, a Goldfir-erdőben. Leo időnként meglátogatja őket, ételt és különféle ellátmányokat szolgáltat nekik. – Szemében ismét vad komolyság villant. – Én csak... Fontosnak tartottam, hogy ezt tudd.

Elara szájtátva vizslatta a herceget. Rémálma és beismerése – jobban mondva, imént bevallott árulása – hatására ráeszmélt, hogy egy számára addig ismeretlen férfival találta szemben magát.

– Hiszek neked – felelte végül. Megkönnyebbülés hulláma söpört végig rajta. – Köszönöm. Köszönöm, hogy megmentetted őket.

Enzo kurtán biccentett, eleresztette a lányt, és az utolsó cseppig felhajtotta serlege tartalmát. Szerencsére épp ekkor tért vissza Leo és Isra – ez utóbbi, amint odaért, kifulladásra a földre vetette magát.

– Mily csodás, hogy megtisztelsz minket a jelenléteddel! – mondta, palackját Enzónak nyújtva.

– Óvatosan – figyelmeztette Elara. – Az a cucc halálos.

Enzo felvonta a szemöldökét, és tekintetét a lányra szegezte, miközben ivott egy kortyot. Szája vigyorra húzódott, miután lenyelte az italt.

– Ez semmiség – suttogetta.

Elara lábujjával kavargatta a vizet maga alatt, miközben

szórakozottan hallgatta Leót és Enzót, ahogy történeteket idéztek fel gyerekkorukból. Isra időnként közbeszólt, hogy javítsa őket, vagy hogy felpanaszolja, hogy mennyi kínszenvedésben volt része miattuk.

– Mindig bajba kevert minket Isrával – mondta Leo.

– *Tudod te*, hányszor kellett megmentenem Enzo seggét, mire megtanulta féken tartani a varázsát? Már tízszer is porig égett volna a palota, ha nem lettem volna ott, hogy kioltsam a tüzeit.

– Ugyan, túlzol. Tökéletesen kordában tartottam az erőmet.

Isra felvonta szemöldökét.

– Mondd csak, Leo, emlékszel, *melyikünk* pörkölte le a szakács szemöldökét?

Leo töprengést színlelve ráncolta a homlokát.

– Enzo – felelte gúnyosan.

– Köszönöm.

Időközben Merissa is megjelent, félénken pukedlizett a herceg előtt, de az csak legyintett.

– Hagyd ezt ma este, Merissa. Ül le közénk.

Merissa így is tett, aztán egy kosarat helyezett maga elé.

– Megdézsmáltam a konyhát – mondta, és ajka szégyellős mosolyra húzódott.

Isra hangosan tapsolt, miközben Merissa nevét kántálta, a többiek pedig követték a példáját. Merissa ragyogó arccal tolta Elarához a kosarat.

– Csokoládéba mártott aranybogyók – mondta, azzal magához vett egyet. Elara is követte a példáját, és ahogy szopogatta, a csokoládé bársonyosan simogatta nyelvét. Hátravetette fejét az élvezettől.

– Na ez... – szólalt meg az édesség ízlelgetése közben. – Ez már valami.

Leo felhőrdült, Isra és Merissa zavartnak tűntek, aztán Elara Enzóra pillantott. Szemei feketéllettek, tekintete a lány szájára szegeződött, ahogy az édességet szopogatta. Amikor Elara ránézett, környezetük mindössze távoli zúgássá fakult. Lényének egy sötét része azt akarta, hogy merészkedjen

tovább. Hüvelykujját ajkához érintette, és közönyösen lenyalta róla az olvadt csokoládét. Enzo látványosan közelebb hajolt hozzá, keze ökölbe szorult a fűvön. Tekintetük egymásba fúródott, és a lány szája árnyaktól sötétlő mosolyra húzódott.

Egyszeriben hangos zenebona harsant fel, szertefosztatva a pillanatot.

– Imádom ezt a dalt! – kiáltotta Merissa, és talpra rángatta Elarát, aki elszakította a tekintetét Enzóról. Elara kelletlenül követte a lányt a tűz körüli tánchoz, de végül csatlakozott hozzá. Pörgött és forgott, míg aztán Merissa el nem engedte kezét, hogy új partnert válasszanak. Egy jóképű katona mosolygott le rá, szeme topázként csillogott, ahogy a kezéért nyúlt.

– Azt már nem! – hangzott fel mögüle Enzo hangja. A katona eleresztette Elara kezét, majd megadása jeleként felemelte mindkét tenyerét, és sarkon fordult. Enzo szorosan megragadta Elara kezét, és megforgatta.

A lány szeme résnyire szűkült.

– Ez otrombaság volt – mondta.

– Tényleg? – A herceg elkerekedett szemmel ártatlanságot színlelt. – Nem hagyhatom, hogy bárki átlásson a bájolásodon.

Megnyerő mosollyal felemelte poharát, melyben borostyánszín ital kavargott.

– Ambrózia, a béke jeleként – tette hozzá.

– A Csillagok itala? *Miféle ára* van annak?

Enzo belekortyolt, megvonva vállát.

– Szóval nem akarsz megkóstolni?

– Azt nem mondtam – vágta rá Elara.

Először hezitált, amikor a herceg parázsló tekintettel a szájához emelte a poharat, de aztán határozottan a szemébe nézett. Enzo megdöntötte a poharat, ő pedig belekortyolt.

Meleg, fűszeres édesség íze csúszott le torkán. Erei szikráztak, az addig elfogyasztott spirituszokkal eksztázis vegyült a testében. Lehunyta szemét, elégedett nyögést hallatott. Különös érzés járta át, és kezét az égnek emelte.

Megperdült eufóriájában, szemhéja mögött árnyak táncoltak. Kántálást és erősödő dobszót hallott. Nevetésben tört ki. Enzo előtte állt, táncolt vele, fény és tűz áradt belőle. Az árnyak meggörbültek fénye köré fonódva. Súlytalannak érezte magát. Szemhéja alatt aztán képek áradata villant fel, ostromolva érzékeit. Két trónt látott – az egyik tiszta, csillogó ezüsből való, a másik tömör aranyból –, melyeket éhes, vörös lángok faltak fel. Egy üvöltő oroszlán követte. Végül egy kőszívbe hasító pengét látott. Sötétebb volt, mint bármilyen árny, és sötétebb, mint bármilyen éj.

Huszonegyedik fejezet

Elara kinyitotta a szemét, levegő után kapkodott. Enzo előtte állt, arcára aggodalom ült ki. Mások továbbra is nevettek és táncoltak körülöttük, a lángok ugráltak és pattogtak mögöttük, a lány idegei azonban most pattanásig feszültek a fűre vetett árnyékoktól.

– Elara? Elara, jól vagy?

A lány homlokráncolva nézett rá.

– Már vagy tíz perce csak állsz ott.

– De hát én... nem táncoltunk?

A herceg furcsállón nézett rá.

– Nem – mondta lassan. – Miután megittad az ambróziát, valamiféle... transzba estél. Azóta egy tapodtat sem mozdultál.

Elara pislogott, a fejében lévő képek tovatűntek.

– Talán túl sok bort ittam.

Bizonytalan léptekkel visszasétált a többiekhez, és Merissához hajolt:

– Azt hiszem, visszamegyek a palotába – sóhajtott. Különös érzés nehezedett a vállára, akár egy súlyos lepel.

– Hadd kísérjelek vissza.

– Ne, ne, kérlek. Inkább egyedül mennék. Szükségem van némi friss levegőre.

Leo követni akarta, de a lány a vállára tette a kezét.

– Magam döntöttem úgy, hogy maradok. Nem kell aggódnod amiatt, hogy megint elszököm – biztosította.

Leo egy csókot nyomott a lány kezére, Isra pedig még egyszer átölelte.

– Remélem, hamarosan ismét találkozunk, Elara.

– Én is – mosolyodott el Elara.

Hiába kereste Enzót, sehol nem találta, úgyhogy megvonta a vállát, és egyedül távozott.

Csendesen csoszogott vissza a palota körüli rejtett

ösvényen, lépteinek hangja megnyugtatta és feloldotta a rá nehezedett sötét, nyomasztó hangulatot. Még nem állt készen az alvásra, és azon kapta magát, hogy a palota külterületén bolyong, a labirintus felé, amelyet Kalinda segített létrehozni. A szellő hűsítette a testét, és a késő este tompa színárnyalatai az otthonára emlékeztették. Fájdalom fogta el, ahogy szüleire, Sofiára és az otthonára gondolt – az életre, amit maga mögött hagyott.

A Fény alacsonyán állt, romantikus árnyékokat vetve mindenre, amit sugara megérintett. Szerelmesek szobrai ölelkeztek, és fényorgonák tárták szét büszkén szirmaikat, megtöltve illatukkal a nyáresti levegőt. Vízcsobogás hallatszott, melynek megnyugtató hangját követte a labirintus sűrű sövényén keresztül. A csillámbogarak és az indigótücskök mintha sóhajtoztak volna, izgatott zümmögésükkel kísérve útján. Ujjait végighúzta a sövény puha, viaszos levelein, miközben elmerült a heliosi éjszaka békéjében.

Egyszer csak a labirintus közepére, egy kis tisztásra ért. Egy díszes szökőkútra lelt, két szoboralakkal a közepén, amelyek három méter magasan nyúltak föléje: egy sellőt látott egy kalóz karjaiban. A lány feje a férfi keze közt pihent. Egymásra néztek, ajkuk szétnyílt, és a sellő arcára olyasfajta örömet véstek, hogy attól a márvány szinte élőnek tűnt.

Elara körbejárta a szökőkutat, gyönyörködött a sellő haját ékesítő kagylókról alázubogó kék és levendulaszín vízben, és megfigyelte a jóképű kalóz szemkendőjét. Kezét a vízbe mártotta, lefröcskölte felhevült arcát, majd letelepedett egy padra, mely a szökőkútra nézett. Sóhajtott egyet, aztán felpillantott az égre, ahonnan a csillagok visszapislogtak rá.

Mindig figyelnek, gondolta, mérges pillantást vetve rájuk. A különös látomás megrázta. Ez, valamint Enzo vallomása kizökkentette az egyensúlyából: hirtelenjében minden sarkon új igazságok tárultak fel előtte. Gondolatainak tumultusát zizegés szakította félbe. Ijedten körülnézett, aztán felnevetett, amikor meglátta a tisztáson végigbotorkáló Enzót, majd elhallgatott, amikor a herceg is meglátta őt.

– Reméltem, hogy itt találalak – mondta, és tekintete még mindig ködös volt az italtól.

– Követtél? – Elara szívverése felgyorsult, amikor a herceg leült mellé a padra, és felnézett a zubogó szökőkútra.

– Igen – válaszolta egyszerűen.

– Látom, végül csak sikerült találnod egy inget – mondta a lány a herceg vállára vetett, nyirkos és tapadós ruhadarabra pillantva. – Mondd csak, jól érzed magad?

Enzo felhorkant, és félresöpört egy arcába lógó, nedves tincset.

– Ez a kedvenc helyem a palotában – mondta, és a félreeső hely felé mutatott.

– Olyan gyönyörű ez a szökőkút – csodálta meg ismét Elara. – Amit a művész megörökített... Ilyesfajta szerelmet érezhetnek a lélektársak egymás iránt.

Enzo szórakozott kuncogást hallatott, Elara pedig óvatos pillantást vetett rá.

– Hadd találjam ki: nem hiszel a lélekkötelésekben.

Enzo felsóhajtott.

– Hiszek benne, hogy egykoron léteztek. *A habléány és a kalóz balladája* az egyik kedvenc történetem. De ez a fajta varázs többé már nem létezik.

– Tudom – felelte Elara halkan. – Bár néha, amikor a szüleimre tekintettem, úgy éreztem, talán valóban lélektársak lehettek. Mintha közös lelken osztoztak volna, mint a balladában. És én... – Nyelt egyet. – Szinte megkönnyebbültem, hogy együtt haltak meg. Nem hiszem, hogy képes lett volna az egyik a másik nélkül élni.

Enzo hallgatott.

– Hagyjuk – tette hozzá sietősen Elara. – Szóval, a szobor. Bárki is faragta, ismerte a szerelmet. Még hozzá mélységesen, ha ilyen műalkotást volt képes létrehozni.

Enzo a szoborra pillantott, majd visszafordult a lányhoz:

– Vagy talán soha nem volt része benne, de úgy vágyott rá, mint más az éltető levegőre.

Elara a férfi felé fordult:

– Egy költő veszett el benned. Biztosan az ambrózia

csalogatta elő.

– Furcsa vajon, hogy hiányoltam, hogy állandóan bosszants? – kuncogott Enzo.

– Biztosan túl sokat ittál, ha azt állítod, hogy hiányoztam neked – mosolygott Elara.

– Hiányoztál.

Kényszerítette magát, hogy a férfi szemébe nézzen, és az ambrózia melegsége kerítette a hatalmába.

– Kérlek, reggel ne emlékezz erre, de azt hiszem, te is hiányoztál nekem. – Pillanatnyi csend telepedett rájuk, mely túl nehéznek bizonyult az éjszakai levegőben. – Szóval – folytatta könnyedén –, van bármi egyéb költemény, amit elszavalnál nekem?

Enzo ekkor megfordult, és kezére támasztotta fejét, úgy tanulmányozta a lányt. Tekintete végigsiklott a derekán, a nyakán, a hajában lévő kósza virágszálakon. Az ajkán apró mosoly jelent meg, aztán őszintén Elara szemébe nézett.

– Bőröd Fénytől barna – mondta figyelmesen. – De nem csupán csókot nyomott rá...

Lenézett a lány karjára, és a kezébe vette. Bőre valóban megbarnult, hála a tűző Fény sugara alatt eltöltött edzések óráinak. A gyengéd érintéstől Elara lélegzete elfűlt. Enzo tekintete aztán visszatalált a lány arcára.

– Úgy ragyogsz, mintha maga a Fény szeretkezett volna veled. – Durva hüvelykujjával végigsimított Elara könyökhajlatán, aminek nyomán szikrázó forróság támadt. Elara megborzongott, ajka szétnyílt. A herceg rámeredt. – Ez elég költői volt? – Szája száraz mosolyra húzódott, megtörve a pillanatot.

Elara bizonytalanul felnevetett.

– Értem már, honnan erednek a kéjencségedről szóló szóbeszéddek. – Visszamosolygott Enzóra, de észrevette, hogy nem őszinte a férfi mosolya.

– Ilyen szavak társulnak ehhez a külsőhöz, mégsem borultál le a lábam elé. – Enzo felállt, megfogta a lány kezét. – Úgy látom, ideje, hogy ágyba kísérjelek.

Elara rosszállóan tekintett a herceg kezére.

– A *saját* ágyadba – pontosított Enzo.

– *Biztos* vagyok benne, hogy az előbb semmi másra nem is próbáltál célozni.

A herceg ajka megrándult.

– Ugyan, hova gondolsz, Elara hercegnő? Mégis hogyan tekinthetnél rám másképp, mint a tökéletes *szövegségesedre*?

Elara mosolyogva az ajkába harapott; hagyta, hogy a herceg felhúzza, és bevezesse a palotába.

Amikor a szobájához értek, kisimította a szoknyáját, és Enzo felé fordult:

– Köszönöm, hogy visszakísértél. Nem kellett volna.

Enzo lehajtotta a fejét.

– Ez nem igaz.

– Miért? – kérdezte a lány halkán.

A herceg újra megfogta a kezét, és felemelte, miközben ránézett, és Elarának hátra kellett döntenie a fejét, hogy szemével követni tudja a mozdulatot.

– Emiatt – mondta Enzo halkán, az ajkához nyomva Elara kezét. A lány csóktól végigfutott a borzongás Elara karján.

– Jó éjt, Elara – mondta a herceg, miközben hátat fordított.

– Jó éjt, Enzo – válaszolta Elara, és halkán becsukta az ajtót.

Huszonkettedik fejezet

Másnap reggel Elara az ágyában forgolódott, teste fájdalomtól lüktetett. Merissa meghozta a reggelijét, és együttérzően fintorgott, miközben körülötte sürgölődött.

– Te is ugyanolyan rosszul viseled, mint én – sóhajtott fel. – Egy kis borsmentatea majd segít.

– Átkozott legyek, ha ma felkelek ebből az ágyból – motyogta Elara. – Még maga őfelsége sem fog kirángatni belőle.

Merissa kuncogott, és nekilátott kitölteni a teát. Kopogás hallatszott, aztán kitérült az ajtó. Enzo állt a küszöbön.

– Szent eget, Enzo, egy szál semmiben vagyok! – kiáltott Elara, miközben felkapott egy köntöst a mellette álló karosszékből, és felvette lenge hálóruhájára. A herceg szája mosolyra görbült, ahogy a lányra nézett.

– Mint mindig, most is hasznomra vált engedély nélkül berontani.

– Ma semmi kedvem a kötözködésedhez. Hagyj békén.

Enzo erre felvonta a szemöldökét.

– Késel a gyakorlatozásról.

– Ó, valóban? Merissa, légy olyan drága, keríts neki egy kitüntetést, amiért kimondta a nyilvánvalót! – Hátradőlt a párnák közé, Merissa pedig visszafojtotta mosolyát. Enzo óvatosan belépett a szobába, és körülnézett. A tekintete megakadt a *Celestia mythasai* nyitott kötetén és a préselt nefelejcsken, amelyeket Elara könyvjelzőként használt.

Pislogott, és figyelmét ismét Elarára fordította.

– Nem érzed jól magad?

– Megjött – válaszolta a lány, mire Enzo tekintete ellágyult. Becsukta az ajtót, és a lány felé sétált, aki riadtan ült fel. – Mégis mit csinálsz?

Enzo leült az ágy szélére.

– Tudok valahogy segíteni?

– Miért vagy ilyen kedves hozzám? – kérdezte Elara résnyire húzott szemmel, miközben a herceg összedörzsölte a tenyerét. Kerülte a lány tekintetét, arcán a szokásos szarkasztikus mosoly villant fel.

– Most már szövetségesek vagyunk, nem igaz? Minél hamarabb jobban leszel, és visszatérhetsz a gyakorláshoz, annál jobb.

– Szóval eljöttél, fényes páncélos lovagom, hogy némi palacsintával eltereld a figyelmemet a fájdalomról?

– Sok más módot is el tudnék képzelni, hogyan tereljem el a figyelmedet a fájdalomról, hercegnő – dorombolta a herceg. A lány felvonta a szemöldökét. – Mi az? Azt hiszed, egy kis vér megijeszt? – vigyorgott Enzo. – Elfelejtetted volna, hogy én vagyok Helios harcos hercege?

Elara a szemét forgatta, és visszadőlt párnái közé, miközben megpróbálta figyelmen kívül hagyni a forróságot, amit Enzo szavai keltettek benne. Úgy döntött, kedvenc módján, sértegetéssel tereli el a figyelmét:

– Mindig megtalálok a módját, hogy magadat dicsérd. Tudod, ez egy istenadta tehetség.

– Jól van – mondta Enzo, mit sem törődve a lánnyal. – Emeld fel a ruhádat.

– Tudod, azt hittem, kéjenc herceg létedre jobban értesz ahhoz, hogyan kell egy nőt rávenni, hogy ledobja a bugyiját. Ennél még Merissa is romantikusabban beszél velem.

Enzo hátravetett fejjel felnevetett; hangja olyan volt, akár a ragyogó fénysugarak. Elara szája apró mosolyra húzódott, és széttárta köntösét, felfedve lenge hálóingjét. Enzo közelebb csúszott, és az ágy megingott a súlyától, miközben a lány fölé hajolt. Becsukta a szemét, és ahogy szembefordította egymással a két tenyerét, recsegés hallatszott. Lopva a lányra mosolygott, majd kezét Elara puffadt hasára tette. A lány felnyögött az érzéstől, a melegség azonnal némi megnyugvást nyújtott neki.

– Ez hihetetlenül jólesik.

– Nem ez az első alkalom, hogy egy nő száját ilyen szavak hagyják el a jelenlétemben.

– És máris elrontottad. – El akart húzódni, de a herceg ott tartotta, erős kezével gyengéden szorítva őt. Elara már-már megpróbált küzdeni ellene, de túlságosan kimerült volt, és az érzés túlságosan kellemesnek bizonyult.

– Ilyenkor növekszik a varázsod? – kérdezte Enzo, kirázva egy tincset a szeméből, miközben újra felnézett a lányra.

– Honnan tudtad?

– Úgy teszel, mintha nem ismerném a nőket.

Feszült csend állt be. Elara érezte, hogy valami megrándul a gyomrában.

– Isrára gondoltam – pontosított sietősen. – *Sok mindent* megtanultam tőle, mivel együtt nőttünk fel. A képességei a ciklusa közeledtével határtalanná válnak. Csodálatos nézni.

– El tudom képzelni – nevetett Elara.

– Egyszer lefagyasztott egy csoport általune-i nagykövetet. Kis híján tönkretett egy kereskedelmi megállapodást a királyságaink között – kuncogott a herceg a felidézett emléken.

– Szerencsések vagytok, hogy itt vagytok egymásnak – mondta Elara halkan.

Enzo bólintott.

– Isra áll a legközelebb számomra ahhoz, amit egy testvér jelent. Nincs olyan, amit ne tennénk meg egymásért.

– Akkor hogyan nem tartózkodik már az udvarban?

Enzo fújtatott egyet.

– Tényleg el tudod képzelni őt itt? Túlságosan türelmetlen a palotai élet unalmához és etikettjéhez. Abban a pillanatban, hogy elég időssé vált hozzá, elment innen.

– Ahogy a gyerekkorodról meséltél, eszembe juttattad, mennyire hiányzik Sofia. – Enzo tovább melegítette a hasát, és nem nézett rá. Elara halvány mosolyra húzta a száját. – Ő is olyan volt számomra, akár egy testvér. Együtt nőttünk fel a palotában. Emlékszem, egyszer, még tinédzserkorunkban, engedtünk a *serdülőkori szeszélyeinknek*, és sötétségbe borította az egész királyságot.

– Azt mégis hogy a Csillagokba csinálta? – kérdezte Enzo hitetlenkedve. Elara felnevetett a herceg arckifejezése láttán.

– Elloptam a kedvenc ruháját, hogy felvegyem a téli napforduló báljára. Azt mondtam neki, hogy csak azért dühös, mert én jobban nézek ki benne, mint ő.

– Jellemző rád – mondta a herceg.

Elara ajka megrándult.

– Lényeg a lényeg, elfajult a helyzet. Azt mondta, hogy egy elkényeztetett fruska vagyok, és hagyta, hogy a sötétség elszabaduljon – csóválta a fejét Elara. – Gyertyafényben kellett megrendeznünk a bált, a nap kellős közepén. Mondjuk, szerintem ettől még mágikusabb lett.

Enzo szeme csillogott.

– Sofia dicséretet érdemel a bátorságáért, amiért ennyi éven át elviselt téged.

– Még mindig nem tudom, mi történt vele – felelte Elara halkan. – És még rosszabb, hogy nem tudom, él-e, vagy halott. Hogy aznap kijutott-e.

Enzo megszorította a lány derekát.

– Kiderítjük.

Elara ránézett a hercegre.

– Úgy érted, együtt?

– Tetszik, vagy sem, úgy tűnik, most már egy csapat vagyunk – nevetett Enzo.

Kellemes csend telepedett rájuk. Elara mosolygott, és élvezte az Enzo kezéből sugárzó meleget, miközben lehunyta a szemét. Annyira kimerült volt, hogy alig vette észre tudata sodródását, és a limbóba zuhant. Enzo fénye azonban, úgy tűnt, ott is mellette maradt. A valóságban még mindig érezte testén az érintését, bár álmodó elméje már egy másik forgatókönyvet idézett. Enzo keze még mindig a hasán pihent, ám egy gondolattal arra ösztönözte a férfit, hogy mozdítsa meg. Enzo forró tekintete beleégett Elaráéba, miközben engedelmeskedett kérésének, és incselkedő mintákat rajzolt a hasán feszülő vékony anyagon.

– Így? – motyogta, mire Elara elégedetten felsóhajtott. A herceg keze egyre nagyobb köröket rajzolt, és egyre lejjebb vándorolt. Tekintetük egymásba fonódott. – Mondd el, mit akarsz, hercegnő – mondta halkan Enzo.

Elara hirtelen változást érzett, és a szeme kinyílt: az álmovilág szertefoszlott.

Enzo tekintete parázslott, ajka lassú mosolyra görbült.

– Szép álmód volt?

Elara arcát elöntötte a forróság.

– Miről beszélsz?

– A benned lévő árnyburok egyre vékonyabb, minél többet használsz őket, hercegnő. Ami azt jelenti, hogy egyre tisztábban látom a benned kavargó érzelmeket. Jelenleg épp a vágytól forróak. – A herceg mosolya szélesebb lett. – Kíváncsi vagyok, vajon kiről álmodtál?

– Mondd csak, miért akarna egy ilyen okos ember, mint te, kigúnyolni egy nőt, aki épp hatalma csúcsán áll? Csak nem a halálra vágysz?

– Sok mindenre vágyok téled.

– Ha befejezted a bosszantásomat, akkor nyugodtan távozhatsz. Köszönöm... ezt – mutatott Elara Enzo kezére, amely még mindig rajta nyugodott. Soha nem szerette volna még ennél jobban lemosni a vigyort senkinek sem az arcáról.

Enzo felállt.

– Örülök, hogy jobban érzed magad.

– Minél távolabb kerülsz tőlem, annál jobban – mosolygott Elara kedvesen.

– Ha holnap jobban érzed magad, találkozunk a megszokott helyen és időben.

A lány bólintott, de kerülte a herceg tekintetét, miközben visszabújt takarója alá.

– Pihenj – szólt vissza az ajtóból Enzo. Az az ostoba, gúnyos mosoly nem hagyta el az arcát. – Ó, és Elara? – A lány a paplanja mögül nézett rá. – Az a kis álmom, amit az előbb láttál, csupán az árnyéka annak, amit tudnék csinálni veled.

Huszonharmadik fejezet

Enzo ismét magára öltötte a vonakodó tanár szerepét. A következő néhány nap során belerázódtak egy könnyebb kiképzési rutinba, amelyet ebéd követett, ami – Enzo piacon tett megjegyzését igazolva – mindig jobb kedvre derítette Elarát. Délutánonként Elara Kalindának segített a kertben, vagy Merissának a konyhában. Néha Isra is beugrott Enzót meglátogatni, és kifelé menet benézett a konyhába, hogy Elarával és Merissával együtt elfogyasszon némi friss süteményt vagy pogácsát.

A legutóbbi reggeli kiképzés során Elarának lehetősége nyílt megmutatni, mennyit fejlődött árnyai használata terén. Képesse vált akár egy gondolattal manipulálni őket, bár még mindig nem rendelkeztek kellő szilárdsággal. Ismét próbára tette magát, és egy árnylidérc formájában Enzo felé hajított egyet.

Fény suhant el mellette, mely korbácsként csapta meg a karját.

– Áú! – rázta meg a kezét a szúró fájdalom miatt.

Enzo felhorkant a támadás nyomán kialakult vörös sáv láttán.

– Ennél sokkal rosszabbra számíthatsz Ariete-től, ha nem húzod fel a pajzsodat. – Elara rendbe szedte árnyait, és addig rétegelte a sötétségét, míg gonosz védőfalat nem emelt belőle. – Most képzeld azt, hogy ez Ariete csillagfénye – mondta Enzo, és újabb fénysugarat lőtt rá.

Elara az utolsó pillanatban kihúzta a combján viselt törét, és átirányította rajta az árnyakat, elnyelve a herceg fényét.

– Szép munka, de túlzottan a mankódra támaszkodsz. Képesse kell válnod rá, hogy saját magad irányítsd az árnyakat.

– Nem szükséges – vágott vissza Elara. – A technikám tökéletesen működik. Vagy elfelejtetted, hogy nem is olyan

régen a hátadra fektettelek, és a lábam közé szorítottalak?

– Higgyél nekem, El, élénken él bennem. Bár legközelebb, amikor a lábad között fekszem, remélem, kevesebb ruha lesz rajtunk.

– Barom! – Elara vöröslő arccal egy árnyat hajított felé, de Enzo szórakozott pöcköléssel szétoszlatta. A lány figyelmen kívül hagyta a forróságot, amely a herceg szavaira felgyülemlett a gyomrában, és az ujjai végén játszadozó árnyakra koncentrált. – Nem rémlik, hogy adtam volna rá engedélyt, hogy Elnék hívj – mondta.

Enzo mosolya szélesebbre húzódott.

– Pontosan ezért kezdtelek így hívni.

Elara elkeseredetten megvonta a vállát.

– Hát soha nem érhet véget ez a kíntás? Inkább választanám a gyakorlatozást Leóval, mint ezt.

A herceg leült a pavilon kemény kövére, és jóízűen nevetett, amitől csupasz hasának feszes izmai csak úgy hullámoztak.

– Nekem pedig az nem rémlik – mondta Enzo, miközben tűz táncolt a keze között –, hogy valaha is megmagyaráztad volna, miért hordasz magaddal tört. Vagy hogy miért bánsz vele majdnem olyan jól, mint én a karddal.

A lány gúnyosan meghajolt.

– Mondd csak, hogyan tanult meg egy asteriai hercegnő így tört forgatni? Nem mintha panaszkodnék – tette hozzá a herceg. – Ez azon kevés dolgok egyike, amelyek elviselhetőbbé tesznek téged.

Elara tartózkodott attól, hogy egy újabb, ezúttal igencsak vulgáris alakot öltő árnyat hajítson Enzo felé. Ehelyett egy sóhaj kíséretében leült mellé, miközben a kora délután fénysugarai a hátára vetültek. Némi tusakodás után elszántan bólintott.

– Titkot titokért?

A herceg bizonytalanul nézett rá, majd végül ő is bólintott.

– Folytasd.

– Sofia – kezdte. – Az anyja, Juliette volt apám őrségének a kapitánya. Ezért nőttünk fel együtt. – Szomorúság árnyéka

suhant végig Elara arcán. – Néhány évvel ezelőtt holtan találták.

– Mi történt? – kérdezte Enzo összevont szemöldökkel.

Elara vállat vont.

– Soha nem derült ki. Nem voltak rajta sérülések, így a gyógyítók elkönnyvelték szívbetegségnek. De láttam őt, mielőtt eltemették... – Megrázta a fejét az emlékkép hatására. – Úgy nézett ki, mint aki rémületében halt szörnyet. Asteria egyik legnagyobb harcosa volt, aki soha egy cseppnyi félelmet sem mutatott. Valami mégis halálra rémítette. Soha nem fogom elfelejteni a tekintetét. Olyan volt, mintha a megtestesült gonosszal találta volna szemben magát.

Elara megcsóválta a fejét, valamelyest kitisztítva elméjét, és folytatta:

– Addigra Juliette megtanított nekem és Sofiának mindent, amit tudott. Mindennap gyakoroltunk, szüleim akarata szerint, miután... a fényhordozóval kapcsolatos incidens után. Ismerték a jóslatot, és most már értem, miért akarták, hogy az árnyaim nélkül is képes legyek megvédeni magamat, amennyire csak tudom.

Felemelte a tört kettejük közt.

– Sofia a tizenhatodik születésnapomon ajándékozott meg ezzel. Látod azokat az obszidiánokat? Azt mondta, hogy amíg nálam van a tör, az árnyai mindig velem lesznek. – Elara elmosolyodott. – Az ezüstkő pedig, azt mondta, a szememre emlékezteti. – Végigsimított a markolaton és a belevéssett dragunon. – Szóval ezért van a hercegnőnek törje, és ezért képes így forgatni – fejezte be történetét. – Így megvédhetem magam, amikor az árnyaim képtelenek rá.

Remegő kézzel megragadta poharát, és ivott egy korty vizet.

– Mi az? – kérdezte Elara, amikor elkapta Enzo tekintetét.

– Használtad már valaha az adottságaidat? – kérdezte Enzo halkán. – Úgy értem... ártó szándékkal?

– Néhányszor, igen – bólintott Elara. – A legutóbb itt, Heliosban.

Enzo lassan felült.

– Mikor?

Elara megdermedt; hirtelen úgy érezte, jobb lett volna nem válaszolnia. A herceg szúrós, bronzpettyes tekintete egyenesen a lelke mélyét perzselte.

– Amikor megérkeztem ide. – Látta, hogy Enzo állkapcsa megfeszül. – Abban a pillanatban, amikor Solba értünk, megpróbáltam elmenekülni az örök elől. Néhányuk... rám talált.

Enzo alig észrevehetően megmozdult, tekintete még mindig a lányra szegeződött.

– Kik voltak? – kérdezte hűvösen. Kemény és rideg fény ragadta meg a lány tekintetét: a herceg ujjai között mozgott, és alig bírta féken tartani önnön ragyogását.

– Komolyan azt hiszed, tegező viszonyban voltunk?

– Személyleírásra gondoltam, Elara... Haj? Szemszín? Hogy néztek ki?

– Számít ez? – nevetett fel idegesen Elara.

– Igen! – csattant fel Enzo.

– A főkolompos negyvenéves lehetett. Homokszín haj, sebhelyes halánték.

Enzo egy pillanatra elgondolkodott.

– Barric – bólintott, és némi szünetet tartott. Elara hagyta, hogy a jázminfák ágain csicsergő madarak éneke végigsöpörjön rajta, miközben néhány fűszálat húzott végig az ujjai között. – Hozzád nyúltak?

Elara megdermedt Enzo hangjának jeges hűvösségétől. Ez nem a részeges, bájos herceg volt, sem a kötekedő szövetséges: Celestia valaha volt legfélelmetesebb harcosa szegezte neki a kérdést. Nem válaszolt rá.

– A kurva életbe, hozzád merészeltek nyúlni? – hangzott fel újra a kérdés.

Hideg futott végig Elara gerince mentén. Enzo hangja általában dallamos volt, és meleg, tűzzel teli. Most hűvös volt. Nyugodt. Túlságosan is nyugodt.

– Csak Barric... – suttogta. Kéretlenül tolult fel benne az emlék, amelyet igyekezett elnyomni. Hatalmába kerítette a pánik. – Az utasítására néhányan lefogtak, míg ő letépte a

köntösömet. Megcsókolta a nyakamat. Ennél tovább nem jutott, mert életre hívtam a rémálmaid.

Érezte, hogy egy kérges kéz felemeli az állát, és Enzo tekintete az övét kereste. A szemébe visszatért némi melegség, de alatta még mindig jeges hűvösség csillogott. A herceg egy tincset túrt a lány füle mögé, állkapcsa megfeszült, aztán végre megszólalt:

– Ilyesmi *soha többé* nem fog megtörténni veled.

– Tudom. Tudok magamra vigyázni – vonta fel a szemöldökét Elara.

– Igen. De amíg a királyságomban tartózkodsz, én gondoskodom a biztonságodról.

A herceg lágyan végigsimított a lány arcán; a gyengéd mozdulattól elfúlt Elara lélegzete. Miután vége szakadt az érintésének, Enzo felállt, és sarkon fordult, magas árnyéka átszelte a gyakorlóteret; egyenesen a palota irányába tartott. Elara csak akkor lett figyelmes a felperzselt, megfeketedett földre, miután eltűnt Enzo alakja. Őrülten füstölgött a délutáni napsugarak fényében, pontosan ott, ahol korábban Enzo ült.

Huszonnegyedik fejezet

Elara másnap reggel füstszagra ébredt. Köhögött, karját vakon nyújtotta ki. Szeme aztán tágra nyílt, és felszálló füstfelhőket vett észre, hozzávetőlegesen a palotakapu irányából. Riadtan kászálódott talpra, a palota mellvédjei és tornyai miatt azonban nem látta, honnan ered a füst.

Gyorsan az edzőfelszereléséhez lépett, törét a combjára szíjazta, majd kirohant az üres folyosóra, és Merissa vagy Leo után kiabált.

– Valaki! Segítség! Füst van a palota kapujánál!

A palotában síri csend honolt, és Elara igyekezett elfojtani a rajta eluralkodó pánikot. Befordult egy sarkon, remélve, hogy jó irányba tart. Tömeg zaját hallotta, és a hangot követve megpillantotta Merissát, aki kétségbeesetten integetett, hogy észrevegye, aztán magához intette. Elara botladozva sietett oda hozzá, köntösét maga köré szorítva.

– Mi a csillagfészkes fene folyik itt? – szitkozódott, miközben a nyakát nyújtogatta, hogy láthasson valamit a palotavendégek és a személyzet feje fölött. A szemközi oldalon, mint ahonnan érkezett, szintén egy boltíves bejárat vezetett az udvarra. Hullórostélyát leeresztették, forrongó, nyugtalan embersereg feszült neki a rácsozatának.

– Nyilvános kivégzés – magyarázta Merissa, ugyancsak áttekintve a fejek felett. – Röviddel pirkadat előtt szólaltak meg a harangok. Hosszú évek óta ez lesz a legnagyobb.

Elara megrázta a fejét.

– Nyilvános kivégzés? Ez felétek még szokás?

Merissa úgy nézett rá, mintha Elara őrült volna meg kettejük közül.

– Miért, Asteriában nem?

– Apám már évtizedekkel ezelőtt betiltotta őket.

Merissa nyugtalanul nézett rá.

– Akkor jobb, ha elfordulsz – mondta, és a látványosság

felé irányította a figyelmét.

Elarát rosszullét kerülgette, de ő is követte Merissa példáját. Lába egyszeriben a földbe gyökerezett, gyomra súlyosan kavargott. A tömeg aztán résnyire szétnyílt, és elakadt a lélegzete, amikor átkukucskált az emberek közt. Néhány lépcsőfokot pillantott meg, amelyek egy emelvényhez vezettek, rajta oszlopok magasodtak. Őt férfit látott, akiket az építmény egy-egy oszlopához kötöztek.

Az első apró termetű, sunyi képű volt, orrából vér folyt. A következő alacsony és izmos volt, arcának egyik oldalát égési sérülések borították.

– Jóságos ég... – mondta Elara elfúló elhangon.

A harmadik Elara korabeli lehetett, könnyek folytak lila, duzzadt szeméből. Ajkán és szemhéján megszáradt vérréteg feketéllett. A mellette álló férfi káromkodott, csupasz mellkasát mély vágások borították mindenütt. Azok a férfiak voltak, akik lefogták őt, és szemet hunytak a sikátorban történtek felett.

A sort egy szótlannul nyögő férfi zárta. Nyelve helyén fekete csonk éktelenkedett, és amikor jajgatott, közszemlére tette azt. Ekkor vette észre Elara a homokszínű haját és a sebhelyet halántékán.

Elara légzése felgyorsult, a szíve fülsiketítő dalt dobolt, elnyomva minden mást, a tömeg hangjait, a pletykálkodást, a gúnyolódást.

– Nem, nem, nem... – motyogta, és a mellette álló oszlopnak támaszkodott.

– Elara? Elara! – Merissa átölelte őt, arcára aggodalom ült ki.

– Ó... Ó... – Csillagok, nem kapott levegőt. Képtelen volt megszólalni, a látottak végzetes súlyként nehezedtek rá. – Hol van? – mordult fel. – Hol van?

– Ki? – ráncolta Merissa a homlokát. – Kicsoda, Elara?

Elara hevesen kapkodta a levegőt, és felgyülemelő dühe lánggra lobbantotta mellkasát, ahogy az érthetetlen dolog világossá vált számára. Aztán meglátta őt.

Lorenzo herceget, Helios Oroszlánját, a Fény nagy

hatalmú fiát – a legfélelmetesebb harcost, akihez foghatóval évszázadok óta nem büszkélkedhetett e föld. Ahogy lassan elsétált a foglyok mellett, tetőtől talpig fekete öltözetben, a szeme dühös volt, az állkapcsa megfeszült. Megállt, a tömeg felé fordult, és lenézett rá.

– Ezeket a férfiakat súlyos testi sértés elkövetésével vádolták meg. – Hangja úgy hasított át a téren, mint egy halálos csapást mérő kard pengéje. – Beszennyezték a városőrök nevét. – A herceg a főkolompos lába elé köpött, aki fájdalmában felnyögött. Elara nekiveselkedett, megpróbált átfurakodni a tömegen, és utat törni magának az emelvény felé, hogy megállítsa őt.

A reggeli fény egyszerűen halványnak tűnt Lorenzo szemének csillogásához képest. Miközben beszélt, a tömeg undorodva mormogott és gúnyolódott, majd felolvasták az elítélteket illető vádakat.

Elara Enzo nevét próbálta kiáltani, de a hangját elnyelte a tömeg.

– Legyen hát ez tanulság – harsogta túl Enzo a morajló tömeget –, hogy ez a sors vár mindenkire, akit hasonlóképp bűnösnek találnak. Mindazokra, akik akarata ellenére érintenek meg egy nőt. Legyen hát ez a lecke – mondta a nyöszörgő, oszlopokhoz kötözött alakok felé fordulva, egyik kezét elegánsan a fényes égboltra emelve –, hogy mind égni fogtok.

Csuklómozdulatára mindannyiukat lángok nyelték el, sikolyaik elborították a sűrű, hullámozó levegőt. A tömegből néhányan rémülten felsírtak. Mások éljeneztek. Enzo büszkén, emelt fővel végigpásztázta a tömeget, mígnem a szeme megakadt Elarán. Elara tüdejéből elfogyott a levegő, mikor látta, hogy a herceg szemében ugyanolyan hevesen égnek a lángok, ahogy körülötte. A tömeg hangja egyszerűen mintha tompa morajlásként szorult volna háttérbe, melybe távoli, izgatott kiáltások vegyültek, melyek azt harsogták: „Égj, égj, égj!”

Enzo tekintete továbbra sem szakadt el róla, de a lány képtelen volt tovább elviselni a herceget övező tűz látványát.

Feje kóválygott, kezét kitepte Merissa szorításából, és teljes sebességgel átrohant a palota kapuján, távol a tomboló tömegtől, és azzal együtt Helios Oroszlánjától.

Huszonötödik fejezet

Elara lélegzete égette a mellkasát, ahogy felfelé tartott az erdőbe vezető meredek emelkedőn. A durva aljnövényzet karistolta cipője puha talpát, szoknyája ágakba akadt. Szaggatottan vette a levegőt, miközben szakadatlanul igyekezett az árnyékok felé, távol a haldoklók hangjaitól.

A fák lombkoronája alá érve észrevette, hogy ugyanazon a helyen jár, mint ahol először gyakorlatozott Enzóval. A felismeréstől hátrahőkölt.

Zihálva feküdt le, az imént látott borzalmak – a lángok, a sikolyok, az égő hús és a tűz bűze – nem hagyták nyugodni. Düh és döbbenet kavargott benne, émelyítő keringőt járva.

Nem Enzo dolga volt dönten azoknak a férfiaknak a sorsáról, mégis megtette a forrófejű bolondja. Az árulás késként hasított Elara gyomrába, ám ahelyett, hogy elnyomta volna a feltörő érzelmet, hagyta, hogy az árnyait táplálja, míg végül sötétség lepte el az egész tisztást. A legapróbb fénysugár is eltűnt onnan, varázsa minden világosságot elnyelt.

Fogalma sem volt róla, mióta feküdt ott, és próbált megálljt parancsolni szíve zakatolásának és a szörnyű emlékképeknek – az időérzékét eltompította a mindent körülölelő sötétség.

Egyszer csak egy gally reccsenése hallatán hirtelen talpra ugrott. Teste megfeszült, ujjai törére tapadtak. Támadásra készen leguggolt, akár egy párduc. Mozgásra lett figyelmes az árnyékban, és lecsapott. Combjával közrefogta földre taszított áldozatát, aki túlságosan is könnyen esett össze természetéhez képest.

– Te aztán szeretsz kompromittáló helyzetekbe kényszeríteni, nem igaz? – szólalt meg az ismerős hang a sötétségből.

Elara eltaszította magát Enzótól, és a gyomra

összerándult.

– Takarodj a közelemből! – sziszegte.

– El, beszélnünk kell – sóhajtotta a herceg, miközben felállt.

– Ne merészelj így hívni! Nem vagyunk *barátok*.

Enzo összerezsent a szavaktól, mintha csak arculcsapásként érték volna.

– Elara... – A hangja ridegebbé vált. – Nem megyek el, amíg nem beszélünk.

– Akkor beszélj! – mordult Enzóra, miközben felé fordult, karját páncélként összefonva a mellkasán. A szeme hirtelen lüktetni kezdett. Leroskadt egy lapos sziklára, és a kézfejével vadul megdörzsölte a szemét.

– El... – próbálkozott Enzo ismét. Elara felé fordult, és észrevette, hogy a herceg leguggolt, hogy a tekintetük találkozhasson.

– Hagytam, hogy elfelejtsem, ki is vagy valójában – mondta a lány halkán, aztán érzelemmentesen felnevetett. – Nem is olyan nehéz, ha elbűvölsz... amikor mosolyogsz. Könnyű elfelednem, hogy egy báránybőrbe bújt oroszlán vagy. – Láta, ahogy a herceg állkapcsa megfeszül, szeme felvillan. *Helyes*, gondolta magában. – De aztán megláttam azt a férfit. Kikötözve. Azt, akiről bizalmasan beszéltem neked, és akiről tudtad, hogy gondoskodtam már róla. És az elmém egy része még akkor is azt akarta hinni, mindez csupán véletlen egybeesés. Hogy kizárt, hogy a *szövetségesem* felkutatta volna őt. Kizárt, hogy az ő keze által égett volna el az az ő.

Tekintetét ekkor a felette elterülő lombkoronára emelte.

– Azonban mégis, ott voltál – folytatta. – Akár a megelevenedett Halál, egy szemernyi érzelem nélkül égetted el mindannyiukat. – Lehunyta a szemét, és megrázta a fejét. – Van fogalmad róla, hogy mit tettél? Az én lelkemen szárad a sorsuk, nekem kell cipelnem ezt a terhet. Na és a férfiak, akik vele voltak? Én tehetek róla, hogy mind holtan végezték. Mert elmondtam neked, ami történt. Mert bíztam benned.

Csend fogadta szavait, miközben remegő lélegzetet vett.

– Hát nincs semmi mondanivalód? – kérdezte.

Enzo ekkor felállt, arca érzelemmentes maszk volt a homályban.

– Épp ellenkezőleg. Egyikük sem volt ártatlan. Kurvára hozzád nyúltak, Elara. Láttam őket. Belenéztem a lelkük mélyébe, mielőtt kikötöztem volna őket. Egyiküknek sem ez volt az első alkalom, hogy olyan nővel kezdett, aki nem tudott védekezni. Nem te voltál az első, és nem is te lettél volna az utolsó.

Fel s alá kezdett járni, akár egy portyázó vadmacska.

– Mindezek tetejébe az én királyságomban történt ez veled – mondta elcsukló, rekedtes hangon. – Van fogalmad róla, milyen érzéssel töltött ez el? Bántottak, holott az én védelmem alatt álltál. Az én felelősségem alá tartoztál...

Összeszorította állkapcsát. Elara már válaszra nyitotta száját, de Enzo belé fojtotta a szót:

– Itt ücsörögsz, és azt mondod, hogy túl kegyetlen voltam, hogy túlzottan könyörtelen büntetést szabtam ki rájuk. – Visszatért a lányhoz, ismét leguggolt hozzá. – Azt kérded, van-e bármi mondandóm? – morogta. Hangja olyan halk volt, hogy Elara azt érezte, mintha tűz gyúlna gyomra mélyén. – Amondó vagyok, hogy ez az én döntésem volt. Az én keresztem ezt viselni, és egy másodpercig se merészelj a sajátodként tekinteni rá. És csak hogy tudd, átkozottul megtenném újra, és élvezném a méltó szenvedésüket azért, amit tenni próbáltak veled.

Nagy levegőt vett, mielőtt folytatta volna:

– Azt azonban sajnálom, hogy felzaklattalak. Ha bármit, ezt akartam a legkevésbé, El. Higgy nekem, ők... ezt érdemelték. Sosem fogom megbánni, hogy véget vetettem az életüknek.

A herceg tekintetében nyugvó őszinteség láttán a lány haragja kezdett elpárologni.

– Akkor sem dönthetsz csak úgy ilyesmiről, Enzo. Elmondhattad volna, mit tervezel. Legalább figyelmeztethetnél volna.

– Igazad van – felelte lágyan Enzo. – Meg sem fordult a fejemben, hogyan éreznél ezzel kapcsolatban.

Elara ránézett Enzóra, a pillantását kereste. Tekintete elidőzött a szemében ragyogó aranyszín csillogáson, majd annál is mélyebbre vándorolt, rálelve a már jól ismert gesztenyebarna melegségre.

Akarata ellenére, szinte gondolkodás nélkül felemelte kezét, és félresöpört egy tincset a herceg szeméből. Keze aztán megpihent a férfi orcáján. Enzo behunyta a szemét, és lassan lélegzett.

Érzelmek dúltak Elarában: harag, elárultság, büszkeség, megértés. Hosszasan kifújta a levegőt, és közben azon tűnődött, melyiket válassza. De olyannyira belefáradt már a saját elméjével való küzdelembe... Ráadásul ott guggolt mellette a férfi, aki az imént állt – meglehetősen szélsőséges és vérszomjas módon – bosszút érte.

– Tartozol nekem egy titokkal. – Végül a megbocsátás mellett döntött, és arcára félszeg mosoly kúszott. Enzo erre kinyitotta a szemét, torkából döbbent nevetés tört fel.

– Igazad van – mondta, és lehúzta maga mellé a lányt a puha mohára, aki aztán a könyökére támaszkodott.

Enzo a sűrű lombkoronát bámulta felettük, fejét összefont karján pihentette. Elara tekintete végigpásztázott a herceg széles mellkasán és karján.

– Az én kezem munkája a szökőkút – mondta Enzo anélkül, hogy a lányra nézett volna.

Elara tekintete a herceg arcára siklott.

– Micsoda?!

– Nem csak szépség és erő vagyok ám, hercegnő – mosolyodott el Enzo a lány hitetlenkedésén, de még mindig felfelé bámult. – Ez a valódi ajándék, mellyel születtem – magyarázta, miközben csillogó fehér, halványan fénylő szalagok hullámoztak le az ujjairól. Egészen a közeli fa törzséig nyúltak, és Elara ámulattal figyelte, ahogy a varázs egy betűt vés a kéregbe.

– E? – érkezett a kérdés. – Mint Enzo, vagy mint Elara?

Enzo csak kacintott válaszul, aztán a lombkorona felé irányította a fényt. Elara elfúlt lélegzettel feküdt hanyatt mellé, és együtt nézték, ahogy a szétszóródó fényjáték úgy

tűnt, mintha ezernyi csillagként járná lassú táncát a leveleken.

A csillagoknál is pompásabb látvány, gondolta magában Elara, és elmosolyodott.

– Az alkotás megnyugtat – mondta Enzo, Elara pedig hagyta, hogy a szavak leülepedjenek elméjében. Még mindig megbabonázva figyelte a felettük játszadozó, szelíd villanásokat. – Úgy értem... Fogsz egy nagy, otromba kődarabot, és addig csipkeded és csipkeded a Fénnyel, amíg valami gyönyörűséges dologra bukkansz a mélyén – vontta meg a vállát.

Elara gondolatai visszatértek a beszélgetésükhöz, arra, amit a herceg a művészetről mondott, amikor a labirintusban ültek.

– Szóval, ha jól emlékszem – kérdezte, és tekintete még mindig a táncoló csillámokra tapadt –, te még sosem voltál szerelmes?

– Egy titokért csupán egy jár cserébe – húzódott félmosolyra Enzo ajka.

Csendben ültek, miközben a herceg szivárványokat és különféle mintázatokat teremtett az erejével; a színek vibráltak és fényt vetettek az arcukra a sötétben. Hogyan rettegthetett Elara valaha is *ettől* a Fénytől? Hogyan láthatott benne egyebet, mint gyönyörűséget?

– Én még soha nem voltam szerelmes – mondta a lány, és nagyot nyelve fürkészte a lombozatot. Érezte, hogy Enzo teste aligha érzékelhetően elmozdul mellette, de nem mert odanézni.

– Ó, valóban? – incselkedett Enzo. – Még a drágalátos szeretődbe sem, aki nem tudott kielégíteni a hálószerájában?

Elara kihallotta a mosolyt a hangjából, és Enzo karjára csapott fektében – ám az elkapta a kezét, megragadta, és kettejük közé húzta. Élesen tudatosult Elarában, hogy a herceg keze ezután nem mozdult, hanem az övének pihent.

A szeme sarkából rápillantott, és látta, hogy Enzo még mindig a felettük lévő lombozatot bámulja, fejét továbbra is az egyik karjára támasztva.

– Még belé sem – mondta Elara, palástolva saját mosolyát.
– Habár Lukas és én jegyesek voltunk, a házasságunkat még gyerekkorunkban rendezték el.

Enzo bőre szikrázva ért Elaráéhoz.

– Akkor mi ő, a *lélektársad*? – kérdezte, és a hangjából merő gúny csöpögött.

Elara megrázta a fejét.

– Soha nem éreztem iránta szenvedélyt. Sem vágyat... *igazi* vágyat. Azt a mindent felemésztőt, amiről oly sokat olvastam. Soha nem éreztem... – Szünetet tartott, a megfelelő szót kereste.

– Tüzet – motyogta Enzo, halk nevetéssel a leheletében, amitől a lány gyomra megremegett.

– Igen – lehelte a válaszát. – Tüzet.

Elara érezte, ahogy a forróság szinte árad belőle. Nem mert odanézni, mert félt attól, hogy mit érezhet majd, ha ugyanezt a szikrát fedezi fel Enzo szemében is.

Érezte, ahogy a melegség végigsiklik a karján, és megnyalja a csuklója belső oldalát, ahogy láthatatlan lángok áramlanak Enzo kezéből az övére. Az érzéstől az izgalom patakokban futott végig a testén, végigsimított a nyakán, és lényének egészét felmelegítette. Olyan zsigeri *vágyat* érzett az érintéstől, hogy kiszáradt a szája, a gyomrában a borzongás pedig egyre lejjebb sülyedt, miközben ő maga megpróbált témát váltani:

– Szerettem Lukast, de azóta rájöttem, hogy soha nem voltam szerelmes belé. Kedves és aranyos volt, de... – Megrázta a fejét. – Megváltozott. Árnyaszövőként figyelmeztettek rá minket is, hogy ha nem uralkodunk az árnyainkon, akkor fennáll a veszélye, hogy idővel belefulladunk az áradatukba. Lukas kiszámíthatatlanná vált. Szörnyű dühkitörései voltak. Én azonban mindig láttam tekintete mélyén a fiú pillantásait, akit ismertem, és ez készítetett arra, hogy mellette maradjak. Hogy ne bontsam föl a jegyességünket. Gyerekkorunk óta ismertük egymást. Mégis... – Elara nyelt egyet, kényszerítve a hangját, hogy ne remegjen. – Ő mégis elárult engem. Az a fiú, akire rábízтам

az életemet.

– Mit csinált? – kérdezte a herceg, és a hangja súrolta a lány bőrét, aki megkockáztatta, hogy egy pillantást vessen Enzóra. Enzo tekintete a lombkoronába égett, válla megfeszült.

– Ő idézte meg Ariete-et.

Végre megtörtént. Még soha nem mondta ki hangosan ezeket a szavakat.

– A születésnapomon történt, pont, mielőtt az embereid elraboltak volna – folytatta Elara. – Sofiával kisurrantunk megnézni a vándorvásárt, és rávett, hogy menjek el a jövőmondó sátrához egy jóslás, pontosabban *szerelmi jóslás* miatt. – Elara a szemét forgatta. – Sosem szívelte Lukast. Gondolom, azt akarta, hogy lássam, a jövő mást tartogat számomra. Az orákulum Lias egyik papnője volt, és... nos, egy jóslatot mondott nekem.

Enzo bólintott.

– Igen, apámtól tudom, hogy létezik egy rólad szóló jóslat. Azt azonban nem mondta el, hogy pontosan mi is ez. – Szünetet tartott, majd ünnepélyesen megkérdezte: – Mit mondott neked a papnő?

Elarának remegett a keze, de Enzo érintése megnyugtatta, így képes volt összeszedni bátorságát, hogy folytassa:

– Azt mondta, szerelmes leszek a Csillagok Királyába. És hogy ez lesz végül mindkettőnk vesztének okozója.

Enzo nem szólt semmit.

– Sírva rohantam vissza a palotába Sofiával, és elmondtam ezt Lukasnak, mielőtt kérdőre vontam volna a szüleimet. Patakzottak a könnyeik. Elárulták, hogy ugyanez a jóslat hangzott el a névadási ceremóniámon. Mindent megtettek, hogy megpróbálják megakadályozni a beteljesülését. Hogy elrejtсенek. Aznap este a palotában egy kisebb ünnepséget rendeztek a születésnapom alkalmából. Csak a hozzám legközelebb állók és a családom számára. Későre járt már... Lukasszal táncoltam épp, és láttam, hogy valami a földre esik. A Stella pakli Kos lapja volt az, amelyet vér borított. Ariete kártyája.

Enzo szájából valami dühös sziszegésféle hang tört elő.

Elara bólintott.

– Ekkor idézte meg Ariete-et. Nem tudom, mibe került neki, és máig nem értem, miért tette. Talán dühös volt... Úgy értem, hogy már akkor is dühös volt, amikor elmondtam neki a jóslatot, de sikerült megnyugtatnom. Érthető persze, elvégre mégiscsak a jegyese voltam. Vagy talán azt gondolta, hogy végezhet a Csillaggal. – Enzo erre a kijelentésre felhorkant. – Tudom, hogy ez közel sem ilyen egyszerű, de Lukas az utolsó néhány hónap során egyre inkább elvesztette a mértéket. Bármilyen is volt az indoka, Ariete megjelent egy fénypázzmával, és... a többit magad is tudod.

Enzo sokáig hallgatott, és Elara csupán saját szívének heves dobogását hallotta.

– Ariete-nek szánt az ég? – kérdezte Enzo nyers hangon.

Elara bólintott.

– Nem tudom elhinni, hogy a sorsom egy ilyen kegyetlen személyhez kössön. Hogy ő a lelkem másik fele. A jóslat szerint azonban ő az.

– Igaz szerelmet érdemelsz, El – mondta végül Enzo, miközben hüvelykujjával végigsimított a lány tenyerén. Elarának elfúlt a lélegzete, és igyekezett a fényjátékokra koncentrálni. – Megérdemled, hogy imádjanak. – Ujja aztán végigsimított a lány csuklójának belső oldalán. – Hogy örömet érezz. – Hüvelykje végül visszatért Elara tenyerére, aztán rövid szünetet tartott. – Hogy te légy az, akit minden teremben elsőként keresnek.

Elara ekkor felé fordult, Enzo pedig viszonzta a pillantását. Egymást nézték, miközben a fény megtört felettük, különféle mintákkal és árnyékokkal csókolva őket.

– Nem csupán szerelmet akarok. Hódolatot. – Elara elfordította a tekintetét. – Túl sokra vágyom?

Érezte Enzo érintését az álla alatt, és kissé megremegett, amikor a herceg arra kényszerítette, hogy ránézzen. Szemük tükrözte a táncoló fények játékát, és Enzo hosszasan állta a lány tekintetét, míg végül ajka gyengéd szóra nyílt:

– Nem.

A herceg szeme a lány ajkára villant, és figyelmesen nézte őt. Enzo ajka aztán szétnyílt, és Elara érezte, hogy szinte tapintható a feszültség a levegőben. Tudta, hogy felemésztené őt, ha belelegezné a herceg sóhaját.

– Azt hiszem, téged nagyon is könnyű lenne imádni – duruzsolta Enzo, és a hangja olyan lágy volt, hogy a lány szinte beleolvadt.

– Nem hinném, hogy az istenek foglalkoznának mások imádatával – mondta halkan, és elhúzódott.

Enzo szóra nyitotta a száját, ám ahogy keze Elara hajáért nyúlt, halk morgás hasított a levegőbe.

Enzo kísértetiesen halkan szökkent talpra, kezét rövid kardján tartva. Elindult Elara elé, aki lassú mozdulattal szintén felállt, és kivonta törét.

Újabb morgás. Bár ez halkabb volt, közelebbről hallatszott. Elara sietve körülnézett, Enzo pedig szitkozódott egyet, és fény gyúlt a kezében, hogy megvilágítsa az átható sötétséget.

Elara lélegzete elakadt. Alig két méterre tőle egy farkas meredt rá. Fekete volt, mint az árnyai, szemei szürkéllettek, akár a kovakő. Hihette volna, hogy egy éjfarkas, ám az állat farka nem füstölgött, szemében nem ragyogott a csillagok fénye. A farkas közelebb lépett, mire Enzo finoman megmozdult, továbbra is védelmezve Elarát.

A lány szeme könnybe lábadt, ahogy megszorította a herceg karját, majd ellépett mellette, és a farkashoz kezdett közeledni.

– Elara, már így is örülnék tartalak, de szerintem ez a legrosszabb alkalom arra, hogy igazold a gyanúmat... – suttogta Enzo.

– Minden rendben, Enzo – mondta Elara halkan, és tett még egy kis lépést kinyújtott kézzel. A farkas közelebb merészkedett, agyari veszedelmesen csillogtak. Aztán nyüsztve megnyalta Elara kezét. A lány feszülten elnevette magát, és óvatosan megsimogatta a farkas fejét. Az állat halkan morgott, és leült, miközben a fejét Elara kezéhez nyomta.

– Mi a fasz? – szökött ki Enzóból, és tett egy lépést a lány felé.

A farkas erre vicsorogva megfordult, Elara pedig elfojtotta nevetését, és törét a földre ejtette.

– Enzo, bemutatom Astrát.

– A Csillagok szerelmére, lennél szíves végre elmagyarázni, mi folyik itt?

– A dragun volt a családom jelvénye. Sofia a farkast választotta sajátjaként. – Elara szeméből könnyek buggyantak elő, miközben letérdelt, és Astra nyaka köré kulcsolta a kezét, belélegezve az állat illatát. Az otthona illatát. – A farkasok Piscea tulajdonát képezik. És ami azt illeti, Sof mindig is fanatikusan rajongott Asteria Csillagáért. Sofia nem verde-i, szóval nem mintha képes lett volna szót érteni az állatokkal, de úgy tűnt, a farkasokat megértette, ahogy azok is őt. Minden kóbor állatot megszelídített, amibe belebotlottunk, és az Árnyerdő farkasai felhagytak a vonítással, valahányszor a közelben járt. A palota erdejének mélyén találtunk Astrára. Megsebesült. A kertészünk le akarta lőni, de Sofia a nyíl vessző útjába állt, hogy megvédje. Mi ápoltuk Astrát, amíg fel nem épült, és azóta mindig a közelünkben maradt. Főleg Sof közelében.

Astra felnyűszített, mire Elara megvakarta a füle tövét.

– Okkal talált rám – suttogta Elara. – Mi az, kislány? Miért vagy itt?

A farkas ismét nyűszített, és a fűben fekvő tört bökdöste.

Elara felvette.

– Ezért?

Enzo még mindig csak állt ott, teljesen elképedve.

A farkas tovább nyűszített, nedves orrával a törön lévő köveket bökdölte. Elara a homlokát ráncolta.

– Mi az, Astra?

A farkas egyre erősebben bökdöste a csillogó obszidiánokat.

– Nem értem – mondta Elara.

Felállt a szőr Astra hátán, és morgott, miközben Enzóra nézett. Az árnyékok aztán mintha egyszeriben sötétebbé

váltak volna az erdőben, és Elara megborzongott. Aztán az állat felnyűszített, egy utolsó szomorú pillantást vetett Elarára, és elfutott.

– Astra! – kiáltott utána, de a farkas eltűnt a sötétségben.

Huszonhatodik fejezet

Miután visszatért a palotába, Elara az ágyán ülve megvizsgálta a tőr minden egyes darabkáját. Végigsimított a pengén, és megnyomkodta a markolatba ágyazott kristályokat.

– Említettél valamit Sofiáról és azokról az ékkövekről, nem igaz? – kérdezte Enzo, miközben fel s alá járt a szobában, és nézte, ahogy Elara dühösen próbál rájönni, mit akarhatott Astra mondani neki.

– Valóban. Azt mondta, hogy az ezüstkő a szememre emlékezteti, az obszidián pedig... – Hirtelen elhallgatott, szeme tágra nyílt. – Az obszidián pedig arra, hogy egy része mindig velem lesz.

– Nézd meg, reagál-e az árnyaidra – mondta Enzo.

Elara kezét óvatosan a nagy, csillogó kőre helyezte, amely olyan fekete volt, hogy látta benne saját tükörképét.

Lélegzet-visszafojtva bámulta az ékkövet, melynek belsejébe ujjából árnycsíkok nyúltak.

Először semmi sem történt. Ám aztán árnyak áradtak az obszidiánból, sötétebbek és súlyosabbak, mint Elaráé. Már korábban is érezte ezeket. Azonnal tudta, kihez tartoznak.

A kavargó árnyak végül alakot öltöttek.

– Lara? – hangzott fel a kérdés kissé torzítottan.

– Sofia? – kérdezte Elara rekedtesen.

Enzo tágra nyílt szemmel figyelt, de nem mozdult.

– Lara? Hol vagy? Rád talált Astra? Ő mutatta meg...

– Igen, igen, a tőr. Zseni vagy! – húzódott csalfa mosolyra Elara szája.

– Nincs sok időm – mondta Sofia máris foszladozó árnyalakja. – Lara, biztonságban vagy?

Elara még soha nem tapasztalta, hogy Sofia pánikba esett volna. Kettejük közül mindig is ő volt a higgadtabb. Feszült hangja már önmagában elég volt ahhoz, hogy Elara talpra

pattanjon.

– Igen. De inkább azt mondd meg, te hol vagy.

– A palotában. Ariete... Ariete olyan sok emberrel végzett.

– Sofia hangja elcsuklott, aminek hallatán egy hideg, kemény csomó képződött Elara mellkasában. – Louis, Gabriel, Jeanne... az egész királyi gárda odaveszett.

Elara megborzongott. Ezeknek az embereknek a közelében nőtt fel. Ők védelmezték.

– Téged is bántott, Sof? – kérdezte rekedten.

Kérdését csend fogadta.

– Bántott téged? – követelte a választ Elara.

– Igen – érkezett a halk felelet.

– És Lukas? Hol van Lukas?

Ismét rövid csend.

– Lukas... – szólalt meg Sofia, ám az árnyalak hirtelen szinte teljesen szertefoszlott. – Itt jön. Lara, szükségünk van rád. A bál, muszáj lesz...

Azzal az árny eltűnt.

Elara döbbsenten bámult a tőrre, majd Enzo felé fordult.

– El, minden...

– Visszamegyek Asteriába – mondta a lány, aztán kihúzta magát, és sietve letörölte a könnyeit.

– Megőrültél?

Elara megpördült.

– A legjobb barátnőm, aki olyan közel áll hozzám, mintha a *testvérem* lenne, Ariete fogságában van, aki kínozza őt, csak azért, mert ismer engem.

– És mégis mit érnél el azzal, ha odamennél? Még megszilárdítani sem vagy képes az árnyaidat.

– Akkor majd használok a másik varázsomat – vágott vissza Elara, és elővett egy táskát a szekrényből.

– Egyenesen csapdába sétálsz. Mit gondolsz, Ariete miért nem ölte még meg Sofiát? Őt használja csalinak.

– És mi van, ha belesétálok? Legalább én raboskodhatok helyette. Nem üldögeélhetek csak úgy itt, elkényeztetve a Heliosban, és nem játszodozhatok hercegekkel, amíg Sof bebörtönözve szenved.

– Nem. Ez túl kockázatos.

– Nem kértem engedélyt tőled! – kiáltotta Elara. – Nem vagy az átkozott felvigyázóm.

Enzo közelebb húzódott, és a lány fölé magasodott.

– Ó, de még lehetek, hercegnő. Ne feledd, itt én uralkodom. És ha úgy akarom, a szavam törvény.

– Próbálj csak meg újra foglyul ejteni, és meglátod, hogyan végzed! – Árnyai ezzel Enzo nyaka köré tekeredtek, ahogy önuralma fogytán kicsúszott a kezéből az irányítás.

– Játszadozni támadt kedved, hercegnő?

Elvegyült egymásban a lélegzetük, miközben Elara csak állt ott, forrongva, sötétséget árasztva magából. Nem törődött Enzo háritásával, sem a teljes bizalmat sugárzó tekintetével, miközben az árnyak egyre szorosabban tekeredtek a herceg nyaka köré.

– Mit tennél, ha Isráról lenne szó? Vagy Leóról? – suttogta Elara.

Enzo szája kinyílt, majd gyorsan becsukódott, ajka összepréselődött.

– Nekem csak ő maradt, Enzo – csuklott el a lány hangja.

Némi hallgatás után Enzo lemondóan felsóhajtott:

– Mindent megtennék, hogy visszahozzam őket.

Elara bólintott, mire az árnyak szorítása engedett.

– De nem csak ő maradt neked, El.

Elara felnevetett.

– Igen, itt vagy nekem te is, a férfi, aki csak nemrégiben kezdett elviselni engem. – Megrázta a fejét. – Nem maradt senkim. Nem igazán. – Mosolyt erőltetett az arcára, amikor észrevette, hogy Enzo karjába kapaszkodott, és körmei belemélyedtek a herceg feszülő izmaiba.

Enzo türelmetlenül fújtatott egyet.

– Én nem csupán *elvisellek*, Elara. Te vagy a napom fénypontja.

Elara eltátotta a száját. Próbált szavakat formálni, de a döbbenet és a zavarodottság belé fojtotta a hangját. Enzo óvatosan kiszabadította magát a szorításából.

– Mit akarsz ezzel...

Az ajtó ekkor kinyílt, és Leo állt ott, komor arccal.

– Bocsánat – kezdte, tekintetét kettejük közé szegezte. – Az egyik őr elmondta, hogy együtt érkeztetek vissza a palotába.
– Mély levegőt vett, és Enzóra nézett. – Atyád hívat. – Aztán Elarára pillantott. – Pontosabban mindkettőtöket.

*

Amikor a trónterem ajtaja kitárult, Elara ismét úgy érezte, hogy eltörpül a terem pompája és a trónján ülő, rá váró férfi előtt.

Enzo mellette lépdelt, amitől legalább egy kicsit jobban érezte magát. Leo egy szót sem szólt, miközben lekísérte őket a lépcsőn, és az ajtónál magukra hagyta őket.

– Atyám... – mondta Enzo egy főhajtás kíséretében.

– Idris király... – szólalt meg Elara, és határozottan kihúzta magát.

– Hercegnő! – bólintott a király. – Fiam... – mondta aztán valamivel feszültebb hangon.

– Épp gyakorlatoztunk – mondta Enzo, mivel Idris nem szólt többet. – Leo elmondta, hogy látni kívántál minket.

Idris elővett egy nagy méretű, éjkék aszteri pergamentekercset. Miközben átadta Enzónak, Elara ezüstsín írást látott felvillanni.

– Ez ma érkezett.

Enzo végigpásztázta az írást, és minél lejjebb jutott, annál jobban elmélyültek a barázdák a homlokán.

Elarát szorongás fogta el, amikor az olvasás befejeztével Enzo tekintete rászegeződött, és átnyújtotta neki a tekercset. Elara átvette a pergament, és olvasni kezdte:

*Tisztelettel meghívjuk Idris D'Oro királyt és Helios udvarnépét
Lukas Saintsombre, Asteria leendő királyának koronázására.*

*Asteria szívesen látja Celestia nagyra becsült királyi családját és
udvarukat, hogy megünnepeljék az eseményt.*

*A ceremónia után álarcosbál rendeztetik az új király
tiszteletére.*

Elara átfutotta a levél többi részét, és közben ujjbütykei elfehéredtek a dűhtől. Amikor meglátta az alkonydenevér pecsétjét – Lukas családjának címerét –, dühösen kettétépte a papírt.

– Úgy tűnik, hercegnő, valaki máris bitorolja a trónodat.

Enzo még mindig nem szólt egy szót sem, bár Elara érezte, ahogy bőrét a forrósága hulláma simogatta.

– A jegyesem – bökte ki Elara. Alig tudta féken tartani túlcseresznyés dühét. – Lukas egész idő alatt, mindvégig...

– Ez egyértelműen Ariete egyik trükkje – szakította félbe Idris. – Asteria évtizedek óta először megnyitja a kapuit, hogy beengedje az összes királyi családot és udvarukat. Egyértelműen azért teszik, hogy ő rád leljen. A királyságomat is feltenném rá, hogy ez a szándékuk.

Idris keze megragadta trónja karfáját, ujjai dühösen megfeszültek.

– Mindazonáltal nevetség tárgyává tesz ezzel a meghívóval. Jól tudja, hogy királyságaink esküdt ellenségek. Gúnyt űz belőlem!

Elara aligha figyelt a király szavaira. Ki nem szarja le, hogy Idris büszkesége csorbát szenved-e, vagy sem? Lukas – *az ő Lukase* – nem azért idézte meg Ariete-et aznap, hogy valamiféle bátor, ámbár meglehetősen ostoba módon megvédje Elara becsületét.

Kihasználta a tökéletes lehetőséget, hogy megszerezze magának a trónt.

A Sors Asszonya ismét közbelépett. Egy álarcosbál. Celestia egészének udvarnépe tiszteletét teszi majd. Elara gondolatai szárnyalni kezdtek.

– Természetesen nem veszünk részt rajta. Ahogy te sem – mondta Idris határozottan Elarának. – A potenciális értéked túl nagy.

Elara felhorkant.

– A legjobb barátnőmet, az egyetlen igazi, még életben maradt családtagomat ebben a pillanatban is *kínózzák* abban a palotában.

Idris lenézően fújtatott.

– Ezt nem tudhatod.

– Én... – Elara a nyelvébe harapott. Tudta, hogy semmi értelme felfedni Idris előtt, hogy pontosan tudja, Sofiát igenis kínozzák.

– Nem rohanhatsz egyenesen az ellenség karjaiba, amíg nem állsz készen – folytatta Idris. – A fiam tájékoztatott a fejlődésedről. Jobban mondvá arról, hogy milyen fájdalmasan lassan haladsz.

Elara elfojtotta magában a dühöt, a fájdalmat és az aggodalmat, arcát kisimította.

Idris elégedetten elmosolyodott.

– Ez emlékeztetőül szolgál, Elara, ha más hasznunk nem is válik belőle. Talán a régi szeretőd trónbitorlása ösztönző erővel hat majd, hogy keményebben próbálkozz.

Elara bólintott.

– Ahogy kívánod, Idris király.

Huszonhetedik fejezet

– Merissa, szükségem van a segítségedre.

Elara a konyhában találta Merissát, azonnal kivezette az épületből, és egy szót sem szólt hozzá, amíg a csendes keleti kertekhez nem értek, ahol indigótücskök ciripelése töltötte be a levegőt.

Könyörgően nézett Merissára.

– A Csillagokra, Elara! – motyogta a lány. – Minden rendben?

– Holnap távozom. Visszatérek Asteriába, és szükségem van a segítségedre.

Merissa szemei elkerekedtek.

– Elara, ezt nem...

– Lukas elbitorolta a trónomat. Az én Lukasöm. Holnap lesz a koronázása. Vendégül látja Ariete-et, ebben biztos vagyok. És Sofia... – Elara mély levegőt vett. – Ez az esélyem arra, hogy megmentsem őt.

– És mi lesz Ariete-tel? – suttogta Merissa. – Nem vagy elég erős, hogy szembenézz vele.

– Akkor találok rá módot, hogyan kerüljem el. Történetesen épp ezért van szükségem rád.

*

Másnap a terv zökkenőmentesen ment, egészen addig a pontig, amikor Elara azon kapta magát, hogy csalódottan bámulja a tükörképét, és közben azon tűnődik, hogy vajon Merissa hol késlekedik, miután biztosította, hogy mindjárt visszajön.

A smink, amivel Merissa kifestette az arcát, gyönyörű volt: ajka szivárványszínben játszott, szeme körül csillogó por ragyogott, haja hullámszó tintaként hullott féloldalasan a vállára. Merissa most az egyszer nem használt rajta bájolást.

A meghívó egy álarcosbálra szólt, és tudta, hogy álarc mögött, bájolás nélkül könnyebb elvegyülnie Asteria udvarnépe közt.

Az idő azonban nem neki dolgozott. Kocsival néhány órába telik eljutni Phantome városába, és bár Elara terve az volt, hogy teljesen megkerüli a koronázást, és csendben érkezik meg, mialatt a bál javában zajlik, még így is hajszálon múlt, hogy odaér-e.

Az egyik akadály, amely Elara és a távozása között tornyosult, az a fűző volt, amely még mindig kuszán hevert a kezében.

Egyik kezével előlről a testéhez szorította, a másikkal pedig még egyszer megpróbált hátranyúlni, és összehúzni a laza fűzőt, ám ez lehetetlennek bizonyult. Egy elkeseredett sóhajtással elengedte a zsinórokat, és hagyta, hogy a fűző a padlóra hulljon. Kopogtak az ajtón, Elara pedig rögtön odaszaladt, így próbálva meg elfojtani az indulatait.

– Merissa, azt ígérted, hogy gyors leszel – mondta, miközben kitérte az ajtót.

Ám hirtelen megtorpant.

Enzo az ajtókeretnek támaszkodott, egyik lábát keresztbe téve a másik mögött. Ahogy Elara úrrá lett rémületén, észrevett valami mást is: Enzo az asteriai udvar hivatalos színeibe öltözött. Fekete ingje a gallérjánál ki volt gombolva, nyakában csokornyakkendő függött. A haja nedves fürtökben lógott, és borostyánolaj illata töltötte meg Elara orrát. A herceg lehengerlően festett.

– Mi ez az egész? – kérdezte Elara halkan.

– Volt egy sejtésem, hogy esetleg megpróbálsz valami ostobaságot csinálni. Például, nem is tudom, elmenni egy álarcosbálra, egyedül, ahol vár rád az isten, aki meg akar ölni. – Lesöpört egy szöszt indigószínű kabátjáról. – Szóval kicsíptem magam, és jöttem, hogy elkísérjelek.

Egy gombóc bukkant föl Elara torkában.

– Miért? Apád megtiltotta.

– Én pedig pocsékul követem a parancsokat. Nem hagyom, hogy egyedül menj. Szóval ha menned kell, veled tartok. – A

herceg tekintete a lány lábáról a ruhájára vándorolt, és Elara hirtelen sebezhetőnek érezte magát a vékony szövet mögött. Enzo szája aztán görbe mosolyra húzódott, és a tekintete Elara arcára siklott. – Segítsek? – dorombolta.

Elara elfojtott egy mosolyt, szélesebbre tárta az ajtót, aztán visszament a szoba túloldalára, az eldobott fűzőhöz.

– Merissa öltöztetett, de a Csillagok tudják, hová tűnt. – Elara egy kósza hajszálat fújt ki az arcából, miközben visszanézett a férfira, aki még mindig az ajtóban támaszkodott. – Szóval, hacsak nem tudod, hogyan kell fűzőt kötni és belegyömöszölni engem ebbe az átkozott ruhába, lennél olyan szíves, hogy megkeresd őt? – villantott egy kedves mosoly a hercegre.

Enzo a tekintetét Elarára szegezte, lustán ellökte magát az ajtókerettől, és belépett a szobába.

– Ami azt illeti, hercegnő, inkább a fűzők kibontása az erősségem, de biztos vagyok benne, hogy valahogy csak-csak elboldogulok vele.

Elara érezte, hogy forróság kúszott felfelé a nyakán, egészen az arcáig, amikor Enzo mögé lépett. Megnézte a tükörképét: a selyemruha finoman tapadt rá, kirajzolva idomait. Magához szorította a fűzőt, és egy intéssel odavonta Enzo figyelmét.

– Meg kell találnod a két hurkot középen, aztán meg kell húznod őket.

– Tudod, én sosem láttam értelmét ezeknek a dolgoknak – motyogta a herceg, miközben a lány hátát tanulmányozta. Hüvelykujjaival végigsimított a csípőjén, mindkét kezében egy-egy zsinórt tartva, majd gyakorlattan maga felé húzta őket.

– Miért nem? – kérdezte Elara, szaporábban véve a levegőt. Láta a tükörben a herceg mosolyát, amint elkezdte húzni a zsinórokat, és a fűző minden egyes mozdulattal egyre szorosabbá vált.

– Úgy érzem, csakis azért van, hogy ne kapjam le túl hamar az összes ruhadarabot. – Enzo halk mormogása simogatta Elara fülét, és érezte, hogy libabőr fut végig tőle a

testén. Próbált ellenállni a finom gyönyörnek, amit a férfi szavai okoztak neki, ezért a tükörképére koncentrált. – Elég szoros ez? – kérdezte Enzo, és olyan erősen meghúzta a fűzőt, hogy attól a lány teste szorosan az övének nyomódott. Elara száját apró, döbrent sóhaj hagyta el, mire a herceg keze megragadta a derekát. Némán bólintott, miközben Enzo ajkán mosoly villant.

– Útban van a hajam? – kérdezte Elara ártatlanul, és oldalra söpörte, szabaddá téve tarkóját. A masnit kötő kezek megálltak mögötte, mire a tükörbe pillantott, ahol egy összevont szemöldök és egy megfeszült állkapocs látványa fogadta, miközben Enzo tekintete belerévedt szabadon hagyott, ezüstporos nyakába. Elara tudta, hogy a herceg biztosan érezte halványan füstös vaníliaparfümje illatát, amit a füle mögé dörzsölt. Fűzőjéből majdhogynem kibuggyanó melle fel-alá hullámozott, ahogy zihálva vette a levegőt. Esküdözött magában, hogy pusztán a fűző szorossága okozza ezt, és nem az, ahogy Enzo néz rá.

Enzo a tükörrre emelte a tekintetét, és Elara pillantásával találkozott, miközben mozdulatlanul állt, keze még mindig a zsinórokkal bajlódott. Lélegzete meleg volt, patakozó tűzként táncolt végig a lány hátán. Abban a pillanatban Elara hálát adott árnyainak, amiért elrejtették a benne kavargó érzéseket. A levegő nehézzé vált, szinte fojtogatóvá, aztán Enzo megszólalt:

– Egész szemrevaló királyi párként festünk, nem igaz?

Elara erőltetetten felnevetett, és csak legyintett Enzo megjegyzésére, aki elvigyorodott, és befejezte a masni megkötését. Mozdulatai durvák és feszültek voltak. Amikor végzett, hátrább lépett a lánytól.

– Tessék – hajolt meg. – Egy másik életben talán szolgálóleány voltam.

Elara kuncogott, miközben Enzo dölyfösen az ajtó felé lépdelt.

– Egy perc, és én is érkezem.

– Addig keríték magunknak egy kocsit. Használd a szolgálok lépcsőjét. – Enzo vetett még egy utolsó pillantást a

lányra, aztán kilépett a szobából.

Percekkel később halk kopogás hallatszott, és Merissa érkezett vissza a szobába, épp abban a pillanatban, amikor Elara kis híján belefutott báli ruhája rétegeibe, ahogy megpróbálta azt a megfelelő módon magára öltetni.

– Hála az isteneknek... – motyogta Elara, miközben Merissa odasietett hozzá.

– Bocsánat – mondta Merissa fesztelenül –, őfensége a segítségemre szorult.

Elara felvonta a szemöldökét.

– Ó, ezt valahogy sejtettem annak alapján, amit viselt. De ez nem magyarázza meg, hová tűntél, amíg ő a szobámban tartózkodott, miközben rajtam csak az alsóneműm és a fűzőm volt.

Merissa ajkai megrándultak, miközben segédkezett a báli ruhával, majd megigazította és lesimította.

– Gondoltam, talán szükségetek van egy kis egyedüllétre, hogy megbeszéljétek a tervedet.

Elara gondolatai minduntalan a körül a pillanat körül forogtak, amikor Enzo hüvelykujja a derekát simogatta. Felidézte a tekintetét, ahogy a nyakát nézte. Testének keménységét, ahogy magához húzta.

Csettintett egyet, megdorgálva magát. *Az istenekre, Elara, szedd már össze magad! Mintha valami reszkető szűzlányka volnál, ahogy attól az alig néhány érintéstől viselkednél.*

Miután végeztek, a bájoló hátralepett, és Elara megcsodálta a tükörben a végeredményt.

Mintha Merissa a tökéletes ruhát szabta volna ki a királyságába való visszatéréshez. Az asteriai esték indigókékjében pompázott, melyet ezüst csillagképek díszítettek dekoltázsánál, szabadon hagyva a nyakának és mellkasának többi részét.

Innen a ruha egy csíptetett derékrészben, majd hullámozó, csillagok tarkította szoknyában folytatódott. Csillogott és villogott, ahogy a lány mozgott. Ezüstsálakkal befont haja egészen a derekáig lógott. Merissa egy finom ezüstmaszkot nyújtott át neki, amelyet Elara a szemére helyezett. Minden

porcikájában asteriainak látszott – és minden porcikája készen állt a királyi bálra.

– Vigyázz magadra! – suttogta a bájoló, megszorítva Elara vállát. A lány a kezét Merissa kezére tette, és gyengéden megsimogatta. Aztán mély, remegő lélegzettel elhagyta a szobát.

Huszonnyolcadik fejezet

Abban a pillanatban, amikor Elara meglátta a kettéhasított égboltot, és az élénkvörös narancsszín fokozatosan sötét, alkonyi bíbort öltött, tudta, hogy már majdnem otthon van.

Amint átértek a határon, a kocsijuk hirtelen megállásra kényszerült, annyi vendég özönlött a királyságba – évtizedek óta először. És amikor az alkonyi lepel lehullott Elarára, és elárasztották királysága ismerős hangjai és illatai, az őt gyötrő aggodalom is enyhült kissé.

Néhány óra múlva, miután az ezüsttel szőtt, indigószínű fűvel szegélyezett úton átkocsikáztak Asteria buja földjein, elérték Phantome külvárosát. A hintó macskaköves utcákon kanyargott, amíg el nem érték a Sötétség Palotájának hatalmas kapuját. Elara szeme könnybe lábadt, hogy életében először nyitva látta a kaput, melyen keresztül kocsik sora áramlott be.

Egy inas arra biztatta őket, hogy szálljanak ki a kocsiból, aztán a kis tó felé vezette kettejüket, amely összekötötte a füves partot a palotával. Lámpások lebegtek az éjszakában, melyek a kék és a lila különböző árnyalataiban világítottak, és zene töltötte meg a levegőt, ahogy lementek a vízpartra, ahol gondolák várták a vendégeket.

Enzo a kezét nyújtotta Elarának, aki elfogadta, és szikrák gyúltak benne a férfi érintésétől, miközben a herceg besegítette a csónakba. Pár pillanattal később a csónak egy láthatatlan varázslat hatására úszni kezdett a palota felé, Elara pedig lekukucskált a vízbe, és torka elszorult az érzelmektől az összetéveszthetetlen külsejű ezüst álomhalak láttán, amelyek párosával kavarogtak a vízben. Hányszor úszott már velük, amikor Sofiával kiszökött a palota területéről?

Ahogy lenézett, a halak mellett meglátta saját tükörképét, és mellette Enzóét. A fekete maszk elmélyítette a herceg

szemének arany és barna színét, a fülbevalója megcsillant a csillagfényben. Frissen borotvált állkapcsa feszülten összeszorult. Ez volt az egyetlen, nyugtalanságáról árulkodó jel. Enzo otthonosan mozgott mindenhol, legyen szó bármelyik királyságról. És most itt volt, ellensége udvarában, és úgy festett, mintha itt is ő parancsolna. Ilyen közélről Elara észrevette, hogy a tengerészkek szmoking, amit viselt, bonyolult ezüstcsillagokkal volt felvarrva, hogy kiegészítse az ő báli ruháját. Elrejtett egy mosolyt, látván, hogy a herceg az asteriai udvarhoz illő öltözetet visel. Enzo visszanézett rá, és a tekintete kifürkészhetetlen volt, ahogy megállapodott a lány fényes ajkán.

Alig váltottak pár szót, mióta a herceg segített neki a fűzőjével, és Elara azon kapta magát, hogy hiányzik neki a csipkelődésük. Ahogy a csónak közeledett a palotája bejáratául szolgáló öbölhöz, odafentről keringő ismerős zenéje harsant fel. A lány felsóhajtott, mire Enzo felé fordult:

– Jól vagy? – kérdezte halkán.

A lány ezüstsín maszkjával babrált, amely Enzo fekete maszkjának párja volt.

– Igen, csak próbálom felkészíteni magam rá, bármi is fogadjon odabent. – Elszántan lélegzetet vett, és előrenézett. – Olyan furcsa érzés. Minden ugyanúgy néz ki, holott oly sok minden megváltozott.

Enzo bólintott, és ő is előrenézett.

– Még soha nem jártam ilyen messze Asteriában – suttogta, és visszafordult Elarához: – Gyönyörűséges. – A tekintete végigsiklott Elara arcán, miközben ezt mondta, és a lány nyelt egyet.

– Most már talán érted, miért hiányzott annyira – mormogta Elara.

Egy időre aztán csendbe burkolóztak. A beszélgetésen elgondolkodva Elara megfordult, és a mögötte lévő csónakokban ülő vendégeket figyelte.

– Igen – hangzott fel egyszer csak Enzo válasza. – Soha nem szeretném elhagyni, ha ez lenne az otthonom.

Ahogy beértek az öbölbe, Elara közelebb hajolt hozzá.

– Talán ideje lenne döntenünk, milyen álneveket használunk.

Enzo bólintott, és kinyújtotta a kezét.

– Az én nevem Alec. Csodálatos, hogy megismerhetem.

Elara mosolyogva megrázta a herceg kezét.

– Az enyém pedig Nova, és részemről a megtiszteltetés.

Enzo kézszorítása alig érezhetően még szorosabbá vált.

– Csak hogy tudd – suttogta –, az Elara sokkal szebb.

Mielőtt azonban a lány válaszolhatott volna, a csónak némi rázkódással megállt egy kis kikötőnél az öböl szélén. Egy kampós orrú maszkot és levendulaszín parókát viselő szolgáló a kezét nyújtotta, amikor Elara kilépett a gondolából. Miután mindketten partra szálltak, elővették gondosan hamisított meghívóikat, amelyeken Merissának köszönhetően az Argentes név – egy gazdag és igencsak kiterjedt asteriai család neve – szerepelt. A szolgáló ezt követően felvezette őket a faragott kőlépcsőn, majd egy csillagoktól díszes kapun belépve végighaladtak a palota egyik főfolyosóján. A nagy bálterem ajtajai kitárultak előttük, és elérkeztek a dübörgő zene forrásához.

Elara megnyugtató lélegzetet vett, és Enzo karjába kapaszkodott, úgy lépett be a terembe.

Visszafojtotta az ereiben kavargó dühöt, ahogy elárasztották a legutóbbi itt-tartózkodásának emlékei. A terem még mindig nagyszerű volt, boltíves mennyezetének színe olyan hatást kölcsönzött neki, mintha magát az ég boltozatát tartotta volna. Szerencsére néhány dolog megváltozott azóta. A padlót megtisztították, nem maradt nyoma a szülei vérének. Nem feküdtek sikoltozó vendégek a márványpadlón. Sőt, a padló már nem is márvány volt – fű borította be, varázslatos erdővé változtatva a szobát. Ahogy Elara tétován végigsétált a termen, észrevett további apró változásokat is, amelyek alkony csókolta paradicsommá változtatták a helyet. Csavart fák magasodtak mindenfelé, éjkék ágaitak levendulaillatú és -színű levelek díszítették. Gyertyák lebegtek a levegőben, a terem hátsó részében pedig egy kis tavacska húzódott meg, amelyet sötét rózsák és

csillagvirágok díszítettek. Indigószínű hattyúk úszkáltak a vizében, derűsen és kecsesen, és illatos éjjázzminindák kúsztak fel a falakon, orgonaszín lombozatot képezve a bálterem felett. És csillagok, mindenütt csillagok ragyogtak. Csillagképek világították meg a tetőt, mintha a mennyezet maga az éjszakai égbolt lett volna.

Elara gyorsan végigpásztázta a szobát, szemével bármiféle vörös vagy fekete színt keresve, aztán a szíve kissé megnyugodott. Bárhol is volt Ariete, nem tartózkodott itt. Valamiféle lüktető energia azonban mozdulatlanra tette a levegőt, amely bűbájtól nehezedett el. Elara tekintete megakadt egy alakon, az őt körülvevő mágneses lüktetés azonnal felkeltette a figyelmét. A Csillag, Scorpius az egyik asztalnál ült, rajongó híveivel körülvéve. Bűbája fullasztó volt, intenzív és forrongó, sós tengeri szellő gyenge fuvallata kísérte. Félelmetes jelenléte ellenére unottnak tűnt. Kelyhéből italát lassan szürcsölgette, sötét tengerzöld szemei tompák voltak, világosbarna, derékig érő fürtjei ragyogtak a varázsos csillagfényben.

Elara megpördült.

– A többi Csillag is itt van! – zihálta, miközben eluralkodott rajta a pánik. – Ó, istenek, ó, istenek! Nem gondoltam ezt át eléggé, én...

– Nova, *Nova!* – csitította Enzo, és megszorította a kezét, miközben körül nézett.

– Igen, *Alec?* – kérdezte Elara.

– Lélegezz mélyeket. Asteria udvarnépének két izgatott tagja vagyunk. Az arcunkon maszk van, az egész palota hemzseg az emberektől, és az életed nagy részét a palota falain belül élted le. Ariete-en és Lukasön, na meg, gondolom, Leyonon kívül senki sem tudja, hogyan nézel ki. Szedd össze magadat, és maradj a szerepedben.

Azzal a terem közepén lévő, táncparkett gyanánt szolgáló nagy, füves tisztásra húzta Elarát.

– Mosolyogj, és nézz rám áhítatosan, miközben táncolunk.

– A félhomályosan csillogó bálteremben Enzo megfogta Elara kezét, ajka magabiztos mosolyra húzódott.

– Ugye csak viccelsz? – vonta össze Elara a szemöldökét. – Meg kell találnunk Sofiát.

Enzo könnyed mosolyra fakadt, miközben közelebb húzta magához a lányt.

– El kell vegyülnünk. Vendégekként kell viselkednünk. Ha már a belépésünk pillanatában gyanúsán viselkedünk, egész biztosan lebukunk.

A fák között megbúvó zenekar irányából Elara számára ismerős dallam csendült fel. A celestiai keringő. Elara emlékezett rá, ahogy az anyja lágy, ritmusos ringatózással körbetáncolta vele a termet, majd az apja váltotta őt, ő pedig figyelte, ahogy a szülei egymás karjaiban sodródnak. Igyekezett elnyomni fokozódó rettegését. Enzónak igaza van.

– Magasságos Csillagok... – motyogta. Szíve még mindig hevesen kalapált, miközben közelebb húzódott Enzohoz.

– Félsz? – kérdezte gunyorosan a herceg, kezét továbbra is Elaráéba kulcsolva.

Elara határozottan a derekára vonta Enzo kezét, miközben sajátját a férfi vállára helyezte.

– Nemigen. – Egy újabb mély lélegzetvételt követően gondjai bezárultak doboza mélyére. Megnyerő mosolyt villantott, és forogni kezdtek. A herceg szorítása a derekán egy hajszálnyival szorosabbá vált, mire testét forróság hulláma öntötte el. Enzo arrogáns mosolya elbizonytalanodott, hűvös nyugalmat egy pillanatra elvesztette, ám egy szempillantás alatt visszatért, és a lány azon tűnődött, hogy csupán a képzelete játszott-e vele. Mielőtt azonban túl sokáig töprenghetett volna ezen, Enzo a padló felé döntötte a lányt.

Elara világéletében szeretett táncolni, és mindig is ügyes táncos volt, de ez most... Ez más volt.

– Most jön az a rész, amikor finoman elkuncogod magad, és azt mondod, hogy még sosem táncoltál ilyen jóképű, karizmatikus férfival.

Enzo ekkor könnyedén felemelte Elarát a derekánál fogva, majd finoman leeresztette, és nem hagyott ki egy ütemet sem, miközben tovább forogtak. Kecses táncot jártak,

elveszve saját világukban az alkony és a csillagok alatt.

– Aztán – szólalt meg ismét – hozzáteszed, hogy már csak abból, ahogy táncolok, egyértelmű számodra, milyen *káprázatos* szerető vagyok.

Elara felhorkant.

– Középszerű táncos vagy – hazudta. – Ezek szerint hasonló tehetséggel áldott meg az ég a hálószobában is?

Enzo szemében csillogás jelent meg, miközben mindketten kétszer tapsoltak, majd újra megfogták egymás kezét.

– Olyan bájosan hazudsz – suttogta Enzo közelebb hajolva, és ajkával megérintette a lány fülét. – Szíves örömet megmutatom, milyen tehetséges vagyok valójában, hercegnő.

Elara szemei lecsukódtak, még ha csak egy pillanatra is.

Bármit is csinált Enzo, működött, elterelte a figyelmét arról, hogy mennyire rosszul sülnet el a terve.

A fuvola csatlakozásával elérkeztek a keringő következő részéhez. Elara feltartott tenyérrel forgott partnerei között, átfonva magát a maszkos férfiak során. A nyakát behúзва kereste Enzót, és elmosolyodott, amikor látta, hogy a herceg tekintete még akkor is rászégeződött, amikor más partnerrel táncolt. A keze megérintette egy idegen kezét, és éppen csak hogy megtorpant, hogy a zihálása ne árulja el ijedtségét.

Az istenség bőrének puszta érintése felvillanyozó volt, ahogy a Csillag bűbája teljesen beborította. Olyan érzés volt, akár a talányok megoldása, vagy a viharfelhők, illata pedig mint az esőé és a cédrusfáé. Elara gyomra forogni kezdett, miközben színlelt szemérmességgel pillantott fel a maszkja mögül, mint ahogy az egy zavarba jött udvaronchoz illik, akit lenyűgöz egy Csillag jelenléte. A sápadt, sötét hajú istenség lenézett rá, ravasz szénszemeit Elarára szegezte, miközben kíváncsian oldalra döntötte a fejét. Elara minden részletet megfigyelt, amit csak tudott. Fekete hajszálcsíkos öltöny, az alatta lévő ing mélyen kigombolva, felfedve egy sor ezüst nyakláncot. Az egyiken közepen, a

Csillag kulcsontjával egy vonalban egy kulcs lógott, egy másikon penge függött szegycsontjánál. Elara felhagyott a vizsgálódással, és szerényen biccentett, amikor az istenség

összehúzta a szemöldökét. Aztán, mielőtt észbe kapott volna, ismét a táncoló forgatagban találta magát.

Visszatért Enzóhoz, miközben a zene felgyorsult; a zenekar hegedűk, fuvolák és cintányérok őrjöngését produkálta.

Enzo vadul megragadta a lányt, amint az odaért hozzá. A mozdulataiban rejlő éhség a hatalmába kerítette Elarát, ahogy a herceg magához vonta, és vezette lépéseiket a követelőző ütemre.

– Innen úgy tűnt, Eli igencsak szemrevalónak talált téged – súgta Enzo, és felgyorsította a tempóját, miközben a zene fülsiketítővé erősödött.

– Szent szar, az Eli volt? Az ikrek egyike?

– Teljes valójában – válaszolta Enzo, és fejével arrafelé bökött, ahol a Csillag ekkor egy elragadó, vörös hajú nővel táncolt, bár a tekintete még mindig Elarára szegeződött.

Elarát elfogta a reszketés, ezért Enzo feltűnésmentesen a bálterem széle felé vezette, egyenesen a Csillag látóterén kívülre.

A dallam követte őket, egyre emelkedett, amikor Enzo felemelte a lányt, és felgyorsult, amikor megpörgette. Elara borzongást érzett a levegőben: energiától vibrált, akárha a nyers erő töltötte volna be, amit a herceg a keze között forgatott. A szíve hevesen vert, ahogy felismerte a celestiai keringő utolsó lépéseinek közeledtét. A herceg tüzétől maga is lángra kapott, és mosolyt villantott a partnerére. Enzo vizionozta a mosolyt, felemelte a karját, és határozottan megpörgette Elarát. *Egy, kettő, három, négy...*

Elara aztán minden erejét összeszedve három lépést hátrált, és a herceg kinyújtott karjaiba ugrott, aki a magasba tolta őt. Izmai megfeszültek zakója alatt, ahogy a feje fölé emelte és tartotta a lányt. Elara az eufóriától megszédülve maga mögött hagyta az őt körülvevő világot. Súlytalanul lógott a csillagok között, elképzelve, hogy bosszúból egyenként letépkezi mindet. Alig vett tudomást a körülötte magasba feltartott többi vendégről. Enzo aztán a refrén abbamaradtával gyengéden leeresztette a földre.

Egyszeriben mindketten felocsúdtak, és körbepillantottak a teremben.

A korábban távolinak tűnő zaj közelivé és hangossá vált: a tömeg nevetés és taps közepette szétoszlott, a zenekar pedig új dalba kezdett. Elara nagyokat pislogott.

Miután elhagyták a táncparkettet, Enzo a közeli, árnyékos falrészhez vezette Elarát.

– Talán az lenne a legjobb, ha egyelőre más táncpartnereket kerítenénk, elvegyülnénk, és figyelniénk, hátha felfedezünk valamit. – Tekintete töprengően pásztázott végig a termen. – Látod valahol Lukast?

A lány megrázta a fejét. Túlságosan kifulladás ahhoz, hogy válaszoljon, miközben követte a herceg tekintetét. Tekintete sápadt bőré, éjfékete hajú volt szeretőjét kereste, de a sors irgalmának köszönhetően sehol nem látta őt.

Enzo bólintott.

– Csak ne menj túl messzire, Elara – figyelmeztette.

– Nem fogok – válaszolta halkan a lány, és sarkon fordult. A szoknyája kavargott mögötte, a férfi kezének nyoma még mindig égette a derekát.

Huszonkilencedik fejezet

– Szükségem van egy italra – motyogta Elara magában. Úgy érezte, hogy minden a feje tetejére állt. Hagyta, hogy az érzelmei vezéreljék; meggondolatlanul, bármiféle terv nélkül cselekedett. Itt volt hát, Csillagokkal körülvéve, és minden sarkon ellenség leselkedett rá.

A Csillagok különféle bűbájai émelyítően terjengtek a levegőben, és semmi sem hathatott volna megnyugtatóbban Elara idegeire, mint egy pohár pezsgő mézbor. A bárpulthoz indult, át a nyüzsgő vendégek és a hangosan kacagó udvaroncok tömegén, és nem törődött a benne percről percre egyre növekvő rettegéssel.

Csatlakozott a bárpultnál a tömeghez, alkariját a hűvös márványra támasztva, miközben próbálta csillapítani szapora lélegzetét.

– Nocsak, nocsak, nocsak. Bevallom, fenségesen festesz.

Elara a Csillagokat átkozta volna, ha nem az egyikük áll épp a háta mögött. Lassan, fogcsikorgatva fordult meg.

– Helló, Leyon – mosolygott.

A Csillag a szó szoros értelmében ragyogott. Aprólékos műgonddal szabott, csillogó öltöny tapadt a testére. Szőke haja olyan volt, akár a sodrott arany, fejét az előző találkozásukról ismerős diadém ékesítette. Arcának felső felét fejdíszéhez illő maszk takarta, így telt ajkai váltak a figyelem középpontjává. Elara azt gyanította, hogy ez céltudatos választás volt. Leyon az aranyszín mandzsettagombját igazgatta, a lány mellé támaszkodott, és a válla az övéhez simult.

– Úgy látom, hiábavalóan nyomatékosítottam kegyes meghívásomat, mégsem találtad meg a templomomhoz vezető utat. – Hangja olyan volt, mint a selyem, vagy mint egy dal, és bűbája ugyanazt az érzelmet árasztotta, mint amit az ember akkor érez, amikor egy gyönyörű műalkotást

szemlél.

– Attól tartok, igencsak pocsékul tájékozódok – válaszolta Elara fesztelenül, és megpróbálta elkapni a pultos tekintetét.

Leyon kuncogott.

– Tudod, azt hiszem, te vagy az első halandó, aki visszautasított – mondta, és közel hajolt a lány füléhez. – Ez azonban csak még inkább érdekessé tesz téged.

Elara megpróbálta nem forgatni a szemét. Leyon legyintett.

– Bár nem tudom eldönteni, hogy bátor, vagy inkább ostoba vagy, amiért csak úgy besétáltál ide.

– Legyen az előbbi – felelte Elara. – Mondd csak, nem láttad a híres-neves bátyádat? – nézett körül a teremben.

Leyon vállat vont.

– Amikor utoljára láttam, épp eltűnt valami csinos barnával és az új királlyal az oldalán.

Csinos barna. Sofia?

– Hová ment? – tudakolta Elara.

– Nem tudom, és nem is érdekel – sóhajtott Leyon. – De hadd osszam meg a bölcsesség egy gyöngyszemét, amolyan búcsúajándékként a számodra. – Közelebb hajolt, és a szokásos unott és arrogáns arckifejezést komolyság váltotta fel. – A bátyám a háború istene. Amikor azt hiszed, hogy egy lépéssel előtte jársz, ő általában már hárommal megelőzött. Vigyázz, Elara, semmiképp se játssz az ő kottája szerint! – Azzal visszahúzódott. – Nagy kár lenne Celestia számára, ha megfosztanák egy ilyen szépségtől.

A Csillag búcsúzóul megcsókolta a lány kezét, olyan nyomot hagyva rajta, amely valósággal költészetnek tűnt, majd eltűnt a tömegben. Elara megfordult, hogy lássa, ahogy távozik, és elkapta Enzo perzselő tekintetét, amint éppen azt a helyet bámulta, ahol Leyon állt. Elara elindult felé, ám ekkor a háta mögül a pultos hirtelen megkérdezte:

– Egy italt, hölgyem?

Elara tétovázott. Tényleg jólesett volna neki valami, ami egy kicsit ellazítja.

– Egy mézbort kérek – felelte.

Várakozás közben Elara megpróbált nyugalmat erőltetni magára. Három Csillag, alig egy óra alatt. Leyon, hála az égnek, legalább nem állt Ariete oldalán, bár az övéen sem. A pultos visszatért egy teli serleggel, és Elara megkönnyebbülten felsóhajtott. Ahogy átvette a serleget, egy napbarnított kéz nyúlt elő mögüle, és intett a pultosnak.

– Nekem is egyet! – csendült fel egy bársonyos hang. – Elvégre egy gyönyörű hölgy mégsem ihat egyedül.

Az idegen elmosolyodott. Mélykék haja a válláig ért, szeme pedig ragyogó kékeszöld volt, mint Helios tengere, amikor a Fény a tetőfokára hág az égen. Szeme körül hullámtaréjok díszítették a maszkját. Kigombolt inge alól kivillant egy polip csápja, amely napbarnított mellkasára volt tetoválva, fején pedig háromszögletű kalap ült. Elara még a maszk ellenére is látta a nyitottságot és a kedvességet a szemében. És ami a legfontosabb, halandó volt. Elara elmosolyodott.

– És mégis kit tisztelhetek ivócimborám személyében? – Elara koccintásra emelte serlegét, majd belekortyolt italába. A mézbor bizsergette száját, kellemesen édes íze azonnal megnyugtatta.

– Csupán egy férfit, aki észrevett egy szerencsétlen hölgyet Leyon markának szorításában – suttogta csúfondáros hangon az idegen. – Meg akartalak menteni, de úgy látom, semmi szükséged nem volt rá.

Koccintott Elarával, és a szeme csillogott.

– Lord Adrian. Neptunáról, ha nem lenne egyértelmű – mutatott a hajára egy kacsintás kíséretében. Elara akaratlanul is elnevette magát a férfi közvetlenségétől, amely üde színfoltnak bizonyult a Heliosban töltött intenzív hetek után. Volt számára valami ismerős a lordban: talán a hangja, talán a külseje. Törte a fejét, hogy mit is tud Neptuna királyságáról. Anyja mindig is szeretetteljesen beszélt róla, a két királyság jó kapcsolatot ápolt. Neptuna volt az egyetlen, amely kiállt volna Asteria mellett a Sötétség ellen vívott háború kitörését követően. Idris azonban ennek természetesen hamar elejét vette.

– Részemről az öröm – mondta Elara ragyogó mosollyal, és

a kezét nyújtotta a férfinak, melyet az megcsókolt. – Nova vagyok.

– Nova! – ízlelgette a nevet lord Adrian. – Megkockáztatván, hogy tolakodónak tűnjek, mint az a Csillag... szabad egy táncra?

Elara bólintott, és felhajtotta maradék italát. Egy boldog pillanat erejéig átadta magát a kellemesen pezsgő érzésnek, ám hirtelen rázúdult a felismerés súlya. Sofia. Meg kell találnia Sofiát.

Adrian megfogta a kezét, mire Elara egész testében megfeszült. A férfi kérdően nézett rá.

– Elnézést – nevetett, és hagyta, hogy Adrian keze dereka köré fonódjon, majd táncolni kezdtek. – Találkoztunk már korábban?

Adrian a homlokát ráncolta, miközben drámai és feszült hegedűjáték zendült fel, melyet trombitaszó kísért. Kezüik gyengéden érintette egymást.

– Nem hiszem. Biztosan nem felejtettem volna el egy hozzád hasonló személyt.

Elara nevetéssel üzte el nyugtalanságát, miközben körbetáncolták a termet.

– Mondd csak, lord Adrian, Neptuna el volt ragadtatva a koronázás hírértől?

A férfi felhorkant.

– Akarod mondani, a bábkirály megkoronázása hallatán? A családom imádta a Bellereve-eket. És azt sem mondhatnám, hogy Neptuna udvarnépe repesett az örömtől annak hallatán, hogy miképpen is foglalta el trónját az újdonsült király. Mindannyian tudunk Ariete beavatkozásáról. Ahogy az elveszett hercegnőről is, aki túlélte a *divinitast*.

Elara a nyelvébe harapott, hogy féken tartsa a feltoluló érzelmeit, melyek azzal fenyegették, hogy előtörnek belőle. *Vissza a mélybe*, parancsolta nekik.

– Asteriaiként engem is meglepett a változás, akárcsak az Elara hercegnőről szóló hírek. Lehet tudni valamit afelől, hogy hová menekült?

Adrian megvonta a vállát.

– Egyes pletykák szerint Neptunára, bár a magam részéről hírét sem hallottam királyságunkban az árnyhercegnőnek. Mások úgy hiszik, átkelt az Olympian-óceánon, és a másik kontinensen rejtőzik.

Elara bólintott, a mellkasát szorító érzés pedig enyhült.

– Láttad már az est folyamán az új királyt? – kérdezte.

– Csak a koronázásakor. Természetesen Ariete is jelen volt. Azóta viszont egyiküket sem láttam, amióta a menet visszatért ide. Egy nő is ott volt a koronázáson, aki nagy figyelmet keltett, és amint kinyíltak a palota kapui, eltűntek vele együtt.

Elara gyomra összeszorult. *Egész biztosan* Sofia volt az. A gondolataiból azonban hirtelen kizökkentette, amikor a szeme sarkából egy méz- és rózsaaaranyszín villanást észlelt, és figyelme a mellette elsuhanó nőre összpontosult. Lélegzetelállító volt. Szépség, szemet gyönyörködtető szépség áradt belőle, ahogy táncolt. A haja mézbarna fürtökben omlott a derekáig, melyekbe gyöngyöket, gerlerózsákat és hattyútollakat tűztek. Bőre ragyogó olíwabarna árnyalatú volt, melyet még gazdagabbá tett a sötét mályvaszín báli ruha, kiemelve kecses idomait, amelyekhez foghatókkal csakis egy istennő születhetett. Egy füstös jádevillanást követően tekintete Elarára szegeződött, aki ekkor vette észre, ki suttog a Csillag fülébe, arcán lefegyverző vigyorral.

Enzo.

Mintha megérezte volna magán a pillantását, a herceg felnézett, és tekintete Elarára szegeződött, miközben tovább suttogott az istennő fülébe. Pedig nem is akármelyik Csillag volt ő: bódító, mennyei búbájt árasztott magából, megtorpanásra készítve mindenkit, aki csak szembejött vele. Elara rájött, korábban látta már a Csillag arcát szobrokon és festményeken szerte a királyságukban.

– Az ott Torra lenne? – motyogta mögötte Adrian döbbenten.

Valóban, maga a bujaság és földi gyönyörök istennője állt velük szemben. A féltékenységgel és éles karma hasított Elarába,

amikor az istennő visszafordult Enzo felé, és nevetett valamin, amit a herceg suttogott a fülébe.

Miért is érdekli egyáltalán? Ők csupán szövetségesek, semmivel sem többek. És a legtöbb férfi amúgy is a farkával gondolkodik, nem igaz? Férfi lévén pedig Enzo éppúgy fogékony Torra bűbájára, mint bárki más. Elara beleharapott az arcába belülről, és le akarta csillapítani a benne tomboló dühöt. Fanyarul Enzóra mosolygott, majd visszafordult Adrian felé, haját hátradobta, és hagyta, hogy a férfi megforgassa.

– Kivel táncol? – kérdezte Adrian, tekintetét továbbra sem véve le róluk.

Elara ismét visszanézett rájuk, aztán egy közömbös vállrándítással mindkét karját a férfi nyaka köré fonta.

– A leghalványabb fogalmam sincs.

Adrian keze a derekára csúszott, ahogy Torra bűbája köréjük kígyózott, gyönyör fodrait keltve Elarában.

A zene lelassult, ahogy a zenekart is magával ragadta az istennő bűbája. A körülötte lévő párok mind közelebb húzódtak egymáshoz, miközben a fények elhalványultak.

– Szóval Ariete – tért vissza Elara korábbi témájukhoz, és pislogásával próbálta száműzni az érzékeit elragadó varázst – és az új király. – Igyekezett palástolni a kétségbeesést a hangjában, amikor Adrian keze ismét felfelé vándorolt, végigsimítva melle oldalsó részén. – Fogalmad sincs, hová mentek?

– Amikor utoljára láttam őket, egy hatalmas ajtó felé tartottak, amelynek szárnyait egy-egy dragunt mintázó intarzia díszítette. Ez segít?

A trónterem. Elara szívverése szaporább lett. Bólintott, de gondolatai máshol jártak.

Adrian tekintete elsötétült, és megnedvesítette az ajkát, miközben a lány szemébe nézett.

– Szépséged vetekszik Torráéval – mormolta. Közelebb hajolt, táncuk lelassult. Olyan illata volt, mint az óceánnak; tengeri só és uszadékfa illata lengte körbe. Elara azonban minduntalan egyetlen illatra vágyott, ahogy a bűbáj

beszivárgott az ereibe. Meleg borostyánra.

– Vigyázz, a végén még lesújt rád a *divinitas*... – dorombolta Elara, mire Adrian halkán és nyersen felkuncogott. A gyönyör fodra aztán még erősebben kavargott Elara bensejében. Hagyta, hogy Torra bája a fülébe suttogjon, arra bátorítva, hogy éljen a vágyainak. Hogy elégítse ki a vágyát bármilyen módon, akivel csak tudja.

Adrian szája az övé felé billent, és Elara ajka szétnyílt, szeme lecsukódott. Derekat hirtelen két kéz ragadta meg, és kirántotta őt a férfi szorításából. Enzo villantott mézesmázos mosolyt Adrianre.

– Elnézést a közbelépésért – mondta –, de a hölgy következő tánca engem illet.

Adrian szeme résnyire húzódott.

– De hiszen mi...

– Épp végeztetek – mondta Enzo, elhúзва Elarát.

– Alec... – mondta Elara fogcsikorgatva.

– Nova... – replikázott Enzo kimérten.

Azonban valami veszélyes csillogott a herceg tekintetében, ami kellőképp figyelmeztető volt ahhoz, hogy Elara visszaforduljon Adrianhez.

– Öröömre szolgált – mondta.

– Részemről a szerencse – válaszolta Adrien, majd egy csókot nyomott a kezére. – Elvégre a terem legszebb hölgyével táncolhattam. – Rákacsintott, aztán hátat fordított, és a közeli táncosok tömege felé vette az irányt.

Enzo mosolya elhalványult, Elara pedig indulatosan fordult felé:

– Mégis mi a fenét csinálsz? – sziszegte.

A herceg szorosan magához húzta, és Elara lélegzete elakadt testük közelségétől, miközben táncra keltek, egészen másképp, mint korábban.

– Mosolyogj és figyelj! – préselte ki Enzo a fogai közt. Felvették a keringő ritmusát, testük önmagától követte a bevésődött lépéseket. – Azt hittem, Sofiáért jöttél, és nem azért, hogy Csillagokkal flörtölj vagy kígyókkal kacérkodj.

Elara felháborodottan fújtatott egyet.

– Igenis azért jöttem. És lord Adrian nem kígyó. Úriemberként viselkedett, elleshetnél tőle némi jó modort.

– A *Kalózvezér* lord Adrian – helyesbített gúnyosan Enzo. – És még ha úriember is volt, valóban erre vágysz? Egy két lábon járó vízi hullára, hogy hűvösen tartson éjszaka? – kérdezte, és szemében lángok táncoltak.

– Nos, akár kalóz, akár vízi hulla, mindkettő biztosan jobb választás, mint egy modortalan, faragatlan férfi, aki azzal tölti az éjszakáit, hogy minden alkalommal, amikor látom, a csinos lányokat hajkurássza – sziszegte Elara.

– Csinos lány? Tényleg így hivatkoznál Torrára? – horkant fel Enzo.

Elara ellökte magát Enzótól: nem bírta elviselni sem az érzést, amelytől borsódzott a bőre, sem a bűbájt, amely összekuszálta gondolatait.

– Igazad van, ő egy istennő. Egy istennő, aki ráakaszkozik a hozzád hasonló, önuralommal nem rendelkező férfiakra.

Enzo mogorva tekintete ellágyult, ahogy a lányt vizslatta, és keze szorosabban szorult a derekára.

– Próbáltam olvasni benne az erőmmel, hátha tudja, hol tartózkodik Ariete. Csak nem vagy féltékeny?

Elara megpróbált sarkon fordulni, hogy elmeneküljön a hercegtől, ám hirtelen szörnyű, vágyakozó forróság kúszott fel a torkán, Enzo keze pedig szorosan a csuklója köré fonódott.

– Féltékeny? – Elara hátravetette a fejét, és felháborodottan felnevetett. – Ugyan miért lennék féltékeny?

Enzo mosolya azonban töretlen volt, és a belőle sugárzó arrogancia láttán Elara legszívesebben letörölte volna a képéről.

– Haragszol rám, amiért flörtöltem egy istennővel, holott te nemrég még szörnyen közel álltál Leyonhoz. Mondd csak, hányszor próbált megdugni a szemével a beszélgetések közben? *Megigézett* a bűbája, hercegnő?

– Mit érdekelne téged, ha így lenne? – mosolygott Elara kedvesen.

Enzo arca elkomorult, és megforgatta a lányt a bálterem

fala mentén.

– Ugyan, ennél kevésbé már nem is érdekelhetne. Nyugodtan dobd le a bugyidat akármelyik Csillagnak vagy lordnak, ha úgy tartja kedved.

Újra és újra megforgatta Elarát, ám egy ideje már a teremnek ugyanabban a sarkában keringtek.

– Lehet, hogy nem rendelkezem látnoki varázssal, de idióta sem vagyok. Meg tudom mondani, ha valaki hazudik.

Enzo végre felhagyott Elara forgatásával.

– Most velem jössz – morogta, és lerángatta Elarát a táncparkettről. Elara botladozva követte őt, és kis híján elbotlott a ruhájában.

– Tudod, mit? – sziszegte Enzo fülébe, aki eközben tovább húzta maga után. – Távol álljon tőlem, hogy panaszkodjak, ha egy úriember táncolni akar velem, vagy ha egy Csillag gyönyörűnek nevez, ha már más képtelen volt rá. – Metsző pillantást vetett Enzóra. – Távol álljon tőlem, hogy egy pillanatra is normálisnak érezzem magam ahelyett, hogy báb lennék egy királyság hatalmi harcában. Soha nem nő, csak egy *fegyver*.

– Hajlandó lennél csak egyetlen csillagverte másodpercre is csendben maradni?

A herceg végighúzta a folyosón a nagyterem két oldalán sorakozó ezüst kocsikhoz, melyeket csillámbogarok és tűzlámpák díszítettek. Mindegyikben párok sziluettje volt látható.

Enzo berántotta Elarát az egyik üresen álló kocsiba, és becsapta maguk mögött az ajtót, Elara pedig megbotlott, és rázuhant a hercegre a bársonnyal bélelt belső térben. A lábai Enzo köré fonódtak, miközben a herceg átkarolta őt, hogy tompítsa az esést. Miután konstataulta helyzetüket, Elara észrevette, hogy mindkettejük maszkja félig lecsúszott. Mosolyogva vette le a sajátját, mire a herceg egy heves mozdulattal követte a példáját. Elara már készen állt arra, hogy elsüssön egy illetlen tréfát kompromittáló helyzetükről, amikor...

– Adriennek igaza van – szólalt meg Enzo, miközben keze

Elara derekán pihent.

Elara mosolya elhalványult.

– Hogy mi?

– Te vagy itt a legszebb nő.

Egymásra meredtek, és Elarát fájdalmas módon töltötte el a tudat, hogy a férfi keze a testére feszül. Hogy nem vette eddig észre, milyen nagynak érződik Enzo keze a testén? Szabadon hagyott nyaka csupán centiméterekre volt a herceg szájától, és látta, hogy szinte vonzza magára a herceg tekintetét. Egyikük sem mozdult, amíg Enzo meg nem törte a csendet:

– Bárhol te lennél a legszebb nő. De úgy éreztem, hanyagság lett volna csupán ezt mondanom, hogy szavakba öntsem szépségedet.

Tekintete Elaráét kereste, majd halkán felnevetett.

– Így hát nem akartalak gyönyörűnek nevezni. Sokkal inkább azt akartam mondani... – Egy pillanatra elhallgatott, és megigazította a lány ruhájának vékony pántját, amely lecsúszott Elara vállán. – Olyan vagy, akár egy földre hullott csillag.

Elara elpirult, és forróság öntötte el. Enzo elvette a kezét a nyakáról, és meglepetten pillantott a bőrét borító, csillogó anyagra.

– Cukorpor – duruzsolta olyan halkán, hogy abba Elara beleborzongott. Tekintetük aztán egymásba fonódott. A herceg hüvelykujját Elara ajkához emelte, és megízlelte a port, miközben szemét egy pillanatra sem vette le az arcáról.

Nyelvének mozgásától forróság tolult Elara hasából a benseje legmélyébe, a szemében villanó éhség pedig arra készítette, hogy közelebb hajoljon Enzóhoz; hogy érezze bőrén a férfi tekintetéből pattogó szikrákat. Testének minden porcikája mágnesként vonzódott Enzo testéhez, aki szintén felé hajolt, kezével szorosan megragadva a derekát. Testük egymáshoz nyomódott, mire Enzót remegés fogta el, minden porcikája megfeszült, állkapcsa szorosan összeszorult.

– Mi a baj? – suttogta Elara.

Enzo megrázta a fejét, és szokatlanul hosszan

mozdulatlanná dermedt.

Elara óvatosan végigsimított ujjával Enzo telt ajkán.

– Elara... – szólalt meg a herceg nyers hangon, ahogy a lány ajka az övéhez közelített. – Ha most megcsókolsz, képtelen leszek tartóztatni magam.

Torra bűnre sarkalló bűbája megcirógatta Elarát, és magabiztossá tette. Egy üdvözült pillanat erejéig minden aggodalma elszállt, és engedélyezte magának, hogy elmerüljön a bűbáj bizonyosságában.

– Akkor mi értelme harcolnod ellene? – dorombolta.

Enzo szeme a lány ajkára meredt, tekintete elsötétült.

– Mert lehet, hogy egy szörnyeteg vagyok, Elara, de térted szentté akarok válni.

Elarának valamiféle zihálás és sóhaj közötti hang hagyta el a száját.

– Nem akarom, hogy más legyél, mint ami vagy – suttogetta, és ajkát gyengéden a férfiéhez érintette.

Enzo felnyögött, és végérvényesen elhalt a benne dúló harc, amint beleolvadt csókjukba.

Keze Elara hajába túrt, közelebb húzva magához, ahogy még mélyebben csókolta. Nyelvével aztán kettéválasztotta ajkait, amit egy nyögés fogadott. Csókja füstízű és meleg volt, örömtűz és méz édességének az egyvelege. Egy nyögés tört fel belőle is, amikor csípőjét a lány az övéhez húzta. Ezt követően végigcsókolgatta a lány nyakát, akiből szaggatott lélegzetvételek szöktek elő, és szívverése egyre hevesebbé vált.

– Még soha nem csókoltak így – sóhajtott Elara. Lukasszel mindig is túl erőltetettnek érzett mindent, túlságosan gépiesnek; Enzóval azonban akárha tűz gyúlt volna testében minden egyes érintés nyomán.

– Ahogy mondtam, csupán a lehetőségeink árnyéka, emlékszel, El? – suttogetta Enzo, és újabb csókjuk közben Elara felidézte magában a hálósobában tett ígéretet, majd hangosan felnyögött, amikor a herceg csípője szorosabban nyomódott a testéhez. Enzo aztán elszakította ajkát az övétől, és szeme olyan sötétre vált, hogy abban csupán egy vékony

aranygyűrű látszott, miközben Elarát tanulmányozta. Tekintete a lány ziháló mellkasra vándorolt, majd visszatért az ajkára. – A Csillagokra, hallani akartam, ahogy értem sóhajtasz – mondta Enzo rekedtes hangon.

Elara szaggatottan lélegzett, magához húzta a férfit, és mohón itta csókját. Tűz perzselt végig a testén, és ahogy Enzo nyelve megállapodott a kulcscsontjánál, ujjával a herceg hajába túrt, gerince az élvezettől ívesen meghajlott. Enzo keze aztán a szoknyájáért nyúlt, felgöngyölte, majd végigsimított a lány combján, aminek hatására Elara hátravetette a fejét – úgy érezte, végzetes lehet számára ez a forráság. Ez a vágy.

– Tudom, mekkora erőfeszítésedbe került felvenni ezt a ruhát, hercegnő, de le kellene vened, méghozzá azonnal.

Elara bólintott, és vágyakozó, elfojtott hang tört fel belőle, miközben Enzo megnedvesítette az ajkait, és segített neki megfordulni, hogy aztán kigombolja ruháját és kioldja fűzőjét.

A ruha lecsusszanásával aztán visszahúzta magához, és amikor ismét az ölébe vonta, némi segítséget nyújtott, hogy megszabadítsa mellét a fűző szorításától.

– Az istenek verjék meg – vette kezébe Elara egyik mellét, majd a másikat is, beléjük markolt, majd durva hüvelykjei végigsimítottak az érzékeny bimbókon, Elara pedig halkán szitkozódott. – Az örületbe kerget, valahányszor majd’ kibuggyannak azokból a falatnyi blúzokból a kiképzéseink során – morogta a herceg.

Alig visszafojtott nyögéssel a szájába vette az egyik mellbimbót.

Elara összerezzen, lábai még jobban megfeszültek Enzo körül, ahogy vágy és sóvárgás öntötte el testét.

– Mit gondolsz, én hogy érzem magam, amikor póló nélkül parádézol, és izzadság csorog azokon a tökéletes, *bájolt* izmokon? – zihálta.

Enzo felnevetett, majd a fogai közé vette a lány érzékeny pontját, és amikor az apró fájdalom helyét nyelvének körkörös kényeztetése vette át, Elara felsikoltott.

– Kicsit durván szereted, hercegnő?

– Az istenekre, igen – lehelte Elara. Azonnal meg akart szabadulni minden ruhától, hogy ott helyben egymáséi lehessenek.

Mintha olvasott volna gondolataiban, Enzo ujjai ügyesen végigtáncoltak a fűzője zsinórjain.

– Látod, mondtam én – búgta halk, édes hangja. – Sokkal jobban értek a fűzők kioldásához, mint a megkötésükhöz.

Egyik kezével aztán nekifogott megoldozni a merevítőket, miközben a másik keze a lány csípőjére vándorolt.

Ajkuk ismét egymásra tapadt, nyelvük egymáshoz simult. Sóvárgás sejlett fel Enzo szemében, ahogy végigsimított a lány alsóneműjén.

– Igen – szökött ki Elarából, és érzékeny pontját nekinyomta a durva ujjaknak. – *Igen*.

– Elara! – nyögte Enzo, miközben másik keze a lány béklyójával foglalatostkodott. – Mondd, hogy ez mind az enyém! – Az ujjá kampóként ragadta meg a lány alsóneműjének szélét, majd meghúzta azt, és a súrlódástól olyasfajta elviselhetetlen gyönyör árasztotta el Elarát, hogy elakadt a lélegzete. – Mondd, hogy az enyém vagy!

Elara szemei lecsukódtak, a szája már válaszra nyílt...

Ám ekkor a kocsi rázkódása és egy részeg üvöltözése mindkettejüket kirángatta révületükből. Torra bűbája egy pillanatra eloszlott Elaráról, és tekintete rémülten szegeződött az ajtóra. Végigtekintett kettejükön, Enzo duzzadt ajka és ziháló mellkasa után megpillantotta önnön fedetlen kebleit, és ellökte magát a hercegtől.

– Sa... sajnálom – dadogta, visszarángatva magára a fűzőjét. Megigazította, majd belebújt a ruhájába, és idegesen kapkodott a gombok után.

– El... – mondta Enzo, miközben feltápászkodott a padlóról, majd segíteni próbált neki, ám Elara hirtelen elhúzódott, és a zárral való rövid bajlódást követően kinyitotta a kocsi ajtaját.

Hűvös szellő fogadta, és tett néhány lépést, mialatt sikerült megigazítania ruháját és visszahúznia a maszkját, bár a

fűzőjét igencsak lazának érezte.

Amikor megfordult, Enzo is ismét maszkot viselt, arckifejezése kiismerhetetlenné vált. Szeme ismét fényes volt, ahogy az őket magával ragadó, mámorító varázs tovaszállt. Elara igyekezett figyelmen kívül hagyni eszeveszett szívverését és a lába közt még lüktető érzést.

– Meg kell találnom Sofiát – mondta, és kisimította a szoknyáját.

– El, ami odabent történt...

– Torra bűbája volt – vágta rá Elara. – Tudom, semmi szükség magyarázkodásra.

– Pontosan – mondta Enzo egy feszült bólintás kíséretében, ám kijelentésére elpattant valami Elarában; valami, aminek létezéséről addig a pillanatig fogalma sem volt.

Harmincadik fejezet

Elara Enzo kíséretében végighaladt a gyengén megvilágított folyosók egyikén, és közben elhessentette magától gondolatait, melyek a csókjuk és a herceg iránti vágyakozás körül forogtak, és amelyek kis híján felemésztették.

Sofia az egyetlen, aki körül foroghatnak gondolatai.

Szeme megakadt két alakon, akik egy árnyékos falmélyedésben egymásnak préselődtek: egy férfi és egy nő volt, és szenvedélyesen vonaglottak. A szeme tágra nyílt, amikor megpillantotta a férfiből kiálló fehér, tollas szárnyakat, amelyek izgága módon rángatóztak. Elmaszatolt csillámot látott az arcán, és szantálfa illatát érezte, mire Enzo felzárkózott mellé.

– Annyira kiszámítható – mormogta, és elvonszolta Elarát az egyébként elfoglalt Csillag mellett.

– Azt hittem, Lias szárnya csupán mítosz – suttogta Elara, ahogy befordultak a sarkon.

– Nem, ahogy az sem, hogy előszeretettel dug meg mindent, aminek pulzusa van.

Elara elkuncogta magát.

– És én még azt hittem, Torra a bujaság Csillaga.

Enzo bár viszonzta mosolyát, nem igazán tűnt őszintének.

– Nem esett messze az alma a fájától.

Elara élesen jobbra fordult, levágva a trónteremhez vezető utat, így nem kellett még egyszer végigsétálniuk a báltermen.

A nagy folyosókon csak egy-két vendég kószált, a többség még mindig a bálteremben tartózkodott, ennek ellenére az árnyékok rejtekében maradtak, és óvatosan közelítették meg a trónterem ajtaját.

Elájuk tárultak a faragott dragunok tátott pófái, amelyek a fekete és ezüst domborműveknek köszönhetően mintha árnyakat okádtak volna a csillafényes égboltozatra. Elara

tudta, hogy az ajtók hamarosan eltűnnek, és helyükre új ajtók kerülnek majd, melyek Lukás alkonydenevéreit ábrázolják.

Kezét az ajtóra helyezte.

– El! – szólalt meg Enzo.

Elara megfordult, és ekkor vette észre, hogy Enzo arca félúton van a könyörgés és egy olyan érzelem között, amit képtelen volt pontosan azonosítani.

– Biztos vagy ebben? Mi van, ha ezen az ajtón túl ott vár Ariete? Mi van, ha az egész csupán csapda?

– Akkor belesétálok. A csillagfénye nem ölhet meg engem. És ha bármi mással képes is végezni velem, átkozott legyek, ha kiszolgáltatottan hagyom Sofiát – mondta, ám eközben ragadt rá is egy kevés Enzo feldúltságából. – Nem kell velem tartanod. Amúgy sem lett volna szabad részt venned ebben az egészben. Ígérem, nem fogok kevesebbet gondolni rólad, ha elmész.

Szavait üresen csengő nevetés fogadta.

– Akkor hagylak magadra, ha a Holtföldek befagynak.

Elara megpróbált nem töprengeni a kijelentésen, miközben megnyomta a dragun karmai közé szorított zafír ékkövet, és az ajtó erőteljesen kivágódott.

A bálteremhez hasonlóan itt is minden pontosan olyan volt, mint amilyenre emlékezett. Két trón állt a terem végében, a padló pedig fényes fekete obszidiánból készült, amely tükrözte a tróntermet, továbbá jól ismert, lepellel letakart tükör támaszkodott a falnak. Az egyetlen különbséget a trónok oldalán lógó fekete zászlók jelentették, amelyekre ezüst alkonydenevéreket varrtak.

A terem végében pedig két alak állt.

Egyikük meg volt kötözve, térdepelt, kezeit gúzsba kötötték.

Elara azonnal felgöngyölte szoknyáját, és előkapta törét. Futásnak eredt, ajkán viczor villant.

A másik alak ugyanis az egyik trónon ült, fején fekete koronával.

Elara tűz ropogását hallotta a háta mögött, és a

megkönnyebbülés hulláma suhant végig rajta, hogy maga mögött tudhatja Enzót.

Ahogy közeledett, szemügyre vette Sofia tágra nyílt, szürke tekintetét, ronggyal betömött száját és szakadt bái ruháját.

Aztán Lukas fényes fekete szempárjába tekintett, mely sokkal sötétebb volt, mint amire emlékezett, és tágra nyílt az örömtől, mire a falakról körülötte szörnyűséges alakokká duzzadtak az árnyak.

– Lara! Elbűvölőbb vagy, mint valaha.

Gyermekkori szerelme felismerhetetlen volt számára. Beesett szemének feketesége szinte már megszállottan csillogott, alatta lila foltok húzódtak. Valamiféle gonoszság lüktetett körülötte – olyasfajta, amitől Elara úgy érezte, zsugorodni kényszerült önnön varázsa.

– Sof... – mondta, és odasietett a lányhoz, készen arra, hogy eloldozza, azonban Lukas felmordult, és egy árny tekeredett Elara csuklója köré. Elara hiába rángatta, az árny szorítása nem eresztette.

Háta mögül ekkor felhangzott Enzo ciccegése:

– Én a helyedben eloldanám azt a varázst.

Lukas tekintete Enzóra siklott, orrlyukai kitágultak.

– Te meg ki vagy?

Enzo előreballagott, rá se pillantva Elarára.

– Úgy hiszem, még nem volt szerencsénk találkozni – nyújtott kezét Lukasnak.

– Lukas király. Kezet csókolhatsz – nyújtotta ki a kezét Lukas, kissé lefelé fordítva.

Enzo elmosolyodott, előrehajolt, és megragadta Lukas csuklóját. Egy gyors mozdulattal a földre taszította a trónbitorlót, előkapta öltönykabátja alatt rejtgetett törét, és Lukas torkának szegezte.

– Szóval ez a te jegyesed, aki sosem tudott kielégíteni? – tette fel kérdését színpadiasan Elarának.

A lány bizonytalanul visszamosolygott, aztán ismét Sofiára összpontosított, és újból megrántotta árnybéklyós csuklóját.

– Ereszd el! – parancsolta Enzo, Lukas torkának nyomva a

penge élet.

Lukas gyűlölettel teli tekintetét Enzón tartotta, de felemelte a kezét, mire az árnyinda eleresztette szorítását, és azonnal eltávolodott Elarától.

Elara egy szempillantás alatt Sofia mellett termett, és átölelte őt.

– Semmi baj, Sof. Még ma este kiviszünk innen...

Enzo ekkor lazított pengéje szorításán, mire Lukas árnyindája hirtelen a magasba csapott, és Enzo torka köré fonódott. Elarának számítania kellett volna erre. Figyelmeztetnie kellett volna a herceget.

Enzo azonban csak szórakozottan felhorkant, és a teljes tróntermet bevilágító fényvillanással apró foszlányokra robbantotta az árnyakat.

Lukas elsápadt, arcára mélységes viszolygás ült ki.

– Ó, Lara. Tényleg egy heliosi söpredéket kellett válassz, hogy melegen tartsa az ágyadat? – Undor csöpögött a hangjából, és Elara gyomrába újonnan elsajátított ereje ellenére is fájdalom nyilallt. – Azt hittem, ennél jobb ízlésed van – köpött a lány lábához onnan, ahol elterült. – Fényszajha...

Elarának pislogni sem volt ideje, Enzo máris Lukasre vetette magát, aki hiába rántotta elő varázsát, esélye sem volt Enzo tüzeinek sistergő pajzsával szemben.

Enzo ökle lesújtott Lukas orrára, akinek ettől azonnal eleredt a vére. Az Oroszlán azonban elszabadult fenevaddá vált, miközben újabb és újabb ütlegeket osztott, melyek közül egyik sem vétette el célpontját.

Csupán azért tartott szünetet, hogy kezét Elara volt jegyesének a szájába dugja. Lukas ráharapott Enzo ujjaira, ám ő ettől még csak meg sem rezzent, csak megragadta a Lukas nyelvét, és maga felé húzta.

– Ha még egyszer akár csak ki mered ejteni Elara nevét, esküszöm mind a tizenkét kibaszott Csillagra, hogy kitépem a nyelvedet a torkodból, és ott helyben megetetem veled.

Lukas elsírta magát, és fojtott hangok hagyták el száját, míg végül Enzo elengedte.

– Nem vagy te király – sziszegte, és még egyszer felemelte a törét, hogy egy utolsó csapást mérjen rá.

– Elég! – könyörgött Elara. Gyűlölte a saját ostoba, lágy szívét, és a pánikot, amit abban a pillanatban érzett. Annak ellenére, hogy Lukas elárulta őt, annak ellenére, hogy mit tett Sofiával és a királyságával, mindezek ellenére még mindig látta egy pillanatra benne a fiút, akivel együtt nőtt fel, és képtelen volt végignézni a halálát.

Enzo azonnal megállt. Elara egyik kezét a herceg karjához érintette, a másik pedig még mindig Sofia köré fonódott, aki mindezt csendben figyelte.

– Nem ér annyit.

Enzo válla megfeszült, majd egy pillanattal később hagyta, hogy elernyedjen, miközben elengedte Lukast.

– Valóban nem érsz annyit. Azonban ne feledd, megjelöltelek, árnyszövő. – Azzal a lába elé, Lukasre köpött, aki vérző orrát szorongatta. – És hagysz minket biztonságban távozni – mondta, majd a háta mögé pillantott. – Gyere, El. Menjünk innen.

Elara felemelte Sofiát, akinek teste törékeny volt, és gyenge, ám amikor közrefogták, hogy segítsenek neki, Lukasból nevetés tört fel.

Hideg, szörnyűséges nevetés volt, amitől Elara megdermedt.

– Mi olyan vicces? – kérdezte.

De ő csak nevetett tovább, és bámult valamit mögöttük.

– Működött – mondta, és szája véres vigyorra húzódott.

Elara lassan megfordult, miközben Sofiára remegés tört rá, és egy sikoly szakadt ki a torkából.

Ariete, a Csillagok Királya, a harag és a háború istene lépett be ekkor a terembe, vörös csillagfénnel a háta mögött.

Kegyetlen vigyor terült el az arcán, miközben karmazsinvörös szemét Elarára függesztette.

– Szervusz, galambom.

Harmincegyedik fejezet

Az istenség ugyanolyan gyönyörű és vérfagyasztó volt, mint amikor Elara először megpillantotta. Arca egy fiatal férfié volt, noha születése már megannyi évszázad távolába vészett. Vörös tincsek csíkozta, fekete haját kifésülte arcából, mely így kiemelte macskaszerű, burgundi vörös szemét. Sápadt bőre hemzsegett a különféle tetoválásoktól: játék kártyák, egy cirkuszi sátor és egy kos is helyett kapott halál és háború groteszk képei mellett, amelyek körbefutottak a gyilkolásra termett harcoshoz illő csupasz felsőtest azon részén, amelyet elegánsan szabott zakója látni engedett. Elara szeme résnyire húzódott a Csillag bal szeme alatt olvasható szavak láttán, amelyeket születésnapja óta próbált elfeledni: *Isteni Erőszak*.

Enzo tört rántva Elara elé ugrott, majd pengéjén lángfodrok jelentek meg, miközben Ariete-re rontott.

Az istenség könnyűszerrel elkerülte a támadást, és csillagfényével egy hanyag csapást mért rá.

A herceg egy szempillantás alatt a földre zuhant, teste mozdulatlanul terült el.

– Ne! – sikította Elara, miközben odafutott hozzá. Enzo még lélegzett, és amikor Ariete lenézett rá, látta, hogy elejtett fegyverét továbbra is lángok fodrozzák.

– Érdekes... – motyogta Ariete.

Elara megfordult, majd törét egy üvöltés kíséretében Ariete irányába hajította – és bár tűpontosan célzott, Ariete mégiscsak a Csillagok egyike volt. Röptében elkapta a tört, tenyere egyenesen az élet markolta. Vigyora aztán még szélesebbé vált, olyannyira, hogy kivillantak hegyes szemfogai, miközben engedett szorításán, amitől csillogó vércseppek folytak alá a kezén. A tört aztán szájához emelte, és végigvonta a nyelvén.

– Hogy én mennyire imádom a harapós nőket... –

sóhajtotta dallamos hangján, miközben egy újabb lépést tett előre. Bűbájától a termet kardok csattogása és mindent elsöprő vérszomj töltötte meg.

Elara vadul pillantott a még mindig eszméletlen Enzóra, és vakon a varázsaért nyúlt. Kinyújtotta kezét – nem számított, árny vagy illúzió, csak valami feleljen a hívására.

– Ugyan, kérlek! – fuvolázta Ariete, és két lépéssel előtte termett. Elara felsikkantott, ahogy a Csillag megragadta a haját, hátrahajtotta a fejét, és csupasz nyakára meredt. Rémséges sikoly tört fel aztán a torkából, amikor az agyarak a nyakába martak, és fájdalom hasított a testébe. Égető, az istenekre, pokolian égető. – Démon mérge... – duruzsolta Ariete, és közben Elara érezte varázsának apadását, és elgyengülve a Csillag karjába roskadt. – Az egyetlen gyógyír rá egy Csillag vére – kuncogott Ariete, miközben Elara elalélt, Sofia pedig mindhiába sikoltozott és könyörgött.

Ariete már-már gyengéden simított végig hüvelykujjával Elara orcáján.

– Mivel képtelen vagyok végezni veled, akár meg is tarthatlak – suttogta a fülébe, aztán tekintete Enzo mozdulatlanul fekvő testére siklott.

Elara próbált küzdeni, próbált ellenállni, de a mérge magával rántotta tudatát, egyre mélyebbre és mélyebbre.

– Ne... – nyögte utoljára, kezét Enzo felé nyújtva, mielőtt mindent elnyelt a sötétség.

Harminckettedik fejezet

Fájdalom. Mérhetetlen, leírhatatlan fájdalom. Elara ébrenlétéért küzdött, teste vonaglott, de hasztalan próbálta kiszorítani Ariete mérgének varázsát az ereiből.

Szeme résnyire nyílt, és látta, hogy a régi hálósobájában van. A nehéz, indigószín függönyöket behúzták, a polcokon jól ismert könyvek sorakoztak, a mennyezetet a kedvenc dragunjait ábrázoló festmény díszítette. Elfojtotta zokogását, és megpróbált felülni. Megpróbált mozdulni.

A méreg miatt azonban a teste tehetetlen volt. Egy alak siklott felé; testét fehér csillagfény aurája vette körül, ami minden megtett lépéssel láthatóvá vált körülötte.

– Az eljövendőlt Csillaggyilkos... – szólalt meg a ziháló, magas hang. Elara megpróbálta teleszívni tüdejét levegővel, de a félelem ezt szinte lehetetlenné tette, ugyanis egy fénylő istennővel találta szemben magát.

Gem. A gyűlölet és az ármány Csillaga.

Elara felcseperedése során ijesztő történeteket hallott róla és ikertestvéréről, Eliról. Bár két fél voltak, együtt hatalmasabbnak bizonyultak szinte bármelyik Csillagnál. Képesek voltak az elme megghasítására, képesek voltak a legjózanabb embert is megőrjíteni. Bábmesterként parancsolhattak a halandóknak.

Elara megpróbált menekülni Gem közeledése elől, de a Csillag csak finoman mosolygott, miközben a lány mindhiába zihált, képtelen volt felemelkedni az ágyról. Ariete-hez hasonlóan Gem is káprázatos volt arcának halvány ragyogásával és porcelánszerű tökéletességével. Hófehér haját hátravetette válláról, és végigpásztázott Elarán szemével, mely olyan világoskék volt, hogy éppen csak elütött a szeme fehérjétől.

– Hol van Sofia? – kérdezte Elara rekedt hangon, és torka lüktetett a fájdalomtól. A Csillagokra, ez a fájdalom majdnem

akkora volt, mint amikor lekényszerítették rajta a Fényt. A mérég okozta volna? Vagy talán a sikolyai?

– Máshol – érkezett a légies válasz. – Nem olyan kegyetlen a királyom, mint ahogy azt te hiszed. Ha engedelmeskedsz, biztosan megengedi, hogy itt maradjon veled.

Letérdelt Elara ágya mellé, és kisöpört egy kósza hajszálat az arcából. Elara összerezsent, bár a feje alig mozdult.

– Nem kell hogy bármiben is hiányt szenvedj, amíg azt teszed, amit mondok.

Elara érezte, hogy az érintés nyomán a fehér csillagfény foszlányai ködként kúsznak az elméjébe. Istenliliom szaga csapta meg orrát, mely elég erős volt ahhoz, hogy felforduljon tőle a gyomra, miközben Gem a tudatát kutatta.

Elara szorosan behunyta a szemét, és fogcsikorgatva parancsolta meg az árnyaknak, hogy ragadják meg dobozát, benne titkaival és gondolataival, és rejtsek el minél mélyebbre.

Ki vagy te?

A hang egyszerre hangzott Elarában és rajta kívül, miközben Gem üres tekintete továbbra is az ágyhoz szegezte.

– Elara Bellereve vagyok, Asteria törvényes királynője – felelte Elara vicsorogva.

Halk kuncogás visszhangzott az elméjében.

Elara Bellereve. Nem a nevedet kérdeztem.

– Bár érteném, mi a francról beszélsz! – préselte ki Elara összeszorított foga közt, miközben fájdalom hasított testébe.

Mégis hogyan élhette túl egy jelentéktelen kis hercegnő egy Csillag halálos csapását?

– A jóslat miatt – csattant fel Elara.

Gem varázsa szünetet tartott, lüktetett, várakozott, míg az istennő feltette a kérdést: *Mit rejtegetsz, Elara Bellereve?*

Ám mielőtt Elara ismét levegőt vehetett volna, csillagfény indái rontottak rá. Lándzsák alakját öltve hasított elméjébe a kemény, hideg, ijesztő fény. Erőszakosan vájkált tudatában, elüldözve és kergetve a menekülő árnyakat, miközben azok egymásba örvénylettek és elrejtőztek. Pengék suhintottak, egyre csak vágták és szeletelték tudatát, de ő nem kiáltott fel,

nem akarta megadni Gemnek ezt az élvezetet. Lelki szemei előtt látta, amint Gem szemben áll vele. Hangja lágyan azt parancsolta: *Mutasd meg nekem, mit rejtegetsz!*

Elara küzdött, ki akarta tépni magát az ágyból, de fájó izmai tiltakoztak, aztán ismét egy fénycsapás perzselte végig az agyát.

Gem hangja nyugodt volt, akár egy csendes tó, amikor újra megszólalt: *Ki az az Alec?*

– Baszd meg! – zihált Elara, és minden Enzóval kapcsolatos gondolatot, minden emlékképet elrejtett. Gyakorlatozásaik, repülésük és táncuk emlékét egytől egyig elzárta magában.

De mégis hol lehet? Mi történt vele?

Végre valami, mormogta Gem a kérdések kapcsán, amelyeket Elara az imént tett fel magának.

Gem halkán felnevetett, ahogy egy képet táplált Elara elméjébe. Homályos volt, de Enzót ábrázolta, amint a mennyezetről lóg alá: vér ömlött a bőrére tátongó vágásokból, a maszkja pedig még mindig rajta volt.

Elara a homlokát ráncolta. Miért van még mindig rajta a maszkja? Hirtelen azonban felkiáltott, amikor a fájdalom újabb kegyetlen hulláma hasított elméjébe, elhomályosítva a képet. Amikor ismét kitisztult, Ariete is ott állt Enzo mellett, akinek vörös csillagfény hasított a testébe, valahányszor megtagadta a válaszadoást a Csillag kíméletlen vallatása során.

Visszafojtotta zokogását, és összeszorította a fogát, ahogy varázsa próbálta átküzdeni magát a mérgen. Egy árnyfoszlány kavargott elő belőle, és Gem nyaka köré fonódott, de nem sok haszna volt próbálkozásának.

Az istennő csalódottan felmordult, mire Elarába ismét megannyi tűzforró fénytű mélyedt, és ő a fájdalomtól kis híján eszméletét veszítette. Egyedül az agyába hasító karmok tartották ettől vissza, nem hagyták, hogy öntudatlanságba mélyedhessen. Torkából embertelen hang tört fel, és remegve összeszorította állkapcsát.

Átfésülöm az elmédet, hogy felkutassak és elpusztítsak

mindent, amit szeretsz, suttogta Gem.

Elara mozdulatlanul feküdt, szaggatottan véve a levegőt.

Nem tudta, hogy ami ezután történt, órákig vagy napokig tartott-e. Abban azonban biztos volt, hogy ez volt a legkínzóbb fájdalom, amit valaha is át kellett élnie. Gem karma újra és újra a tudatába hasított az utóbbi hónapok történései után kutatva. Elara akarateréje lassan az enyészeté lett, és szája hangtalan sikolyra nyílt, mert Gem elfojtotta a jajveszékeléseit. Csak ült ott, megbénulva a fájdalomtól.

Végül aztán hallotta, amint a széket visszahúzzák.

– Idő kérdése, és az elméd az enyém lesz – mordult fel Gem. Elara olyan szorosan érezte elméjén a Csillag szorítását, hogy attól a teste görcsbe rándult. Végül aztán Gem magára hagyta, egyedül a sötétben.

*

Elara a következő alkalommal arra ébredt, hogy folyékony melegség kúszik le torkán. Nagy nehezen kinyitotta szemét, és észrevette, hogy Ariete ült mellette az ágyon; csuklóját a szájához tartotta, amiből Elara mohón ivott. Fájdalmán áldott zsibbadtság hulláma söpört végig.

Amikor végre felfogta, ki is ül mellette, elrántotta a fejét, és szájából vér ömlött, ahogy öklendezni kezdett. *Az ő vére.*

– Csitt... – szólalt meg Ariete, miközben Elara egyre csak öklendezett. – Ehhez a beszélgetéshez szükségem van arra, hogy az eszednél légy.

– Miért csinálod ezt? – suttogta Elara, visszafojtva zokogását. Megtörölte a száját, ezzel skarlátvörösre festve kezét. – Ha a sorsunk összekötöttet, nincs semmi, amit tehetnék. Ha szerelembe kell essek veled, és elhoznom a halálodat, miért nem vagy képes elfogadni?

Ariete hátravetette a fejét, torkából nevetés szakadt ki, szemében megszállott ragyogás csillant.

– Hadd kérdezzem meg, Elara. Te képes vagy ezt elfogadni?

Elara Enzóra gondolt. Arra, amit az erdőben mondott.

Igaz szerelmet érdemelsz, El.

– Nem – válaszolta.

– Bár a sorsunk összekötöttet, én a háború istene vagyok. Ha valóban te vagy halálom elhozója, küzdelem árán kell végezned velem.

A szoba hirtelen a feje tetejére állt, ahogy a Csillag nyers, szűretlen varázsa Elara testébe ivódott. A szemhéja megrebbent, miközben eufória lüktetett benne. Ariete vére az ambróziánál is pazarabb volt, szintisza öröm és isteni dicsőség.

– Ki az az Alec?

Elara öröme hamar szertefoszlott.

– Hol van? – kérdezte.

– Én is pont ezt szeretném tudni – duruzsolta Ariete. Egy pillanatra minden elcsendesedett Elarában. A Gem által keltett látomás tehát hamis volt, Ariete nem ejtette fogságba Enzót.

– Mondj el mindent, Elara, és cserébe véget vethetek a fájdalmadnak.

Azonban Elara immár belekapaszkodott az éjszakában ragyogó fénypáasmába, amely felvillant előtte. Enzo biztonságban van. Így hát csak mosolygott Ariete-re.

A Csillag arca eltorzult a dühtől, közönyös, áthatolhatatlan maszkja meghasadt.

– Ám legyen – szólt, s ezzel szemfogát ismét Elara nyakába mélyesztette.

Ezúttal azonban hiába jött a fájdalom, Elarát üdvözítő sötétség fogadta, készen arra, hogy elnyelje.

Harmincharmadik fejezet

– Elara? – suttogta valaki sürgetően. – Elara? – kérdezte ismét, valamivel hangosabban.

Álomvilágok kavargtak a szédelgő Elara előtt, részben az Ariete vére okozta mámortól, részben az istenség mérgeitől. A kettő harcot vívott egymással, hogy melyikük gyakorolhat hatalmat a varázsa felett. Ő azonban folytatta álmjárását.

– Elara! – hívogatta a hang.

Felismerte az elé táruló álomfelhőt, hisz oly sokszor merült el benne felcseperedése során. Szipogva belevetette hát magát.

Sofia az Astra-tó partján ült, a csendes víz sötét indigószínű volt. Köd gomolygott körülötte, miközben figyelte Elara közeledő alakját, és megpróbált lábra állni, de a fájdalom álmába is követte, és térdre kényszerítette.

– Sof... – szólította meg Elara rekedt hangon.

Megpróbálta felsegíteni Sofiát, érintésére azonban alakja füstté vált.

– Mit tettek veled, Lara?

– Gem a fejemben turkál, folyton ugyanazt a kibaszott kérdést szegezi nekem. Honnan kellene tudnom, miért nem tudott végezni velem Ariete? Vagy hogy a Sors miért ezt szánta nekem?

Sofia a vízre meredt.

– A szálak rejtélyes módon kötődnek össze – válaszolta. – Elvégre ezt mondta úrnőnk, Piscea is.

– És veled mi van, Sof? – kérdezte Elara óvatosan, attól félve, hogy összetöri a barátnőjét, aki jelenleg aligha állhatott volna messzebb attól a temperamentumos lánytól, akivel együtt nőtt fel. – Bántanak téged?

– Nem többet, mint általában. Nem számít a kínzásuk; még ha tudnám is, miért élted túl őt, soha nem mondanám el.

Elarát büntudat árasztotta el.

– Annyira sajnálom... – suttogta.

Sofia vállat vont.

– Hol tartanak fogva?

– A régi szobámban – válaszolta Elara. – Hát téged?

Sofia keserű kacajt hallatott.

– A várbörtönben.

– Kihozlak onnan, ígérem – fogadkozott Elara. – Nem tudom, hogyan, de nem itt fogunk meghalni.

– Te nem – mondta Sofia.

– Ahogy te sem – felelte Elara, és megpróbálta megszimogatni Sofia orcáját.

Sofia arcára szomorú mosoly kúszott.

– Remélem, úgy lesz, Lara. Ellen kell állnod Gemnek. Csak ki kell várnod, idővel megunja. Velem is ez történt.

– Meddig fog tartani?

– Nem tudom. De ígérem, nem tart az örökkévalóságig. Ariete hamarosan úgyis azt akarja majd, hogy tűnj el innen, és valami új játékszer után néz.

– Kész szerencse.

Sofia felhorkant.

Csillagfény villanásának fénye borította be az álmvilágot, amitől Elara összerezzent.

– Ők azok – motyogta Sofia. – Térj vissza a testedbe.

– Szeretlek, Sof. Eljövök érted, ígérem – nyúlt Elara a barátnője keze után, egy pillanatra megfeledkezve arról, ez csupán egy álom, de Sofia felállt, végképp elérhetetlenné válva számára.

– Remélem – meredt Sofia az égre. – Kérlek, ne szeress belé, Lara.

Elara hátratántorodott.

– Soha nem szeretnék Ariete-be – jelentette ki undorodva.

Sofia csupán lehunyta szemét, miközben Elara visszazuhant az ébrenlét birodalmába.

*

A következő napon, és még számtalan másikon, amelyet Elara már számon sem tudott tartani, Gem meglátogatta őt,

hogyan megtörje az elméjét.

Vígan hatolt be elméjébe, torzította el emlékeit és vett magához apró információfoszlányokat. Különös élvezettel összpontosított Elara szüleire: vidám gyermekkori emlékekből rémálmokat fabrikált, haldokló sikolyaik visszhangját pedig vádakká ferdítette. *Mindez a te hibád.* Enzót és heliosi menedékének titkait azonban Elara továbbra is olyan mélyre zárta, hogy Gem sose találhasson rá. A súlytalan és befogadó sötétség minden este hívogatta és vigasztalta, mintha magának az éjszakai égboltnak a karjaiba omolhatna, és csupán olyankor, teljes magányában engedte meg magának, hogy Enzóra gondoljon. Ez volt lázadásának egyetlen módja – megtartani egy emléket, egy gondolatot, mely valóban a sajátja. Maga elé képzelte a Fényben megcsillanó aranykarikát. A bal szem alatt meghúzódó szeplőt. A homlokráncolást, valahányszor a herceget ingerültnek látta. Újra és újra tudatosította magában a képeket, és velük a tényt, hogy Gem még nem vette át a hatalmat elméje felett. Ez volt az egyetlen, ami megtartotta őt a valóság talaján.

Láz sújtotta Ariete mérgétől, mivel az istenség az óta a bizonyos éjszaka óta nem süllyedt le arra a szintre, hogy vérével enyhítse fájdalmát. Hálószobájának ajtaja kitárult, és az apja jelent meg előtte.

– Nem, nem, nem, nem... – nyöszörgött Elara, ám hiába próbált mozdulni, a méregtől magatehetetlen volt. – Ez nem valós, ez nem valós, ez nem valós...

– Drágám, én vagyok az – szólalt meg az alak apja meleg hangján, amitől könnyek szöktek Elara szemébe. – Csak azt akartam, hogy tudd – mondta, miközben a melegséget szemében rosszindulat váltotta fel –, a te hibád, hogy meghaltunk.

Elara reszketett a zokogástól.

– Ez nem valós. Te *Gem* vagy, és nem az apám.

Egy szempillantás alatt megváltozott az alak, és egyszeriben az anyja guggolt előtte, szürke szemében szomorúság csillogott.

– Igaza van, drágám – szólalt meg búslakodó hangon –, te tetted ezt velünk. Ha nem hozlak világra, nem jelent volna meg a Csillag sem.

Elara megrázta a fejét, ahogy anyja hideg keze az arcához ért. Újra és újra, mantraként mondogatta magának, hogy mindez csupán hazugság, a Csillag ármánykodása. Azonban amikor a szülei sikolyai semmitérőnek nevezték, és azt visszhangzották, hogy jobb lenne számára holtan, az idegösszeroppanás kerülgette.

– Ki az az Alec? – hangzott a kérdés, mely hajthatatlanul ismétlődött minden egyes nap.

– Senki – felelte rá.

Válaszát jeges nevetés követte, aztán elájult, mint mindig, de közben belekapaszkodott az aranyló szempár emlékébe.

*

Ébredéskor hátát izzadság borította, nyaka pedig fájdalmasan zsibbadt volt ott, ahol Ariete belemélyesztette a fogát. Feje erőtlenül előrebukott, ő maga pedig megváltásért könyörgött. *Aranykarika. Szeplő. Homlokráncolás. Aranykarika. Szeplő. Homlokráncolás.* Ezeket ismételte magában minduntalan, míg végül felderengett elméjében Enzo arca. Még mindig a szobájában volt. Még mindig életben van.

– Elara! – szólította egy sürgető hang, mire vadul nézett körbe. Kis híján elájult hasogató fejfájásától, és alig bírta kinyitni a szemét. – Elara... – szólalt meg ismét a hang.

Egy sápadt, sötét hajú alak állt előtte. Eli, Gem ikertestvére. A Csalfa Szavú. Elara elkáromkodta magát, menekülve lefordult az ágyról, és keményen a padlóra esett, miközben olyan mélyre temette magában Enzoval kapcsolatos gondolatait, amennyire csak tudta. Kúszni próbált, teste azonban nem engedelmeskedett.

– Nyugalom, *nyugalom* – lépett óvatosan közelebb hozzá a Csillag. – Nem foglak bántani.

Elara mellkasa zihált, ahogy Elira pillantott, felkészítve magát hasonló kegyetlenségekre, mint amiket a testvére

művelt vele. Az istenséget azonban átható tekintete kiismerhetetlenné tette. Szénfekete ingujját feltűrve felfedte a tetoválását, egy alkarja köré fonódó, fekete kígyót. Hátrafésült hajából egyetlen kósza szál sem állt ki.

– Azért jöttél, hogy befejezd, amit a testvéred elkezdett? – köpte felé, miközben még mindig próbált távolabb kerülni tőle.

– Azért jöttem, hogy ezt adjam neked – mondta Eli, azzal elővett egy kis kést.

– Meg akarsz szabadítani a szenvedésemtől? Miért neveznek téged a tudás istenének, ha még arról sincs foglalmad, hogy egy Csillag nem végezhet velem?

Kuncogás szökött ki Eliből, ahogy végighúzta a kést a tenyerén.

– Figyelmeztetett, hogy jól felvágták a nyelved.

Elara szája kiszáradt, teste örömről zengett az Eli tenyeréből csöpögő isteni elixír látványától.

– Várj! – fogta fel az imént hallott szavakat. – Ki mondta ezt?

Eli előreugrott, óvatosan felemelte Elarát, és visszatette az ágyba, aztán helyet foglalt az ágy szélén. Finoman végigsimított a lány nyakán húzódó seben, és az érintésétől Elara nagyot sóhajtott. Esőillatot érzett, ahogy megérezte a Csillag kiismerhetetlen, fortélyt és csalfaságot árasztó erejét.

– Ariete és a nővérem átkozott szadisták – mondta halkan, és ökölbe szorította a tenyerét Elara szája fölött. – Most pedig igyál.

Elara állta a tekintetét, miközben tétován kinyitotta a száját, és hagyta, hogy a vér lecsússzon a torkán.

Összerezzen, ahogy varázsa Eli felé szökkent. Mintha valamiféle dal csendült volna, amit árnyai lelkesen követtek, egyenesen az istenség tenyerén húzódó sebhez.

Az érintkezéstől egy kép villant fel Elara elméjében: Eli, amint egy hosszú, fehér hajú nő társaságában, a csillagokban bővelkedő ég alatt ül.

– Ez meg mi volt? – rántotta el a Csillag a kezét.

– Én... Nem tudom – felelte Elara. – Mondd meg te.

Az isten azonban csak bámult rá, és a szemében valami félelemszerűség látszott.

– Mi az? – kérdezte Elara.

– Semmi. – Bármilyen érzélem is villant Eli tekintetében, ekkorra tovatűnt. – Csak... Egyelőre csupán ennyit bír a tested. De legalább néhány órára megfékezi Ariete mérgét.

– Miért segítesz nekem?

– Kiegyenlítem a tartozásomat. Egy bizonyos herceg üzletet kötött a kegyemért.

Elara megdermedt. *Ne, ne, ne, ne.* Minden királyi sarjnak már gyermekkorában a lelkére kötik, hogy nem köthet alkut a Csillagokkal. Felvillant benne a véres Stella-kártya emléke, mely miatt rázúdult Ariete haragja. Bármelyik Csillag megidézhető, ha véráldozatot mutat be valaki a kártyáján. Azonban, ha hajlandóak is teljesíteni a kívánságot, ritkán éri meg az ár, amit a Csillagok követelnek a kegyükért.

– Mégis mit tett? – suttogta Elara.

Eli ábrázatán szórakozottság derengett.

– Azt jobb lesz, ha ő maga osztja meg veled.

– De jól van? – kérdezte Elara.

Eli halkan felnevetett.

– Hogy jól van-e? Majd' kicsattan.

Elara az ajkába harapott. Megkönnyebbülés hulláma söpört végig rajta, hogy Enzo épségben megmenekült. Azonban Eli adósává vált... Vajon mit kellett feladnia érte?

Mielőtt újabb kérdést tett volna fel, megérezte halántékán Eli ujjainak érintését.

Összerezcent, megpróbált elhúzódni, de a Csillag erősen tartotta.

– Most mégis mit csinálsz? – esedezett Elara.

– Megígértem, hogy nem bántalak – felelte a Csillag türelmetlenül. – Úgyhogy maradj nyugton.

Amint az alku megkötött, azt még egy Csillag sem törhette meg. Emiatt, kizárólag emiatt volt képes Elara megbízni az előtte lévő, minden hájjal megkent istenségben.

Eli lehunyta a szemét, és Elara érezte, amint víz hűvöse borult elméjére, ami balzsamként hatott feldúlt gondolataira.

Majdhogynem felsóhajtott az érzéstől, mely addig áramlott és masszírozta, míg eléggé el nem lazult.

– Pajzsot helyezek az elméd köré – hallotta Eli hangját egészen távolról.

És valóban, érezte, ahogy hűvös fémfalak emelkedtek, melyek Elara szemének színében csillogtak.

– A nővéred minden bizonnyal rájön, mit tettél, nem igaz?

Kérdését arrogáns szisszenés fogadta.

– Ha elég jó munkát végzek, akkor nem. Nem véletlenül neveznek a fortély Csillagának – folytatta az istenség Elara elméjének foldozását, kiigazítva és cifrázva azt. Munkája végeztével hosszan felsóhajtott, Elara pedig érezte, hogy az elméje ismét éles és tiszta.

– Gem csupán az elmédet fogja látni, illetve néhány hamis emléket annak előterében. Ez elég lesz ahhoz, hogy feladja, és ne akarjon mögéjük nézni, a falamon túlra.

Azzal felegyenesedett, megigazítva hajszálcsíkos mellényét.

– Jobb lesz továbbállnom. Teljesítettem az alku rám eső részét, biztonságban tartottalak, amennyire tőlem telt.

Elara bólintott, és figyelte, ahogy a Csillag a kijáráthoz tart.

– Eli?

A Csillag tekintete megállapodott Elarán, szótlánul várt.

– Mit tett? Mivel vásárolta meg a kegyedet?

– El kellett mondania nekem egy igazságot – biccentette oldalra a fejét Eli. – Egy igazságot, melyet nem merészelne hangosan kimondani. Olyat, amelyet ellene fordíthatnék, ha úgy döntenék.

Elara mellkasában rettegés virága bontott szirmot. Egy ennyire bizalmas dolgot kellett feladnia a hercegnek, ráadásul nem is akárkinek a kezébe adta, hanem a Csillagok egyikének.

– Köszönöm – suttogetta.

Eli nem szólt többet, csak biccentett, és elindult az ajtó felé.

De aztán megállt a küszöbön, és visszafordult, mintha

eszébe jutott volna valami, amit még el akart mondani:

– Rajta kívül csupán egyetlen személlyel találkoztam életem során, aki ennyire elszánt és bosszúszomjas lett volna, mint Lorenzo, amikor megidézett.

– És ki volt az?

Eli válaszként halvány mosolyra húzta a száját, aztán becsukódott mögötte az ajtó.

Harmincnegyedik fejezet

Bármilyen képet is festett Eli az elméjében, amikor Gem néhány órával később belépett Elara szobájába, a dolog működni látszott. Utolsó kétségbeesett próbálkozása után az istennő magára hagyta Elarát, miközben azt mormogta, hogy „csak a kibaszott időmet pocskolom”.

Elara napok óta először végre elég éber volt ahhoz, hogy megfigyelje környezetét, teste pedig eléggé mentes a fájdalomtól ahhoz, hogy megmozdulhasson.

Lassan felült, és körülnézett a szobájában. Az éjjeliszekrényén egy csillogó zafír kristálygömb pihent, amelyet Verde barlangjainak kristályából faragtak. Az apjától kapta ajándékba, és nagy becsben őrizte azon idők emlékére, mielőtt Asteria falai lezárultak volna. Közvetlenül vele szemben egy bekeretezett festmény lógott a falon, az Éjfarkas és Ezüst történetének ábrázolása. A fehér hajú leány a hóban térdelt a farkassal, mielőtt mindkettejüket utolérte volna végzetük. Régi életének megannyi része háborítatlanul vette körbe őt. Mintha bármelyik pillanatban kinyílhatna az ajtó, és megjelenhetnének a szülei. Mintha mi sem történt volna.

Ismét a mennyezeten lévő dragunfestményre pillantott. Mítoszfalóra, és a pergamenszárnyaira, melyen tinta és különféle lila árnyalatok kavarogetak. A történetek kapuórára. Álomtáncosra, kinek olyan a bőre, akár a gomolygó felhők. A dragunra, aki halandó álmjáró társát hátára véve suhan végig az Álomföldeken. Éjörzőre, ki oly fekete árnyakat köp, hogy azon a Fény sosem remélhet áttörni. Végül pedig a kedvencére, Csillagrettegettre. Bár ő nem szerepelt a *Celestia mythesaiban*, Elara tudomást szerzett róla a palotakönyvtár mythes szekciójának egy elvétett, jellegtelen pergamenje révén. A gerince mentén húzódó tetoválás is Csillagrettegettet ábrázolta, mely

tökéletes képmása volt a felette csillogó, ezüstszín dragunnak, akinek a torkából gyöngyként ragyogó tűz áradt.

Elara lekúszott az ágyról, és összererezte elgémberedett, gyenge tagjai és fájó gyomra miatt. A selyemfüggönyöket elhúzva az ablakhoz lépett. Nem volt bezárva. Hevesen dobogó szívvel tárta ki, felhorkanva Gem és Ariete arroganciájától, amiért ennyit sem voltak hajlandóak vesződni. A hűvös asteriai szellő simogatta az arcát, miközben kinézett a palota szélét csókoló, tintasötét tóra. Meg sem tudta számolni, hányszor úszott a vizében Sofiával és Lukasszel. Átúszhatott volna rajta, egészen a túlparti erdőig. Bármi is fogadta volna, biztosan jobb, mint Ariete. Azonban becsukta az ablakot. Nem hagyhatja magára Sofiát.

Az ajtóhoz lépett, kezét a kilincsre tette.

Megdermedtek az ujjai. Mindez túl egyszerűnek tűnt. Mintha csak álmodott volna. De amint varázsába tekintett, érezte, hogy korántsem álmodik. Így hát óvatosan megpróbálkozott a kilinccsel.

Az ajtó kinyílt.

*

Végiggondolta tervét, ahogy az előtte nyújtózó sötét folyosóra tekintett. Ujjai megfeszültek, és érezte, ahogy varázsának kútja egyre csak telik. Eli vére megakadályozta, hogy Ariete mérge kiapassza forrását. Óvatosan leplet szőtt maga köré, és beolvadt az árnyékok közé, miközben végigsietett a folyosón.

Csupán egyetlen gondolat foglalkoztatta. *Sofia*.

Elara jobban ismerte a palotát, mint bárki más Asteriában. Toronyba zárt éveinek is megvolt a maguk haszna. Ügyesen haladt át gyors egymásutánban átjárókon és lépcsőházakon, egyenesen a várbörtön felé tartva, felidézve magában egy-egy rövidebb utat. Ahogy kipillantott az ég ibolyaszínére, tudatosult benne, hogy későre járhat. Kisurrant a titkos átjárók egyikén, és ekkor hirtelen megtorpant.

Ariete állt előtte, alig néhány méterre tőle. Épp beszélt valakivel, akit árnyak leple borított. Mivel háttal állt neki, Elara visszatartotta lélegzetét, és illúziók újabb rétegébe

burkolózott, míg teljesen levegővé nem vált.

– Nem tudja. – Félelem söpört végig Elarán Gem hangja hallatán. – Átkutattam a lány elméjét. Könnyörgésre és sikoltásra kényszerítettem. Nincs odabent semmi, csupán árnyak és szakadtalan aggodalom a kapitány lánya iránt.

Ariete megtornáztatta a nyakát, csalódottan felsóhajtott, aztán felemelte fejét, és tekintetét a mennyezetre szegezte.

– Te is érzed? Az árnyak mintha egyre sötétednének.

– A képzeleted játszik veled, királyom – rázta meg a fejét Gem. – Már évszázadok óta változatlanok.

Ariete elégedetlenül fújtatott.

– És mit tudsz a maszkos kíséőről?

– Még semmit. Csak azt, hogy heliosi.

Elara állkapcsa megfeszült, de ügyelt arra, hogy egy tapodtat se mozduljon, amikor Gem közelebb lépett Ariete-hez.

– Mi van, ha tényleg neki szánt a sors? – kérdezte Gem.

Kérdését rideg nevetés fogadta.

– Féltékeny lennél?

Elara a homlokát ráncolta, amikor látta, hogy Ariete megsimogatja Gem arcát.

– Tisztában vagyok vele, hogy nem tartozol hozzám – érkezett a keserű válasz.

– Így van. Nem tartozom – felelte Ariete hűvösen, s azzal útnak indult. – Gondoskodj róla, hogy a balett zökkenőmentes legyen.

A két Csillag aztán egy szempillantás alatt eltűnt.

Elara percekig várt, mielőtt kilépett volna az ajtón, és beljebb merészkedett a palotába. A Csillagok szerelmére, mégis kinek képzelet magát Ariete? És mi lehet ez a dolog a balett-tal?

Elara későbbre halasztotta ezeket a kérdéseket, és elhaladt ott, ahol nemrég még a Csillagok beszéltek, majd megérkezett a várbörtön bejáratához. Csupán egyetlen férfi állt őrt, az is bóbiskolt. Felismerte: Riccard volt az. Az őt, aki egyszer édességet csempészett be neki szülei egy felettébb unalmas megbeszélése során. Fájdalom hasított belé az

ismerős arc láttán, aki immár egy olyan sötét szívű uralkodót szolgál, mint Lukas. Feje felett, a börtön fekete kövébe szavakat véstek, amelyek láttán Elarának mindig borsódzott a háta. Ezt az írást látták az asteriai rabok utoljára, mielőtt végleg megfosztották volna őket szabadságuktól. *A Sötétség ítélkezzen lelked felett. Piscea legyen, ki dönt sorsodról. Imádd hát őt. Féld hát őt.*

Miután megbizonyosodott róla, hogy illúziói szorosan körülölelik, az őr felé iramodott, megcélozva annak övét – pontosabban a róla csüngő kulcscsomót.

Teljes szívéből remélte, hogy árnyai kellőképp erősnek bizonyulnak a felemeléséhez. És bár a sötétség alkotta indák éberek voltak, és szolgálatra készek, szellemszerűen anyagtalannak bizonyultak, ahogy korábban is.

Riccard mellé guggolt, óvatosan kinyújtotta a kezét, majd ujját a kulcskarikára akasztotta. Fogát összeszorította, a másik kezével pedig odanyúlt, és lassan, végtelenül lassan lecsatolta a karikát a férfi övéről.

Amikor a kulcsok megcsörrentek, lélegzet-visszafojtva várt, mert Riccard horkolása abbamaradt. Aztán teljes testében megfeszült, amikor az őr mocorogni kezdett. Végül elemelte a kulcscsomót a férfi övéről, amikor az ismét hortyogni kezdett.

Egy hosszú sóhajt hallatva elsuhant mellette, egyenesen a börtön mélyére.

A cellákhoz érve fáklyák homályos fénye világította meg útját. Nem vesztegette az idejét, végigszaladt a vasrácsok között, míg az utolsó cellához nem ért.

Sofia egy ágyként odavetett szénabálán feküdt, összekucorodva, még mindig a báli ruhájában, melyet mostanra pizok borított.

– Sof... – mondta Elara elfúló hangon.

Sofia felült.

– Lara?!

– Itt vagyok – Elara egymás után próbálgatta a kulcsokat, de egyik sem illett a zárba. Szitkozódott, Sofia pedig közben feltápáskodott.

– Mégis hogyan...

– Később – mondta Elara, és a zárba helyezte a következő kulcsot. Megkönnyebbülésére illeszkedett, és ahogy elfordította, kattant a zár.

Az ajtó kinyílt, mire ő Sofia karjaiba rohant, és szorosan átölelte.

– Most pedig eltűnünk innen, Sof!

*

Izzadság gyöngyözött Elara homlokán, miközben illúzióval vont a körbe magukat, és átsurrantak a palotán. A korábbi rövidebb utat követte, a titkos átjárón át, majd fel a folyosóra. Homályossá vált előtte szobájának ajtaja, mire nagyot pislogott. Biztosan kezd elmúlni Eli vérének hatása. De már csak pár méter volt hátra. Megragadta Sofia karját, és magával húzta az ajtón át.

Az ágyon ülő alak szája mosolyra húzódott, amint bebukdácsoltak a szobába.

– Sosem voltál túlzottan jó a szökésben, nem igaz, Lara? – kérdezte Lukas.

Harmincötödik fejezet

– Régen állandóan itt játszottunk – kelt fel Lukas az ágyról, tekintetét a mennyezetre szegezve.

Elara ekkorra már védelmezően Sofia elé húzódott. Azonban fegyvertelen volt. Erőtlen Ariete mérgével a vérében, mely elhatalmasodott rajta.

– Emlékszel arra a játékra? Tudod, éjőrző. Mindhárman úgy tettünk az árnyaink segítségével, mintha hírhedt mythasok lennénk – mutatott Lukas a mennyezet dragunokat ábrázoló festményére, ujjából sötétséget árasztva. – Bár nem mintha te egyre is képes lettél volna a kis „baleseted” után azzal a fényhordozóval, Lara.

Elara keze ökölbe szorult.

– Fogd be a pofádat, Lukas! – rivallt rá Sofia.

Lukas erre lassan megfordult, szintiszta, nyers gyűlöletet árasztva tekintetéből, melyet Sofiára szegezett.

– Tudod, sosem értettem, miért voltál annyira hűséges ehhez a szajhához, Lara.

– Mit tudsz te a hűségről? – forrongott Elara, miközben az undor hulláma söpört végig rajta.

Lukas arcát egy pillanatra homályba vonták a szemében nyugvó árnyak.

– Körülbelül annyit, mint te. Elvégre az ellenségünkkel hálsz – gúnyolódott Lukas. – Ki volt a heliosi? – kérdezte halkan.

Sofia erre felkapta fejét, Elara pedig a fogát csikorgatta, ahogy próbált felülkerekedni Ariete mérgén.

– Fogalmam sincs, miről beszélsz – mondta, tőle telhetően összeszedve minden bátorságát és uralkodói arroganciáját.

– Mindannyiunkat elárultál, Lukas – szólalt meg Sofia, Elara pedig kihallotta a hangjából az ismerős indulatot. Az árnyékok megnyúltak a falakon, de nem tudta, vajon Sofia

vagy Lukas miatt-e. – *Te hoztad ránk az ellenséget, Ariete-et.*

– Hazugság! – sziszegte Lukas közelebb lépve. Elara kétségbeesetten nézett körül a szobában.

– Láttam a kártyát, Lukas – mondta. Muszáj volt szóval tartania a férfit. – Tudom, hogy te idézted meg.

– Nem, nem én voltam – felelte Lukas, eleresztve Sofiát.

– Valahogy mégis a kibaszott trónomon ülsz! – kiabálta Elara. – Bolondnak nézel? Hát persze, miért is ne tennéd. Ezt tervezted mindvégig. Nem akartál mást, csakis hatalmat. – A szoba forogni kezdett vele, Elara azonban megpróbált belekapaszkodni a dühébe, könyörögve érte, hogy segítsen neki megvetni a lábát.

Lukas szája hangtalanul mozgott, mintha valamiféle hazugságba próbálna belekapaszkodni. Elara Sofiára pillantott – az egyetlen személyre, aki úgy ismerte őt, mint a tenyerét. Sofia pedig azonnal megértette tervét a pillantásából, és követte Elara tekintetét oda, ahol megállapodott: az éjjeliszekrényén álló zafír kristálygömbhöz.

Elara elindult Lukas felé, és közben Sofia árnyai a gömb felé nyúltak.

– Én *téged* akartalak, Lara – szólalt meg végre Lukas.

– És amikor nem kaphattál meg, amikor úgy érezted, veszélyben a leendő frigyünk, úgy döntöttél, hogy bántani fogsz – válaszolta Elara halkan.

– Nem! – esedezett Lukas. – Nem akartalak bántani téged, én csak... – Szája ismét szóra nyílt, de csupán egy frusztrált nyögés tört elő belőle. Ezt követően tintaszerű árnyak lüktettek körülötte, és Elara tudta, hogy végérvényesen a hatalmukba kerítették.

A gömb ekkor Sofia varázsa révén felemelkedett, és Lukashöz közelített.

– Te csak...? Te csak szeretsz engem? Vajon nem akartad *megöletni* a szüleimet? Nem szándékosan *bitoroltad el a trónomat*?

Lukas tenyerét Elara arcához érintette, aki megrökönyödött az ismerős hűvösségtől.

– Segíts, Lara... – suttogta, amire Elara döbbsen pislogással felelt. Egy pillanatra eltűntek Lukas szeméből az árnyak, felfedve Elara előtt a galambszürke színt, amit oly jól ismert, és ő ennek hatására tétován hátrálni kezdett. – Kérlek, segíts! – mondta Lukas ezúttal hevesebben. – Az árnyaim...

Ám ekkor a kristálygömb kettétört a fején, és Lukas ájult teste a padlóra zuhant.

*

Húvös, éjjázmintól illatos levegő köszöntötte Elarát, ahogy megragadta a hálósobája ablaka mellett alálógó indák egyikét. Sofia szélesre tárta az ablakot, és belekapaszkodott Elarába, árnyait kettejük köré vonva, hogy megtartsa súlyukat, miközben leereszkednek a palota falán.

Amikor az indák egyre vékonyodni látszottak, majd végül már csak kő maradt a helyükön, Sofia az árnyaiból kötelet formált, amit az ablakpárkány körül rögzített, hogy mindketten biztonságosan leérkezessenek.

Elara remegő kézzel ragadta meg az árnykötelet, hátán hideg verejték csorgott.

– Nem tudom, meddig bírok még küzdeni ez ellen – nyöszörgött.

– Nagyon jól csinálod, Lara! – mondta Sofia. – Már majdnem ott vagyunk. Egyszerre csak egy lépést tegyél meg. Hamarosan biztonságban leszünk.

Sofia szavai eltöltötték Elarát azzal az erővel, amelyre oly nagyon szüksége volt, és ő elszántan kapaszkodott beléjük.

Ovatosan ereszkedtek tovább, miközben Sofia árnyai szorosan körbeölelték Elarát, támogatást nyújtva neki.

– Az illúzióim nem fognak működni – zihálta Elara.

– Akkor az árnyak leple alatt folytatjuk – válaszolta Sofia nyugodtan, majd sajátjai közül néhány a talaj felé gomolygott, és megnyúlt az éjszakában, ahogy egyre lejjebb értek. – Csak még egy kicsit bírd ki!

Elara egy mély lélegzetvételt követően aláereszkedett az utolsó néhány méteren is, és a puha leveendulaágyásban ért földet, melyen túl lustán terült el a tó.

– Gyorsan! – sürgette Sofia, de Elara még visszanezett a palota falára, az otthonára, nem tudva, mikor láthatja újra. – Tudom, hogy mit érzel – mondta megértően Sofia, miközben odalépett mellé. – De az otthon nem egy hely, Lara.

Elara bólintott, és miközben sarkon fordult, a szemét könnyek lepték el.

– Úsznunk kell – folytatta Sofia határozottan. – Amint átértünk a tavon, egyenesen az Árnyerdőn keresztül folytatjuk az utunkat. Amint átjutottunk rajta, szabadok leszünk, a farkasok védelmeznek minket. Ariete képtelen lesz a nyomunkra bukkanni.

– Helios! – sóhajtotta Elara. – Az Árnyerdőn túl a Goldfir-erdő felé vesszük az irányt. Amint átlépjük a határt, biztonságban leszünk.

Elara megbotlott, Sofia pedig halkán szitkozódott.

– Megvagy. Gyere, segíték.

Sötétség küszött Elara szeme sarkába, miközben a part felé futottak. Korábban már átúszt a vizesárkot, képes lesz ismét megtenni. Enzóra gondolt, ahogy a sötétség egyre inkább elvakította, és botladozva gázolt bele a jéghideg vízbe.

Az ezüstsín halak párokban kavargtak vadul Elara körül, miközben ő vacogó foggal derékgig merült a vízbe.

– Gyerünk, Lara! – sürgette Sofia. – Ne foglalkozz a hideggel, se a vízzel! Gyerünk!

– En... képtelen vagyok erre – préselte ki magából a szavakat Elara, ahogy a fájdalom elviselhetetlenné fokozódott. Hiába próbált újabb lépést tenni, tagjai nem mozdultak.

– Rendben, szükséged van valamire, ami eltereli a figyelmedet... – motyogta Sofia, karját Elara dereka köré fonva, és behúzta maga után a vízbe, mélyebbre, egészen mellmagasságig. – Ömm... mesélj erről a te hercegedről. Tényleg olyan délceg és sármos, mint amilyenekről annyit olvastunk?

Mielőtt azonban Elara válaszolhatott volna, vörös fényár gyúlt mögötte, amitől a vizesárok olyannak tűnt, mintha

vérrel lenne tele.

– Jaj, ne... – suttogta Sofia.

Elara megfordult, és látta, hogy a Csillagok Királya lépdel feléjük, szorosan a nyomában Gemmel.

– Ússz! – sikoltotta Sofia.

Elara teste azonban feladta a harcot. Hiába könyörgött és esdekelt az elméje, a fájdalom és a méreg győzelmet arattak tagjai felett. Úszni próbált, ehelyett azonban a víz alá bukott.

– Gyerünk már, Lara! – hallotta tompán Sofia könyörgését Elara a víz alól. Vakon nyúlt maga elé, bár képtelen volt beszélni, képtelen volt lélegezni.

Egy kéz nyúlt be a vízbe, megragadva Elarát a hajánál fogva, és úgy húzta a felszínre.

Elara fulladozva köhögte fel a vizet. Legnagyobb rémületére Ariete volt az, aki visszarángatta őt a partra. Látta, amint Gem Sofiára veti magát, csillagfényből készült pengét szorítva a nyakához.

Ariete végül eresztette őt, és Elara átázott teste erőtlenül rogyott a fűre. A Csillag aztán leguggolt mellé, miközben a lány felváltva köhögött és kapkodott levegő után.

– Tudod, imádom az efféle macska-egér játékokat – duruzsolta az istenség. – És te történetesen elég rossz kisegér voltál, nemde, Elara?

Elara torka égett, ahogy méreg és víz kúszott fel rajta, miközben sikítani, esdekelní próbált. Hátranézett Sofia felé, aki kétségbeesetten küzdött az istennő ellen.

– Takarodj már rólam! – sikoltotta. – Lara! Lara! Hagyd őt békén! Esküszöm az egekre, mindkettőtöket megöllek! Hagyjátok...

– Vidd innen! – vetette oda Ariete.

– So... Sofia – nyöszörögte Elara. Megpróbált felé kúszni, de egy szempillantás alatt csillagfény gyúlt Gem és Sofia körül, és máris kezdtek eltűnni. Elara remegő térddel figyelte.

– Semmi baj... – Ariete gyengéden a karjába vette Elarát, akinek egy cseppnyi ereje sem maradt, hogy harcba szálljon vele, miközben a Csillag felemelte. – Legalább kezded

megérteni, hogy nincs számodra semmi remény. Soha nem szabadulsz meg tőlem – suttogta a hajába. – Bárhová is menekülj, rád találok.

Amikor a sötétség eljött érte, Elara életében először megpróbált küzdeni ellene.

Harminchatodik fejezet

Elara díszes tükrében a képmására nézett. Tekintete sápadt bőréről a szeme alatt sötétlő karikákra villant, mely Ariete mérgétől vöröslött, aztán a karmazsin szempárra, amely a háta mögül figyelte őt.

Napok teltek el szökési kísérlete óta. Az Ariete mérge okozta, szünni nem akaró gyötrelem tönkretette őt. A Csillag időnként csepegtetett neki a véréből, de csak annyit, hogy beszélni tudjon, varázsának használatára képtelen volt.

Alaposabban szemügyre vette rubin- és gránátkövel gazdagon hímzett ruháját, miközben a bájoló a hajával foglalatostkodott. Merissára gondolt. Aztán érezte, hogy sírás fojtogatja, és ismét megpróbált a tükörképére összpontosítani.

– Te leszel a balett királynője – mondta Ariete, miközben a szobában sétált. Öltönye összeillett Elara ruhájával.

– Miért megyünk oda? – kérdezte Elara egykedvűen.

– Mert van számodra egy meglepetésem.

Elara próbált rémületet érezni, az érzelmeit magába záró doboza azonban szorosan zárva maradt.

– Hol van Sofia?

Ariete, ahogyan a korábbi alkalmak során, most sem válaszolt.

Elara figyelte, ahogy haját a bájoló éjfékete göndör fürtökké változtatja, majd eltűzi az arcából. A rubinnal ékesített hajtűk úgy csillogtak hajában, akárha vércseppek lettek volna.

Aztán smink került az arcára, eltüntetve a sötét karikákat. Amikor a bájoló a nyakán lévő harapásnyomokhoz ért, Ariete rosszállóan ciccegett.

– Azt hagyd – mondta. – A világnak látnia kell, hogy ő az enyém.

– Sosem leszek a tiéd.

– A szíved biztosan nem, erről magam kezeskedek – mondta Ariete. – De a lelked? A létezésed? Azok mind hozzám tartoznak.

– És ez *Gemet* egy kicsit sem zavarja? Úgy tűnik, ti ketten szörnyen közel álltok egymáshoz.

Ariete erre szórakozottan kuncogott.

– Valóban, időről időre csillapítja az étvágyam. De mégsem olyan vele, mint egy halandóval. – Azzal végighúzta hüvelykujját az Elara nyakán lévő sebhelyen. – Felfordul tőled a gyomrom, mégis vágyakozom utánad. Tudod, én, a háború és vérontás istene állok legközelebb hozzátok, emberekhez. Megértem a létetek mulandóságát és a kétségbeesett vágyat, hogy azt érezzétek, számít az életetek. Ezért hát basztok és öltök és szerettek és véreztek. Annyira izletes ez számomra, ennek minden cseppje.

Megnedvesítette ajkát, és miközben Elara képtelen volt elvonni róla tekintetét, vörös villanás kíséretében egy kést rántott elő a semmiből.

– Nézd, hogyan vérzek – mondta, felvágva a bőrt a tenyerén. Szikrázó csillogás buggyant ki a sebből, folyékony csillagporként. – Számomra ez semmiség. – Vicsorgás torzította el arcának vonásait. – De egy embernek... – Magához intette a bájolót, aki épp akkor helyezte az utolsó hajtút Elara hajába. A nő odalépett hozzá, és felnyögött, amikor a Csillag átölelte, majd buzgó imákat suttogott, amitől Ariete elkuncogta magát. – Az ember vére meleg és vörös, és olyan nagyon is eleven – suttogta, aztán fogát a nő nyakába mélyesztette.

Elara összerezsent, és elkapta a tekintetét, amikor a nő újból felnyögött. Ariete elkente ajkán a vért, és a szemei ragyogtak, miközben eltaszította magától a bájolót.

– Igen, a halandó vére *sokkalta* ízletesebb.

Elarában színtiszta düh kavargott, miközben a bájoló a szülei ágyára roskadt.

– Valóban ennyire feláldozhatók lennénk számodra?

Ariete kuncogott.

– Nyugalom, jól van. Veled ellentétben rajta nem

használtam a mérget.

Mintha csak kész lett volna ezt megerősíteni, a nő felnyögött, és megérintette a nyakán lévő sebet. Káprázó szemei üdvözült boldogságról tettek tanúbizonyságot.

– Általában csak a híveimből iszom, semmi örömöm nem lelem a halandók okatlan lemészárlásában.

– Akkor miért gyilkoltad meg a szüleimet? – kérdezte Elara.

– Hát nem nyilvánvaló? – válaszolta Ariete. – *Csillagbűnt* követtek el. Tudomást szereztek a jóslatról névadási ceremóniád során, mégis évtizedekig eltitkolták azt előlem és a többi Csillag elől.

– Ártatlanok voltak – sziszegte Elara.

– Valójában egyetlen ember sem ártatlan. A szüleid kiváltképp nem voltak azok. És ők történetesen igen hosszan menekültek, hogy elkerüljék a sorsukat, és ennek során szörnyű, borzalmas dolgokat követtek el.

Néhány, rubinnal berakott hajtű még mindig ott hevert a pipereasztalon, Elara keze pedig megrándult az egyik felett.

– Sötétség dúl benned, Elara. Sötétség, akárcsak a szüleidben.

– Semmit sem tudsz rólam.

– Épp ellenkezőleg! – vigyorgott Ariete. – Jobban ismerlek, mint te saját magadat. Tudom, hogy a jó és a rossz közti határmezsgye vékonyabb, mint egy penge éle. És azt is tudom, hogy te épp azon egyensúlyozol. – Előrehajolt, száját Elara nyakához tapasztotta. – Tudod, megmutathatnám neked... – duruzsolta. – Megmutathatnám, hogyan légy gonosz. Hogy milyen elragadó érzéssel tölt az el.

– Ismered a legveszélyesebb fajta gonoszt? – suttogta Elara. – Egy nő, akinek nincs vesztenivalója.

Dühös kiáltást hallatva megragadta a hajtűt, és az istenség nyakába döfte.

Ariete döbbent arc kifejezése pillanatok alatt fájdalmassá torzult, ajkán sziszegés szökött ki. Torkából azonban nevetés tört fel, és kirántotta a hajtűt a nyakából, miközben Elara az ajtó felé botladozott.

Bár csillogó vér ömlött a nyakából, Elara nem várta meg, hogy vajon összeesik-e a Csillag. Kitárta az ajtót, ám az vöröslő csillagfény kíséretében becsapódott, majd bezárult.

– Ó, hogy mi ketten milyen jól fogjuk érezni magunkat! – kuncogott Ariete, és közben felegyenesedett. A nyakán tátongó seb máris gyógyulófélben volt. – Látom, az isteni erőszak már kezdettől fogva az ereidben csörgedezett.

*

Az éjfékete lovak húzta hintó végigdübörgött az Álmodók Negyedén. Megannyi könyvesbolt és galéria állt zsúfoltan egymás szomszédságában, az előttük elterülő sötétszürke macskakő esőtől volt csúszós. A negyed egyik szegletében egy csapatnyi festőművész ült a festőállványával maga előtt, és vászontető alatt festegették a szitáló éjszakai eget. A boltok ablakaiban meghitt fény világolt, és köztük volt az is, amelyet Elara egész életében csupán egyszer látogatott meg: egy kávézó, ahol élete legfinomabb forró csokoládéját kóstolta.

Elara tekintete a kocsiban ülő istenségekre villant. Ariete épp kinézett az ablakon, szája réveteg mosolyra húzódott, miközben egy kis méretű késsel játszadozott. Eli ült mellette, aki pedig Elarát tanulmányozta. Az istenség korábban segített Elarának, miután azonban teljesítette Enzónak tett ígéretét, úgy tűnt, nem igazán fűlött már a foga a jó cselekedetekhez. Bármilyen sors is várt Elarára ezen a baletten, magára volt utalva.

– Hol van Sofia? – követelte a választ sokadszorra.

Ariete csak nevetett, Eli pedig a körmére meredt.

A kocsi végigzötyögött a Könnyek Hídján, és közvetlenül az Asteria Operaház előtt állt meg. Az épület homlokzata csillogó kékkőből készült, a cifra díszítőelemeket pedig ezüsttel ékesítették. Inasuk szertartásos mozdulattal tárta ki a kocsi ajtaját számukra.

Ariete kilépett, és Elarának nyújtotta a kezét. Gesztusát a lány figyelmen kívül hagyta, és segítség nélkül hagyta el a kocsit. Az istenség keze így aztán a karjára szorult, és Ariete

vasmarokkal vezette át a színház előtt nyüzsgő tömegen. Elara megkönnyebbült, hogy raboskodása óta végre először láthatta népét, méghezza biztonságban. Elégedettnek tündek, még ha kissé feszültnek is, azonban úgy tűnt, hogy a királyi család ellen elkövetett atrocitásokat Ariete nem terjesztette ki a királyság alattvalóira.

Ahogy Elara belépett az operaházba, kis híján felsóhajtott. Sötétkék és ibolyaszín virágok borították a főlépcső márványát, és egy zafírcsillár tündökölt a ragyogó gyertyafényben. Halványan ismerősnek tűnő udvaroncok és arisztokraták gyűltek össze az előcsarnokban – feltehetőleg azok, akik az első adandó alkalommal hűséget esküdtek Ariete-nek és Lukasnak –, és ámultan sandítottak rá, sugdolózva és pletykálkodva.

– Az elveszett hercegnő... – pusmogta az egyik. – A Csillagok Királyának az oldalán!

A tömeg szétvált Ariete előtt, és körülöttük egyszeriben minden halandó fél térdre ereszkedett. A Csillag biccentések és egy mosoly kíséretében vezette el köztük Elarát, Eli pedig követte őket.

Elara egy pillanattal később hátrafordult, ugyanis harsonaszó zendült fel mögötte, amit újabb izgatott sugdolózások követtek.

Látta, hogy Lukas lép be a színházba, fején az asteriai koronával. Igencsak megviseltnek tűnt, sápadtnak és betegesnek, ami legalább némi elégedettséggel töltötte el Elarát.

Mégis mosollyal az arcán közeledett feléjük.

– Jól áll neked a rabszolgaélet – mondta halkan, miközben átölelte a lányt.

Elara mereven elhúzódott tőle, fejét felszegte, és egy megnyerő mosolyt villantott.

– *Valóban*, jól áll nekem a vörös.

Lukas szórakozottsága egyszeriben tovatűnt, Ariete viszont elnevette magát.

– Felség! – köszöntötte Lukast a Csillag. – Élvezze a műsort.

– Nagyuram... – hajolt meg Lukas. – Feltett szándékom.

Miközben Ariete felcibálta a főlépcsőn, Elara rémülten tekintett egyik irányból a másikba. Tudta, hogy amint felér a lépcső tetejére, és belép a királyi páholyba, csapdába esik. Ez volt hát az utolsó esélye.

– Ki kell mennem a mosdóba – bukott ki belőle.

Ariete tekintete a lányra siklott.

– Szép próbálkozás.

– Komolyan beszélek – erősködött Elara, és megállt a lépcső közepe táján.

– Elkísérem – sóhajtotta Eli.

Ariete bólintott.

– Ne téveszd szem elől – mondta, azzal továbbment.

Eli maga elé lökte a lányt, letessékelte őt a lépcsőn, és egyenest a mosdókig kísérte, melyek a bejárat túlsó felén helyezkedtek el.

– Igyekezz! – utasította, majd a falnak támaszkodott az ajtó mellett. Elara bólintott, és remény járta át, amiért egyedül léphet a mosdóba.

Belépve azonban rögvest gyökeret eresztett lába.

Az előtte álló istennő, aki épp a tükörnél fésülködött, mosolyogva fordult felé:

– Üdv, Elara Bellereve.

Cancia.

Egerekre, a Csillag szépsége földöntúli volt. Ezüst haja irizálóan csillogott, egyik szeme a tavak kékjét tükrözte, míg a másik a tengerek zöldjét, és mindkettő gyöngyözően csillogott, ahogy közelebb lépett. Elarát egyszeriben elöntötte az óceáni virágok illata, és bár lágy, megnyugtató illat volt, Elara ismerte az igazságot: Cancia a fájdalom és a bűnbánat istennője.

– Mit keresel te itt? – ripakodott rá Elara. Képtelen volt immár rávenni magát, hogy olyan tiszteletet mutasson a Csillagok felé, amit azok nem érdemelnek meg.

Felháborodás villant az istennő arcán, de rögvest el is fojtotta.

– Szorít az idő – suttozta, és hosszú, hegyes, gyöngyházzsín körmét a csuklójához szorította, csillogó vért fakasztva. –

Igyál.

– Mi folyik itt? – értetlenkedett Elara.

– Helios hercege megvásárolta a kegyemet. Szükséged lesz az erődre és a varázsodra ahhoz, ami vár rád.

Elara szédelegve bár, de megragadta Cancia csuklóját.

– A közelben van – folytatta Cancia. – A Könnyek Hídjánál várakozik. Használd az erőt, amit a vérem ad, és az előadás alatt osonj ki a színházból. Fuss a hídhöz. A többiről Lorenzo gondoskodik.

Elara szemében könnyek gyűltek. Azt hitte, egyedül van, magára hagyottan. Mindeközben pedig Enzo egy újabb alkut kötött érte. Egyvalami azonban szöveget ütött a fejébe:

– Nem hagyhatom magára Sofiát.

– A barátnődről gondoskodnak, a herceg tábornoka jelen pillanatban épp az asteriai palotában kutatja a hollétét.

Elara megtántorodott, mire Cancia a pultnak támasztotta.

– Igyál – mondta neki halkan.

Elara pedig lehunyta a szemét, és egy könnycsepp gördült alá az arcán, miközben ivott.

Harminchetedik fejezet

Hegedűjáték hangja szólt már, amikor Elara végre helyet foglalt a páholyban. Tekintete folyamatosan összefonódott Eliével, így végül kényszerítette magát, hogy másfelé nézzon, és bármi másra gondoljon, csak a Canciával folytatott beszélgetésre ne, ha esetleg az istenség úgy döntene, hogy olvasni akar a gondolataiban.

A szomszédos páholyban Lukas hajladozott, és csillogó szemmel, bágyadtan intett Elarának. Kezéből árny kúszott elő, mely megsimogatta Elara arcát, aki ettől undorodva húzódott hátra.

Hátradőlt hát, és inkább a színpadot tanulmányozta.

Egy férfi és egy nő táncolt épp, mozdulataik olyan áramlók voltak, akár a víz, kecsesek és méltóságteljesek. Megcsókolták egymást táncuk közben, aztán egy pillanatra hátat fordítottak, és amikor visszafordultak, egy síró újszülöttet tartottak a karjukban.

A tömeg tapsolt és éljenzett, miközben a nő a babát ringatta, és az arca boldogságtól ragyogott. Ám ekkor a színpad hirtelen sötétségbe borult, és mintegy fénypászmaként egy fényesen izzó nő jelent meg. A pár rémülten tekintett egymásra, aztán a férfi kezéből árnyak törtek elő, hogy lesújtsanak a ragyogó jövevényre.

Elara ellenőrizte varázsát, és megkönnyebbülten érezte erejének áradását, ahogy Cancia vére visszaszorította Ariete mérgét.

A színpadot ismét fény árasztotta el, a pár pedig folytatta táncát, miközben a háttérük fokozatosan egy palotává alakult. Az újszülött helyét egy fiatal lány vette át, aki pörgött és forgott a szülei körül. Amikor eltűntek, Elara egy fehér villanásra lett figyelmes. Rémület kavargott gyomrában, amint meglátta Gemet a zenekari árokban: a színpad felé nézett, karjai táncot jártak a levegőben. Szomorú refrén

hangzott fel, miközben egy ezüstbe burkolózott nő lépett a színpadra. Táncoló alakját Elara furcsán ismerősnek érezte.

A háttér ekkor ismét megváltozott, immár könyvespolcok sora magasodott ott. A nő kecsesen lépdelt, hogy megszagolja a virágokat, majd figyelme egy könyv felé fordult. Elara nézőpontjából nehéz volt kivenni pontosan az arcát. A jelenet folytatódott, ezúttal felhők és csillagok díszlete jelent meg a színpadon, a balerina pedig közöttük táncolt, felváltva színelve alvást és ébrenléetet.

Nyugtalanság söpört végig Elarán. Baljós dallam csendült fel, melyet fokozódó trombitaszó kísért, miközben a színpad egy trónteremmé változott. Az előbb látott pár ült a trónokon, és egy csuklyás alak tartott feléjük. Vele együtt több táncos is a színpadra lépett, akik görcsös mozdulatokkal táncolták körbe a tróntermet.

Elara hunyorogva figyelt, és észrevette Gem feltartott karjait: az istennő úgy mozgatta a kezét, mintha valóban ő vezényelné a táncot, a táncosok pedig minden egyes kézmozdulatát pontosan követték.

Hideg markolt Elara szívébe, ahogy a rejtélyes alak hátrahúzta csuklyáját, felfedve vörös csíkozta haját és fehérre sminkelt arcát. A táncos kezei a magasba emelkedtek, mire fénysugarak vetültek a párra. Sikoly tört fel torkukból, mely összemosódott a hegedűk és fuvolák fokozatosan erősödő hangjával. Elara hirtelen Ariete felé fordult, és látta, hogy a csillagfény a Csillagok Királyának kezéből ered, és többször is megtörik a színházteremben, hogy végül úgy tűnjön, mintha a táncos maga bocsátaná ki. Ismét a színpadra pillantva azt látta, hogy valódi, élénkvörös vér borítja a táncosokat, és mindegyikük összeesett a primabalerina és az Ariete-et alakító táncos kivételével. A közönség levegő után kapkodott, Elara pedig előreleandult, de hirtelen egy kéz ragadta meg hátulról a nyakát. Ariete keze.

– Ez mégis mi?

– Ez a te történeted, Elara – mondta Ariete lágyan. – És nézni fogod, hogy mi lesz a vége.

Döbbsenten meredt maga elé, miközben megkezdődött a közjáték, és kék bársonyfüggöny rejtette el a színpad borzalmait. A díszes kandeláberek felragyogtak, a közönség pedig izgatott csevegésbe kezdett.

– Élvezed az előadást?

Elara közönyösen nézett Ariete-re.

– A táncosok... Meghaltak?

– Táncosok? – görbült kegyetlen mosolyra az isten ajka. – Nem ismerted fel őket, hercegnő?

Elara nem válaszolt, és Ariete elkuncogta magát.

– Lássuk csak. Ott volt köztük atyád tanácsadója, Pierre, aztán anyád szolgálóleánya, Noelle – mondta, majd legyintett. – Nem emlékszem mindegyikük nevére, de ők őrizték a titkot. Ők próbáltak elrejteni téged. Mind halottak.

Epe tolult Elara torkába, de visszanyelte, és a közönségre nézett. Élénk társalgást folytattak, mit sem sejtve a függöny mögött zajló borzalmakról.

– Nem érek én ennyit... – suttopta.

– Ó, dehogynem. Ugyanis még mindig rejtegetsz előlem egy titkot.

A második felvonás kezdetével kétségbeesés lett úrrá Elarán. A gyertyák fénye ismét elhalványult, a függönyt felhúzták.

Az Elara szerepét játszó balerina csillogó ruhát viselt, arcát maszk mögé rejtette. Kéz a kézben érkezett egy magas, sötét hajú férfival. Elara csak nézte foglyul ejtésének a jelenetét, az álarcosbált. Groteszk maszkot viselő táncosok özönlöttek a színpadra, akik a celestiai keringő egy felgyorsított változatát járták.

Elara szíve hevesen kalapált. A zenét felismerve a tömeg izgatottan tapsolt az ütemére. Irritálta a felismerés, hogy miért is tűnt olyan ismerősnek számára a balerina mozgása, amint körbetáncolta a színpadot magas, maszkos párjával, aki feltehetőleg Enzo hivatott lenni.

A mellette ülő Csillag bólogatott a dallamra, arcán széles vigyor terült el.

A zene aztán őrjöngéssé fokozódott, Ariete pedig izgatottan előrehajolt ültében.

Meg se moccanj, és egy szót se szólj.

Elara elfojtotta meglepettségét, és mozdulatlaná dermedt Eli hangja hallatán, amely a fejében szólalt meg.

Azonnal el kell menned, mielőtt még több vér ontatik. Ariete nem fog leállni. Minden szeretted holtan végzi.

Megkockáztatta, hogy egy gyors pillantást vessen Elira. Az istenség maga volt a megtestesült közöny mintaképe: tűzwhisky t kortyolgatott, és figyelme a színpadon kibontakozó hátborzongató látványosságra összpontosult.

Most, Elara. Használd a varázsodat.

Felemelte a kezét, és megfeszítette a lábait, felkészülve, hogy elsuhanjon Ariete mellett. Derengő illúzió táncolt tenyerében, varázsa izgatottan szabadult meg hosszú fogságából. A zene egyre hangosabbá vált. Fejben elkezdett títól visszaszámolni, mivel úgy gondolta, körülbelül ennyi ideje lehet elérni az ajtóhoz. Elira nézett, aki csupán egyetlen bólintással reagált.

Összeszorított foggal, lassan emelkedett fel, de egy pillanat erejéig még visszapillantott a színpadra.

Az őt alakító táncos őrjöngve forgott az Ariete-et megszemélyesítő táncossal a fülsiketítő zenére.

– A helyedben alaposan figyelnek – sodródott felé Ariete hangja, de az isten továbbra is előrehajolva, mozdulatlanul meredt maga elé, mintegy megigézve a színpadon látott mozdulatoktól.

Elara azonban megdermedt a rémülettől, és az illúziói szertefoszlottak.

– Rossz, rossz kisegér. Folyton futni próbálsz... – dorgálta Ariete, majd felhajtotta italát anélkül, hogy levette volna tekintetét a táncosokról.

Elara mozdulatlanul meredt a színpadra. Émelygés fogta el, amint a táncosok csoportjából egy szürke szempár szegeződött rá. Szeretet és akaraterő csillogott a tekintetben.

Gem kezei mindeközben örülten jártak, mintha épp saját szimfóniáját hozná létre táncoló bábjai révén.

Ekkor végre összeállt Elarában, miért is keltett ismerős érzést benne a primabalerina, és az, ahogy mozog. Ugyanis Sofia volt az. Tekintetét Elarára szegezte, miközben a színpad közepén állt, Gem irányításának szorításában. Az Ariete-nek öltözött táncos ezalatt mögé lépett, és gyengéden átölelte. Ezt követően egy kést rántott, és egy gyors vágással elmetsette Sofia torkát.

Elara meg sem hallotta a saját magából előtörő, velőtrázó sikolyt, miközben kinyújtott karral az erkélyhez támolygott. Nem látta a Sofia nyakából patakzó vért, nem hallotta a tömegben eluralkodó pánikot, sem az azt követő káoszt. Nem hallotta Ariete vidám vihogását. Mérhetetlen fájdalom árasztotta el, melytől lelassulni látszott az idő számára. Testén kívülről szemlélte önmagát és a felé forduló Ariete-et, akinek szeme tébolyultan csillogott előadása sikere láttán. Látta Eli lassú pislogását, az *egyetlen* reakciót, ami megmutatkozott az istenség arcán. Aztán érezte, hogy az ereje kiszakad belőle. Teljes reménytelenség járta át. A fájdalma és bánata szülte zokogás közepette, mely széthasította elméjét, az erkélyhez lépett, és levetette magát róla.

Az utolsó dolog, amit hallott, Ariete döbbenettől elfúló hangja volt, amikor a teste zuhanni kezdett. A tömeg továbbra is sikoltozott, ezúttal azonban Elara sápadt bőrének látványától, szétterülő, ébenfekete hajzuhatagja miatt, természetellenes szögben kicsavarodó nyaka és üveges, halott tekintete láttán.

Harmincnyolcadik fejezet

Elarát könnyek vakították el, miközben a csúszós asteriai macskakövön rohant. Nem érdekelte, hányszor esik el, lábát mozgásra kényszerítette, miközben újra és újra megisméltődtek a fejében az elmúlt néhány perc eseményei.

Sofia arca. A vér a torkán. Az illúziók, amelyek majdhogynem hívatlanul törtek a felszínre. A zuhanás, amelyet a közönség és Ariete is valóságosnak hitt. Érezte az esést; átélte, amint illúziója alakot öltött, holott ő maga a színház kijáratához sietett. Olyan volt, mintha egyszerre lett volna két helyen. Senki sem láthatta azonban a szökését, illúziója túl hatalmas volt ahhoz, hogy bárki kétségbe vonja. Elara nem szaladt le az operaház főlépcsőjén. Elara nem rohant ki a színház ajtaján, és nem menekült el a macskaköves utcán. Elara halott volt.

Zihált az erőfeszítéstől, hogy fenntartsa összezúzódtott holttestének illúzióját az operaházban. Nem volt semmiféle terve. Nem tudta, meddig képes fenntartani varázsát, meddig tévesztheti meg Ariete-et, mielőtt az illúziója szertefoszlik.

Csak futott tovább.

Látta maga előtt a szobrokat – két egymás felé néző, térdelő, szürke kőből faragott, síró női alakot –, amelyek jelezték, közel már a Könnyek Hídja. Egy árnyék várakozott közöttük.

– Mondták már neked, milyen istenien festesz vörösben? – szólította meg egy ismerős hang. Enzo lépett ki a homályból, de megtorpant, és könnyedsége hirtelen tovatűnt, ahogy észrevette, hogy Elara mennyire feldúlt.

– Szedd le rólam! – suttogta Elara, és lerogyott a nedves, kemény földre, majd rángatni kezdte a karmazsinvörös ruhát. – *Szedd le rólam!* – sikította, megragadva a rubinnal ékesített nyakláncot. A lánc elszakadt, ékkövei szétszóródtak,

mintha csak kiontott vércseppek lettek volna. Mellkasa egyre csak zihált, csupán apró lélegzeteket tudott venni a zokogása miatt.

Enzo elkáromkodta magát, és két lépéssel mellette termett. Előrántotta kését az övéből, és egy gyors mozdulattal átvágta a fűzőt Elara hátánál, majd letépte ruháját, így a lányon csupán a hosszú, vékony alsóruhája maradt.

– Semmi baj, Elara, minden rendben van. – Letérdelt mögé, magához szorította, belélegezve az illatát. – Most már biztonságban vagy.

Elara erre megborzongott, Enzo pedig azonnal lazított a szorításán.

– Annyira sajnálom, El. Leo minden szobát átkutatott, de sehol nem lelte Sofiát.

– Halott – suttogta Elara.

– Mit mondtál?

– Halott. Ariete megölette.

Enzo szitkozódott, és a karjába vonta Elarát, akinek eközben kisklott a talaj a lába alól.

– Annyira sajnálom, El. Annyira sajnálom. Hogyan menekültél el előre?

– A saját halálom illúzióját keltettem – mondta Elara, és közben úgy érezte, hogy a külvilág egyre távolabbra és távolabbra sodródik tőle. – Még most is próbálom fenntartani, de nem tudom, meddig bírom még.

Enzo válaszolt, Elara mégsem hallotta a hangját. A füle csengett, és így alig figyelt fel a futó léptek zajára és az ismerős hangokra. Merissa és Isra. Mondtak valamit, de az ő szavukat sem értette. Enzo karja eközben ismét szorosabbra fonódott körülötte.

Cancia vérének hatása kezdett elillanni testéből, Ariete mindeddig lesben álló, ólálkodó mérge pedig ismét visszakúszott a tagjaiba. De őt ez nem érdekelte. Nem, hisz gondolatai a legjobb barátnője, a *nővére* elvágott torka körül forogtak, és látta maga előtt, ahogy elillan halványul az élet abból az okos, szürke szempárból.

Leo jelent meg a híd túloldala felől, aggodalommal a szemében futott feléjük. Amikor odaért, Enzo röviden elmagyarázta neki, mi történt, Elara pedig hagyta, hogy a történetek ismét elárasszák.

– Azonnal a csónakhoz kell mennünk. Abban a pillanatban, hogy átkelünk Heliosba, biztonságban leszünk.

Leo hangja távolinak tűnt Elara számára.

A herceg azonban nem válaszolt.

– Enzo? *Enzo?* – szólította Leo.

Még mindig nem válaszolt.

– Elara!

A herceg hanghordozása hallatán tiszta, állati ösztön hasított keresztül Elara fájdalmán, és ő kihúzta magát. Enzo hangja egy király hangja volt, aki választ követel.

– Elara... – szólalt meg újra, ezúttal sokkal gyengédebben, és ismét leguggolt mögé. – Mi történt a nyakaddal?

Hüvelykujjával megérintette Elara bőrét, közvetlenül Ariete harapásnyoma mellett.

– Felség! – sürgette Merissa. Enzo figyelmeztetően hümmögve kinyújtotta felé a karját, ujjai közt tűzgolyó izzott, Merissa pedig elhallgatott.

– El? – kérdezte lágyan.

– Megharapott – válaszolta Elara érzelemmentes hangon. Nem érdekelte, hogy mit tettek vele. Nem érdekelte Enzo reakciója. – Majdnem minden egyes nap, amióta elfogtak. A mérge elfojtotta a varázssomat. – Enzo szemébe nézett, a saját tekintete azonban élettelenül fakó volt.

A herceg felállt, és az arcán továbbra sem látszottak az érzelmei.

– Bájolj el, Merissa!

– Enzo – kezdte Merissa –, kérlek...

– *Azt mondtam, bájolj el!* – mordult rá Enzo. – Ez egy kibaszott parancs volt.

Merissa vékony vonallá préselte ajkát, miközben varázsa asteriai közemberré változtatta Enzót. Sápadt bőré, jellegtelen külsejű, sötét hajú, szürke szemű férfivá. Enzo ezt követően letérdelt Elara elé, aki nem tudta rávenni magát,

hogyan nézzen.

– El... – mondta a herceg gyengéden. – Visszajövök, amilyen gyorsan csak tudok.

A lány bizonytalanul bólintott.

– Enzo, bármit is forgass a fejedben, ne tedd – mondta Isra. – A terv az volt, hogy eljövünk érte, és eltűnünk innen. Ariete egy *isten*. Nem vagy ellenfél a számára. Bármiféle bosszút is tervezel, *nem válik a javunkra*.

Enzo Isrához lépett, és az arcuk csupán centiméterekre volt egymástól.

– Az sem érdekel, ha Ariete maga a testet öltött Halál. Nem csupán *elvette* tőlem Elarát. Bántotta őt. Meggyalázta. *Megharapta*. – Miközben távozott, hangja észrevehetően elcsuklott. – Szerinted érdekel, hogy ő egy Csillag? *Bassza meg a halhatatlanságát*. Hiába isten, ha épp úgy ég, mint bárki más.

Isra tiltakozva csóválta a fejét, arca rosszálló kifejezést öltött.

– Menjetek a csónakhoz – folytatta Enzo. – Készüljetek fel az indulásra. Már elmúlt tizenegy óra. Ha nem érek vissza, mire az óratorony tizenkettőt üt, menjetek nélkülem.

Leo egy biccentéssel nyugtázta kérését, és előreterelte Elarát, aki karjait maga köré fonta, és nem akart Enzo bájolt vonásaira tekinteni.

Enzo egy pillanatig habozott, majd odalépett Elarához, és egy gyengéd csókot nyomott a homlokára.

– Hamarosan visszatérek.

A lány képtelen volt rávenni magát, hogy válaszoljon.

Enzo azzal sarkon fordult, ujjai görcsösen megfeszültek, és eltűnt az éjszakában.

*

Vékony verejtékréteg borította Elarát, miközben igyekezett megbirkózni a hatalmas megterheléssel, amit halála illúziójának fenntartása követelt. A vérében lévő méreg azonban hatni kezdett, és fájdalmas kiáltás tört fel a torkából.

Merissa aggodalmasan nézett Leóra. Elérték a híd végét, a tó előttük csillogott a sötét fényben. A vizén egy nagy méretű evezős csónak lebegett, melyet egy kis tóparti stégnél kötözték ki. Elara rátekintett az Astra-tóra, és megértette Enzo menekülési tervét. A tó azonban újfent Sofiára emlékeztette, és ő megtántorodott.

Isra előreszaladt hozzá.

– Elara?

Finoman ellökte magától Isrát.

– Sajnálom, én...

Nem kapott levegőt. Lázasként érezte magát.

– Sokkos állapotban van – mondta Leo, és átkarolta, hogy megnyugtassa.

A távolban két harang szólalt meg, hangjuk városszerte visszhangzott. Fél tizenkettő van, döbbsen rá Elara. Mennyi idő telt el vajon azóta, hogy Enzo elment?

– Siess, Enzo... – mondta Leo feszült hangon, miközben ránézett a zsebórájára. Elengedte Elarát, aki visszasüllyedt a kábult sokk és az állandó erőfeszítés mocsarába.

Nem érzékelte az idő múlását, egészen addig, amíg valahol a távolban hangos csattanás nem hallatszott, Leo pedig halkán káromkodott, miközben Elara háta mögött bámult valamire.

– A Csillagok szerelmére, Enzo! – motyogta Isra.

Merissa lélegzete elfúlt, és mindannyiuk tekintete ugyanarra meredt. Elara megfordult, hogy lássa, mit néznek. Ekkor vette észre, hogy narancssárgán izzó fény áradt a levegőbe. Nem, nem pusztán fény. Lángok. Aztán egy embertelenül hangos, vérfagyasztó, fájdalmas üvöltés hasított az éjszakába. Az operaház lángokban állt.

Valamivel később – Elara jómaga már képtelen volt követni az idő múlását – Leo bejelentette, hogy háromnegyed tizenkettő van. Valóban eltelt volna tizenöt perc? Enzo azonban még mindig nem volt sehol. Leo megpróbálta Elarát a csónakhoz vezetni, de ő lerázta magáról a kezét, és csak meredten bámult a tó vizére, majd azon túl a homokos partra. Tovább telt az idő. Egyre nagyobb erőfeszítésekbe telt

elviselnie a testén eluralkodó mérget, melynek a hatása egyre erősödött.

– Öt perc – hallatszott Leo figyelmeztetése. Az égbolt egészét világosság borította, Enzo tűzének lángnyelvei a felhőket nyaldosták.

– Két perc.

Végre-valahára dübörgő lépteket hallottak. Leo kivonta kardját, mely halálosan ragyogott, ahogy a fénye átjárta. De aztán leeresztette, mert Enzo száguldó alakja jelent meg az utcán, háta mögött a lángoló égboltozattal. Bájolása tovatűnt, vállán valami nagy méretű dolgot cipelt. Elara ekkor vette észre, a panaszos nyögdécselés hallatán, hogy egy test az.

– Lukas... – mondta halkan.

Enzo fogcsikorgatva vonszolta végig a nyöszörgő trónbitorlót a kavicson és a nedves homokon, egészen a stégig. Lukas ruhája megperzselődött, füst terjengett róla.

– Ariete a jelen pillanatban valamelyest gyengélkedik – mondta Enzo könnyed hangon, és kinyújtotta a karját.

– Mit tettél? – tört elő Merissából a kérdés.

Enzo nem válaszolt, ehelyett Elarához lépett, és megvizsgálta.

– Most már eleresztheted az illúziódat, El – mondta gyengéden. – Az operaház hamarosan hamuvá válik. Mindenki azt feltételezi majd, hogy a tested a lángok martalékává vált.

Elara megkönnyebbülten felsóhajtott, és eleresztette varázsát. Érezte, hogy az illúzió eltűnésével a kimerítő feszültségérzet végre enyhül az elméjében. Tekintetét aztán Lukasre szegezte, aki halkan jajgatott, de még mindig volt benne annyi büszkeség, hogy gyenge, gúnyos mosolyra húzza száját. Elara felegyenesedett, lassan odasétált hozzá, a színtiszta harag néhány pillanatra erőt vett kimerültségén és gyászán. Ő okozta mindezt. Ő idézte meg a Csillagot.

– Te... – morogta Elara, és fölé guggolt. – Te vagy a felelős a haláláért.

– Miről beszélsz? – kérdezte Lukas reszketeg hangon. – Semmi közöm hozzá.

– Hazug – köpte oda Enzo.

– Utáltam Sofiát, de fogalmam sem volt róla, hogy mit tervez Ariete. Lara, esküszöm, hogy soha nem akartalak bántani.

– Emlékszel, mit ígértem, ha még egyszer ki merészeled mondani a nevét? – morogta Enzo.

– Szólj rá a kutyádra – sziszegte Lukas, majd vért köpött a földre.

Enzo megropogtatta a nyakát, száját érzelemmentes nevetés hagyta el.

– Maradjunk inkább az *Oroszlánnál*.

Félelem, valódi félelem villant át Lukas arcán – ez volt az első szikrája, amit Elara látott.

– Lorenzo herceg.

– Szóval hallottad a történeteket – válaszolta Enzo.

Lukas hátrálni kezdett, de Elara rávetette magát, és szorosan megragadta az ingjét.

– Te kezdted ezt, Lukas! Te idézted meg Ariete-et a születésnap bálomon!

– Kurvára nem én idéztem meg! – csattant fel Lukas.

Elara pislogott, mire rémálmok alakjai magasodtak körülötte. Lukas szeme kidülledt a rémülettől, miközben Elara közömbösen bámult rá.

– L-Lara, kérek... – dadogta Lukas. Ismét megpróbált odébb kúszni, ám ezúttal Enzo ragadta meg szorosan.

– Elegendem van a hazugságaidból – mondta Elara. – Legutóbb, amikor lehetőségem volt megölni téged, megkíméltelek. Nem követem el még egyszer ezt a hibát.

A lány tekintete Enzóra siklott, akinek a szemében lángok gyulladtak.

– Elara, kérek, ne. Emlékezz arra, hogy mi mindent éltünk át. Ez nem te vagy.

– Nem, nem én vagyok. A lány, aki voltam, meghalt abban a színházban. Előttem nem fogsz kegyelmet találni.

Enzo a kezéből fényt árasztva lecsapott Lukasre, akiből sikoltás tört fel. Elara hátat fordított, és visszaült a csónakba, miközben sikolyok és könnyörgés hangjai töltötték meg a

levegőt. Amikor égett hús szaga csapta meg az orrát, csak lehunyta a szemét.

Amikor a sikolyok zokogássá csendesedtek, Elara megfordult. Enzo a hajánál fogva vonszolta Lukast a vízhez. Ekkor látta meg, mit tett Enzo Lukasszel.

FÉNYSZAJHA, állt jól kivehető betűkkel a mellkasán. Enzo Elarához fordult.

Elara bólintott, mire Enzo a mély vízbe dobta a levegő után kapkodó Lukast, aztán a csónakhoz lépett.

– Gyorsan és erősen – adta ki egyetlen parancsát, majd Elara mellé telepedett. Leo és a herceg evezőt ragadtak, és vadul evezni kezdtek a tó zavaros víztükrén keresztül, maguk mögött hagyva Lukas vízfelszínen lebegő testét.

Harminckilencedik fejezet

Hála a csónak lágy ringásának, Elara édes alvásba merült. Fekete volt, és véget nem érő, és nem nyugtalanították az álmait. Olykor-olykor felébredt a víz lágy csobogására és barátai halk duruzsolására, azonban a valóság túl soknak bizonyult számára, és minduntalan visszasüppedt a megnyugtató sötétségbe.

A sötétségben úszva azonban egyszer csak egy ismeretlen jelenlétre lett figyelmes. Az ösztönei arra készítették, hogy ébredjen fel. Nyílegyenes háttal felült, és látta, hogy az éjszaka legsötétebb órájában járhatnak.

Csend vette körül. Túlzottan is átható csend. Bár Leo még mindig evezett, az evezők hangtalanul mozdultak a vízben, és a kabócák jól megszokott éneke sem zengett a kékes árnyalatban játszó éjszakában.

Megragadta Enzo karját, aki erre felé fordult és bólintott. Ő is észrevette. Intett a többieknek, mire mindannyian fürkészni kezdték a tavat, Leo pedig lassabb tempóban folytatta az evezést.

– Valami van itt – mondta Elara kásás hangon.

Mintha csak arra várt volna, hogy ezt kimondja, felcsendült egy tiszta, elbűvölő hang, mely egy kísérteties dallamot énekelt. Az áriától Elarának égnek állt a haja, és kirázta a hideg, ám rossz előérzetén egyszeriben váratlan öröm kerekedett felül. Elragadtatottan hajolt előre, miközben hallgatta a dalt, Leo pedig eleresztette az evezőket, és tátott szájjal bámult maga elé. A csónak lassan megállt, míg a hang folytatta panaszos énekét.

Régmúlt időkről, egekben áradó varázsról és rég elfeledett szerelemről énekelt. Szerelemről, mely sosem teljesedhet be, és amely fájdalommal és elszakadással teli. Elara csak akkor vette észre, hogy nedves az arca, amikor Enzo letörölt egy könnycseppet róla, ám közben saját szemében is ezüstös

csillogás játszott.

Az ígézet kis híján magával ragadta Elarát, azonban a szeme sarkából mozgásra lett figyelmes, mely kizökkentette őt. Leo hajolt ki a csónak oldalán, és szemében vágyakozással teli révület látszott, miközben a vízbe nyúlt.

– *Leo!* – sikított Elara. Aggodalma felülkerekedett a dal keltette bánatán, és egy szempillantás alatt barátjához viharzott. A csónak bizonytalanul imbolygott. Merissa lesújtott tekintettel bámult a távolba, Isra pedig szintén a vízfelszín irányába nyújtotta karját. Enzo káromkodva vetette magát a látnok után, hogy visszatartsa, miközben Leo oldalán egy gyönyörűséges teremtmény feje bukkant elő a vízből. Egy szirén.

Elara hallotta a róluk szóló történeteket, sőt a *Celestia myhasai* közül az egyik kedvenc története az Altalune szirénjeiről szóló volt. Az suttozták, hogy néhányat még ma is látni lehet, amint a Csendes-tenger vizében úsznak, Elara azonban úgy vélte, hogy ez nem több afféle tengerészbabonánál. Mindenesetre annak ellenére, hogy számtalanszor úszott már az Astra-tó vizében, soha nem látott egyetlen ehhez hasonló teremtményt sem.

A szirén bőre hófehér volt, sötétkék haja pedig tintaként lebegett körülötte a vízben, eltakarva csupasz felsőtestét. Kinyúlt, hogy megérintse Leo arcát, eközben még mindig énekelve a dalát. Leo a keze után kapott, azonban a szirén elhúzta azt, valahányszor túl közel ért hozzá. A teremtmény arca egy pillanatra aztán elmosódott, majd Elara felé fordult: egyszeriben Enzo úszott előtte a vízben, és vágyakozva nyújtotta ki Elara irányába a kezét.

– Enzo? – szakadt ki a kérdés belőle.

– Itt vagyok! – hangzott a kiáltás a háta mögül. Elara a másodperc töredékére úgy döntött, megkockáztatja, hogy megfordul, és látta, amint Enzo Isrát próbálja visszarángatni a csónakba, aztán pedig Merissa után veti magát, aki szintén esztelenül próbál a vízbe mászni. A csónak ettől vadul megbillent, Elara torkából pedig rémült sikoly tört fel. Amikor kissé alábbhagyott a billegés, tekintetét a korábbi

pontra szegezte a vízen, ismét megpillantva a szirént. Egy halk káromkodás kíséretében lehunyta szemét, és ereje legapróbb jele után kutatott.

– A fényed, Enzo! – könyörgött. Enzo felnyögött, mire ragyogó fényív hatolt a víz mélyére. Amikor Elara megpillantotta a tó túloldalát, megpróbált nem sikítani. A fényív ragyogásában számos szirén fejét pillantotta meg a vízben, akik türelmesen várták, hogy a mélybe rántsák őket. Az első mellett egy újabb jelent meg ekkor, és csatlakozott dalával társához. Enzo hangosan káromkodott, ahogy megpróbált a kötélért nyúlni, hogy összekösse Isrát és Merissát. Elara alig volt képes megragadni varázsát, így helyette dühéből merített erőt. Szemében színtiszta gyűlölet villant, és a hozzá legközelebb álló teremtményhez fordult.

– Hagyd békén! – mordult rá. A lény abbahagyta az éneklést, és döbbenten meredt Elarára. Meglepettsége azonban hamar tovatűnt, szája lassan mosolyra húzódott, felfedve borotvaéles fogait.

– Nem hat rád a dalunk – sóhajtott. – Tudod, mit jelent ez, kicsi ember?

Elara feje zúgott, és a sötétség azzal fenyegette, hogy ismét elborítja a tudatát. Minden csepp ereje elhagyta, és megtántorodott, Enzo azonban mellette termett, miután egymáshoz kötözte Leót, Isrát és Merissát. A herceg keze megfeszült, jelezvén, hogy készen áll bevetni varázsát.

– Csinos kis pár – dúdolta a szirén. – Alig tudom eldönteni, melyikőtökkel kezdjem.

– Ha csak egy ujjal is hozzá merészelsz érni, leégetem a kibaszott pikkelyeket az élettelen farkadról – ígérte Enzo.

A szirén arckifejezése megváltozott, mosolygó szája vicsorra húzódott, addig gyönyörű ábrázatát méregette és gyűlölettel telivé csúfította.

– Az embereknek esélyük sincs a szirénekkal szemben. Ha nem jöttök önként, hát erőszakhoz folyamodunk. – Utolsó szavait mintegy nyomatékosítva a tömeg zúgolódni kezdett mögötte, majd nekilódultak. Elara hallotta Merissa sikolyát a háta mögött, ahogy csónakuk hevesen táncolni kezdett.

– A férfit akarom! – hallatszott az egyik szirén sikolya a csónak alól.

Kuncogás hangzott fel, aztán a csónak ismét megbillent. Enzo ezúttal megbotlott, és kis híján a vízbe zuhant. Az első szirén sikoltva lecsapott rá, karmait Enzo alkarjába mélyesztve.

– Búcsúzz el a kedvesedtől! – mondta a szirén. Enzo megpróbált visszavágni, kezéből és testből fény és ragyogó lángok áradtak, de mindhiába, nem fogtak a szirén nyirkos testén. – Most már az enyém vagy. – Azzal széles vigyort villantott Elara felé, és a mélybe rántotta Enzót.

Egy pillanatra teljesen betöltötte Elara látóterét az Enzóból áradó fény, amely aztán egyre halványabb és halványabb lett, ahogy teste egyre mélyebbre merült a tó vizében. Valami ekkor elurakodott rajta. Nem a rettenet és a hitetlenkedés, amit Sofia csupán órákkal korábbi halála fölött érzett, és nem is a kétségbeesés, ami a szülei meggyilkolása láttán fogta el. Halálos nyugalom lett úrrá rajta. Tudta, hogy hajlandó lenne akár kettéválasztani a tó vizét, ha ez kell ahhoz, hogy kimentse Enzót a lény karmaiból.

Üvöltés szakadt ki torkából, és a vízbe vetette magát.

A tó jéghideg vize felért egy gyomorszájra mért csapással, minden ösztöne arra készítette, hogy döbbenetében levegő után kapjon. Elfojtotta ezeket az ösztönöket, helyette erőt vett magán, és kinyitotta szemét, hogy szemügyre vegye a zavaros vizet maga körül. Az elé táruló látványtól kis híján megállt a szíve.

A vízfelszín alatt, amit csupán Enzo egyre mélyebbre süllyedő testének fénye világított meg, csontvázszerű testek és farkak, valamint cafatokban lógó, rothadó hús fogadta. Erőt vett undorán, tartalékolva értékes levegőjét, és Enzo nyomába eredt. Végül ismét rálelt a fényére, amint teste valamivel távolabb, a tó közepe felé sodródott.

Összeszorította fogát, és szapora lábmunkával, ádáz erőfeszítéssel egyre mélyebbre és mélyebbre úszott. Füle pattogott a fekete víz mélységében uralkodó víznyomástól. Csupán egy pillanattal később ért le a tó fenekére, mint a

szirén Enzóval, aki érkezésével felkavarta a tómeder homokját. Elara résnyire húzta a szemét, úgy iramodott utána. Ekkor fogta fel csupán, mennyire erőtlén jelenleg. Árnyai nem álltak rendelkezésére, hogy sérülést okozzon, az illúziói és az álmok pedig használhatatlanok voltak élet-halál helyzetben.

Megtorpant, miközben a szirén hátrafordult felé, arcán vad örömmel. Enzo mozdulatlan volt, a fény körülötte gyorsan halványodott, keze ernyedten pihent a szirén kezében.

Némi pislákolást követően aztán végleg kihunyt a világossága, és immár csak koromsötét víz vette körül Elarát.

Mindössze ennyire volt szükség – Enzo melegének tovatűnésére, fényének kihunyására –, hogy valami előtörjön Elara bensejének mélyéről, és elszabaduljon a poklok pokla.

Negyvenedik fejezet

Mennydörgő robajjal ezüstsín fény tört elő Elara testéből, látszólag mindent betöltve körülötte, egész testében érzett, lüktető üvöltés kíséretében, mely visszhangot vert a vízben. Rendkívül ragyogó volt a fény, szinte már vakító, azonban Elara a káprázat ellenére észrevette egy alak közeledtét. *Enzo*. A szirén eleresztette. Csupán egyetlen másodperce volt megragadni *Enzo* karját, mielőtt az ezüst fény még világosabbra gyúlt, és szédületes sebességgel mindkettejüket a vízfelszín irányba hajtotta.

A felszínre érve Elara levegő után kapkodott, miközben kétségbeesetten tartotta *Enzót*. Körülötte a tó egészét elárasztotta az ezüst fény, mely alóla ragyogott szerte. A sziréndal elnémult, csupán csend vette körül, majd végre megpillantotta *Leót*, *Isrát* és *Merissát* a csónakban, akik pislogással kerekedtek felül döbbenetükön. Elara *Enzóra* nézett, ő azonban nem mozdult. Még azt sem tudta, egyáltalán lélegzik-e.

– Segítsetek! – kiáltotta.

A szirénige megtörtével *Leo* könnyedén megszabadult a körjük csomózott kötélről, és a csónak pereméhez sietett, Elara pedig közben odaúszott hozzá az eszméletlen *Enzóval*.

Leo felcibálta a herceget, aztán *Isra* és *Merissa* kezüket nyújtották. Amint felhúzták a csónakba, Elara heves zihálás és köhögés közepette rogyott le *Enzo* mellé.

Leo keze már egy ideje *Enzo* mellkasára feszült, amikor Elara feltápaszkodott.

– Mi a fészkes fene volt ez? – suttogta *Isra* félelemmel teli hangon, miközben kihunytt az Elara körül pislákoló fény.

Elara kezébe vette *Enzo* kezét, és csak a fejét rázta. Maga sem tudta, mi volt ez – azonban a varázs maga nem volt ismeretlen számára. Ugyanez az erő mutatta meg magát *Enzo* előtt szörny képében és mélyesztette fogát *Isrába*.

Leo minden igyekezete ellenére azonban Enzo továbbra sem lélegzett fel.

– Nem hagyatsz itt! – suttogta Elara, és a zokogástól csak akadozva vette a levegőt. – Nem hagyatsz itt te is.

Azzal arrébb kúszott, Enzo feje mellé.

– Kérlek! – könyörgött neki.

Ajka Enzóéra feszült, és levegőt lehelt bele, amikor Leo arra utasította. Merissáék aggodalmas tekintettel figyelték; Isra szemében könny csillant meg, amikor Elara eltűrt egy nedves hajfürtöt Enzo homlokáról, akinek az arca sápadt volt, és élettelen.

– Kérlek... – szakadt ki belőle szinte sikolyként, majd még egyszer, utoljára levegőt fűjt Enzo szájába.

Mintha csak parancs lett volna, mely egészen az élet és halál közti pontig harsant, Enzo nagy levegőt vett, szeme kipattant, aztán köhögött és öklendezett. Lassan nyerte csak vissza lélegzetét, beletelt néhány pillanatba, mire képes volt megszólalni.

– Tudod, hercegnő – szólalt meg gyengén, nagyokat lélegezve –, ha ismét meg akartál csókolni... nem kellett volna addig várnod... míg a halál küszöbén nem találom magam.

Elara megkönnyebbült zokogásban tört ki. Karját Enzo nyaka köré fonta, ő pedig az ölébe vonta, simogatta a hátát, és hagyta, hogy csak zokogjon és zokogjon.

– Hála a mennyeknek – motyogta Merissa, megszorítva Enzo kezét. Leo megvakarta a fejét, nagyot sóhajtott, és közben Enzo hátára csapott, Isra pedig szorosan megölelte Elarát és Enzót, aztán a tóra pillantott, és döbbszerűen meredt a látványra.

– Izé... Nem akarom elrontani Enzo halálközeli élményét – mondta –, de azt hiszem, ezt nem ártana megnéznetek. – Hangja áthatolt Elara kimerült megkönnyebbülésén, és visszarántotta őt a jelen pillanatba.

Enzo erőtlenül tápáskodott fel, Elara pedig könnyed érintéssel a vállára tette a kezét. Még mindig csuromvizes volt, a haja a hátához tapadt, és amint felegyenesedett, arra

nézett, amerre Isra mutatott a víz felett. Ahogy bámult, kis csoportjuk többi tagja is elhallgatott, és mind ámultan meredtek a vízre.

Olyan kétségbeesetten próbálták megmenteni Enzót, hogy még csak egy pillantást sem vetettek a szirénekre. A lények azonban mozdulatlanul figyeltek. Mindössze fejek hada tárult eléjük a vízfelszín felett, melyek némán biccentettek a csónak irányába.

– Mi történik itt? – suttogta Merissa.

Az első szirén, aki rájuk támadt, felnézett, és lassan ismét a csónakhoz úszott. Elarára tekintett, majd az őt átölelő Enzóra.

– Lehetetlen, ám mégis igaz – szólalt meg. A szirén szeme megtelt könnyel, miközben három ujját a homlokához érintette. A tiszteletadás ősi jele volt ez.

Elarára egyszerre zuhantak rá a gondolatai és a kimerültség, ám ekkor a szirén hátravetette a fejét, és egy új dal csendült fel. Tiszta hangját csábítás helyett ezúttal valami más itatta át. Elara hallgatta, és felismerte a dalban az érzést, amelytől a szíve szárnyra kelt. A *remény* volt az, amiről a szirének énekeltek. Nyugtalan pillantással nézett ismét Enzóra, aki csodálattal figyelte őt. A többi szirén is csatlakozott, énekhangjuk harmóniája ezúttal a gyógyulás és az emlékezés, a sötétségben gyúló fény dalaként csengett.

Végezetül a szirének egymás után, egyenként hagyták abba éneküket, míg az utolsó is befejezte dalát, majd ismét fejet hajtott Elara előtt.

– Gondoskodunk biztonságos hazatérésekről – suttogta a szirén. Ezek voltak az utolsó szavak, amelyeket Elara hallott, mielőtt sötétségbe borult körülötte a világ, mely magával ragadta tudatát is.

Negyvenegyedik fejezet

Kocsi rázkódása. Léptek hangja. Sürgető szavak. Sokféle hang sodródott felé, miközben ő csak lebegett, vakon és névtelenül.

– Ez rossz. Nagyon rossz. Ariete-en kívül Gem is szerepet játszott benne.

Gem. Ismerte a nevet. Megpróbálta megragadni az emléket, de az elsodródott tőle.

– Ariete varázsa okozta a sebeket... Úgy hiszem, a harapás elfertőződött...

A homlokát ráncolta, a szeme azonban továbbra sem nyílt ki. Tudta, hogy valamiféle érzelemnek kellene átjárnia őt, azonban ez a gondolat is messze sodródott. Aztán elcsitította, megnyugtatta a sötétség, mely beborította.

– Azonnali orvosi ellátásra van... Nem hagyom magára...

Egy másik hang suttogott valamit, amit üvöltés követett.

– *Nem hagyom magára!*

Hirtelen észrevette, hogy valakinek a karjában van, és érezte, ahogy ezek a karok megfeszülnek. Borostyánillat csapta meg az orrát, és egy kósza gondolat azt suttogta, hogy otthon van. Az *otthon* szó azonban furcsa érzéssel töltötte el, amitől elkomorult, és félresöpörte a gondolatot.

– Vigyél magaddal valakit... ételt... vizet... pihenj... várd meg, hogy kitisztítsák a sebét. – A nyugodt és rideg hangot csupán szakadozva hallotta, de magabiztos volt, nőies és érett. Tetszett neki a hangzása.

– Egyedül is menni fog! – csattant fel a másik hang. – Senki sem érhet hozzá.

Furcsa érzés járta át a testét tartó meleg érintéstől. Egy futó gondolatra viccesnek találta magát a mozgást. Aztán kis híján sírni támadt kedve. A sötétség elcsitította, mintha egy gyermek lett volna, elméjét ismét köddel borítva be. Csak annyit tudott, hogy csukva kell tartania a szemét, hogy a

sötétség vele maradjon. A sötétség a barátja. A sötétség megvédi őt.

Ajtócsukódást jelző, halk kattanás hallatszott. Ismerős illatfoszlány lengedezett felé: vaníliáé és valami tisztaságé.

Biztonság, mondta a sötétség.

– Elara...

A lágyabb, szelídebb női hangtól összerezzent, ahogy az ujjak puhaságától is, melyek megérintették kezét.

Összerezzent az érintéstől. Elara. A neve. Elarának hívják.

– Sikerült megszerezniem – szólalt meg a lágyabb hang. Ismerős volt. Nem tudta biztosan, hogy honnan.

– Hogyan...

– Ismerek valakit – jött a gyors válasz.

Elara teste megmozdult, ahogy az őt tartó személy az egyik kezével elvett valamit a nőtől.

– Köszönöm – mondta a másik. A férfi, aki a karjában tartotta. – Most hagyj magunkra, Merissa.

Merissa. Barát. Az ő barátja.

Akárcsak Sofia.

Vér.

Vér.

Hiperventilálni kezdett, ahogy a sötétség körül próbálta hízelegni, és a férfi hangját túl közelinek érezte.

– Enzo, meg kell győződnöm róla, hogy...

– *Hagyj magunkra.*

Rövid sóhaj hallatszott, melyet határozott ajtócsukódás hangja követett.

– Elara – suttogta a szelíd hang, melynek hallatán Elara halkán felnyögött. Kedvelte ezt a hangot. Bízott benne. Ez a hang melegséggel töltötte el.

Biztonság, suttogta újra a sötétség.

– Elara, fel kell ébredned, hogy megmosdathassalak.

Átölelte a férfi nyakát, a szemét viszont még zárva tartotta. Nem akarta még megtörni a varázslatot. A sötétség oly lágy volt, az azon túli világ viszont...

– Bassza meg... – motyogta a hang, és Elara érezte, hogy valahova máshová viszik. A sötétség megváltozott körülötte,

valahonnan fakó színek és minták törtek át rajta. Fényt érzékelt csukott szemhéja ellenére is. Valami fényes helyen volt. Még jobban összeszorította a szemét. – Leteszlek ide, amíg vizet engedek, rendben?

Puhaságot érzett maga alatt – egy párnázott széket –, és víz hangját hallotta.

Amikor a kezek ismét megérintették, összerezzent.

– Én vagyok az, El. Enzo.

Enzo. Az a név. Kedvelte azt a nevet. Kedvelte őt. Nagyon is. A sötétség elmosolyodott.

Biztonság. Otthon.

– Csak te és én vagyunk itt, és a meleg fürdővíz.

Szeme még mindig csukva volt, de bólintott, ajka remegett, szemhéja mögött kitörni készülő könnyek fenyegetését érezte.

Amikor a karok ismét finoman köré fonódtak, beleolvadt az ölelésükbe.

– Most pedig beteszlek a fürdővízbe – mondta a férfihang, mire ő ismét bólintott. Azok a biztos kezek felemelték, körülölelték, és a meleg vízbe helyezték.

A kérges ujjak magabiztosan és precízen szabadították meg haját a koszos hajtűitől. Érezte alsóruhájának súlyát, ahogy magába szívta a vizet. A ruhadarabét, mely barátnője halálának az emlékét hordozta.

– Szedd le rólam – sóhajtotta Elara. Bár ezek voltak első szavai, rekedtesen hagyták el a száját, torka ugyanis kiszáradt, olyan hosszán nem használta. Megrántotta vállán a ruhadarab pántját.

Enzo keze abbahagyta a foglalatосkodást a hajával.

– Rendben – mondta halkan. Elara érezte, ahogy a förtelmes anyag lecsúszik testéről, aztán mélyebbre merült a vízbe, és hagyta, hogy az megtisztítsa őt.

Enzo egy pillanatra eltűnt, aztán visszatért, amit a csempére helyezett üveg koccanása követett.

– Ezt meg kell innod a kedvemért, El. – Elara ettől megpróbált elhúzódnı. – Ez egy Csillag vére. Fájni fog, ugyanis Ariete csupán kis mennyiségeket adott neked. Ez

pedig rengeteg. Neked viszont most nagy mennyiségre van szükséged ahhoz, hogy teljesen megszabadulj az ő mérgetől.

Elara csak rázta a fejét, Enzo azonban finoman csitította:

– Kérlek, El. Szükségem van rá, hogy jobban legyél.

A kétségbeesés, mely átitta hangját, valamiért megnyugtatta Elarát, és ő szétnyitotta az ajkát. Üveg nyomódott szájához, Elara pedig lassan inni kezdett.

Néhány korty után öklendezés fogta el, de Enzo ott tartotta az üveget.

– Az egészset, hercegnő. Meg tudod csinálni.

Köpködött, de folytatta az ivást. A vér gazdag volt, dekadens és édes – túlságosan is édes –, amitől ismét öklendeznie kellett. Enzo azonban nem tágitott, míg az utolsó cseppet is le nem nyelte, amit követően fájdalom hasított a testébe.

Felkiáltott, és a víz fölé görnyedt, ahogy a vér megkezdte munkáját, és harcba szállt a bensejét emésztő méreggel.

A fájdalom testének egészét áthatotta, és bármilyen erősen szorította is össze a fogát, képtelen volt tovább elviselni. Miközben vonaglott, érezte, hogy Enzo is belép a fürdővízbe, és csupasz bőre a hátának simul, ahogy karja körülfonja őt. Elara teste görcsbe rándult az érintéstől, és könnyörgött a sötétségnek, hogy szabadítsa meg az érzéseitől. Az kézen fogta, és elragadta őt a kintől, melyet aztán csupán külső szemlélőként látott.

Végül a sötétség viaszosodorta tudatát a világ felé. A fájdalom kezdett enyhülni. És Enzo ott volt. És Enzo volt az otthon. És ő biztonságban találta magát.

Érezte, hogy meleg fény járja át testét, amely beburkolja és megmelengeti, miközben Enzo egy megnyugtató dalt dúdolt. Ismerősnek tűnt számára a dallam, de nem jutott eszébe, mi az. Enzo fénye azonban csodálatos és meleg volt, ahogy Enzo maga is.

Így, hogy tudata ismét a testében volt, hallotta a herceg suttogását. Ki tudta venni néhány szavát:

– Milyen bátor... Csak így tovább, hercegnő.

Hevesen zihált és sűrűn pislogott, miközben a fájdalom

utolsó hulláma is elhagyta a testét. Hallotta, ahogy a víz zajosan kavarg a lefolyóban, melynek hiányától máris vacogott. De aztán újra meleg víz kezdett folyni a csapból, és Elara lelke megnyugodott, ahogy ismét megtöltötte a kis fürdőt. Érezte a háta mögött Enzo mocorgását: a herceg mosdatni kezdte őt, és eukaliptuszos szappan illata lengte körbe kettejüket.

– Most következik a hajad – mondta Enzo, és hangjából vidámság áradt.

Bármi is ragadta magával e megsejtett vidámság hallatán, sikerült visszahoznia őt, és a sötétség ugyancsak nógatni kezdte. *Biztonságos lesz látnod*, suttogta. Így hát, amint a víz végigfolyt haján, elmosva a szörnyűségeket, a mérget és a mocskot, Elara nagy levegőt vett, kinyitotta a szemét, és megfordult.

Enzo mozdulatlaná dermedt.

Elara végigpásztázta a herceg arcát, a vonások mindegyikét, amelyek tartották benne a lelket, míg Gem igyekezett szétszaggatni elméjét. Aranykarika. Szeplő. Homlokráncolás. Végül a szemébe nézett, abba az aranszín pettyezte melegségbe, amelyet először a trónteremben pillantott meg. Mintha egy emberöltővel ezelőtt lett volna már. Enzo ing nélkül térdelt előtte, szintén a fürdőben. Nedves kezét Elara arcához érintette, majd a füle mögé, és hüvelykujjával végigsimított a halántékán.

– Úgy hiányzott ez a szempár... – suttogta Enzo.

Elara ismét lehunyta a szemét, miközben könnyek patakzottak belőle.

– El... – szólalt meg ismét a herceg. – Kérlek, ne sírj. Biztonságban vagy. Bízz bennem.

Újra kinyitotta szemét. Enzo még mindig ott volt. A herceg keze Elara nedves hajába túrt, simogatta és megnyugtatta.

– Valós vagy? – kérdezte suttogva Elara, és könnyei továbbra sem apadtak el.

– Igen, valós – válaszolta Enzo lágyan, Elara arcához érintve a másik kezét is.

Aztán előrehajolt, és lecsókolta arcáról az egyik

könnycseppet. A könnyek ettől csak hevesebben törtek elő, ám Enzo újra és újra odahajolt, egyiket a másik után csókolta. Nem hallatszott más, csupán a fájdalmat elmosó lány csókok és az aláhulló vízcseppek hangja. A zokogás csitultával odébb húzódott, különféle olajokat dörzsölt Elara hajába, és ismét dúdolni kezdte a korábbi gyengéd dallamot.

– Jobb’ szerettem őt, mint Sötét az éjszakát – énekelte –, és ő jobb’ szeretett engem, mint nappal a Fény világát...

– Oroszlánok szárnyalhatnak, és szeretők elhullnak, az én szerelmem azonban... soha meg nem halhat – csatlakozott hozzá Elara halkán, ám hangja egy pillanatra elcsuklott az utolsó sornál.

Enzo keze megállt a lány hajában.

– Honnan ismered ezt a dalt?

– Ez egy asteriai altatódal – válaszolta Elara a homlokát ráncolva.

Különös érzelem suhant át Enzo arcán.

– Furcsa – mondta halkán. – Azt hittem, az egyik álmomból ered, még régről.

Mivel nem tudta, mit feleljen, ezért Elara nem mondott semmit.

Helyette magába itta a látványt, ahogy Enzo valamilyen olajért nyúlt. Az alkarját, ahogy az izmok és az erek megfeszültek rajta. Dús szemöldökének ívét. A türelmetlen mozdulatot, amint fürtjei a szemébe hullottak. Némán tanulmányozta őt, teste pedig engedelmesen követte Enzo mozdulatait. Hátrabillentette a fejét, amikor Enzo a hajtövébe olajat dörzsölt, és felemelte a karját, hogy megszabadulhasson a mocsoktól, ahogy a herceg lesikálta a testéről a szörnyű emlékeket.

Enzo aztán felegyenesedett, a nadrágja csuromvizes volt. Kiszállt a fürdőből, és egy bolyhos törülközőt vett a kezébe, melybe bebugyolálta Elarát, majd a karjába vette a lányt, és visszavitte hálósobájába. Elara érezte, hogy párnákon landol, testére pamut hálóing simul, majd vaníliaillatú paplan takarja be. Enzo egy pillanatra eltűnt a fürdőszobában, ahonnan száraz, bő nadrágban tért vissza,

továbbra is ing nélkül. Az ajtóhoz lépett, ahol Elara látta, hogy Leo áll őrt. Enzo suttogott neki valamit, majd becsukta az ajtót, és letelepedett az egyik székbe Elara ágya mellé.

Elara vakon nyúlt a kezéért, elméje peremén csak úgy zsivajogtak a gondolatok. Figyelmét Enzo hüvelykujjára összpontosította, amint az a hátát simogatta. Egy pillanatra úgy tűnt, ettől elcsendesedett a lárma.

Halk kattanás jelezte a gyógyító érkezését. Felismerte a rideg, szigorú hangot, amelynek kedvelte csengését, és felnézett. Egy nő állt előtte, rézszerű haja egyenesen omlott le féloldalt. Szeme világoskék volt, arca őszinte.

– Jó látni, hogy valamelyest magadhoz tértél, felség. – Bólintott, és lehuppant az ágyra. Kezét óvatosan Elara nyakához érintette. – Máris sokkal jobban néz ki a seb. Úgy tűnik, offensége jó munkát végzett.

Elara Enzóra nézett, és ahogy jobban megfigyelte kifejezéstelen arcát, észrevette megfeszülő állkapcsát. Aztán, ahogy a sebére meredt, láng gyúlt a szemében.

– Mindketten a halálért könnyörögnek majd. – Szavai jéghidegek voltak. Aztán összeszedte magát, mosolyt erőltetett az arcára Elara kedvéért, és megszorította a kezét.

Balzsamként ható, hűvös varázs árasztotta el Elara testét, miközben a gyógyító megvizsgálta.

– A méregnek hűlt helye – mondta végül a nő. – És idővel a nyakán lévő seb is begyógyul. – Ekkor Enzóra nézett. – Az elméje azonban aggodalomra ad okot.

– Nem kell úgy beszélned, mintha itt sem lennék – dünnyögte Elara.

Enzo palástolta a mosolyát.

– Azt hiszem, talán nem is kell annyira aggódnunk, mint azt gondoltuk.

A gyógyító apró mosollyal kinyitotta táskáját, és kivett belőle két, folyadékkal teli üvegcsét. Amint bíbelődni kezdett velük, Elara látta, hogy az egyik tartalma halványkék, míg a másik sötétebbnek tetszett, ahogy a Fény nyitott erkélyajtón beáradó sugara rávetült.

– Ez majd segít az elalvásban – mondta a gyógyító, és a

folyadékok összekeverésének befejeztével a fiolát Elara szájához érintette, majd finoman kifeszítette azt. Elara megfeszült a közelségétől, ezért Enzo is közelebb húzódott.

A gyógyító azonban két cseppet cseppentett Elara nyelvére az italból, és már pakolta is össze felszerelését.

– Rengeteg alvásra, ételre és folyadékra van szüksége. A gondjaidra bízom – mondta, éles pillantást vetve Enzóra.

– Én leszek a legjobb dajka, akivel Elara valaha is találkozott – húzódott feszes mosolyra a szája, és nyújtózkodott a székében. Elara ajka megrándult, amikor a gyógyító biccentett felé, majd egy pillanattal később halkan becsukódott mögötte az ajtó.

– Nem merek elaludni... – Elara száját alig hallható suttogásként hagyták el a szavak. Enzo homlokráncolva közelebb hajolt hozzá. – Érzem az elfojtott fájdalmat. A sötétségben szorongató gondolataimat. Aggódok, hogy álmodni fogok.

Enzo arca megenyhült.

– Nem tudom távol tartani azt, amit átéltél, de ígérem, hogy itt leszek melletted, amikor felébredsz. Nem hagylak magadra.

Elara ismét megragadta a herceg kezét, és erősen belé kapaszkodott – ez volt a horgonya a viharos tengeren, miközben teste a hullámok közé merült.

Negyvenkettedik fejezet

Napok teltek el, melyek alatt Elara tudata újra meg újra többször is elhomályosult. Elméjében javarészt üresség honolt, ébredés előtt azonban mindig felszínre tört egy emlék, ismét felhasítva mentális sebhelyeit, amitől sikoly tört fel belőle. Minden egyes alkalommal érezte aztán a meleg kezek ölelését, és hallotta a halk suttogásokat, amit a gyógyító édes hangja és az elixír újabb cseppjei követtek.

A napok aztán hetekké nyúltak – melyek pontos számáról fogalma sem volt –, és valahányszor ébren volt, alig érzett bármit. Helyette az árnyak ölelésében pihent, míg valaki levessel etette, és vizet emelt kicserепesedett ajkához. Gyengéd simogatás. Aztán ismét sötétség.

Egy éjszaka, mint mindig, gyötrelmesen ébredt, teste izzadságban úszott, rémülten tekintett körbe a szobában. Tekintete Enzóra siklott, aki szintén felébredt: inge kigombolva, haja pedig kócos, és az ágy mellett könyökölt. Amikor a gyógyító belépett a szobába, Enzo Elara felé nyúlt, ahogy a gyógyító érkeztekor a korábbi éjszakák során is tette. Ez alkalommal azonban szokatlanul villant meg Enzo szeme. Elhagyta Elara oldalát, és a gyógyítóhoz lépett. Fojtott, bár heves vita bontakozott ki köztük. Elara hallotta a gyógyító sürgető szavait, melyek felé sodródtak a félelem és rémálmok szötte hálón keresztül:

– Muszáj... ártalmatlan legyen.

Enzo hangja morgássá torzult:

– Elég... az orvosság...

– A királyt szolgálom.

Feszült csend.

– Legalább hadd csináljam én.

Elara gyengéd kéz érintését érezte a száján, mely végigsimított az ajkán.

– Nyisd ki, Elara.

Megtette, ám ezúttal csak egyetlen cseppet érzett a nyelvén a megszokott kettő helyett, miközben az ajtó becsukódott.

Enzo aztán felsegítette az ágyból, keresztülvezette a szobán, és kitarta az erkélyre nyíló, széles ajtót. Kint az éjszakai levegő hűvösében letelepedett vele a díványra, Elara az ölébe kuporodott, ő pedig betakarta mindkettejüket.

– Friss levegőre van szükséged – mondta Enzo feszülten.

Ezt követő szavai elsodródtak Elarától; csak csendben figyelte Enzót, tudata még mindig ködbe borult. Minden távolinak hangzott és érződött, oly távolinak. Az orvosság végigáramlott testén, kellemesen és melegen, miközben próbált a kimondott szavakra összpontosítani. Aztán a küzdelmét feladva Enzo mellkasára hajtotta a fejét, és szívének egyenletes ritmusát hallgatta. Az erkélyajtón ekkor kopogás hallatszott, amitől hirtelen felugrott. Valaki bedugta a fejét az ajtórésen, szeme álmos volt, arc kifejezése aggodalmas.

– Jól van? – suttogta Merissa, miközben kilépett az erkélyre. Ha észre is vette a meghittséget, amibe belegázolt, nem tett rá megjegyzést.

– Csupán egy újabb rémálom – motyogta Enzo. – Készítenél nekünk egy kis kamillateát, Merissa?

A lány bólintott.

– Természetesen.

Elara nem foglalkozott Merissával, elméje túlságosan is kétségbeesetten próbálta zárva tartani dobozát, ahonnan az iszonyatok sikoltva, karmukat mereszten próbáltak kimászni. Egyes éjszakákon megesküdött volna rá, hogy hallja a kaparászásukat, azonban az orvosság mindig elnyomta a hangot.

Pislogott, és úgy helyezkedett, hogy felnézhessen Enzóra, aki erre megsimogatta haját, és megpróbálta álomba ringatni őt.

– Fel kell hogy ébredj – mondta halkan. – Érezned kell. Nem maradhatsz örökké ennek a – kezével körbeintett – ködnek a fogságában.

– Rémálmok – felelte halkan Elara. Ez volt az első szava már az ég tudja, mióta. – Színtiszta sötétség vesz körül, csupán ébredéskor jönnek el a rémálmok.

– Akarsz róla beszélni?

Megrázta a fejét a homlokát ráncolva. Gondolatai hamar eloszlottak, akár viharfelhők a szélben. Nem igazán tudta magához ragadni az emlékeket.

– Segít, ha nevet adsz nekik – mondta Enzo, megköszörülve a torkát. – Valahányszor rémálmaim vannak, kimegyek, és hangosan szavakba öntöm azokat – nevetett halkan. – Tudom, örülten hangzik. De mindig úgy éreztem, van odakint valaki, aki meghallgatja a szavaimat. Mintha imádkoznék, csak a Csillagok helyett valami máshoz. Az első alkalmat követően álmomban egy angyal látogatott meg. Bár némiképp máshogy festett, mint ahogy a *Celestia mythasai* leírja őket. Nem emlékszem, mit mondott, de amikor felébredtem, életemben először biztonságban éreztem magam. Erősnek.

– Elfelejtettem, hogy neked is vannak rémálmaid – mondta Elara halkan.

Enzo szája mosolyra húzódott.

– Igen, meg is tapasztaltad a kevésbé kellemesek egyikét. – Szünetet tartott. – Tudod, apám nem volt ilyen kegyetlen anyám halála előtt. Vagy talán csak annyira erős fény anyám létezése, hogy elnyomta az ő sötétségét.

– Sajnálom – suttogta Elara. – Hogy a szüleim... – Nagyot nyelt. – Annyira sajnálom, Enzo.

– Nem neked kell bocsánatot kérned – szorította meg a herceg Elara kezét.

Hosszú, kellemes csend vette körül őket, mely közben Enzo az ölelésébe vonta Elarát, és a haját simogatta. Elara pedig az ő hátát simogatta, érezve annak simaságát.

– Hogy lehet, hogy nincsenek sebhelyeid? – kérdezte halkan.

– Apámnak épp szolgálatában állt egy verde-i, egy gyógyító. Amikor a hátam már úgy széthasadt fényétől, hogy tiszta vér és csupasz hús volt, a gyógyító helyrehozta a

sérüléseimet, és kisimította a bőrömet, hogy aztán Idris ismét ugyanolyan fájdalmat okozhasson. Így hát senki sem tudhatott erről. Amint elég erőssé váltam, felkerestem a gyógyítót.

Enzo nagy levegőt vett, és Elara észrevette, hogy remeg.

– Semmi sem maradt a gyógyítóból, amikor végeztem vele.
– Hosszan kifújta a levegőt. – Attól fogva, hogy képessé váltam visszavágni, apám egyszer sem merészelt lesújtani rám a fényével. De még máig is kísért az emlék. Máig álmodok vele.

Elara megszorította a kezét. Ahogy ránézett, megértette: Enzo nem a vigasztalására vágyik. Szüksége van valakire, aki meghallgatja.

Hüvelykujjával végigsimított Enzo kézfejen.

– Egy napon érezni fogja a fájdalom minden egyes cseppjét, melyet okozott neked.

– Tudom. Magam gondoskodom róla.

Elara valószínűleg felvonta volna szemöldökét a nyílt árulás hallatán, ha a szokásos önmaga lett volna. Ehelyett azonban visszabújt Enzo mellé, akinek válla ellazult, hogy a testük egymáshoz simulhasson.

– Szóval most már tudod, mi nyugtat meg engem a rémálmokat követően. Na és téged?

Elara a hajába túrt, és töprengően harapdálta az ajkát.

– A friss levegő. – Aztán az alacsony asztalon heverő könyvkupacra mutatott: – Az olvasás. – *Te*, akarta hozzátenni, de a szó megrekedt a nyelve hegyén. Egészben lenyelte.

– Az olvasás... – visszhangozta Enzo, magához véve a *Celestia mythasait*.

– Az a kedvencem.

– Az enyém is – mondta meglepetten a herceg.

Elara ajka megrándult.

– Jobban hasonlítunk egymásra, mint gondolnád.

Sóhajtott, és Enzo nyakához simult, bőréen a könnyed bergamottszappan és a mámorító borostyánillat keveréke oly megnyugtató volt. Enzo mozdulatlanra dermedt, majd óvatosan folytatta Elara hátának körkörös simogatását,

mintha attól félne, hogy mozdulatai megtörik a pillanat varázsát. Merissa halkán tért vissza, és egy teáskannát helyezett az apró asztalra, aztán kettejükre pillantott. Szája halvány mosolyra húzódott, és ismét távozott.

Valamivel később Elara hangot adott a kérdésnek, mely oly régóta emésztette:

– Azon az éjszakán, amikor engem elfogtak... Hogyan szöktél meg?

Enzo ölelése szorosabbá vált.

– A sorsnak köszönhetem. A terem üres volt, amikor magamhoz tértem. Az ajtókat és ablakokat is bezárták, ezért átégettem az egyik spalettát, és a vizesárokba ugrottam. De nem azért, hogy meneküljek, El – mondta halkán. – Tudtam, hogy ha elkapnak vagy holtan végzem, azzal nem lennék a hasznodra. Csak... csak azt akartam, hogy tudd, egyetlen percig sem adtam fel, hogy visszaszerezzelek.

– Tudom – mondta lágyan Elara.

Lehunyta szemét, mire Enzo megköszörülte a torkát.

– Nos, mit szólsz, mondjuk, ehhez a történethez? *Asteria éjlidércei* – olvasta fel. – Egyszer régen, a földeken, melyet ma Asteriaként ismernek, megszületett a Sötétség. Innen ered minden, s aztán ide is tér vissza. Az éjlidérc is ezen teremtmények egyike volt. Aligha több az ember mögött nyúló árnyék foszlányánál, vagy egy gyermek hálószobája falán nyúló alak... – Elhallgatott, ahogy Elara mosolyára tekintett, amint feje a mellkasán pihent. – Kedveled a lidérceket?

– A lidércek barátságosak – mondta Elara halkán. – A szentek estje alkalmából mindig hagyunk kint nekik ételt és finomságokat. Az a kedvenc időszakom az év során. Ők védik meg az otthonokat.

– Hmm. – Bólintott a herceg. – Mesélj még.

Elara elhúzta a száját, miközben töprengett.

– A *Castor sohakárogója* volt a másik kedvencem. Imádtam a talányokat.

– Én is! – vágta rá Enzo vidáman.

– Ott van még az *Éjfarkas és Ezüst*. Az mindig megríkatott.

– Amikor kicsi voltam, én *A szárnyas oroszlán szíve* miatt sírtam mindig.

– Pedig a végén szerelembe esett – mondta Elara.

– Igen, de a Fénybe, melyet sosem érhetett el.

Elara bólintott.

– *A Csendes-tenger kígyói*. Mindig arra vágytam, bár meglovagolhatnám őket. Van az a rész, amikor elviszik a kislányt a sellők víz alatti királyságába... – Gondolatai ekkor elkalandoztak.

– Úsztál már a Csendes-tengerben?

– Egyszer – húzódott halvány mosolyra Elara szája. – A legjobb... – Látása homályosodni kezdett. – A legjobb barátnőmmel. – Zavartan elkomorodott. Hiába volt a nyelve hegyén, nem jutott eszébe a név.

– Sofiával? – kérdezte Enzo gyengéden.

Vörös fény villant Elara előtt. Egy penge. Egy torok, amint elmetszik. Egy tátongó seb. És egy vörösbe öltöző színpad. Összerezzent, mintha valaki pofon ütötte volna.

– Sajnálom, sajnálom... – Távolinak hallatszott Enzo suttogása, de Elara megragadta, és mély lélegzeteket vett. Amikor magához tért, észrevette, hogy Enzo szorosan tartja, és a szemében aggodalom csillog.

– Nem, igazad van. – Összeszorította fogát az elméjét gyötrő fájdalomtól. – Éreznem kell. Emlékeznem kell. Igazad van. Nem mehet ez így az örökkévalóságig.

Enzo szorosan megragadta, majd kinyitotta a könyvet.

– Akkor olvassunk. Holnap pedig, ígérem, segítek neked megszabadulni.

Elara bólintott, mire Enzo ismét magához vonta.

– Köszönöm – motyogta Elara, és az orvosság ismét elandalította.

– Ugyan mit? – kérdezte Enzo lágyan.

– Hogy adtál magadból egy darabot.

Elara már világok között sodródott, és visszasüppedt a sötétségbe, amikor Enzo gyengéd hangon válaszolt:

– Több is a tiéd már belőlem, mint amit hajlandó lennék beismerni.

Negyvenharmadik fejezet

Következő alkalommal Elara már nem sikoltva ébredt. Próbára tette hát elméje határait. Sötétségét kitapintotta, az emlékeket sakkban tartotta, de érzett valami mást is.

Fényt.

Felnézett Enzóra, aki még mindig aludt, izmos karjai köré fonódtak. Megpillantotta a könyvet az asztalon. A Fény nyugodt, reggeli világában tanulmányozta őt, közelebbről, mint azt korábban valaha is merte volna éber állapotában. Szíve hevesen dobogott, ahogy lassan szabadjára engedett egy érzelmet. A büntudatot.

Elara szemébe sötétség költözött, és ismét átjárta az az idegen fájdalom, ahogy engedte, hogy megtapasztalja az érzést. Enzo biztosan az ágya mellett maradt minden egyes éjszaka abban a széken, és felébredt, valahányszor ő is. Figyelte a herceg szénporos szempilláit, és homlokának puhaságát, miközben aludt. A lehető leggyengédebben megérintette a szeme alatt lévő szeplőt, majd egy másikat, aztán a másik szeme alatt lévő, lassan az arcára rajzolva csillagjegyet. Ujja Enzo álla alá vándorolt, majd végigsimított határozott vonásain. Aztán telt ajka fölé siklott, de látta nyíló szemét, és a meglepetéstől összerezzen.

– Jó reggelt – mormogta Enzo, szemét Elarára szegezve.

– Jó reggelt – válaszolta Elara, sietősen elkapva ujját.

– Nem álmodtál?

– Egyáltalán nem.

Enzo arca megenyhült, és felemelte Elarát.

– Ha nem tudnád, magam is képes vagyok járni! – csapott Elara a karjára, mire a herceg lassan letette.

– Hogy érzed magad?

– Kitisztultnak.

Enzo megszorította a kezét, és visszasétált vele a szobába. Ez a kis semmiség is szinte minden energiát kiszívott Elara

testéből. Lába remegett, és zihálva rogyott le az ágyra.

– Valami történik az elmémmel. Valahányszor próbálom megragadni egy gondolatomat vagy emlékemet, az tovasodródik.

– Miért nem pihensz, és...

– Ne, Enzo! – könyörgött Elara. – Nem akarok többet pihenni. Elegem van a gyengeségből. Az orvosságból. Abból, hogy alig érzek valamit.

Enzo bólintott.

– Ám legyen – mondta. A ruhásszekrényhez lépett, és elővett egy olyasfajta kétrészes ruhát, mint amit Elara a kiképzés során viselt. – Akkor elmegyünk a kertekbe.

Segített Elarának levenni a hálóruháját, és felöltözni, közben pedig végig rajta tartotta szemét.

– Ne adj többet abból az orvosságból – kérte Elara, miközben fekete pöttyök villództak a szeme előtt.

Enzo bólintott, és közben belé karolt.

– Várj, mi lesz a bájolással? – kérdezte Elara.

– Merissa minden éjszaka meglátogatott. Gondoskodott róla, hogy a bájolás ne tűnjön el, és ha esetleg egy szolgáló betévedne, véletlenül se pillantson meg nélküle.

Elara torkában gombóc formálódott barátnője neve hallatán.

Enzo, miközben kivezette Elarát, az elszántsága láttán felfedezni vélte a harcost, akit a lány az álarcosbál előtt mutatott magából.

Elara zihálva tartotta vele a lépést. Áthaladtak a palotán, keresztül egy csörgedező vizű átriumon. Madarak csiripeltek odakint. Elara már hetek óta nem hallotta a dalukat, hiszen bezárva és eszméletlenül feküdt. Meg sem álltak Kalinda kertjéig, ahol egy ragyogó hajú nőalak hajladozott a virágágyások fölött, kezében ültetőlapáttal. Elara lélegzése felgyorsult, amikor a nő megfordult, és Merissát pillantotta meg.

– Elara? – hangzott Merissa reményteli kérdése. Azon nyomban a földre szúrta a lapátját, és már vette is le a kesztyűjét.

A fekete pontok egyre szaporábban táncoltak Elara szeme előtt, a szíve hevesen vert.

– Nem – szólalt meg reszelős hangon, és hátrált egy lépést. Enzo riadtan meredt rá, Merissa pedig aggodalmasan ráncolta homlokát.

– El?

– Képtelen vagyok erre – suttogta Elara, miközben Sofia élettelen, szürke szempárja táncolt előtte és elméjében.

Elrántotta karját Enzótól, és tovább botladozott az úton.

– Elara! – kiáltott utána Enzo.

Képtelen volt rá. Képtelen volt Merissa mellett tartózkodni és a barátjának hívni, hisz a hozzá legközelebb álló személyt, akit ezzel a szóval illetett, kíméletlenül meggyilkolták. Homályosan úszott előtte a kert. Az ösvény kanyargott, a fák gyors egymásutánban bukkantak fel előtte. Környezete homályosan összefolyt, miközben a közelben csörgedező víz hangja egyre erősödött. Színek és hangok suhantak el mellette, míg a határozott léptek egyszer csak utol nem érték.

– El...

– Adj még az orvosságból – követelte. – Meggondoltam magam, nem akarom ezt érezni. Hadd felejtsem el az egészet, kérlek, hadd felejtsem el!

Enzo aggodalma eloszlott, miközben levezette Elarát az előttük lévő kőlépcsőn.

– Nem.

Elara megtorpant, felismerve, hogy ugyanabban a süllyesztett kertben vannak, ahol Leyon alászállásának ünnepségét is tartották. Most azonban egy lélek sem volt itt rajtuk kívül.

– Nem? – Talán csak rosszul hallotta, elnyomta Enzo szavát a vízesés robaja.

Enzo oldalra biccentette a fejét.

– Nem bizony.

Elara az égre tekintett, úgy próbálta feldolgozni Enzo szavait. Az égbolt sebzettnak és nyomasztónak tűnt – mélyburgundi színét nehéz narancssárga felhők tarkították,

a szél fémes szagot hozott.

– Vihar közeledik – jegyezte meg a herceg.

– Miért nem adsz az orvosságból, Enzo? – Furcsa érzelem kavargott Elarában. Egy érzelem, melyet már régóta nem érzett.

– Mert képtelen vagyok tovább elviselni, hogy így lássalak. Próbáltam türelmes lenni, de ki nem állhatom ezt. Az orvosság miatt csupán árnyéka vagy önmagadnak... Menekülsz a fájdalom elől. Ez nem te vagy.

Elara elkomorodott, zavar fogta el, Enzo pedig idegesen kezdett fel-alá lépdelni.

– Ott kellett ülnöm melletted, és néztelek minden éjszaka, nyolc héten át. Végignéztem, ahogy sikoltasz és sírsz a gyötrelmes rémálmaid miatt, majd orvosságot kellett leerőszakolnom a torkodon, míg lefogták a testedet.

Elara hidegen bámult rá. Ajka szavakat formált, mielőtt átgondolhatta volna őket:

– Sajnálom, hogy a fájdalmam kellemetlenséget okoz neked.

Enzo megállt, állkapcsa megfeszült. Tekintetét Elarára szegezte.

– Nem úgy értettem – mondta elfojtottan.

Újabb érzelem lobbant Elarában, ám kialudt, mielőtt egyáltalán felfoghatta volna.

– Az az Elara, akit én ismerek, egy harcos. Egy királynő – folytatta Enzo, Elara pedig csak pislogott. – Ő szembeszállna a fájdalmával. Ő nem gyáva.

Mennydörgés csattant felettük az égen. Hangjába beleremegett az ég, a felhők vadul gomolyogtak.

– Minek nevezted? – kérdezte Elara halkan. Egyre súlyosbodó érzés támadt benne, mindeddig védelmező sötétsége kiéhezetten vonaglott.

Újabb mennydörgés robaja támadt, és a mennyek megnyíltak felettük. Nagy cseppekben záporozott az eső, mely meleg volt a párás heliosi levegő miatt. Hiába ázott, Enzo csak állt karba tett kézzel, rá jellemző, arroganciát sugárzó tartással, hagyva, hogy csuromvizes legyen fehér, bő

ingje. A látványa bosszúságot váltott ki Elarából, melynek mélyén valahol egy annál is erősebb érzelem lakozott. A tenyere viszketni kezdett.

– Gyávának.

Feketeség kígyózott elő Elarából, árnyai vágyakozók és fesztelenek voltak elméjében többhetes rabságuk után. Kavargva hagyták el a tenyerét, és formát öltöttek, ahogy kinyújtotta kezét, majd megvillant a szeme. Szörnyűséges alakok özönlöttek elő: nem állatok voltak, hanem valami más.

Az eső keményen zuhogott, bőrig áztatva Elarát, de ő csak a benne tomboló sötétséget érezte. A kavargó alakok Enzóra vetették magukat, aki rideg nevetést hallatott. Kezéből fény robbant, hamuvá változtatva az árnyakat, miközben talpra ugrott.

– Ezt már szeretem – mondta, és füttyentett egyet. Villám cikázott az égen felettük. Elara feszülten állt, ujjai görcsösen meggörbültek, haja csapzottan simult bőréhez. – Csak nem dühös vagy, hercegnő?

Elara a fogát csikorgatta, és a kezét keményen összeszorította, akárha a levegőt csavarná, megváltoztatva körülöttük a tájat. Az eső továbbra is esett, azonban illúziókeltése egy csillagoktól és fénytől mentes helyre vitte őket, melynek letaglózó feketesége súlyként nehezedett mindkettejükre.

– Szép hely – mondta Enzo szárazon, miközben körbepillantott. Tűzhullámot vetett Elara felé, amit ő árnypajzssal hárított. Aztán újabb és újabb tűzhullám következett, és Elara árnyai hatástalanították őket, miközben a varázsa vágyott rájuk. Egyre többre vágyott.

Enzo végül fényének robbanásával véget vetett az illúziónak. Elara a pázsiton találta magát, zihált, testéről víz csorgott.

– Csak ennyit tudsz? – kiáltott oda neki Enzo.

Elara felüvöltött, dühé elhatalmasodott rajta, és Enzóra vetette magát, amitől mindketten a nedves fűre bucskáltak. Nem volt nála a töre, így hát erőteljesen megragadta Enzo

ingjét a két kezével, és magához vonta.

– Mi van azzal az ezüstsín varázssal, amit a tó mélyén idéztél meg? – zihálta Enzo, levegő után kapkodva. – Nem akarod bevetni ellenem?

Elara megdermedt, ahogy felszínre törtek az emlékek a fulladozó Enzóról, a csontvázszerű farokról és az őket körülvevő, sötét vízről.

– Nem – vágta rá. – Nem tudom, mi volt az.

Enzo feljebb tornázta magát.

– Akkor milyen más fegyver áll még a rendelkezésedre? – biccentette oldalra a fejét. – Mondd csak, hercegnő, még most is viseled azt a tört a csinos kis combodon?

Azzal égetően forró keze felkúszott Elara lába mentén, feltúrva nedves szoknyáját. Ujjai aztán végigsimítottak combja külső felén.

– Ariete elvette – felelte Elara rekedt hangon.

Elarának elakadt a lélegzete, figyelme a combján pihenő, kerges ujjakra összpontosult. Láta, amint esőcseppek gördülnek alá Enzo szempilláin, és csöpögnek az ajkáról. Enzo változtatott a helyzetükön, amitől Elarának hátra kellett dőlnie, és a könyökére kellett támaszkodnia, miközben a herceg közelebb kúszott hozzá a lába között.

– Mit érzel, Elara? – kérdezte. Hangja halk volt, és lágy, amitől zihálni kezdett Elara mellkasa.

– Dühöt – sziszegte. – Rendkívül sok dühöt.

– Ez minden? – Lassú vigyor kúszott Enzo arcára, oldalra döntötte a fejét, és Elarát tanulmányozta. Keze továbbra sem mozdult a lány combjáról, ajkuk viszont olyan közel volt egymáshoz, hogy szinte egy levegőt lélegeztek.

– Gyűlöletet.

– Mmm – bűgta Enzo. A nyakához hajolt, illata megtöltötte Elara érzékeit. Apró lélegzet szökött ki az ajkán, majd orrát végighúzta a lány nyakának érzékeny részén, aki ettől reszketve vette a levegőt. Egy újabb ismeretlen érzelm, ezúttal vágyakozás kavargott benne. Enzo halkan felnevetett, majd nyelvét szinte azonnal az Elara füle mögötti érzékeny ponthoz érintette. Elara lehunyta szemét és kifújta a levegőt.

– Biztosan nem érzel semmi mást?

Elara szeme kinyílt.

– Biztosan! – mordult rá.

Enzo arcán továbbra is ott ült a félmosoly, miközben kivont acél csikorduló hangja töltötte be köztük a levegőt. Elara tűre volt az, melyet Enzo a lányra szegezett, miközben azt suttogta:

– Akkor miért nem mutatod meg, hogy mennyire undorodsz tőlem?

Elara szeme elkerekedett a fegyver láttán.

– Hogy került ez hozzád?

– Elvettem Ariete-től az operaházban.

– És egész időig vártál vele, hogy ideadd nekem? – Elara teste dühtől, kimerültségtől, vágytól és megkönnyebbüléstől remegett. Olyan érzelmektől, melyek mind oly idegenek voltak számára a semmiben való hosszas tengődés után.

Megragadta törét, szemét azonban továbbra sem vette le Enzóról. A nedves tincseiről. Az izmaira tapadó, csuromvizes, szinte teljesen átlátszó ingről. Érzelmei forrón ömlöttek, akár a láva, és egy része legszívesebben Enzo felé hajította volna a tört.

Ehelyett azonban ellökte magát tőle, és még egy utolsó, megvető pillantást vetett rá. Emögött azonban vágyakozás rejtőzött, amivel mindketten tisztában voltak.

Aztán egy szó nélkül visszatrappolt a szobájába.

Negyvennegyedik fejezet

Elara ledobta ruháját a hálósobája bejáratánál, és egyenesen a fürdőszobája felé indult. Dühösen fortogott még a fürdővíz megeresztése közben is, továbbra is érezve bőrén az eső hidegét. Hogy merészelte Enzo gyávának hívni mindazok után, amin keresztülmentek?

Tőrét a munkalapra vágta, a markolat hangosan csattant a márványon. Elara összeszorította fogát, hogy fékezze vacogását, közben pedig elzárta a vizet, aztán elmerült benne. Ez volt az első alkalom, csak a Csillagok tudják, mióta, hogy egyedül vehetett fürdőt. Nem fékezte dühét, hagyta, hogy átjárja.

Hirtelen egy tiszta gondolat suhant át elméjén, és felült.

Düh. Dühös volt. Ám ahogy a düh elöntötte, nem gondolt sem a fájdalmára, sem Sofiára. Összerezte a név felidézésétől, mire a bensejében valami rávetette magát az emlékre, és megpróbálta a mélybe kényszeríteni, de Elara dühösen felmordult, és elhessegette.

Enzo kényszerítette rá, hogy érezzen. Felháborodás, gyűlölet, vágyakozás, megkönnyebbülés. Kirázta a hideg, ahogy felidézte a nyakán felfelé vándorló nyelv emlékét. Enzo lépre csalta.

Szája apró mosolyra húzódott, miközben megfürdött.

Aztán törülközőt tekert maga köré, és kilépett a vízből.

Megcsappant varázsának hála, elméje tisztább volt, mint már jó ideje.

Egy szitkozódás szökött ki a száján, amint visszatért hálósobájába.

– Enzo!

Enzo az ágy melletti fotelben terpeszkedett, tekintete alaposan végigpásztázott Elarán.

– Én vagyok a dajkád, emlékszel? – vigyorgott, kezét összefonva tarkóján.

Elara lesújtó pillantást vetett rá, felkapta hálóruháját a székéről, és visszament a fürdőszobába felöltözni. Ezután kevésbé alulöltözötten lépett ki onnan, smaragdcsipkés hálóruhában, mely a combját súrolta. Enzo gyorsan elkapta tekintetét, Elara azonban látta, ahogy a szeme elsötétül, amitől ismét lángra gyúlt benne a kertben érzett vágy. Figyelmen kívül hagyta az érzést, leült tükre elé, és fésülni kezdett.

– Hívassam ide Merissát?

Elara fésűt tartó keze alig észrevehetően megrándult. Nem állt készen arra, hogy találkozzon vele. Sem Isrával.

– Köszönöm, nem kell.

Enzo ekkor felállt, és a lány mögé lépett.

– Akkor megszáritom a hajad. Még a végén megfázol.

A levegő felhevült körülöttük. Enzo felemelte kezét, végigfuttatta ujjait Elara tincsein, melegséget árasztva.

Elara felvonta szemöldökét.

– Az alattvalóid tudják, milyen pazar szolgálóleány tudsz lenni?

Enzo szeme sarkában vidáman ráncok jelentek meg, miközben Elara haját fésülgette.

– Te meg az a csípős nyelved...

Azonban ahogy Elara megneszelte a boldogság legapróbb jelét, az ajka remegni kezdett, torkában nyomasztó szorítás tolult fel. Próbálta visszanyelni. Aztán ismét. Szemébe fájdalom nyilallt, és hiába akarta elűzni, a szorítás csak nem szűnt.

Ajka ismét megremegett, amikor Enzo aggodalmas tekintete rászégeződött. Aztán megeredtek a könnyei.

Nem bírta tovább visszafojtani, fuldokló zokogás tört rá, melynek átadta magát. Eltakarta arcát, mire Enzo leguggolt elé, és kezébe vette az egyik kezét. Elara vállai hevesen rázkódtak, zihálva kapkodott levegő után, miközben elárasztották a könnyek. Arcát aztán Enzo vállgödrébe temette.

– Semmi baj, semmi baj... – suttogetta Enzo.

– Mérhetetlen bűntudatot érzek – zokogott Elara –, már

csak attól is, ha elmosolyodok. Sofia halott, én viszont itt vagyok. Én vagyok a hibás.

– Ide hallgass! – tolta el Enzo kissé Elarát, hogy a szemébe nézhessen. – *Nem* a te hibád volt. Komolyan azt hiszed, hogy Sofia ezt gondolná?

Elara letörölte könnyeit, tekintetét a mennyezetre szegezte.

– Azért tette Ariete, hogy *engem* büntessen. Az én hibám.

– Tudod, Heliosban mi úgy hisszük, hogy a halál nem a vég, hanem valami új kezdete. Valahányszor elveszted egy szerettedet, az nem szó szerint értendő. Egy részük tovább él benned. Az emlékek. A melegségük. És ezt az energiát mindenki továbbadja, életben tartva őket, amíg emlékeznek rájuk. Nem vesztetted el Sofiát. Ez csupán egy másfajta kapcsolat kezdetét jelzi. – Elara arca fájdalmas kifejezést öltött, miközben megszorította Enzo kezét. – Mit mondana neked, ha most itt lenne?

Elarából nevetés bukott ki könnyein keresztül.

– Azt mondaná... hogy szedjem össze magam, és hagyjam már a szánakozást. Azt mondaná, éljek. Sofia kiélvezte életének minden egyes percét. Ő tanított meg rá, hogyan legyek bátor, és hogyan dacoljak a szabályokkal. Félelmet nem ismerő, színes egyéniség volt, és azt akarta, hogy megtapasztalhassak minden csodát, amit csak felkínálhat az élet.

Enzo elsimított egy még száradó tincset Elara arcából.

– Akkor hát élj, Elara. Érte.

Negyvenötödik fejezet

Idris király fel-alá járt tróntermében, Elara pedig csak nézte őt, kezét összefonva a háta mögött. Enzo mellette állt, hátát tökéletesen kihúzva. Elara épp az imént fejezte be beszámolóját az utóbbi hetek eseményeiről, melynek a király minden részletéről aprólékosan kifaggatta.

– Szántsándékkal tagadtad meg a parancsaimat – sziszegte Idris Elarának. – Te pedig – fordult Enzóhoz – kis híján megfosztottál engem a fegyveremtől.

– Nevem is van – mondta Elara hűvösen.

Idris hideg pillantással tekintett rá.

– Rengeteg időt elpazaroltatok. Olyan időt, amelynek a során fel kellett volna készülni Ariete megölésére, nem pedig *a foglyaként raboskodni*.

Enzo kényelmetlenül mocorgott.

– Nem mintha itt ne lennék fogoly – vágta rá Elara.

– Ostoba vagy, leány. Rádadásul elkényeztetett. Nem adtam meg neked mindent? Menedéket. Palotai lakosztályt. Minden ételt, amire csak vágysz, és a szabadságot.

– Akármilyen aranyozott, a kalitka az kalitka marad – válaszolta Elara.

Idris lesújtó pillantást vetett rá, majd Enzóhoz fordult:

– A te büntetésedről már gondoskodtam, mint azt jól tudod. Az egyetlen indok, amiért ő nem részesül hasonlóan, az, hogy a lehető legerősebb formájában van rá szükségem a tervünkhöz.

Csendes düh telepedett Elarára és kúszott a tagjaiba, ahogy felfogta, mire utalt Idris. Bántotta Enzót. És ahogy a herceg megropogtatta mellette a vállát, Elara gondolatai az ing alatt rejtőző, tökéletesen sima bőrre kalandoztak.

– Büntesd meg ismét – mondta Idrisnek, ügyelve rá, hogy minden szótagból fenyegetés csöpgöjön –, és biztosíthatlak róla, hogy a legapróbb árnyfoszlányt sem leszek hajlandó

előhívni számodra.

Idris lassan felé fordult, és alaposabban is megszemlélte Elarát.

– Nocsak, megesett fiamon az árnyhercegnő szíve?

– Természetesen nem – csattant fel Enzo. – Csak gyenge és túlon túl érzelmes. Bocsáss meg nekünk, apám. Ezt a hetet arra szánjuk, hogy a kiképzés visszatérjen a megszokott kerékvágásba. Jól haladunk az árnyakkal, néhány hét, és készen áll.

Idris elégedetten bólintott, majd visszasüppedt a trónjába.

– Jobban teszed, ha igyekszel, Elara – mondta. – Szerencsés vagy, hogy a kis operaházias mutatóványod hasznát hajtott a számunkra, még ha csak ideiglenesen is. Amíg Ariete úgy hiszi, hogy halott vagy, nálunk a meglepetés ereje.

Elara mereven bólintott.

– Bizonyára örömdre szolgál a tudat, hogy végre egyeznek céljaink. Megölöm Ariete-et, akkor is, ha az lesz életem utolsó tette.

*

Sol utcái csendesebbek voltak, mint ahogy arra Elara emlékezett. Követte Enzót az ismeretlen negyeden át. A sikátorok szélesebbek voltak, a terek tiszták és faragott szökőkutakkal telik.

Ahogy elmentek a fényben fürdő épületek között, megpillantotta Leyon templomának felhők magasába nyúló tornyait.

– Be szoktál oda térni néha? – suttogott Elara az extravagáns tornyok felé biccentve, melyek eltűntek a szem elől a magasban.

Enzo felhorkant.

– Tudod, hogy nem vagyok az a vallásos fajta. Akkor meg kíváltképp, ha arról a hátranyalt hajú, fellengzős bolondról van szó.

Elara ezen eltöprengett egy pillanatig.

– Igen, de mégiscsak te vagy a herceg. Biztosan eleget kell tenned a kötelességeidnek, és ki kell mutatnod hatalmas

istenetek iránt érzett imádatodat, nem igaz? Nekünk a szentek estje alkalmából mindig zárt körű szertartást kellett tartanunk Piscea templomában. Az volt a ritka alkalmak egyike, amikor elhagyhattam a palotát.

– Igen, a nagyobb ünnepek alkalmával elvonszolom magam a ceremóniára. A hamarosan elkövetkező nyári napforduló lesz a legközelebbi alkalom, hogy beteszem a lábam az „imádat helyére”.

Megálltak egy kicsi, üres téren. Szárítókötelek függtek a sikátorokban kifeszítve, a lágy szellőben mosott ruha illata lengedezett. A hőség száraz volt, de kellemes, és ahogy továbbmentek, készülő étel finom illatát érezték.

– Szeretnék mutatni neked egy számomra különleges helyet – hajolt közelebb Enzo. – Ide jövök, valahányszor úgy érzem, hogy túl sok minden nehezedik rám. Azt remélem, talán neked is a segítségére lehet.

Ezzel Enzo a legközelebbi márványépület faajtájához vezette Elarát. Amint beléptek, hűvös árnyékok köszöntötték őt, és üdvözlően kúsztak fel a karján. Egy apró, tetőtlen átriumot pillantott meg, türkizszín vizű medencével a közepén. Gyengéd fénysugarak vetültek rá, pettyezve az árnyékokat.

– Légy tapintatos, ha kérhetem – mondta figyelmeztetően Enzo. – Soha senki mást nem hoztam még ide.

Valamiféle ragyogás gyúlt Elarában, melyet mélyre elrejtett magában. Kincset érő érzés volt, miután olyan hosszan gázolt a semmiben. Enzo megragadta a kezét, és átvezette őt a bejárat árnyékán. Lépteik csattogtak a padló kövén, és visszhangot vertek a helyiségben. Egy ajtóhoz fordultak jobb kéz felől, majd Enzo fényének villanására kattant is a zár. Elvigyorodott, és Elarához fordult, miközben kinyitotta az ajtót.

A szoba fényben úszott, sőt, majdhogynem belefulladt, a tér tágasságától pedig Elara súlytalannak érezte magát. A falakat fehér stukkó díszítette, a hatalmas, padlótól mennyezetig nyúló ablakokon túl pedig egy apró belső kertet pillantott meg. Azonban ami a kertet megtöltötte, az bájolta

el igazán.

Mindenféle méretű faragványok és szobrok sorakoztak a falak mentén, néhányuk még félkészben, mások befejezetten és csillogóan. Mitikus bestiák miniatűrjei pihentek a szoba közepén álló munkaasztalon, míg körülötte életnagyságú szobrok sorakoztak, különféle pózokban. Elara egy óvatos lépést tett a hozzá legközelebb állóhoz – egy nőalakhoz, szeretője ölelésében, ajkuk majdhogynem egymáshoz ért. Ujjával végigsimított rajta.

– Tetszik? – hangzott Enzo kérdése a háta mögül. Mivel a herceg továbbra sem mozdult az ajtóból, Elara odafordult felé:

– Enzo, ezt mind te készíttetted? – nézett körbe, megcsodálva az alkotásokat.

Enzo arcán félmosoly villant, miközben ő is belépett a kertbe, becsukva az ajtót maga mögött. Elara mellé állt, elég közel ahhoz, hogy a lány érezze borostyánillatát.

– Igen. Ez számomra a gyógyír. – A munkaasztal felé nyúlt, és közelebb húzott egy nagyobbacska kődarabot.

– Mutasd hát, hogyan! – sóhajtotta Elara. Enzo szája apró mosolyra húzódott, és figyelmét a kezére összpontosította, melyből fehér fénysugarak kezdtek ragyogni. Szélesítette fénysugarait, míg végül majdhogynem kristálytisza sugár eredt a kezéből, amelyet úgy irányított, hogy az vágni kezdte a kődarabot. Elara figyelte, ahogy lágy domborulatok öltenek formát előtte, és a durva vonásokat simák váltják fel. És miközben nézte Enzót, amint beleöntötte szívét alkotásába, Elara úgy érezte, a rajta esett csorbák is mintha kiköszörülődnének.

*

Az ezt követő hetek Elara életének legbékésebb napjai közé tartoztak. Enzo folyton hazudott Idrisnek, biztosítva róla, hogy kíméletlen kiképzésnek veti alá Elarát, holott valójában minden egyes nap elvitte magával a műtermébe. Elara halomszámra vitt magával könyveket, és amíg Enzo dolgozott, ő a sezlondon hevert és olvasott, zeneként hallgatva

a fény ritmusos kopogását a kövön.

Valahányszor szünetet tartottak, leültek egymás mellé, és friss mentateát kortyolgatva élvezték saját kis világukat. Művészetről beszélgettek, és zenéről és az életükről, miközben Enzo dolgozott. Egyre könnyebbé vált Elara számára a Sofiával való társalgás, hogy életben tartsa a lelkét. Felidézett történeteket gyerekkori kalandjaikról, serdülőkori drámáikról és a galibákról, melyekben számtalanszor részük volt, és közben Enzo folyton kérdésekkel árasztotta el.

Egyes napokon Enzo olyasmin dolgozott, amit nem engedett Elarának látni. Egy hatalmas, szintiszta fehér kővel foglalatосkodott ilyenkor, mely csillogott, amikor rávetült a nappal fénye. Rejtve tartotta, paraván mögött, és valahányszor Elara kérdezősködött vele kapcsolatban, csupán egy apró mosolyt villantott válaszul. Más napokon megkérte a lányt, hogy terüljön el a kanapén, és legyen a múzsája, míg ő egy kéz finom vonásain vagy egy hajfürtök fedte arcon dolgozott.

Elara bőre ismét ragyogni kezdett. Arca barna volt a Solon keresztül megtett mindennapi sétától, ő maga pedig belülről tündökölt a csendes békétől, melyre a herceg társaságában lelt rá. Teste is kissé kikerekedett, hála a péksüteményeknek, melyeket Enzo Brunótól hozott neki a műterme melletti apró pékségből. A bőkezű tulajdonos, amikor megpillantotta első látogatása alkalmával, megajándékozta őt egy tucat péksüteménnyel. Elara időközben megismerkedett más művészekkel is az épületben, újabb helyeket látogatott meg, és mosollyal az arcán tanulta meg nevüket és mesterségüket, amint képes volt magabiztosan elvegyülni az emberek között. Eszközöket kért kölcsön tőlük, és különféle teendőkről gondoskodott Enzo kérésére.

Időről időre összefutott Leóval is a palota körül, aki mindig mosolygott rá, miközben a barakkokhoz vagy a kiképzőtérre sietett. A szükségesnél többet dolgozott, hogy Enzo több időt tölthessen Elarával.

Ami azonban Merissát illeti, Elara nem merte felkeresni

őt. Még mindig értelmetlen bűntudat társult elméjében a bájolóhoz, akárha sértés lenne Sofia emlékére nézve.

Viszont összeszedte bátorságát, és végre meglátogatta Isrát.

Egészen addig a pillanatig félelem járta át, míg Isra ajtót nem nyitott, ám amint a látnok megpillantotta őt, a szeme felragyogott, és minden további nélkül magához ölelte. Aztán betessékelte Elarát, teával kínálta, és gyorsan bevágta Enzo előtt az ajtót.

Azóta Elara délutánonként hetente többször is időpontot egyeztetett Isrával, hogy gyakorolja az álomjárását. A látnok igencsak jártas volt az élőkén túli síkok terén, így Elara egy újabb helyre lelt nála, ahol gyógyulhatott.

Egyik, Enzoval töltött délutánja során, miközben épp ebédeltek, elterülve a kis teraszos kert gyepén, Elara gondterhelten felsóhajtott, és összezsapta könyvét.

– Mi a baj? – kérdezte Enzo, miközben tört egy darab kenyeret.

– Bosszús vagyok – vágta rá Elara, áthajítva a könyvet a gyepén.

– És mit ártott neked az a könyv?

– A történet hősnője épp most vesztette el minden varázsát. Miért döntenek így minden alkalommal? Erős volt, és hatalmas, de végül mindezt egyszerűen csak feladta!

Enzo kuncogott egyet, és magához vett egy fürt szőlőt a köztük heverő tányérról.

– Szóval te sosem adnád fel az erődet?

– *Soha* – vágta rá Elara vehemensen, kisujja köré apró árnyfürtöt tekerve. – Sőt mi több, minél többet akarok tudni a képességeimről. – Ajkába harapott, mert nyelve hegyén volt a kérdés, melyet oly régóta fel akart tenni: – Mit gondolsz, képes lennél tanítani?

Enzo teli szájjal pillantott fel rá.

– Tanítsalak? Mire?

– Faragni. Tudom, hogy nem rendelkezem a Fénnyel, de gondolkoztam az erőmön, az árnyaimon... Mit gondolsz, lehetséges lenne, hogy működjön?

Enzo talpra állt, és izgatottság sugárzott belőle, miközben felsegítette Elarát.

– Próbáljuk meg.

Visszasiettek a kertbe, Enzo elővett egy kisebb darab hófehér követ, és szabaddá tette a munkaasztalt. Alaposan szemügyre vette, megvizsgált rajta valamit, majd Elara mögé lépett. Elarát ismét körülölelte az illata, érzékei a herceg közelségére összpontosítottak – a nyakán érzett, meleg leheletre, annak menta- és mézillatára.

Enzo megköszörülte a torkát, és Elara karja alá nyúlt, előrenyújtva mindkettejük kezét. Kérges tenyere Elara kezének puhaságán pihent.

– Nyugalom... – suttogta Elara fülébe, majd kuncogott, és a lány eleget tett a parancsának. – Most vezetni fogom a Fényt, és megmutatom, hogyan faragj. Aztán te is megpróbálhatod ugyanezt, csak a Sötétsséggel.

Elara bólintott, mosollyal az arcán pillantva fel rá. Visszafordult, amint érezte Enzo karjának feszülését, ahogy erejét ismét a keze közé irányította. Enzo alig vett levegőt. Arra összpontosított, hogy az energiát Elarába áramoltassa anélkül, hogy a lánynak bármi baja esne. Végül ragyogó fény borította be mindkettejüket. Megfogta Elara kezét, széttárta és kinyújtotta karjait, míg fénye szilárd formát nem öltött. Kezei ezt követően rendkívül finom mozdulatokkal táncra keltek, és a kődarabon kanyarulat íve formálódott.

Elara lélegzete elakadt ámulatában.

– Érzem a fényed magamon keresztül. – Eufória uralkodott el rajta lassan, és élvezet kavargott benne, ahogy belé áramlott Enzo melege. – Ez az érzés jár át téged, valahányszor csak használsz az erődet? – kérdezte csodálattal teli hangon.

Nevetés szakadt ki Enzóból, majd figyelmét ismét a kezükre irányította.

– Nem. Eddig csak akkor éreztem ezt, ha alkottam.

– Boldog vagy – suttogta Elara.

Enzo finoman összeszorította Elara ujjbegyeit.

– Miért nem próbálsz meg belevegyíteni az árnyaidat a

fényembe?

Elara bólintott, és arca határozott kifejezést öltött. Lecsendesítette elméjét, és magához hívta árnyait. Lélegzete szaporább lett, ahogy ereje feltolult.

– Nyugalom... – suttogta Enzo ismét, megérezve testének feszültségét.

Elara belé olvadt, és amikor kilélegzett, árnyak áradtak elő tenyeréből. Táncot jártak Enzo fényében, és simogatták azt tekergő indáikkal. Mintha egy sóhajt hallott volna a háta mögül, de olyan lágy volt a hang, hogy nem tudta biztosan, csupán képzeletének szüleménye volt-e.

Szédítő eksztázis dobolt testében, ahogy erejük egymásával táncra kelt. Árnyékainak találkozása a ragyogással olyan volt, akárha finom ujj simított volna végig gerince mentén. Szeme megrebbent, majd lecsukódott, fejét hátravetette, nekidöntve Enzo mellkasának, aki halkán ismét felsóhajtott – Elara ezúttal biztos volt benne. Érezte, amint lényének egésze erőtől lüktet, és azt akarta, hogy soha többé ne hagyja el őt a melegség, melyet Enzo fénye sugárzott belé. Eltompultak körülöttük a hangok, csupán Enzo szívverésének egyenletes ritmusát és Enzo ziháló lélegzetvételét hallotta. Sóhaj tört elő belőle is, ahogy átadta magát az eksztázisnak, miközben Enzo szorítása erejének fokozódó ragyogásával erősebbé vált. Elara levegő után kapott, és nekinyomta testét Enzónak, majd utolsó erőfeszítéseként árnyait ugyanoda irányította, mint Enzo, és hagyta, hogy vezesse remegő kezét a sima ívek mentén.

Árnyai összemosódtak a fénnel, együttesen árasztva el a követ. Ismét megborzongott; mindez annyira intenzíven élvezetes volt, hogy az már fájt. Olyan érzés volt, mintha egyenesen Enzo lénye közepén állna, lelkét csupaszon elé tárva, ahogy a herceg is hasonlóképp tett vele. Elara érezte, ahogy megváltás készülődött combjai közt, és a felismerés olyan meghökkentően hatott rá, hogy elfúlt lélegzettel hátratántorodott, mire Enzo keze utánakapott. Akármi is uralkodott el rajta, az érintés megtörte, és vadul pillantott fel Enzóra, kipirulva és zihálva. Pillantását egy elkerekedett

szempár viszonzta, melyhez szintén kipirult arc társult.

Elara szája szóra nyílt, hogy megkérdezze, mi a Holtföldek fenéje történt az imént köztük, ám ekkor megakadt valamin a szeme, ami egyesített energiájuk tovatűnésével bukkant fel előtte a munkalapon. Áhítattal figyelt, a másodpercek néma csendben teltek. Végül Enzo vette fel a tárgyat, remegő kézzel. Imént faragott része tapintásra pengeélesnek hatott.

– Midőn árny és fény összeáll, elhull egy Csillag... –
suttogta Enzo, felidézve Isra szavait néhány hónappal korábbról. – Egy fegyver, amely végezhet egy istennel.

Negyvenhatodik fejezet

Az üveg olyan fekete volt, hogy Elara és Enzo láthatták tükörképüket a fénylő felületén. Tapintásra hideg volt, és valami lüktető erő áradt belőle. Bár nem adatott meg Elarának a látás képessége, így is érezte a másvilági energiát.

– Lehetetlen – motyogta, átpillantva Enzo válla felett.

Enzo megfordította a szilánkot, amelyet az imént hoztak létre, és a fény felé tartotta.

– Azonnal Isrához kell mennünk – mormogta.

*

Reményteli izgalommal siettek végig a téren, majd Enzo sikátorok labirintusán vezette át Elarát, míg végül Isra házához nem értek. A herceg lopva körbepillantott, aztán az ajtón lévő hatalmas szemhez lépett, és azt mondta:

– Kelyhek ötös.

Az ajtó kitárult, jelezve, hogy az új jelszó működik, és Enzo magával húzta Elarát a hűvös, tömjénillatú folyosóra. Zihálva rontottak be Isra olvasószobájába.

– Igazán fenségekhez illő így becsörtetni... – mondta Isra kedvesen, kanapéján terpeszkedve. Kezében egy lila kristályt tartott, amit épp a felette lévő tülzlámpához emelt. – Még kicsi Ricót is jobb modorral áldotta meg az ég, mint titeket. Szia, angyalom! – tette még hozzá, csókot dobva Elarának, aki visszamosolygott rá.

Enzo közelebb lépett.

– Iz! – lihegte kinyújtva remegő kezét. Isra először unottan pillantott a fekete szilánkra, ám amikor felfogta, mit is lát, menten felegyenesedett.

– Ezt mégis honnan szerezted? – kérdezte.

– Ma készítettük, Isra – lépett közelebb Elara. – Csupán egy darab kőből.

– „Készítettük”? – Isra orrlyukai kitágultak, úgy meredt Enzóra, aki csak összeszorította állkapcsát, és került a tekintetét. – Egyesítettétek az erőtokeket? Nem mondtad el neki, hogy ez mit jelent?

– Elég legyen, Isra! – mordult fel Enzo.

– Nem, nem mondta el. Mit jelent? – kérdezte Elara. Láta, amint Isra elfintorodott egy pillanatra, miközben tekintete Enzóra szegeződött, majd arckifejezése ellágyult.

– Semmi különöset – vetette oda a látnok. – Túlreagáltam a helyzetet.

Elara résnyire húzott szemmel figyelte, ahogy Isra elveszi Enzo tenyeréből az üvegszilánkot. Varázs kúszott végig a szobán, jégvirágba borítva az asztalt, miközben Isra szeme fehérre vált. Rövid motyogás után letette a szilánkot, és néhány pislogást követően szeme ismét mogyoróbarna volt.

– Az, aminek gondoljuk? – kérdezte halkan Elara.

– Alkonyüveg – szökött ki Isrából.

– Alkonymicsoda? – kérdezte Enzo.

Isra pislogott, tekintetében meglepettség csillant.

– Látomásom volt egy pengéről, még kislány koromban. Varázstörő erővel bírt, ám annál többre hivatott. Képes volt megfékezni egy isten varázsát. Láttam... – Megrázta fejét. – Téged láttalak, Elara, amint a pengét a Csillag szívébe mártottad, és az holtan végezte.

– De hisz... akkor még nem is ismertél – mondta Elara.

– A sors viszont igen.

– Mi más láttál még, Iz? – kérdezte Enzo sürgetően.

Isra szeme felcsillant.

– A hangok azt suttoják, hogy talán itt az ideje a harctérre csalogatnotok Ariete-et. Méghozzá ide, Heliosba.

Enzo felvonta szemöldökét Isra szavaira.

– Az árnyaim még korántsem állnak készen – mondta Elara.

– De hisz nincs is rájuk szükséged, ha itt van neked ez. Enzóra volt szükséged, és a fényével együttesen rendelkezésedre áll, amit kerestél. – Az orákulum egy pillanatra elgondolkodott. – Ideje megtudnia a Csillagok

Királyának, hogy élsz, nem gondolod? – vigyorodott el. – Jobb alkalom nem is akadna erre, mint a nyári napforduló ünnepe Aphrodea udvarában.

– Várj, Aphrodea? – ráncolta homlokát Elara. – Miért ne maradnánk Heliosban?

– Azért, mert Celestia összes királysága közül Aphrodeában fordulnak meg a legkülönbébb népek. Ha azt akarjátok, hogy futótűzként terjedjen a hír, és elérjen Ariete-hez, aki épp a szenvedéllyel teli hercegünk által ejtett sebeket nyalogatja, akkor azt javaslom, először Aphrodeában próbálkozzatok.

Tűz táncolt Enzo ujjai között, miközben hátradólt székében, és a fejét rázta.

– Mindennemű tervemről tájékoztatnom kell apámat – mondta feszülten. – Főleg, ha az egy Csillag érkezését eredményezné az otthonunkba. Nem térhet be ide, hacsak Leyon nem hívja meg.

– Isrának igaza van – mondta Elara. – Ez idáig hagytuk, hogy a sors szője az utunkat. Hagytam, hogy Ariete irányítson mindent, bármi is történt velem. Egyszer végre én akarok irányítani. Én akarok felkészülten várni.

– Továbbá – kiáltott fel Isra, immár a kanapéja mellől, miközben lustán megkeverte kártyáit – kegyetlenség lenne hátrahagynod Elarát, amíg te egyedül elmész *Aphrodeába*, kiváltképp a nyári napforduló idején.

– Isra! – szólalt meg Enzo figyelmeztetően.

– Miért? – kérdezte Elara.

– Adott az év azon éjszakája, mikor a varázs a legfokozottabb, valamint a bujaság és földi élvezetek királysága. Okos vagy, felség. Rakd hát össze a kettőt.

– Ugyan mégis... mégis mit számít az? Miért kellene hogy érdekeljen? – hüledezett Elara. Enzo ránézett, száját összepréselte, úgy próbálta palástolni mosolyát.

Isra elkuncogta magát.

– Szavamra, pont olyan sejtelmesek vagytok ti ketten, mint Leyon életnagyságú szobra odakint – mondta az ajtó felé mutatva.

– Mi csak barátok vagyunk – felelte Elara könnyedén. – Enzo azt csinál, amit csak akar.

Enzo tekintete rászegeződött, szemében mosoly szikrája villant.

– Igen, ahogy én sem arra készülök épp, hogy kihúzzam az Uralkodónőt – vágott vissza Isra.

Azzal megkeverte a lapokat, amikkel addig csak játszadozott, letette a legfelső lapot az asztalra, és felfordította. Az Uralkodónő. Isra hátravetett fejfel, szárazon felnevetett.

– Nicsak, kit látnak szemeim! – mondta.

Enzo a szemét forgatta.

– Köszönjük, Iz – mondta, majd nyomott egy csókot homlokára. – Adj pár napot, hogy átgondolhassam a dolgokat, és tudassam apámmal a legújabb fejleményeket.

Enzo azzal távozott, Elarával az oldalán, ám tapintható csend feszült közékük, miközben a poros utcákat rótták.

– Szóval... – törte meg végül Elara a csendet, megforgatva zsebében az üvegdarabot. – *Mit* jelent az erők egyesítése?

Enzo megtorpant, majd lassan felé fordult.

– Reméltem, hogy megfelelkezel róla.

Elara felvonta a szemöldökét.

– Nem titkolhatunk el semmit egymás elől, Enzo.

Enzo felsóhajtott, tenyerével végigsimított az arcán, aztán elfordult. Az előttük álló ház fehér, meszelt falát tanulmányozta.

– Az erők egyesülése egy... mondhatni, intim aktus.

– Ó! – szökött ki Elarából, és arcát forróság öntötte el.

– Többnyire csak jegyesek vagy szeretők végeznek ilyesmit – mondta, majd megköszörülte torkát. Képtelen volt Elara szemébe nézni.

– Hát – köszörülte meg Elara is a torkát, és az arca kipirult.

– Ennek köszönhetjük az alkonyüveget, szóval nincs miért panaszkodnom.

Enzo szája ekkor mosolyra húzódott.

– Igen, a látottak alapján biztos vagyok benne, hogy semmi indokod a panaszra.

Elara megütötte Enzo karját.

– Ami Aphrodeát illeti...

– El, tényleg nem szükséges velem tartanod. Így is sok mindenben mentél már keresztül – mondta.

Elara a szemét forgatta.

– Mégis ki fog hinni a híresztelésnek szemmel látható bizonyíték nélkül? Egyetlen udvaronc sem tartja majd többre, mint holmi alaptalan pletykát, hacsak nem vagyok ott.

Enzo arca vidám kifejezést öltött, miközben felzárkózott Elara mellé, és a műteremmel ellentétes irányba kanyarodott.

– Mi olyan vicces? – kérdezte Elara.

– Semmi – vont a meg vállát a herceg. – Gondolom, ennek az egésznek semmi köze ahhoz, amit Isra mondott, nem igaz?

Elara hirtelen megállt, Enzo pedig nekiütközött.

– Azt azért áruld már el, ugyan mégis mi motiválna engem mindabból, amit Isra említett?

Enzo mosolya szélesebbre húzódott, miközben Elarát egy ételeskocsihoz húzta, majd intett az árusnak.

– Ne csináljunk bolondot magunkból azzal, hogy hangosan kimondjuk, hercegnő.

Adott néhány érmét az árusnak, és elvette a papírba csomagolt árut.

– Hová megyünk? – kérdezte Elara, akinek Enzo a háta közepére tette a kezét, úgy vezette egy élénk színű házsor mentén, egy meredek lejtőn lefelé.

– Lehűtjük magunkat. Tikkasztó a hőség ma.

Elara a homlokát ráncolva meredt a hosszan alányúló domboldalra.

– Amúgy meg – tette hozzá Enzo – ne tereld a témát.

– Nem terelem! – csattant fel Elara. Elveszett a gondolataiban, míg lefelé sétáltak a domboldalon. Igazság szerint nem tagadni akarta a valóságot. Inkább csak óvatos volt. Bármennyit is változtak a dolgok közte és Enzo között, bármennyire is fontossá vált számára... az iszonyatos

profécia minduntalan ott zúgott fejében. Nem engedheti meg magának, hogy szerelembe essen. Így nem, hogy egy Csillag mellé szánta az ég. Azonban képtelen volt tagadni egyre erősödő érzelmeit, ahogy a fizikai szükségletet is, mely emésztette őt, valahányszor Enzo közelében volt.

A lejtő aljára érve kiszakadt gondolatai közül.

– Szóval... – kezdte Enzo, elővéve egy barackot a papírzacskóból. – Azt mondd, cseppet sem zavarna téged, ha aphrodeai nők sereglénének körém, mind Torra bűbájának hatása alatt, a nyári napforduló csúcspontjának kellős közepén?

Elara szeme résnyire szűkült.

– Vagy talán elfelejtetted, mit tett veled bűbájának csupán a töredéke Asteriában? – folytatta Enzo.

– Persze, *csak velem* – vágott vissza Elara. Emlékképek villantak fel benne a kocsiiban töltött percekéről. Képek, melyek ébren tartották őt álmatlan éjszakáin, forrón és vágyakozón. – Nem értem, miért kellene hogy zavarjon. Azt csinálsz, amit csak akarsz.

Enzo beleharapott barackjába, és önelégült mosolya az eddiginél is szélesebbre húzódott.

Amint felfogta, hová is hozta őt Enzo, addigi beszélgetésük egyszerre tovatűnt Elara gondolatai közül. Lebotorkált a partra, és ledobta szandálját, ahol a szivacsos tengerparti fű helyét fehér homok vette át. Megmozgatta benne lábujjait, nagyot sóhajtott, fehér pamutruháját lágy szellő fodrozta. Egy félreeső öbölben voltak. A keskeny homokos partszakaszon túl kristálytisztá víz fogadta, mely fényesebb volt, mint amit valaha is látott. Enzohoz fordult:

– Tudom, hogy az óceán megnyugtat – mondta Enzo.

Elara elterült a homokban, és egy elégedett sóhajt hallatott. Enzo is így tett, majd a könyökére támaszkodott.

– Visszatérve a beszélgetésünkre...

– *Enzo!* – morogta Elara.

– Szeretném, ha kimondanád.

– Mégis mit? – csattant fel Elara.

– Hogy valóban nem zavarna téged a gondolat, hogy egy

másik nővel vagyok.

Azzal Elara felé fordult, és rámeredt, ő pedig képtelen volt elszakítani a tekintetét. A Fény tűző sugarai kiemelték Enzo vonásait. Szemei úgy izzottak, hogy varázsának minden árnyalata játszani látszott írisze körül. Bőre ragyogott. Egyik kezével beletúrt hajába, hátravetve arcából kósza, fekete tincseit, Elara pedig lenyelte a torkában formálódó gombócot, ahogy szemével végigkövette a mozdulatot.

– Hogy cseppet sem törődnél vele, ha – Enzo megragadta Elara kezét, hüvelykujjával gyengéden végigsimítva a kézfejen – így fognám a kezét.

Elara lélegzete szaggatottá vált, ahogy teljes figyelme a mozdulatra összpontosult.

– Ha megcsókolnám a nyakát.

Enzo ujjai feljebb vándoroltak, végigsimítva Elara kulcscsontján, egészen állának érzékeny pontjáig, majd közelebb hajolt hozzá.

– Az ajkait.

Hüvelykujja végigsimított a résnyire nyílt ajkakon, miközben a többi ujjával beletúrt Elara hajába.

– Hogy úgy húzzam a haját, ahogy szeretem.

Meghúzta Elara haját, nyomatékosítva szavait, mire a lány szájából szaggatott sóhaj tört elő. Enzo aztán oldalra fordult, Elara fölé magasodva. A karjára támaszkodott, két oldalról közrefogva Elarát, de nem ért hozzá. Tincsei előrehullottak, ahogy lehajtotta a fejét, és szájával Elara ajkához közelített.

– Hogy ne csupán szeretkezzek vele, hanem imádjam őt.

Ajkuk ekkorra alig hajszálnyira volt egymástól. Ha Elara akárcsak egy nagyobb levegőt vesz, a szájuk biztosan egymáshoz ér.

– Hát nem éppen erre vágysz, hercegnő? Hódolatra.

Enzo lassan prédájára mosolygott, miközben Elara elfojtott egy nyögést. A herceg teste eltakarta a Fény sugarait, sötétségbe burkolva kettejüket.

– Valóban nem bánnád, Elara? – suttogetta.

– De – szökött ki Elarából. – Igenis zavarنا.

– *Végre.*

Enzo talpra szökkent, meglepve Elarát, aki erre behunyta a szemét, egyrészt a Fény tűző sugarainak, másrészt a herceg szavainak a hatására. Tudatosítva magában, hogy mit ismert be az imént, felállt, és kivörösödött arccal egy szó nélkül a víz széléhez csörtetett. Hajlandó sem volt Enzóra nézni, úgy vetkőzött alsóneműre. Megbizonyosodott róla, hogy az alkonyüveg még mindig szoknyája zsebének biztonságában lapul, és belegázolt a vízbe.

A világoskék víz úgy simult hozzá, akár egy szerelméhez visszatérő lélek. A Fény alacsonyan csüngött az ég alján, miközben beljebb gázolt, derékig, majd mellkasáig elmerülve a vízben, míg végül súlytalanná vált teste, és csak lebegett. A szelíd hullámok alá bukott, és kinyitotta szemét, miközben hátára fordult. A tiszta víz lehűtötte vágtaázó gondolatait, elűzve sóvárgását.

Valamivel odébb bronzbarna bőr bukott alá és emelkedett fel a vízből: Enzo erőteljes teste szelte a hullámokat, a vízcseppek mint apró gyémántok permetezték a levegőt. Elara elfintorodott, amint Enzo odaért hozzá, mosolyt villantott rá, és kirázta a sós vizet nedves fürtjeiből. Elara a hátára feküdt, míg Enzo a vizet taposta.

– Mi az, rám se hederítesz? – kérdezte, majd vizet fröcskölt Elarára, aki legmetszőbb pillantásával meredt rá, majd arrébb úszott. – Csak hogy tudd, én is hasonlóképp érzek, hercegnő.

Elara felhagyott a tempózással, és előrebillent a vízben.

– Csakugyan? – kérdezte mesterkéltén, továbbra is kerülve a szemkontaktust.

Enzo közelebb úszott hozzá.

– Elara, ha nélkülem lennél Aphrodeában a napforduló idején – emelte fel karjait ingerülten –, az egész királyságot porig égetném.

– Micsoda? – szegeződött Elara tekintete Enzóra.

– Jól hallottad, amit mondtam.

Elara szíve hevesen zakatolt, és a szavak előbb hagyták el ajkát, mint hogy meggondolhatta volna magát:

– Ha valóban így érzel, akkor miért nem csókoltál meg

ismét? – Szavait Enzo kétkedő tekintete fogadta. Egy pillanatig a herceg arcát fürkészte, és kezdett méregbe gurulni: – Vagy talán Torra bűbája nélkül nem megy?

Enzo szeme elkerekedett, Elara pedig megrázta fejét, és már nyújtotta is a karját, hogy ismét elússzon. Enzo azonban megragadta csuklóját, és visszahúzta magához, amitől testük egymásnak ütközött a vízben.

– Azon tűnödsz, miért nem csókoltalak még meg ismét? – duruzsolta kérdését. – Másra sem tudok gondolni. Folyton gyötör az emléke. És az az átkozott bűbáj... Fogalmam sincs, hogy vajon az volt-e az egyetlen oka, hogy egyáltalán *megcsókoltál* engem.

– Enzo, én magam akartam azt. És... és ez azóta sem változott – ismerte be Elara.

Enzo csak bámult rá, és szemében a felismerés fénye olyan erőteljesen ragyogott, hogy Elarának kis híján el kellett szakítania róla tekintetét. Egy szempillantás alatt magához rántotta a lányt, Elara pedig ösztönösen a herceg dereka köré fonta lábát, levegő után kapott, és átölelte Enzo nyakát. Só és borostyán illata ütötte meg az orrát, ahogy belélegezte a herceg illatát. Enzo hüvelykujja végigsimított Elara derekán, majd nedves alsóneműjének lenge anyagán, mire a lány elfojtotta borzongását.

– Az istenekre, legszívesebben most azonnal megmutatnám, mi mindent akarok tenni veled – suttogta Enzo hozzásimulva, miközben keze végigsimított a lány nyakán. Elara hátradöntötte fejét, kétségbeesetten vágyva többre a puszta érintésnél, Enzo pedig felnevetett, és hüvelykujját Elara füle mögé érintette, úgy vonta ölelésébe a fejét.

– De hadd mondjak valamit – folytatta. Lélegzete csiklandozta Elara fülét. – Most nem csókollak meg. Torra megfosztott első csókunktól, így a következő csakis rólunk kell hogy szóljon. Legközelebb, amikor felsóhajtasz miattam, nem lesz semmiféle bűbáj, amit okolhatnál. Szóval légy türelemmel, Elara. És állj készen.

Kellemes borzongás futott végig Elara gerince mentén.

Enzónak igaza volt: ő maga sem akarta elsietni ezt. A benne feltoluló érzelmek nem csupán egy vágytól megrészegetett délután figyelemterelései voltak fájdalmának csillapítására. Egyenesen a szakadék szélén állt. Tudta, hogy amint leveti magát, minden megváltozik.

Így hát csak némán bólintott, Enzo pedig szemérmes csókot nyomott homlokára.

– Ezért a játszadozásért – szólalt meg Elara – most megfizetsz.

Azzal gondolkodás nélkül, vidáman lenyomta Enzo fejét a víz alá.

*

Elara szíve repesett az Enzo vallomása fölötti örömtől. Hetek óta először boldognak érezte magát. Igazán boldognak. Még mindig fájdalom lüktetett benne Sofia elvesztése miatt, azonban Enzo némi vigaszt nyújtott számára. A reményt.

– Köszönöm – mondta Enzónak, amikor a szobája ajtajához értek. Enzo korábban bement saját szobájába, amikor elhaladtak mellette, és most tiszta inget és bő vászonnadrágot viselt. – Nem is tudom, mondtam-e ezt valaha is neked. Hálával tartozom az utóbbi hetek miatt; fényt gyújtottál bennem.

A feszültség nőtt és csillogott köztük, ahogy Enzo megfogta Elara kezét, akinek az égető érintéstől bennszakadt lélegzete.

– Te magad vagy a fény, Elara. Ezért sereglenek köréd az árnyak.

Miközben a herceg betessékelte a szobába, Elara szája olyan széles mosolyra húzódott, hogy szinte már fájt neki. Amikor Enzo leroskadt a székbe, amely minden este a fekhelyéül szolgált, Elara az ajkába harapott.

– Enzo?

– Igen, hercegnő?

– Volna egy kérésem.

– Mondd csak.

– Megtennéd, hogy nem alszol többet abban a székben?

Szörnyen érzem magam miatta, és biztosan nem tesz jót a

hátadnak sem. Ha nem tudod eléggé kipihenni magad...

– Ám legyen – szakította félbe a herceg elmosolyodva. – Nem szükséges *esdekelned* azért, hogy ágyba bújjak veled.

– Mennyei Csillagok és minden, ami szent – motyogta magában Elara a mennyezetre meredve.

Enzo mosolya még szélesebbre húzódott.

– Hát jó – pattant fel a székből, majd levetette az ingjét.

Elara elpirult, és szinte itta magába a meztelen felsőtest látványát, miközben azon tűnődött, vajon mennyit lesz képes aludni, ha így fekszik majd mellette Enzo. A herceg megemelte a takarót, és bebújt az ágyba, Elara mögé húzódva.

– Csak hogy tudd – mondta Enzo halkán –, ez *egyetlen*, ágyban való együttlétről szőtt vágyálmomat sem teljesíti be.

Elara hátracsapott Enzo karjára, aki kuncogni kezdett.

– Viszont komolyan gondoltam, amit az óceánnál mondtam – folytatta. – Illedelmesen szeretnék udvarolni neked. Ami azt jelenti, néhány ruhadarabnak *maradnia kell*, nem számít, mennyire próbálsz elcsábítani azokkal a bűnösen rövid hálóingekkel.

Elara mosolygott magában.

– Azt hiszem, képes vagyok kiegyezni ezzel.

Nehéz kar fonódott köré, ahogy Enzo közelebb húzódott hozzá. Ám ahogy meghallotta a herceg egyre mélyülő lélegzetét, képtelen volt rá, hogy ne gondoljon Idris korábbi fenyegetéseire és jóslatára. Így hát csak feküdt ott, a férfi karjában, akit biztosan nem neki rendelt a sors.

Negyvenhetedik fejezet

Másnap reggel Elara a királyi konyha ajtaja előtt ácsorgott, újra és újra ökölbe szorítva kezét.

Az alvás után, melynek során hetek óta végre először nem kísértették rémálmok, tiszta fejjel ébredt, és úgy érezte, készen áll. Ideje végre bátran viselkednie.

Mély lélegzetet vett, kitarta az ajtót, és belépett rajta.

Merissa egy habzsákból épp pisztáciakrémet nyomott egy torta tetejére, az orra porcukros volt. Felnézett az ajtónyitás hangjára, és eltátotta a száját.

– Elara! – tört elő belőle.

Feszült csend borult rájuk, miközben egymásra meredtek.

– Beszél... Beszélhetnénk? – Elara átkozta magát a dadogása miatt. Szokatlan volt számára az effajta, tétova bolondhoz illő viselkedés.

– Természetesen – mondta Merissa. – Csak előtte még be kell vonnom ezeket.

Elara szó nélkül odament mellé, és kezébe vett egy díszítőcsövet, hogy segítsen.

– Bocsánatot szerettem volna kérni – mondta anélkül, hogy a bájolóra nézett volna.

Merissa letette a habzsákját.

– Mire gondolsz?

– Kerültelek és szándékosan nem foglalkoztam veled... Sajnálom. Én...

Az istenekre, de nehéz ez. Miért olyan nehéz egyszeriben bármit is kimondania? Nagyot nyelt, visszaszorítva a torkában képződött gombócot.

– A Sofiával történtek után – préselte ki magából Elara a szavakat – képtelen voltam a közeledben tartózkodni. Tudod... – Ismét nagyot nyelt. – Te vagy itt a legközelebbi barátom. Amióta csak betettem a lábam a palotába, otthon éreztem magam, hála neked. Viszont valahányszor

megláttam az arcodat, az övé villant fel előttem. Úgy éreztem, mintha helyettesíteni próbálnám őt.

Arcán könnyek csorogtak, mire Elara hangosan felsóhajtott, és bosszankodva az égnek emelte a kezét.

Merissa fogott egy konyharuhát, és finoman megtörölte Elara arcát.

– Elara! – szólt rá szigorúan. – Semmiért sem kell bocsánatot kérned. Semmiért, értve vagyok?

Elara bólintott.

– Csak tudod, úgy érzem, nem volna szabad, hogy más barátaim legyenek, vagy hogy jól érezzem magam, amiért Sofiának... – Nagy levegőt vett, és a könnyei ismét patakzottak. – Amiért Sofiának annyit kellett szenvednie.

Merissa az ölelésébe vonta.

– Jogod van így érezni. Azonban jogod van továbblépni is. Biztos, hogy Sofia is ezt akarná.

Elara szája apró mosolyra húzódott.

– Egy nagyon bölcs személy szintén valami hasonlót mondott – ölelte meg ismét Merissát, szorosan magához húzva. – Hiányoztál – suttogetta Merissa hajába, beszívva a rózsavíz édes illatát.

– Ahogy te is nekem. Örülök, hogy meglátogattál. Isra beugrott hozzám a minap, és közölte a hírt.

– Az alkonyüvegről? – kérdezte Elara valamivel halkabban.

Merissa bólintott.

– Van egy terve. Aphrodeába készültök?

Elara igenlően biccentett.

– Ha Enzo meg tudná győzni Idrist, talán végre miénk lenne az előny Ariete-tel szemben.

Merissa szája sokatmondó mosolyra húzódott.

– Mi az? – kérdezte Elara.

– Ó, semmi – felelte Merissa ártatlanul. – Csak tudod, lehet, hogy említette, hogy pontosan hogyan is sikerült elkészítenetek.

– Jóságos Csillagok... – motyogta Elara, leszopogatva a cukormáz az ujjairól.

– Mindössze annyit mondanék, hogy ha ennyire jóban vagy a herceggel, nagyon jól fogod érezni magad a királyságomban. Tudod, volt egy ötletem, amit Isrával is megosztottam.

– És mégis mi volt az? – sóhajtotta Elara.

– Világhírű bejelentést tervezel. A bujaság földjén pedig... mondjuk úgy, hagyománynak számít a vendégek meleg fogadtatása.

– Folytasd...

– Amint Enzo megérkezik, Aphrodea királynői biztosan nagy port kavarnak majd, és követelik, hogy vegyen részt a hagyománynak számító aphrodeai táncban. Valamivel kevésbé visszafogott, mint amihez Asteriában hozzászoktál.

Elara felsóhajtott.

– Máris tudom, mit fogsz mondani...

– Te leszel a műsor csillaga! Elnézést a szóviccért. Minden szem rád szegeződik majd, miközben megtudja a világ, hogy Elara, Asteria *királynője* életben van.

Elara szíve repesett a titulus hallatán. Mély levegőt vett, majd hosszasan kifújta.

– Hát ez aztán cseppet sem hangzik ijesztően. Mi az nekem, magamra vonni több száz ember figyelmét egy ismeretlen udvarban, egy tánc során, melynek egyetlen lépését sem ismerem?

Merissa mosolya még szélesebbre húzódott.

– Ezért vagyok én itt.

Negyvennyolcadik fejezet

A nyári napforduló egyre csak közeledett, Elara azonban még mindig további utasításra várt, hogy mitévő legyen az alkonyüveggel.

Enzo elvitte Sol egyetlen kovácsához, akiben megbízott. A férfi markolattal látta el, és egy kést készített a varázsüvegből. Elara, amióta csak megkapta, Sofia töre mellett viselte, és sosem vette le combjáról a két fegyvert. Alig látta Leót és Enzót, ugyanis bezárkóztak a tanácsterembe, ahol a stratégiájukat tervezték Idrisszel. Leyon nem volt hajlandó meghívni Ariete-et Heliosba, így új tervet kellett kiötleniük.

Isra egyre gyakrabban látogatott el a palotába, és segíteni próbált Elarának visszanyerni árnyai szilárdságát.

– Valami továbbra is gátat szab az erődnök – mondta legutóbbi gyakorlásuk alkalmával Elara teraszán. – Némiképp meglazult még a szirt szélén, amikor felülkerekedtél a félelmeden, de... – Elcsendesedett, a megfelelő szavak után kutatott. – Olyan, mintha a lelked szürkület lenne az éj sötétje helyett, így nincs miből táplálkoznia az árnyaidnak.

– Az nem jelent jót? – kérdezte Elara. Leeresztette a kezét, mire a környező árnyak visszavonultak.

Isra egy pohár baracklét nyújtott felé.

– Nem bizony. Egy árnyszövő varázsforrása koromfekete kellene legyen. Bízz bennem, egyszer randiztam eggyel.

– Egy asteriaival? – kérdezte Elara.

Isra bólintott, és az ajka megremegett.

– Cassandrának hívták – sóhajtotta. – Tiltott szerelem meg effélék. *Rendkívül* izgalmas volt.

Hitetlen nevetés tört fel Elarából, épp amikor Enzo is kilépett az erkélyre.

– Továbbra sincs szerencsénk – szólalt meg. – A nyafogós

Leyonunk még mindig hisztizik, apám pedig nem kifejezetten árulhatja el neki, hogy miért is akarjuk meghívni Ariete-et. Szóval még mindig nem jutottunk előre egy lépéssel sem.

Elara az ujjá köré tekert egy hajtincset, miközben morfondírozott.

– És ha nem lenne szükség Leyon engedélyére?

– Ezt hogy érted? – kérdezte Enzo. – Ariete nem teheti be a lábát a királyságba anélkül.

– Ha csak nem akar háborút szítani – mondta Elara. – De komolyan azt hiszed, hogy a *háború istene* törődik ilyesmivel? Ha leghőbb gyűlöletének tárgyáról megtudná, hogy a testvére királyságában rejtőzik, szerinted megakadályozná az eljövételét, hogy lesz-e következménye, vagy sem?

Isra tekintete Enzóra siklott.

– Igaza van.

– Mi a kimenetel, Iz? – kérdezte Enzo, mire Isra szeme néhány percig fehéren villódzott, majd visszatért a mogyoróbarna színe.

– Homályos – válaszolta. – Rengeteg ösvény húzódik előttünk, de túlzottan sötétségbe borulnak ahhoz, hogy lássam a megfelelő utat. A terv azonban korántsem megvalósíthatatlan.

Enzo bólintott.

– Közlöm Idrisszel.

*

A napforduló reggelén Elara még fel sem ébredt teljesen, amikor kocsik robaja, szolgálók kiáltásai és zene lármája csapta meg a fülét. Apró mosollyal az arcán kinyitotta szemét, kiugrott az ágyból, és kitárta erkélyajtaját. Kitekintett és látta, hogy az év leghosszabb napjának varázsa forrón és pezsgőn vibrál a levegőben. Bár Celestia-szerte megünnepelték, mégis Helios tette ezt a legkáprázatosabb módon, lévén a Fény imádatának királysága. Volt hát miért búslakodnia, amiért nem lehet szemtanúja a fényűző

ünnepségnek, mivel Idris rábólintott a tervére: elmennek Enzóval Aphrodeába, és a világ elé tárják, hogy életben van. Aztán visszatérnek Heliosba, és várják, hogy Ariete eljőjön – Leyon pedig átkozott legyen, amiért nem volt hajlandó együttműködni.

Lepillantott a kertre, ahol is egy zenekart látott, amint épp a csalitos árnyékában gyakoroltak. Tekintete aztán a szolgálók seregletére vándorolt, akik az arany, a bronz és a vörös minden létező árnyalatában pompázó szöveteket vittek a palotába. Azon tűnődött, Aphrodeában vajon hogyan ünnepelhetik meg ezt az alkalmat, és a Csillagok szerelmére, mégis mit kellene viselnie?

Abban a pillanatban mintegy parancsszóra Merissa toppant be, gyönyörű zöld szemei a szokásosnál is csillogóbbak és fényesebbek voltak.

– Boldog napfordulót! – rikoltotta el magát, majd egy csókot nyomott Elara ajkára.

Elara meglepetten felvonta szemöldökét.

– Mi ez, egy hétre való szeretetadag? Igyekszem beosztani.

– Hagyomány – mondta Merissa fesztelenül. – Heliosban úgy tartják, balszerencsét hoz, ha napforduló idején nem adsz csókot a szeretteidnek.

Elara elmosolyodott, miközben Merissa leültette őt a pipereasztalhoz.

– Délután indulunk Aphrodeába – folytatta Merissa –, de előtte még részt kell vennünk az istentiszteleten. Tudom, tudom – tette hozzá, miután látta a tükörben Elara homlokráncolását. – Csupán formáság, semmi több. Még ha nem is szívesen teszik, a királynak és Enzónak meg kell jelenniük, hogy azt a látszatot keltsék, hogy a Csillagok hívei. Kiváltképp Leyoné, hisz ez mindenekelőtt az ő napja.

Ujjaival végigfésülte Elara haját, varázsával stílusosan megformázva azt, bár Elara ezúttal a bájlás nyomát sem látta munkálkodása során.

– Ha jól sejtem, én biztosan nem léphetek be a Leyon imádatára épített templomba.

– A napforduló idején rengeteg heliosi nő fátylat visel a

templomban. Az igazán ájtatosak úgy tartják, nem is volna szabad egyenesen egy istenre tekinteniük.

– Ó, irgalmas Csillagok... – motyogta Elara.

– Te, Isra és én mindhárman viselni fogjuk. És természetesen heliosi viseletben fogsz megjelenni Aphrodeában is. – Miután végzett Elara hajával, Merissa néhány kézmozdulattal végigsöpört a lány arca előtt, majd a szekrényhez lépett. – A ruhádnak üzenettel kell bírnia, hisz a megjelenés is van olyan hatalmas fegyver, mint bármelyik kard. Egy heliosi viseletben megjelenő asteriai királyi méltóság pedig igencsak nagy port fog kavarni.

Két lenge ruhadarabot nyújtott át Elarának.

– Talán később még hasznodra válhat az aranyszín alsónemű – vigyorgott Merissa. Egyik aranyszínű ruhát ráncigálta ki a szekrényből a másik után, miközben Elara felhúzta a lenge alsóneműt. A választott ruhával a kezében Merissa nagyot füttyentett Elara láttán, aki erre incselkedően meglökte, és elnevette magát. A bájoló aztán segített felölteni az aranyszín anyag megannyi rétegét, és amikor kész volt, a tükör elé perdítette Elarát, hadd gyönyörködjön magában, miközben ő visszatért a szekrényhez.

Meseszép ruhadarab volt, maga a Fény dicsőítése. Elara vállait egy-egy csipkecsík ölelte körül, nyakát a ruha fedetlenül hagyta. Mélyen dekoltált aranyszín pruszlikjára apró tükröket varrtak, melyek beleolvadtak annak megannyi rétegébe, visszaverve a Fényt minden megtett lépésnél. A ruha végigsimult idomain, feszesen összehúzódott derekánál, majd aranyozott tollak bő szoknyájában hullott alá és terült szét a lábánál. Bal oldalán alig észrevehető kivágás húzódott. Néhány lelógó aranylánc kivételével Elara háta teljesen fedetlen volt, így jól látszott ezüstsín draguntetoválása.

Vattacukorszerű varázs vette körül dekoltázsát és szemét, hollófekete haja leomlott a hátára, ő pedig szájtátva nézte saját tükörképét, miközben Merissa egy ruhájához illő, vékony aranydiadémot helyezett a fejére.

– Úgy festesz, akár egy istennő! – suttogetta, ismét Elara

mögé lépve.

Elara odafordult felé, az arca ragyogott.

– Mondja az, aki bármikor versenyre kelhetne Torra szépségével...

Minden szava igaz volt. Merissa nem e világian tündökölt. Mielőtt foglalatostkodott volna Elarával, kifésülte fürtjeit: hosszú, mézszőke haja lepelként omlott a fél vállára. Mostanra ő is aranyszín ruhát öltött, melyet mellének vonalában selyemrózsák díszítettek. Az anyag végigkövette idomait, szorosan a lábához simult, és egészen a földig leért. A ruha fényes ragyogása kihangsúlyozta napbarnított bőrét. Szeme körül sötét aranyszínnel sminkelte ki magát, füstösen kiemelve szemének zöldjét. Merissa csak mosolygott Elara megjegyzésén, miközben ismét a szekrényben kezdett kutatni, ahonnan kivett két fátylat. Az egyiket Elara feje fölé emelte, majd megigazította, hogy az eltakarja arcát, hátul leomló része pedig szembetűnő tetoválását. Merissa aztán felvette a másikat, megigazította, majd Elara mellé lépett, hogy megcsodálja munkáját.

Szorosan, egymás ölelésébe vonva álltak a tükör előtt.

– Sosem láttam még ilyen csinos bűnösöket, akik templomba készülnek – mondta Merissa sugárzó arccal.

– Nem lepne meg, ha lángra kapnék, amint átlépek a küszöböt.

Izgalom lüktetett Elara ereiben, ahogy egymásba karolva lesétáltak a főlépcsőn. Idris pillantotta meg a bejáratnál, aki épp elmélyült diskurzust folytatott Enzóval és Leóval. A király krémszínbe és arany brokátba öltözött, hosszú köpenye a padlót súrolta, ritkuló haját topázzal és citrinnel berakott korona ékesítette. Elara árnyainak kígyózását érezte maga alatt, melyek kétségbeesetten vágytak rá, hogy Idris nyaka köré tekeredjenek. Összeszorította öklét, figyelmét a fájdalomra összpontosította, s ahogy körmei a tenyerébe vájtak, az árnyai elcsendesedtek.

Miközben tovább szedték a lépcsőfokokat, végigpillantott Enzón. A herceg koronája csillogott frissen mosott fürtjein. Fehér selyeminget viselt, krémszínű ruhával, melyet

bonyolult aranyhímzés díszített. Elara hunyorított, és végre látta, mit is ábrázol a minta.

Dragunokat.

Apró, részletgazdag dragunokat, melyek pontos másai voltak az Elara hátán lévőnek.

– Nézd csak a ruháját... – suttogta Merissának.

Merissa megszorította Elara karját, miközben azt súgta a fülébe:

– Külön erre az alkalomra készítette.

Elara szíve hevesen vert, amikor Enzo szeme egyenesen rászegeződött, és átható tekintete szinte keresztülhasított a fátylon. Közeledtével elhalt a férfiak közt zajló beszélgetés, tekintete azonban továbbra is összefonódott Enzoéval, figyelmen kívül hagyva Idris és Leót. Amikor Merissával az oldalán odaért hozzájuk, Enzo csak bólintott, fenntartva távolságtartásának látszatát.

– Az elveszett hercegnő, ki feltámadt a halottak közül! – szólalt meg Idris csillogó szemmel.

Elara észrevette, hogy Enzo megfeszült mellette, és mosoly helyett inkább valami grimaszfélét villantott a király felé.

– Bízom benne, hogy mindenki készen áll – szólalt meg Elara.

Elara feszültté vált, amikor a király egyik kezét a hátához érintette, úgy indultak el a palota kijáratához vezető folyosón. Csupán az ajtóhoz érve pillantott hátra Enzóra.

– Katonáim már a határ mentén állomásoznak, felderítőim pedig elfoglalták helyüket Asteria területén belül. Amint van bármi fejlemény Ariete Heliosba érkezésével kapcsolatban, azonnal tudomást szerzünk róla – felelte Idris, magához húzva Elarát, miközben kiléptek az ajtón.

– És Leyon? – pillantott Elara gondterhelten Enzóra és Leóra, akik épp a kocsik felé tartottak.

– Ami Leyont illeti, elfogadtuk, hogy nem hajlandó meghívni testvérét a királyságába. Az, hogy ma megjelenünk a templomában, megbékíti őt egy időre.

Elara bólintott.

– És ami az aphrodeai teendőket illeti?

– Ügyeljetek rá, hogy kinyilatkoztatásokatok figyelemfelhívó legyen. Gondoskodjatok róla, hogy mindenki tudja, hogy Elara hercegnő életben van, mivel a Csillag képtelen volt végezni vele. Valamint arról is bizonyosodjatok meg, hogy senki sem kételkedik afelől, hogy Helios fegyvereként szolgálsz.

Elara elhúzta a száját a fátyol mögött, ahogy Idris fia felé tekintett. Három kocsi állt Enzo mögött, útra készen.

– Meglehet, te és a fiam nem jöttök ki jól egymással, de úgy kell viselkednetek, még ha csak egy este erejéig is, hogy bizonyosságot tegyetek szövetségünkről.

Elara nem tartotta jó ötletnek közölni a királlyal, hogy a fia és ő az utóbbi időben egy ágyon osztoznak, méghozzá minden áldott éjszaka, így hát csak illedelmesen bólintott.

– Szép öltözet – mondta Enzónak, miközben a herceg segített fellepni neki a hintóba.

Enzo letelepedett mellé, és ajka mosolyra húzódott.

– Mostanában úgy érzem, egyre inkább kedvelem a dragunokat. Mit akart apám?

– Hogy gondoskodjunk róla, hogy megfelelő figyelmet vonjon magára a felbukkanásom. Továbbá arról is gondoskodjunk, hogy az egész világ tudja meg ma este, hogy szövetségben állok *veled*.

Enzo hátradőlt, arca kifürkészhetetlen volt.

– Akkor hát úgy hiszem, muszáj lesz szerepet játszanunk, nem igaz, hercegnő?

Elara elmosolyodott.

Megvárták, míg Idris kocsija útnak indult, majd nyomában a második is, a királyi gárda tagjaival. Amikor az ő kocsijuk is elindult, Leo előrehajolt, és egy kis flaskát húzott elő a zsebéből.

– Egy kis *revera* bort az istentisztelet előtt? – kérdezte, meglóbálva a flaskát.

Merissa szeme elkerekedett.

– *Leo!* Ha akarnál, sem tudnál istenkáromlóbban viselkedni.

– Ó, sejtelled sincs róla, Merissa... – kacintott Leo, mire

Merissa arca pírba borult.

– Nekem úgy tűnik, a tábornok már kortyolt belőle egynéhányat – mondta Elara.

Leo csak nevetett válaszul, flaskáját Elarának nyújtva, aki a fátyla alatt két nagy kortyot ivott belőle, majd továbbadta Enzónak.

– Szükségünk lesz rá, hogy átvészeljük ezt a poklot – motyogta Enzo. Nagyot kortyolt a borból, aztán Merissának nyújtotta a flaskát, aki némi habozást követően meghúzta azt.

– Mi az? – kérdezte szégyenlősen, amikor mindahányan kuncogva bámultak rá.

Mielőtt észbe kaptak volna, kocsijuk már meg is állt a szűk mellékutcánál, amely a térre vezetett, ahol Leyon temploma magaslott. Amint kiszálltak, fülüket az összegyűlt tömeg hangos kiáltozása és zeneszó csapta meg. Elara pepecselt egy keveset a fátylával, majd Merissáét is megnézte, mielőtt elindultak volna a forgalmas utcán. A gárdisták csapata, akiknek a kocsija az ő kocsijuk mögött haladt, kört alkotott négyük körül, úgy indultak el a tömeg felé.

Kész bolondokháza volt. Emberek sokasága kígyózott elő a sikátorokból a térre, egymás hegyén-hátán a tikkasztó hőségben. Enzo megragadta Elara kezét, és magával húzta a tömegen át, miközben körülöttük mindenki sikoltozott és kiáltozott a herceg felé, tisztelegve fénye előtt. Könyörögtek az áldásáért, akár csak egy érintésért, Enzo pedig készségesen játszotta szerepét: bólogatott, mosolygott, és megragadta mindazok kezét, akik elértek hozzá a gárdisták közt. Mindeközben továbbra is húzta magával a megrökönyödött Elarát a főtérre.

A tér még rosszabbnak bizonyult: zsúfolásig tele volt, és az emberek kétségbeesetten igyekeztek bejutni a templomba, hogy akár csak egy pillantást vethessenek Leyonra. A nyakukat nyújtogatták, tolakodtak és lökdösték egymást. Enzo kizárólag előre figyelt, miközben csapatuk átvágott a tömegen. Leo időközben a királyi gárda élére tört, és ahogy nyomultak előre, félreállítva megannyi embert, olyan volt,

akárha a tenger vált volna ketté a herceg útjában. Végül eljutottak a bejárathoz, míg a nyomukban kiáltások és jókívánságok hangzottak fel.

– A Fény áldjon meg! – kiáltott oda egy idős asszony a bejáratnál Enzónak.

– Ahogy téged is – mosolygott Enzo, magasba emelve az áldás háromujjas szimbólumát. A tömeg felbolydult, tapsolt és olvadozott, ahogy a bejárathoz értek, és áthaladtak a felfegyverzett őrkökből álló sorfal előtt.

– Enzo! – kiáltotta valaki, mire hátrafordultak. Isra állt a lépcső aljánál, arcát arany fátyol borította. – Kis híján agyontapostak ezek a fanatikusok – sziszegte, és miközben a kis csapat felé tartott, lesújtó pillantást vetett a tömegre. – Fel nem foghatom, mi sarkallja őket egy Csillag imádatára, aki semmi egyebet nem tesz, mint hogy az önnön tükörképét bámulja.

– Isra! – dorgálta Merissa. – Vigyázz a nyelvedre. Szó szerint a temploma előtt állunk.

– Aztán mit csinál velem? Lesújt rám a hívei előtt?

Enzo kuncogva lépett be csapatuk élén a tikkasztó hőségéből a templomba, és a tömeg zivaja hamar elhalt mögöttük.

– Apám itt van már? – kérdezte Isrától.

– Igen, az imént foglalta el a helyét.

Enzo komoran bólintott, eleresztve Elara kezét.

– Hamarosan visszajövök – mondta neki. – Maradj Isrával és Merissával. Az istentisztelet végeztével azonnal indulunk Aphrodeába.

Egy utolsó biccentést követően elindult a belső templom ajtaja felé, Enzóval a nyomában. Elara látta, amint Enzo kezét egy kis méretű, fénnel töltött edényhez közelíti, adózva saját fényének foszlányával, aztán szem elől veszette őket.

– Gyere – szólalt meg Merissa, beterelve őket maga előtt. Az istentisztelet már kezdetét vette, a barlangszerű templomot orgonaszó zengte be. A padsorok telis-tele voltak nemesekkel és arisztokratákkal; minél fontosabbnak

számítottak, annál közelebb foglaltak helyet Leyonhoz. Elara a templom hátsó részén, az egyik sarokpadra ült le, egy nagy méretű ólomüveg ablak mellé, Merissa és Isra pedig odacsusszant mellé. A levegő fullasztó volt, a kőépület alig szolgált menedékként a kint dúló hőség elől. Elara szeme végigpásztázott a tömegen, megállapodva Enzón, aki épp helyet foglalt Idris mellett. Előttük volt az oltár és Leo, immáron a rendért felelős királyi gárda vezetőjeként.

Az emelvényen pedig, szemben az őt imádó tömeggel, Leyon terpeszkedett a trónján, melynek háttámlájából fénysugarak nyújtóztak szerteszét. Csupán egy szintiszta aranyból szőtt köntöst viselt, mely alól kilátszott meztelen felsőteste. Elara megpillantotta szikár, izmos hasát, miközben az istenség elhelyezkedett trónján, és önelégülten nézett a tömegre.

A zene finoman elhalkult, és egy pap magasztaló szavai hangzottak fel, aki felsorolta azt a rengeteg csodálatos dolgot, amit Leyon tett Heliosért, és a Fény szent mivoltát dicsérte. Elara elfojtott egy ásítást, miközben elengedte a füle mellett a szemenszedett hazugságokat és a képmutató szavakat.

Az egekre, mennyire meleg volt! Fulladozott a fátyla alatt, úgy érezte, alig kap levegőt.

Az istentisztelet folytatásaképp *reverát* vettek magukhoz, kifejezve tiszteletüket Leyon előtt. Elara tétlenül nézte, ahogy a hívek felsorakoztak, hogy belekortyolhassanak Leyon ambróziával teli kelyhébe, miközben a pap megáldotta őket fényével. Úgy érezte, képtelen tovább megmaradni a fátyol alatt. Látván, hogy mennyire elfoglalt mindenki, sietősen körütekintett, és felhajtotta. Illúzió finom rétegét vonta magára, hogy észrevétlen maradjon, miközben mély levegőt vett.

Merissa éles pillantást vetett rá.

– Jobban tennéd, ha azon nyomban visszaengednéd.

Elara felsóhajtott, és egy lesújtó pillantással felelt. Egy pillanatra lehunyta a szemét, és gyönyörűség töltötte el az arcán táncot járó fénysugaraktól. Ajkára apró mosoly kúszott, ahogy megérezte a fény melegét, majd felemelte

karját, hogy visszaengedje a fátylát. Ismét az oltárra tekintett, ahonnan Enzo meredt rá, ambróziáskehellyel az ajkán.

Sietősen visszavonta a fátylat, mielőtt bárki hátrafordul és meglátja, hogy mit bámult a herceg az imént.

– Igyál – mondta a pap monoton hangon –, és légy áldott. – Enzo tekintete, mely meleg volt, és mézédés, továbbra is Elarára szegeződött, miközben nagyot kortyolt az italból. – Szívedbe zárod a Fényt?

– Igen – suttogta Enzo. Szeme változatlanul Elarára szegeződött, aki forróságot érzett az orcáján, és egyszeriben hálát adott az álcájáért.

– Ígéred, hogy tiszteletben tartod a szépséget és a művészeteket, és mindazt, ami kedves Leyon számára, minden áldott nap?

Elara úgy érezte a rászegeződő, lángoló tekintettől, akárha tűz perzselte a volna bőrét.

– Igen.

– Megtagadod a Sötétséget?

Enzo elvigyorodott, a tömegben túl minduntalan egyetlen személyre szegezve tekintetét. Elara az ajkába harapott, szájára mosoly kúszott. Csend borult a templomra, miközben tekintetük egymásba fonódott.

– Fenség, mint azt már kérdeztem, megtagadod a Sötétséget?

Zúgolódás támadt a tömegben, amiért Enzo késleltette a válaszadást. Ajka aztán mosolyra húzódott.

– Igen – hangzott el végre válasza. Szemét még mindig Elarán tartotta.

– Áldott légy hát, és a Fény mossa el bűneidet.

Azzal a pap ujjait Enzo halántékához emelte, ő pedig fejet hajtott, és visszatért a helyére.

– *Határozottan* nem utasítja el „a Sötétséget”... – mondta Isra közelebb hajolva Elarához, Merissa pedig kuncogni kezdett mellette.

Végre aztán Leyon felállt, és felemelte tenyerét, kérőn intve a tömegnek. Azonban semmi sem áradt belőle – sem

tűz, sem fény. Elara elfintorodott, és Merissához hajolt:

– Volt már rá példa, hogy Leyon Fényt idézett volna meg?
Merissa teste megfeszült.

– Ha használta is, nincs róla tudomásunk.

Elara meg akarta kérdezni, miért, de ismét orgonaszó hangzott fel, és kitárultak a templom kapui. A jelenlévők felálltak, elhagyták az imádati helyet, és a harsogó tömeg felé indultak, amely Leyont élte.

Elaráék megvárták, míg a tömeg javarészt eloszlik. Végül Enzo is megjelent a színen, nyomában a királlyal és a gárdistákkal.

– A kocsik már előálltak – mondta Enzo, Idris pedig bólintott. – Irány Aphrodea.

Negyvenkilencedik fejezet

Amint visszaértek a palotába, sietősen elhagyták a kocsikat.

– Hogyan fogunk eljutni Aphrodeába? – hajolt Elara menet közben Enzóhoz.

Idris azt ígérte, gondoskodik a részletekről, de Elara ekkor jött rá, hogy az út kocsival legjobb esetben is napokba telne. Napokba, melyek nem állnak a rendelkezésükre.

– Majd meglátod – kacsintott Enzo.

Menetüket Idris vezette, közvetlenül a nyomában pedig Leo és az őr haladt, akire Elara halványan emlékezett – ő is ott volt elrablásakor. Egy idősebb férfi, aki Leo oldalán jelent meg a Barrickal való összetűzést követően. Befordultak egy sarkon, és egy jellegtelen ajtóhoz érkeztek. Amikor kinyílt, Elara tátott szájjal bámult maga elé.

Fény táncolt a helyiség egészében, szivárványokat vetve, melyek visszaverődtek a falak mentén sorakozó megannyi tükörről. Többcsornyi összetolt asztal sorakozott, mindegyiket csillagok és csillagképek térképei borították. A szoba közepén pedig egy kerék állt, mely a csillagképek szimbólumait viselte, mellettük apró jelek és aranyba véssett írás állt.

– Mi ez a hely? – motyogta Elara.

– Úgy hívom, *lucirium*. Ezen a helyen csillagkémelek – mondta Idris. – Éveken át tanulmányoztam a Csillagokat, megtanulva mindent, amit csak lehet, ezért a pillanatért. Hogy elősegítsem a bukásukat.

Ahogy Elara elsétált a kerék mellett, ujjával végigsimított Ariete szimbólumán. Újabb és újabb szövegsorok jelentek meg vörös fényvillanásként. Idris dühösen meredt rá, intett egyet a szimbólum felett, mire a fény és a szöveg egyaránt eltűnt.

– Ne nyúlj semmihez! – förmedt rá, miközben elértek a terem végén lévő tükörhöz, amely fényesebben csillogott,

mint a többi, akárha a saját fényét árasztotta volna.

Idris egyenesen a tükörhöz sétált, majd kinyújtotta a kezét Leo felé, aki egy kis vágást ejtett a király tenyerén.

Elara felvonta a szemöldökét.

Idris felemelte a kezét, a tükörkeretbe vésett, üvöltő oroszlánt ábrázoló domborműhöz nyomta tenyerét, és szétkenste rajta a vérét.

– Aphrodea! – mondta tisztán.

Elara döbbsen figyelte a tükörképükön hullámozó fény csillanását. A tükör aztán, mintha ablakká változott volna, egy rózsaszín- és mézszínűben játszó kert kristálytisztá képét tárta fel előttük. Aphrodeát.

– Ezek a *soverin* nevet viselik – magyarázta Enzo Elara meglepettsége láttán. – Királyi vér szükséges ahhoz, hogy átjuthass rajta.

– Gyors átjárást biztosítanak a királyi méltóságok számára a szomszédos királyságok közt – tette hozzá Isra. – Legyen szó összejövelekről, találkozókról vagy akár egy egyezmény aláírásáról, jóval könnyebb így utazniuk az uralkodóknak, mintha lóháton tennék.

– Természetesen te erről semmit sem tudhattál – mondta Idris Elarára pillantva. – Apád évtizedekkel ezelőtt letakarta a palotából Asteriába vezető *soverint*.

Arcára gúnyos mosoly kúszott, majd átlépett a tükrön, nyomában Leóval és a többi örrel. Eltűnésüket csillámlás követte, majd alakjuk megjelent az aphrodeai kertben.

Elara visszagondolt a letakart tükörré szülei tróntermében. Sofia egy alkalommal azzal viccelődött, hogy az egy átjáró a Holtföldekre, és ha Elara valaha akár csak belepillantana, szellemek és ghoulak rontanának elő, hogy magukkal ragadják. Vajon az a tükör volt a szülei *soverinje*? Mi mindent nem tud még a saját királyságáról, mi minden vár felfedezésre?

Elara elhessegette kellemetlen gondolatait, miközben Enzo átvezette őt, Merissát és Isrát a tükrön.

Pár pillanatig úgy érezte, mintha zuhanna, repülne, végül pedig szaltózna. Egyszeriben aztán szilárd lábakon állt,

mégpedig egy rózsakertnek tűnő helyen.

A virágok illata bódító volt, a levegőben rózsaszín pillangók szállkostak. Élénk muzsika árasztotta el Elarát, lábát ritmusra mozdítva, idegeit táncra készítette. A *soverin* aztán megcsillant mögöttük, és tovatűnt Idris *luciriumának* képe, melyet a rózsákkal keretezett tükörképük váltott fel, rózsaarany hattyúfaragvánnyal a tükör tetején. Őket leszámítva üresen állt a kiskert.

Isra és Merissa a nyakukat nyújtogatva néztek körbe, míg Elara az előtte magasló palotát kémlelte. Magasabban fekvő területre épült, mint ahol ők tartózkodtak, alatta pedig a főváros, Venusa terpeszkedett. A palota lenyűgöző volt, akárha felhők közt lebegett volna. Az aphrodeai ég vattacukorszerű foszlányai körülölelték az épület lábazatát, amelyből fehér és halvány rózsaszín pillérek nyúltak magasra az ég felé. Körös-körül rózsák futottak fel a falakon, a rózsaszín összes árnyalatában pompázva. Elara kissé meg is szédült a látványtól.

– A „dekadens” a szó, amit keresel – hajolt oda hozzá Enzo.

– Inkább a „túlzás” – motyogta Isra.

– Már elnézést! – csattant fel Merissa. – Azért mégiscsak a királtságomról beszéltek.

– Sajnáljuk – felelte Isra és Enzo egyszerre.

Végigsétáltak a rózsakertből kivezető ösvényen, kissé lemaradva Idristől, aki valamivel előttük volt már, nyomában a testőreivel.

– A palota vendégei vagyunk ma – világosította fel Enzo Elarát. – A királynők számítanak az érkezésünkre, minden évben meghívnak minket a napforduló alkalmából. *Rólad* azonban semmit sem tudnak, te csupán egy újabb vendég vagy számukra. – Elarára pillantott. – Ez azt jelenti, hogy *meg kell mutatnod* nekik, kivel van dolguk.

– Ne aggódj, Enzo – szólt Isra, és vállon veregette a herceget. – *Mindenre* felkészültünk.

– Ez valahogy nem nyugtat meg – mormogta Enzo.

A kertből kiérve ünneplő tömeg fogadta őket. Elvegyültek a vidáman éneklő emberek közt. Elara korábban sosem

látott még ehhez foghatót: pompás zene és pompás fogások várták őket, és a színtiszta öröm, mellyel Aphrodeában az év leghosszabb napját ünnepelték. Az asteriaiak nem tulajdonítottak jelentőséget az ünnepnek, a legfontosabb eseménynek számukra a téli napforduló és a szentek estéje számított. Körülötte azonban minden oly pezsgő volt, oly étellel teli. A sörbetként ragyogó ég alatt dobszóra táncoló párokat látott mindenütt, akiknek rózsaszín köd öntötte el a világát. Egy jóképű aphrodeai férfi táncolt oda hozzá, napbarnított bőrétől szemének zöldje még jobban ragyogott.

– Szavamra, hogy lehet, hogy nem találkoztunk korábban?
– ragadta meg Elara kezét.

– Azért, mert velem van! – csattant fel Enzo közéjük lépve.

A férfi egy pillantást vetett a herceg koronájára, majd botladozva eliskolt, Enzo pedig határozott mozdulattal Elara derekára tette a kezét, úgy tessékelte előre.

Izgalom futott végig Elara testén az érintésétől, mely még inkább elmélyült, ahogy Enzo azt suttogetta a fülébe:

– Ne feledd, hercegnő, mint azt már mondtam, szemrebbenés nélkül hajlandó lennék porig égetni ezt a királyságot.

Elara halkan felnevetett, és ringó léptekkel haladtak át a palota udvarán, míg a főépülethez nem értek. Felfigyelt rá, hogy Isra milyen fesztelen könnyedséggel mozog: kezei az ég felé nyúltak, arcát mosoly ragyogta be, lábai pedig a zene ritmusára dobbantottak, miközben ismeretlenekkel fonódott össze a tömegben. Merissa egy csókot dobott Elaráék felé, ahogy elhaladt mellettük: csípőjét oly kecsesen ringatta, oly természetesen, hogy kétség sem fért hozzá, hogy ízig-vérig aphrodeiai.

Elara lélekben felkészítette magát, amikor a palotakapuhoz értek: a hatalmas előcsarnoktól egészen a bálteremig táncoló tömeg látványa tárult elé.

– Elara! – szólalt meg Enzo kissé tétován, megállítva a lányt. – Lévé, hogy herceg vagyok, nos... – Finoman beletúrt göndör tincseibe, megigazítva koronáját. – Valószínűleg elvárják tőlem, hogy... fogadjam a vendégeket.

Elara felvonta a szemöldökét, és hagyta, hogy Enzo az egyik falhoz vezesse, távolabb a tömegtől, egy festmény mellé, amely Torrát ábrázolta: egy tó víztükrén, a harci szekeren állt, amelyet két hattyú húzott.

– Ez csak a napforduló egy ostoba hagyománya, de a királynők valószínűleg elvárják tőlem, hogy üdvözljem az udvaruk tagjait. És... nos, mondjuk úgy, hogy ez a hagyomány nem egészen olyan illedelmes, mint amit Asteriában megszokhattál.

– Ne zavartasd magad – mondta Elara fesztelenül, majd határozott léptekkel elindult a barlangszerű terembe, Enzo pedig értetlen arckifejezéssel követte őt.

A dobszó felerősödött és trombitaszó harsant. A zene csípőringató ritmusa magával ragadta Elarát, át az óriási bálteremen, mely egyszerre szolgált lakomacsarnokként és táncterként. A terem túlsó végében megpillantott két női alakot. Trónjaik egy emelvényen álltak, onnan nézték a látványosságot. Aphrodea királynői épp olyan káprázatosak voltak, mint ahogy azt a róluk szóló híresztelések suttozták. Elara felidézte történelemleckéit: a rózsaarany hajú Calliope királynő, aki a királyság legerősebb csábítóvarázsával rendelkezik. Aranybarna hajú, okosan csillogó, jádezöld szemű hitvese pedig Ariadne királynő, aki trónra kerülése előtt szabómesterséget űzött. Mindkettejük arca ragyogott, olíva bőrük arany árnyalatban izzott.

Elara tekintete aztán körbejárt a termen, és Celestia minden tájáról származó táncolókat pillantott meg: mindenekelőtt néhány svetaít, kaosit és concordiait, akik mind mély benyomást igyekeztek kelteni viseletükkel. Mindannyian hibátlanul járták olyan táncok lépéseit, amiket Elara fel sem ismert. Akkor jött rá, amint a szíve fájdalmasan összeszorult, hogy mind ez idáig a világtól és mások kultúráitól mennyire elszigetelten élt. Idris azonban már várt rá. Mielőtt Enzo elengedte volna a derekát, finoman megszorította.

– Illendő lenne üdvözölnöm a királynőket – mondta, hátrahagyva Elarát Merissa és Isra társaságában.

Elara figyelte távolodó alakját, és közben feszültség lett úrrá rajta.

– Készen állsz? – kérdezte Isra felé pillantva.

Elara bólintott, és látta, ahogy Leo valamit odasúg Enzónak és Idrisnek, mire azok biccentenek, majd Leo eltűnik a tömegben.

– Készen.

Ötvenedik fejezet

– Hölgyeim és uraim! – kiáltotta egy férfi. Elara a hang irányába nézett, és egy bolondot pillantott meg, aki a felettük lévő erkélyen táncikált. Hangja valamiféle varázs révén a terem egészét bezengte. – Megérkezett Idris király Heliosból, és fia, az *Oroszlán*! Köszöntsük hát őket nagy szeretettel!

A tömeg ujjongásban és tapsban tört ki, a zene fülsiketítővé erősödött.

– És mindketten milyen délcegen festenek, nem igaz? Én biztosan nem bánnám, ha ez az oroszlán belém harapna.

Elara hitetlenkedve nézett Merissára és Isrára. A látnok kuncogott, míg Merissa a kezével próbálta elrejteni mosolyát.

– Alfonsónak hívják – mondta Merissa. – Kétség sem fér hozzá, ő Celestia legjobb bolondja.

Elara hunyorogva vizslatta a távolból Enzo arcát, és mintha halvány mosolyt vélt volna felfedezni rajta. Idris ragyogó nevetést erőltetett az arcára, azonban Elara könnyedén átlátott rajta.

Húrok lágy hangja pendült, mire Alfonso színpadiasan a füléhez emelte a kezét.

– Ó, mit hall fülem? Csak nem egy... aphrodeai üdvözlés nyitányát?

A tömegből sikoltozás és füttyszó tört elő.

– Mostanra bizonyára jól tudod, mit jelent ez, Lorenzo herceg! – kiabálta Alfonso, Isra pedig felhorkant. – Akárcsak te magad is, Idris király, ha úgy tartja kedved.

Idris elutasítóan legyintett, majd a tömeg harsány kacaja közepette előretessékelte a fiát.

– Nos, egy próbát azért mindig megér – folytatta Alfonso. – Tudniillik éppúgy kedvelem a vén rókát, mint az ifjonti oroszlánt.

Elara felsóhajtott.

Idris helyet foglalt egy díszes székből az emelvényen, a

királynők mellett, miközben Enzót a tömeg közepére vezették, mely kettévált előtte, majd kör alakban szétnyílt körülötte. Elara tolamakodni kezdett, hogy közelebb kerüljön.

– Mint azt mindannyian tudjuk, hölgyeim és uraim – folytatta Alfonso –, különleges nap ez a mai. A nyári napforduló felerősíti varázsunkat, a Fény az égen áldásában részesít mindannyiunkat. És mi sem alkalmasabb ennek megünneplésére, mint egy kis szórakozás!

A tömeg újabb füttyögéseket és kurjantásokat hallatott.

– Lássuk hát, melyik bájos hölgyünk hajlandó szerencsét próbálni, hogy elcsábítsa a daliás heliosit?!

Enzo tettetett zavarral a kezébe temette arcát egy pillanatra, majd hátradőlt a székében. Elara mosolyogva figyelte, tudta, hogy Enzo képtelen ellenállni a figyelemnek. A zenészek teljes erőből rázendítettek: dobok dübörögtek, trombiták harsogtak, gyors, érzéki ritmust diktálva.

A bolond is igyekezett minél jobban felcsigázni a közönséget, mire újabb és újabb kiáltások hangzottak fel.

Végül aztán egy nő hajlandó volt előállni.

– Íme, itt is van! – harsogta Alfonso. – Rosa Signo, a hírhedt Lady Salome tanítványa. Lássuk, képes lesz-e elbűvölni nagyra becsült vendégünket!

Rosa csípőjét ringatva, érzékien siklott Enzo irányába, barna haja suhogott, falatnyi ruhája végigsimított ragyogó bőréen.

Elara résnyire húzott szemmel figyelt. Talán mégsem lesz ez olyan mulatságos, mint ahogy azt elsőre hitte.

Amikor oldalra pillantott, észrevette Isra vigyorgását, a látnok válla felett pedig Merissa nézett rá alig leplezett vidámsággal.

Elara a szemét forgatta.

– Nem vagyok biztos benne, hogy végig tudom ezt nézni – mondta, majd tekintetét ismét a lányra szegezte, akinek a keze épp akkor simított végig Enzo mellkasán, úgy próbálta elcsábítani őt.

– Ennél több magabiztosságot várok el – szidta le Isra. – Nem azért pazaroltam az időmet, és segítettem egy teljes

héten át, hogy most csak úgy megfutamodj.

– Még hogy te? – kérdezte Merissa hitetlenkedve. – Mást se csináltál, csak ücsörögtél és kritizáltál!

– Lényeg a lényeg, drága időm igencsak nagy részét felemésztette – felelte Isra kimérten.

– Úgy tűnik, ez egy nem a herceg részéről! – harsogta Alfonso, amikor Enzo a magasba emelte lefelé mutató hüvelykujját.

Rosa bosszúsan fújtatott, majd visszasietett a tömegbe, helyét pedig rögtön egy másik vonzó, ezúttal borvörös hajú nő vette át.

– Emerald Adonis, hölgyek és urak! – kiáltotta Alfonso. – A tűzijáték maga. A kérdés csak az, vajon fellobban-e a szikra közte és a tűz hordozója közt?

Emerald kecsesen mozgott, csípőjét ringatva lépett Enzo széttárt lábai közé, majd megfordult, finoman az ölébe huppant, aztán előrehajolt.

– Úgy tűnik, a finomkodás nem tartozik Emerald erősségei közé, ugyanakkor Helios népe sem kifejezetten erről híres – folytatta Alfonso. – Elvégre mindenki látta már, milyen hatalmas Lorenzo herceg... koronája, nem igaz? – A közönség nevetett. – És miután Emerald csábítók régre visszanyúló vérvonalának leszármazottja, pontosan tudja, mit csinál.

Emerald azzal felpattant, szembefordult Enzóval, és miközben nekifogott kigombolni az ingjét, egyre lejjebb ereszkedett.

Elara keze enyhén megrándult.

– Nyugalom! – figyelmeztette Isra. – Ne zúdítsd rá szerencsétlenre a „sötétség úrnője” perszónádat, ha kérhetem.

Elara összeszorított állkapoccsal figyelte, ahogy Enzo mosolyogva közelebb hajol Emerald arcához, majd megrázza a fejét.

– Az Oroszlán éhségét ő sem csillapította. Jöjjön a következő!

Emerald rákacsintott Enzóra, majd kecsesen lepattant

róla, és csókokat dobált a tömeg felé.

Amint a következő nő előlépett, Elarát mintha nyakon öntötték volna egy vödör jeges vízzel. Felismerte ugyanis az aranyezőke hajzuhatagot az éjszakáról, amikor Leyon alászállását ünnepelték. Ő játszadozott Enzo hajával a ligetben – és úgy tűnt, szántszándéka emlékeztetni rá a herceget, ugyanis mosollyal az arcán lábujjhegyre állt, és beletúrt a herceg tincseibe, majd rávetette magát.

– Csak nem egy viszontlátásnak lehetünk szemtanúi? Mindazok számára, akik nem voltak itt tavaly: a legutóbbi nyári napforduló alkalmával Melodi ejtette rabul a herceget. Vajon ez alkalommal is szerencsével jár?

Elara észrevette, hogy Enzo a tömeget fürkészi, majd tekintete végül megállapodik rajta.

– Elég ebből! – csattant fel Elara.

Melodi megragadta Enzo kezét, és táncra invitálta, a herceg azonban visszahúzta karját, és a szeme még mindig Elarára szegeződött. A csábító a homlokát ráncolta, miközben teste Enzo köré fonódott.

– Húha! Nem áll túl jól Melodi szénája!

Féltékenység kavargott Elara gyomrában, egyszerre forrón és hidegen. Kihúzta magát, és Merissára nézett.

Merissa bólintott.

– Most vagy soha, Elara. Minden szem rád szegeződik.

Ötvenegyedik fejezet

Elara mély levegőt vett, és átpréselte magát a tömegen, hogy Alfonso tisztán lássa őt. Aztán Leóra pillantott, aki épp Idris mögött állt, és bólintott felé. Válaszul ő is bólintott. Elara aztán a palota üvegkupoláján beszűrődő rózsaszín fényre pillantott. Egy, kettő, három...

Leo varázsának hála, fénysugár vetült fentről Elarára, miközben előlépett. A ruháját ékesítő tükrei miatt úgy csillogott, akárha maga lett volna a Fény. A hangszerek elnémultak, az ének azonban még három ütemen át folytatódott. Elara kivárt, miközben a tömeg csodálattal figyelte a ragyogás forrását, és elámult csillogása láttán.

– Vajon kit tisztelhetünk körünkben? – szólalt meg Alfonso. – Tán egy új versenyzőt? Ki ez a titokzatos szépség?

Elara egy mosolyt villantott Leónak, aki válaszul rákacsintott. A lány megvárta, hogy a zenekar ismét játszani kezdjen. Egészen a dobszóig várt, amikor is kieresztette árnyait, és sötétségbe taszította a termet.

A zenekar becsületére váljék, ezúttal nem hagytak fel a játékkal, sőt mi több, fokozták zenéjükkel a termet betöltő izgalmat, miközben a közönség mindenfelől rémült és döbbszent hangokat hallatott. Alfonso izgatottan folytatta kommentárját, miközben Elara az árnyak rejtekében átlopakodott a tömegen. Amikor megpillantotta a várakozóan körbetekintgető Enzót, elmosolyodott, majd ismét visszaszámolt magában. Ezúttal is a dobszóra időzítve visszavonta magába árnyait.

A terem ismét fényárba borult, felfedve Elarát, ekkor már lovaglólülésben, Helios hercegének ölében. Enzo tekintete döbbszent siklott Elarára.

A tömegben újabb meglepett sóhajok, suttogások és megjegyzések hangzottak fel.

– Egy asteriai?! Hölgyek és urak, ma bizony történelmet

írunk! – visította a bolond. – Vajon mi sülni fog ki ebből, ha sikerül elcsábítania a herceget? Béke a Fény és a Sötétség királyságai között?!

Miután felocsúdott a meghökkent tömeg, kurjantások és biztató éljenzések visszhangzottak a teremben. Elara megdöbbszent. Úgy hitte, a többi királyság gyűlöli az asteriaiakat, mégis, itt volt előtte ez a lelkes, Celestia minden szegletéből származó sokadalom, és őt ünnevelte.

– Meglepetés, herceg... – súgta Enzónak, miközben közelebb simult hozzá.

Enzo szájából halk szitkozódás szökött elő, melyet senki más nem hallhatott, és erősen megmarkolta Elara derekát. Elara pedig mozgatni kezdte csípőjét a zene ritmusára, amitől felgyűrődött a szoknyája, és a tömegből ismét hangos éljenzés tört fel.

– Mi a szart csinálsz? – suttogta Enzo.

Elara elvigyorodott.

– Azt akartad, hogy minden szem rám szegeződjön, nem igaz?

Enzo hitetlenkedve felnevetett, és tekintete Elara hullámozó csípőjére tévedt.

– Megkísértett valamelyik másik lány? – kérdezte Elara.

– Egyikük sem – dorombolta a herceg, és szemébe tiszta őszinteség költözött.

Elara egy gyors mozdulattal megfordult: hátat fordított Enzónak, haja vízesésként omlott alá. Érezte, ahogy a herceg egyik keze megszorult derekán, a másik pedig félresöpörte hajzuhatagát.

– Korábban nem is volt alkalmam megcsodálni ezt a ruhát hátulról – jegyezte meg Enzo.

– Akkor jól nézd meg – felelte Elara. Azzal hátát ívesen meghajlította, lábát szélesebbre tárta, és előredőlt. A finom aranyláncok végigsiklottak bőrén, közszemlére téve hátát.

Érezte, ahogy Enzo közelebb hajolt, és végigkövette orrával a draguntetoválást.

– Személyesen kell köszönetet mondanom annak, aki ezt készítette.

– Úgy fest, végre sikerült felkelteni a herceg érdeklődését!
– kiáltotta Alfonso. – Ez eddig a legtöbb figyelem, amit ma este egy lánynak szentel!

Elara ismét körözött a csípőjével.

– Ha ez tetszik, akkor látnod kellene a hozzá passzoló arany fehérneműt, amit alatta viselek.

Enzo erős kezei hirtelen megragadták Elara derekát, és a herceg magához húzta a lányt. Egyik keze felkúszott Elara teste mentén, majd ujjai előlről a nyakára fonódtak, miközben ajka a füléhez simult.

– Fogalmam sem volt róla, hogy ekkora szadista vagy, hercegnő – súgta fülébe, és orra Elara nyakát súrolta. – Ez már egyenesen kegyetlenség részedről.

Elara gonosz mosolyt villantott, ívbe hajtotta a hátát, és még közelebb simult.

– Mit ér a gyönyör némi fájdalom nélkül?

Azzal felállt, és miközben Enzo is követte példáját, a herceg felé fordult. Ujjai összefonódtak. A herceg parázsló tekintettel pillantott a szemébe, majd megforgatta Elarát.

– Egyetlen összefüggő gondolatra se számíts most tőlem, Elara.

Egy gyors mozdulattal magához húzta Elarát: kezei oly hevesen markolták a derekát, hogy testük egy centi nem sok, annyira sem volt egymástól, miközben a zene ritmusára egymáshoz simultak.

– Szentséges Csillagok! Ilyen csípőmozgással talán jobb lenne, ha a D'Oro-ház kígyóra cserélné a címerét! – visította Alfonso, mire Elara felnevetett.

– Tudtam én, hogy magamutogató vagy, de ez már hozzád képes is egy új szint – incselkedett. Aztán ismét Enzo felé fordult, és látta, ahogy a pupillái kitágultak, tekintetében pedig színtiszta elszántság izzik.

– Ki hibáztathatna érte, ha egyszer így nézel rám? – mormolta, és tekintete Elara ajkára siklott.

Elara válasz helyett egyik kezét hátulról Enzo nyakára csúsztatta. Ettől még szorosabban fonódtak derekára a herceg kérges ujjai, és az érdes érintés még így, a ruha

anyagán keresztül is bizsergést árasztott szét Elara testében.

Majdhogynem lustán simult hozzá Enzo, miközben keze végigsimított Elara ruhájának hasított oldalán.

– Mit gondolsz, adjunk nekik egy kis műsort? – súgta a lány fülébe, és a nyelve elszabadult a teremben mostanra elurakodott túlfűtött hangulat hatására. A napforduló a tetőfokára hágott, és hűen Isra szavaihoz, szinte kézzelfogható volt a vágy a levegőben, ahogy hatalmába kerítette a királyságot a varázs.

– Igen – lehelte Elara, miközben Enzo végigsimított meztelen combján, csípője pedig továbbra is a zene ütemét követte. Összerezcent a váratlan érintéstől.

– Biztosan játszani akarsz a tűzzel? – kérdezte Enzo. Keze feljebb és feljebb vándorolt, felgyűrve a ruha anyagát csípőtájékig, amitől hűvös szellő simogatta Elara bőrét. Hüvelykujjával végigsimított a lány csípőcsontján. Elara halkan felnyögött, és nekidőlt. Többé már nem volt tudatában, mit csinálnak mások, akár nézik őt, akár nem.

– Mindketten tudjuk, hogy az árnyaim egyenrangúak a tüzeddal – zihálta megrészeségülve az aphrodeai levegőtől, miközben minden figyelme a herceg ördögi kezére összpontosult.

– Mmm... – búgta Enzo a nyakába. – Fogalmad sincs róla, mit teszel velem.

A herceg kézfeje aztán végigsimított Elara combján, nyomatékositva szavait, a lány pedig még jobban nekifeszült a testével.

– Akkor mutasd meg! – suttogta Elara.

Enzo szorosabban markoló ujjai némi rendet vágtak Elara zavaros gondolataiban, teste pedig még erősebben feszült a lánynak, amitől Elara megérezte a nekinyomódó, kemény férfiasságát.

Halk nevetés buggyant ki Enzóból. Elara tudta, hogy az az átkozott lehelet lesz végül a veszte, amit a nyakán érez. Akárcsak a kéz, melyet hiába próbál figyelmen kívül hagyni. Minduntalan feljebb és feljebb kúszott, a lába közt támadt sóvárgásig, mely sikamlós volt a vágyakozástól.

– Enzo... – lehelte könnyörgően, mire a herceg összeszorította fogát, és felszisszent.

– Elara... – préselte ki magából.

– Ezzel, hölgyek és urak, úgy hiszem, meg is van a győztesünk! – kiáltotta Alfonso. – A herceget teljesen elcsábították! – Újabb éljenzések követték szavait.

Elara nagyokat pislogott, és újra érzékelte környezetét, miközben enyhült rajta Enzo szorítása.

Alfonso leereszkedett az erkélyről, és nagy vidáman rohant kettejük felé az előtte fokozatosan szétnyíló tömegen át. Közvetlenül Elaráék előtt állt meg.

– Kit tisztelhetünk eme titokzatos asteriai személyében? Kérlek, áruld hát el nekünk a nevedet, kedvesem, hiszen történelmet írsz ma Aphrodeában! Az asteriai, aki elcsábította Helios herceget! Igazán példátlan eset. Mit gondolsz, Idris király, tekinthető ez felhívásnak fegyverszünetre?

Elara a király felé fordult, aki még mindig az emelvényen ült a székében. Idris, bár a szája csukva maradt, elmosolyodott, majd megvonta a vállát. Szemében azonban egyfajta keménység táncolt.

A tömeg zshivaja szinte fülsiketítővé erősödött, egyik éljenzés hangzott fel a másik után. Elara összefonta ujjait Enzóéval, és egyenesen Alfonosóra meredt. Megvárta, amíg a közönség zshivaja kissé elcsitul.

– Ki vagy hát? – kérdezte meg Alfonso ismét vidáman.

Elara felszegte az állát.

– Az én nevem Elara Bellereve. Asteria törvényes királynője vagyok, és a túlélő, akin nem fogott a Csillagok Királyának *divinitasa*.

Ötvenkettedik fejezet

Csend. Teljes csend.

Elara látta, hogy miközben Alfonso zavartan körbetekint, a királynők felálltak trónjukról. A tekintete Idrisre siklott, aki hideg mosolygással figyelte őt, és bólintott neki.

Mély levegőt vett, és erőt merített Enzo szorításából.

– A Csillag nem tudott végezni velem – folytatta tisztán csengő hangon. – Azért vagyok itt ma este, hogy kinyilvánítsam szövetségemet Heliosszal, és elmondjam: a Csillagok nem azok, akiknek hisszük őket. Nem jóakaró isteneink.

Nyugtalan morajlás, kiáltások és gúnyos szavak hangzottak fel a tömegben.

– Ariete alászállt, hogy meggyilkolja a szüleimet, amiért elrejtették előle az igazságomat. A jóslatot, miszerint neki szánt az ég, és ez hozza el majd mindkettőnk halálát.

Elfúló lélegzetek, hurrogás és kétkedés fogadta a szavait.

Ő azonban folytatta:

– Az ő kezéhez tapad a legjobb barátnőm vére, és mindenkié, aki kedves volt számomra vagy törődött velem. Mindez olyasvalamiért, amit erővel rám kényszerítettek.

Idris felé fordult:

– Idris király és Lorenzo herceg befogadtak otthonukba, és rejtve tartottak mind ez ideig. Így hát az ő oldalukon állok mint a fegyverük. – Bár nehezebbre esett, kimondta a szavakat, melyeket Idris adott a szájába. – A mai hát az este, amikor kinyilatkoztatjuk: háborút hirdetünk Ariete ellen.

A tömeg felbolydult. Még több hitetlenkedő sóhaj. Még hangosabb hurrogások. *Hazugság*, kiáltotta valaki. Többen is azt követelték, hogy vegyék Elara fejét. Mindezen zúgolódások és aggodalmas suttogások közepette azonban egy alig hallható taps is felcsattant.

Idris felállt. A királynők hevesen kiabáltak neki, de ő csak

biccentett, és hátat fordított nekik.

– Azt hiszem, ideje távoznunk – mondta elnyújtott hangon, Elaráékhoz sétálva.

Leo kivonta kardját, úgy vezette át őket az egyre közelebb nyomuló tömegen. Elara kinyújtotta a nyakát, és észrevette, hogy Isra és Merissa már előttük járnak – épp akkor siettek ki a teremből.

A tömeg üvöltése nem hagyott alább, Alfonso azonban teljes csendbe burkolózott, a királynők pedig megpróbáltak utat törni a tömegen át a menekülőkhez.

Elaráék végigsiettek az előcsarnokon Merissa és Isra után, akik a szemük láttára surrantak át egy díszes ajtón.

Az ajtón túl egy terem fogadta őket, melynek közepén egy hatalmas rózsaarany bika szobra állt – egy újabb állat, melyet a Csillaghoz, Torrához társítanak. A terem könyvtárnak tűnt, falai mentén polcok sorakoztak, melyek egészen a mennyezetig nyúltak. Rajtuk megannyi könyv gerince, mind a rózsaszín más és más árnyalataiban.

– Merissa! – szólította meg Idris a valamivel előttük álló lányt, aki megfordult, mintha csak erre várt volna. – Most.

Merissa azonnal megértette a parancsot, és ujjai közül rózsaszín fény áradt Idris felé, elbájolva őt. A király ruházata kevésbé kifinomulttá vált, haja megnőtt, orra és szája megváltozott, szeme sötétebb lett. Erőtéljes bájolás volt, jóval erősebb, mint amit naponta használt Elarán. Elara Idris vonásainak leghalványabb jelét sem vélte felfedezni a varázs alatt.

– A kimenetel, Isra? – kérdezte Enzo, miközben hagyta, hogy Merissa hasonló bájolást hajtson végre rajta is. Bár a bájolás ezúttal is rendkívül erős volt, ha eléggé koncentrált, Elara felfedezte a vonások alatt a már jól ismert herceget.

Isra szeme felakadt, néhány pillanatra rövid transzba kényszerítette magát, aztán minden visszatért a normális kerékvágásba.

– Minden rendben lesz, ha szétszóródunk. A legjobb megoldás az, ha felséged most azonnal visszasiet Leóval és Paolóval a *soverinhez*. Aztán következik Merissa és én, végül

pedig Enzo és Elara.

Idris bólintott, és Elarára pillantott, miközben Merissa bájolni kezdte őt is. Elara látta, hogy a hajszíne megváltozott, ruhája átalakult.

– Remek munka, Elara – mondta Idris. – Kétség sem fér hozzá, hogy Ariete el fog jönni.

Elara alig fogta fel a király szavait, szíve hevesen zakatolt.

Merissa aztán mindenki mást is elbájolt, amilyen gyorsan csak tudott, miközben az ajtón túl a tömeg üvöltése egyre fokozódott.

– Most! – mondta Isra, mire a bájolt király Leóval és Paolóval egyetemben kísért a terem ajtaján.

Miután távoztak, Isra Enzóhoz fordult:

– Szívesen – mondta, karját Merissáéba fonva. Arcára még egy utolsó mosolyt erőltetett, majd ők is kiléptek az ajtón.

– Mire célzott? – kérdezte Elara, miközben Enzo ahelyett, hogy ahhoz az ajtóhoz lépett volna, amelyiken bejöttek, a túloldalon álló felé indult.

Arcán pedig mosoly terült el.

*

Elara kénytelen volt elismerni: az aphrodeaiak nem véletlenül voltak a szépségükről ismeretesek.

Gyertyák lebegtek a rózsaszínű, vattacukornak tetsző égen. Enzo a könyvtárat elhagyva egy kígyózó úton vezette végig Elarát. Eközben felhők gyűltek köréjük. Elara képtelen volt nem észrevenni, hogy mennyire szürreálisan festenek.

– Mintha elég lenne csak kinyújtanom a karom, és letéphetnék belőlük egy darabot, akárha vattacukorból volnának – mélázott.

– Mert abból is vannak.

Elara megtorpant, és hitetlenkedve meredt Enzóra.

– A Csillagokra esküszöm, ez az igazság – tette Enzo kezét ünnepélyesen a szívére. Elara kinyújtotta a kezét, és elámult, ahogy ujjai a rózsaszín felhő köré fonódtak. Letépett belőle egy foszlányt, álmélkodva rajta, hogyan nyugszik a tenyerén. Ismét Enzóra nézett, aki vigyorogva bólintott.

Elara kidugta nyelvét, és finoman odaérintette a felhőfoslányhoz, mire annak egy része azonnal szertefoszlott, édes cukorízzal töltve meg a száját. Elakadt a lélegzete, aztán a foslány egészét befalta.

– Látod, nem hazudtam – mondta Enzo, és folytatták a sétát. – Akarod látni, mi minden van még Aphrodea tarsolyában?

– Nem kellene visszamennünk? – kérdezte Elara nyugtalanul hátrapillantva.

Enzo vállat vont.

– Isra nyert nekünk némi időt.

Ekkor értette meg Elara Isra korábbi kijelentését.

– Lehet, hogy valóban ki kellene élveznünk utolsó szabad éjszakánkat – sóhajtott. Pattogatott kukorica illata szállt felé, miközben Enzo kivezette őt a felhők közül, egyenesen a palotakertekbe. Eddig fel sem fogta, hogy milyen hatalmas ez a hely. A sövények falakként magasodtak, különféle utak és tisztások útvesztőit formálva.

Belevetették hát magukat a labirintusba, majd egy kanyarulat után egy nagy tisztásra értek, mely tele volt különféle standokkal. Néhány ember lézengett körülöttük, mások újabb ösvényeken folytatták útjukat az útvesztő mélyére. Elara és Enzo elsétált a standok előtt, szemügyre véve a kínálatot. Az egyik kívánságokat árult, különféle üvegedényeiben csapdába ejtett aranyszín fodrok kavargtak. Egy másik védelmező kristályokkal és érmékkel kereskedett. Megint egy másik szirénkönyekkel, melyből akár néhány csepp megindítja még a legridegebb szívű embereket is.

Elara és Enzo továbbhaladtak, miközben a háttérben vidám zene szólt, ők pedig egyre mélyebbre hatoltak a sövénylabirintus mélyére. A tömeg zaja lassan elhalkult, a körülöttük lévő udvaroncok mit sem sejtettek a bálteremben történekről. Elara feszültsége enyhült, ahogy rájött, hogy milyen jó álcával látta el őt Merissa. Bár még mindig érzett némi nyugtalanságot, azok a látogatók, akik nem vettek részt az üldözésükben, úgy tűnt, szintén csak az est hátralévő

részét igyekeznek élvezni.

Egy újabb tisztásra érve lassítottak. Ismét standokat pillantottak meg, ezúttal olyasfajta gyertyák fényénél, amelyek meggyújtás után minden környező fényt elnyeltek.

– Milyen olcsó trükk... – vigyorgott Elara, és közben egy apró árnyékfoszlány kúszott Enzo csuklójára.

A labirintus közepére értek, ahol a tágas térben szentjánosbogarak lebegtek a levegőben, mozdulatlanul, csillagos égbolt hatását keltve. A tér közepén párok táncoltak, akik a királyság színeibe öltöztek, a sarokban pedig zenekar játszott.

– Gyere! – szólta Enzo a táncoló párokra pillantva. – Mutatni akarok valamit.

Elara megemelte ruháját, és izgatottan követte őt a kanyargós ösvényeken.

– Éhen halok – mondta Elara, amikor ínycsiklandó étel illatát hozta felé az esti szellő.

– Nem meglepő – válaszolta Enzo, majd behúzta Elarát egy nyíláson a sövények közt, ahol ételárusok standjai fogadták őket. Cukortól ragadó, mézzel és dióval töltött sütemények tornyosultak egymásra, mellettük paradicsomszósszal megkent, kemencében sült lapos kenyérfélék sorakoztak, olvasztott sajttal a tetejükön.

– Ez egész érdekesnek tűnik – mormolta magában Elara az utóbbi láttán, és ujjával az egyik lepényre bökött. A standban álló férfi elmosolyodott, és vágott mindkettejüknek egy-egy háromszög alakú szeletet, Enzo pedig néhány érmét csúsztatott oda neki. Elara beleharapott a szeletbe, és élvezettel felnyögött, a meleg, sós paradicsomíz és a sült tészta íze táncot jártak ízlelőbimbóin.

– Örömet leled mindenben, nem igaz? – kérdezte Enzo ajkán derűs mosollyal.

– Igyekszem mostanában – hangzott a felelet, melyet egy újabb nagy harapás követett. – Próbálok az életem minden pillanatát úgy megélni, mintha művészet lenne.

Elérkeztek az útvesztő egyik kijáratához, ahonnan az út egy rózsakvarccal burkolt domboldalban folytatódott.

Amint felballagtak rajta, Elarának elfúlt a lélegzete a látványtól: cseresznyefák hajlongtak az ösvény felett, virágaik a rózsaszín minden elképzelhető árnyalatával borították be a kvarcot. Enzo halvány mosollyal húzta maga után Elarát a virágoktól díszes ösvényre, amely egyre magasabban és magasabban kanyargott a palota körül.

– Folytasd! – mondta Enzo.

Elara ámulattal nézett körbe, miközben továbbsétáltak a meredek emelkedőn.

– Megfogadtam magamban az után a bizonyos erkélyen folytatott beszélgetés után, hogy mindennap keresek valamit, amiért hálát adhatok. Legyen az akár egy virág illata... – Lehajolt, hogy egy marék szirmot vegyen fel, majd mélyen belélegezte az illatukat. – Vagy az, ahogy a Fény az ébredésemkor átszűrődik az ablakomon. Ahogy egy könyv szavai elrepítenek egy másik időbe, egy másik világba. – Mély levegőt vett, és Enzóra nézett, miközben alig hallhatóan folytatta: – Ahogy a szemed olvadt aranyként ragyog. Mintha rabul ejtette volna magába a Fényt.

Enzo arca ellágyult, Elara pedig mindkét kezét a kezébe fogta, és közelebb húzta őt magához.

Szitakötők és csillámbogarak röpködtek körülöttük, ezüstös villanásokkal töltve meg a nehéz levegőt. Elara körbenézett, és akkor jött rá, hogy egy tetőn állnak – a kanyargós és meredek ösvény egy palota teraszára vezette őket. Riadtan pillantott egyik oldalról a másikra, de mindhiába, csupán végeláthatatlan felhőréteget látott, akármerre is nézett.

Tátott szájjal bámult Enzóra, aki csak mosolygott rá. A Fény rájuk vetülő sugarai rózsaszín és levendula árnyalatokkal hintették teli a felhőket, a levegőt édes illat töltötte meg.

– Azért hoztalak ide, mert ez a hely emlékeztetett arra a napra, amikor először használtad rendesen az erődet. Amikor felemelkedtünk az égbe, a felhők közé, és...

– Emlékszem – szakította félbe Elara. – Még szép, hogy emlékszem. Megfordultam, és más sem járt a fejemben, mint

hogy milyen boldognak tűnsz. És milyen *jóképűnek* festesz, ha boldog vagy.

Lágy zene csendült fel valahol mélyen alatt – egy szerelmes dal és halk zongorajáték hangja áradt fel hozzájuk, rózsa illatának kíséretében.

Enzo arcán majdhogynem gyötrelmes kifejezés suhant át, ahogy kezét Elarának nyújtotta.

– Táncolj velem, Elara. Ezúttal illedelmesen.

Enzo kezét óvatosan Elara csípőjére helyezte, figyelve a lány minden reakcióját. Tekintete állhatatos volt, topáz és méz elegye. Elara oly gyakran kapta magát azon, hogy ezt a szempárt kereste. És amint rászegeződött, elakadt a lélegzete, karjai Enzo nyaka köré fonódtak. Aztán anélkül, hogy egy szót is szóltak volna, táncba kezdtek.

Ez nem a korábbi, bűnös, vágytól túlfűtött tánc folytatása volt, hanem lassú ringatózás – és egyben ürügy arra, hogy egymáshoz érjenek. Úgy tűnt, mintha a zene csak azért szállna fel az égbe, hogy találkozhasson velük, az alkonymadarak dala pedig elhallgatott, amikor az éj leple rájuk borult.

Hűvös szellő csiklandozta Elara nyakát, miközben Enzo megforgatta őt, majd a mellkasához húzta a hátát. Így, egymáshoz simulva ringatóztak aztán, miközben Enzo keze átkarolta Elarát. A lány tudatában volt teste minden szegletének, mely Enzóét érintette, miközben a herceg lehelete lágyan cirógatta nyakát, forróságot árasztva végig a gerince mentén. Elara teste megfeszült, érzelmeinek intenzitása kis híján kettészakította.

Elara tudta: ha maradna – ha hagyná, hogy szíve átengedje magát a pillanatnak –, akkor az általa ismert jelen mint olyan megszűnne létezni. Valami katasztrofális változás történné közöttük, melyet követően kiszolgáltatottá válna a sorsának, vonzzon az magával akármilyen fájdalmat. Elege volt már azonban abból, hogy sorsa a Csillagok kezében nyugszik. Akart végre tenni valamit, pusztán önmagáért, fittyet hányva a próféciára – még ha csak egy éjszakára is.

Tekintetét az égre szegezte hát. És ahogy megérezte a

hátának nyomódó kemény férfitestet, nagyot sóhajtott, hátrabillentve fejét Enzo mellkasára.

Mindössze apró mozdulat volt. Egy gyengéd gesztus.

Mégis megrázta a világot.

Enzo halkan felnyögött, és hangja félúton volt a suttogás és egy elmormolt ima közt. Az érzelmek, melyek a herceg egyetlen, szótlán hangjába sűrűsödtek, végérvényesen megtörték Elara elhatározását. Megfordult hát: Enzo szeme lágy volt, tekintetét egy pillanatra sem vette le a lány arcáról, keze továbbra is Elara derekán pihent. A ballada crescendójához érve közelebb lépett; egyik kezével finoman megfogta Elara állát, a másikkal a lány haját simogatta.

Szorosan megragadták a pillanatot, melynek során a másodperc legapróbb töredéke is egy emberöltővel ért fel számukra.

Ahogy egymás lelkébe pillantottak, az idő megállni látszott, és egy kérdés szökött mindkettejük ajkára.

Egy lélegzet.

Enzo ajka aztán Elaráéra tapadt, és egyszeriben fehér szikrák záporoztak Elara testéről.

Enzo érintése lágy volt, mégis követelőző. Kétségbeesett, akár egy Csillagot felkeresni kívánó zarándok. Mindazt, amit Elara ez idáig keresett, meglelte abban a csókban. A világ végre értelmet nyert számára. Megfogta Enzo nyakát, és közelebb húzta magához a herceget, akárha lényének esszenciáját akarta volna magába szívni. Enzo elszakadt tőle, hogy halk suttogást leheljen Elara ajkára, amitől a lány felnyögött, ismét magához húzta, és elmélyült csókjukban. Kis híján beleszédült a vágyba és sóvárgásba, egyszeriben értetlenül állva az előtt, hogyan is volt képes ilyen hosszan kibírni a herceg csókja nélkül.

Hirtelen hangos dörrenés hallatszott. Fény robbanása festette rózsaszínre az eget, amitől Elara összerezzent, és elszakadt Enzótól, majd ránézett: Enzo a vágytól megrészesgültnek látszott, ajka duzzadt volt. Aztán Elara a szeme sarkából villanásokat pillantott meg, melyek apró fénycseppeként hulltak alá az égen.

– Fényjáték – suttogta visszafordulva Enzo felé. – *Te állsz emögött?*

– Mondtam, hogy emlékezetessé teszem ezt a csókot – vigyorgott Enzo, és közben az egyik kezével visszahúzta magához Elarát, míg a másikkal újabb szikrák kaleidoszkópját festette az égre.

– Elég hosszan megvárattál vele – suttogta Elara.

– Ma viszont balszerencsét jelentett volna kihagyni – mondta Enzo egy félmosollyal az arcán.

Azzal óvatosan végigsimított ajkával Elara szemhéján, orcáján és állán, és közben ízlelgette saját nevének hangzását, ahogy az suttogásként hagyta el Elara ajkát.

– Az istenekre, de szeretem a nevemet az ajkaidon... – suttogta Enzo, majd száját Elara szájára tapasztotta. A lány átadta magát a csóknak, míg kénytelen nem volt elszakadni Enzótól, hogy levegő után kapjon. – Fogalmam sincs, hogyan voltam képes megállni, hogy ezt tegyem veled már az első találkozásunk során – mondta fojtott hangon, miközben keze Elara derekára szorult.

Elara homlokát a herceg homlokára nyomta.

– Én sem – suttogta. Mindketten mosolyogtak egymásra, egy lélegzetvételen osztozva.

– Szavamra, micsoda látvány.

Elara megpördült a füledt hang hallatán, Enzo pedig hangosan káromkodva elé lépett.

Torra jelent meg a felhők közül. Tetőtől talpig úgy pompázott, ahogy az a vágy és szépség Csillagától elvárható volt. Haja a derekáig omlott alá, arca pedig – melyet most már nem takart az asteriai bálon viselt maszk – még annál is szemkápráztatóbban gyönyörűbb volt. Telt ajka mosolyra húzódott, felfedve tökéletes, gyöngyfehér fogsorát. Egy másik alak is meghúzódott mögötte, részben még mindig a felhők takarásában, így nehéz volt kivenni.

– Torra... – köszöntötte Enzo hűvösen.

– Szia, szépségem – intett Torra csábosan, ujjait játékosan mozgatva.

– Mi az, *engem* nem is köszöntesz, Lorenzo? – kérdezte egy

férfihang. – Mindazok után, hogy a kegyemben részesítettelek?

Elara látta megfeszülni Enzo állkapcsát. Szeme aztán elkerekedett Eli felhők közül kiemelkedő alakja láttán, akinek az arcán gúnyos mosoly játszott.

– Nem szeretnék tiszteletlen lenni, de mégis, mit akartok? – kérdezte Elara.

Eli rosszallóan ciccegett.

– Így üdvözlöd a Csillagot, aki a segítségére sietett?

– Amikor legutoljára láttalak, boldogan figyelted a páholyból, hogy Ariete a szemem láttára ölette meg Sofiát.

Eli mosolya pengeélessé vékonyodott.

– Mit gondolsz, a véletlen műve, hogy Cancia is épp akkor volt ott a mosdóban? Hogy nem az *engedélyemmel* gyógyított meg téged, míg én kint várakoztam?

– *Nemes* gesztus, kár, hogy nem jutott belőle egy kevés Sofiának is – vetette oda Elara.

– Nélkülem nem lett volna erőd, hogy a saját haláloed illúzióját keltsd. Máig is Ariete foglya lennél.

Torra Enzóra pillantott.

– Lorenzo, mit gondolsz, nem sétálnál egyet? Elarának, Elinak és nekem lenne némi megbeszél-nivalónk.

Rideg nevetés tört fel Enzóból.

– Kurvára nem.

– Ó, pedig szerintem rád férne – vágott közbe Eli, majd felszegte az állát. – Hacsak nem szeretnéd, hogy megtudja.

Enzo kővé dermedt, Elara pedig megrökönyödött a reakciója láttán, és előlépett a háta mögül.

– Mit tudok meg? – kérdezte egyikükről a másikra nézve.

Láng gyúlt Enzo szemében, ahogy farkasszemet nézett Elijal, a Csillag azonban csupán kérdően felvonta a szemöldökét.

– Ez a rengeteg sok fenyegetőzés borzalmasan giccses, Lorenzo. Nem szeretnék ilyesmihez folyamodni.

– *Mit* tudok meg, Eli? – kérdezte Elara ismét.

– A titkát – szegeződött rá az istenség éjsötét tekintete.

– Elég! – mordult fel Enzo.

– Enzo, bármi is legyen az, nem akarom tudni. Nem számít, mit mondtál Elinak, nem tartozik rám.

Éles nevetés szakadt ki Eliből, mire Torra szemrehányó tekintettel meredt rá.

– Herceg... – bocsátotta el Torra egy intésével Enzót.

Enzo gondterhelten nézett Elarára, mielőtt elindult volna.

– Ott leszek – mutatott a terasz szélére, egy újabb dühös pillantást vetve a két Csillagra.

– A Mennyekre, mégis mi folyik itt? – sziszegte Elara, amint Enzo hallótávolságon kívül került. – És miért határoztaátok el ma mindannyian, hogy átkozott *talányokban* beszéltek?

Torra halkán kuncogott, miközben belekarolt Elarába. Eli a lány másik oldalára lépett, onnan magasodott fölé.

– Hosszú ideje várat már magára ez a beszélgetés köztünk – mondta Torra rezignált tekintettel.

– Nem is tudom, melyik Csillag papnőjének köszönhető ez a felfordulás körülöttem – mondta Elara, bársonyos hangjában gyilkos éllel. – Túléltem huszonhárom évet, mielőtt hallottam volna a próféciát. Van fogalmad róla, mit művelt ez az életemmel?

– Az imént látottak alapján nem hiszem, hogy túlzott csorbát szenvedtél volna. – Torra igyekezett palástolni mosolyát. Szabad kezével a válla mögé söpörte egy tincset.

– Az nem...

– Nem mi, Elara? Komolyan hazudni próbálsz a bujaság Csillagának, ráadásul a saját királyságában? Szerinted nem érzem, ahogy árad belőled?

– Még ha látnád, ahogy elárasztja elméjét – motyogta Eli.

– Szállj ki az átkozott fejemből, Eli! – csattant fel Elara.

A Csillag megvonta vállát, és az ajka megrándult.

– Fogalmam sincs, miről beszélsz, Torra – folytatta Elara.

– Reméltem, hogy nem vesz ilyen irányt a beszélgetésünk – sóhajtott Torra.

– Akkor válaszolj valamire. Miért én? Miért pont ez a prófécia? Szerелеmbe kell esnem Ariete-tel? Miért kell ezért...

Hirtelen szünetet tartott, és nagy levegőt vett az orrán keresztül. Enzóra pillantott, hogy meggyőződjön róla, valóban hallótávolságon kívül tartózkodik.

– Miért érzek úgy, ahogy, ha valóban másnak szánt az ég?
– Újabb szünet. – Valós egyáltalán a prófécia?

– Mindaz, ami megjövendöltetett, bekövetkezik, amint eljön annak isteni ideje – vágta rá Eli türelmetlenül. – Ha ennél többet felfedünk, azzal helyrehozhatatlanul letéríthetünk téged a neked szánt útról.

– Á, igen – nevetett fel Elara ridegen. – A Csillagok minduntalan megírják sorsunkat az égben, aztán a kisujjukat sem mozdítják, hogy segítsenek rajtunk. Nem vagyunk többek számotokra, mint holmi bábok.

– *Nem!* – mondta Torra indulatosan. – A prófécia igaz. Akárcsak a dal, melyet a szíved énekel. Érzem – helyezte tenyerét Elara mellkasára. – Nézz mélyen magadba, Elara!

Keze aztán Elara arcára vándorolt. Az istennőnek méz- és mandulatejillata volt, és Elarának megsajdult a szíve a szépsége láttán. A Csillag tekintete aztán Elira rebbent.

– Úgy hiszem, igazad van – mondta.

– Mivel kapcsolatban? – kérdezte Elara.

Torra szomorú tekintettel pillantott rá.

– Nem mondhatom el. De remélem, hogy beigazolod a feltevésünket.

Elara futó léptek hangját hallotta, mire megpördült, és észrevette, hogy Enzo is így tett.

Az ösvényen Merissa aranyló hajzuhataga bukkant fel, mögötte pedig Isra alakja.

– Lejárt az időtök – mondta. – A bájolásotok már nem tart sokáig, muszáj...

Hangja elcsuklott, ahogy tekintete Elira vándorolt, majd megállapodott Torrán, és az arca grimaszba torzult.

– Szervusz, lányom – mondta Torra mosollyal az arcán.

Merissa ajka gúnyos mosolyra görbült, miközben Enzo és Elara szeme tágra nyílt.

– Szervusz, anyám.

Ötvenharmadik fejezet

– *Anyám?!* – kiáltott fel Elara. Tekintete a két nő között cikázott. – Mondd, hogy ez valamiféle vicc akar lenni.

Eli felnevetett, miközben Merissa arcára páni rémület ült ki, Isra pedig tátott szájjal bámult.

– Igen – szólalt meg Enzo, dühösen közelítve feléjük. – Kérlek, mondd, hogy ez egy vicc, Merissa. Mondd, hogy nem egy *kibaszott Csillag* lányát rejtegettem a tetőm alatt éveken át.

Elara Merissára, majd Torrara nézett, míg a bájoló közelebb lépett a Csillaghoz. Istenek, hogy nem vette észre eddig a hasonlóságot? Azok a zöld szemek és mézszínű tincsek... Mindig is volt valami földöntúli Merissa szépségében: hogyan nem esett le ez neki korábban?

– Hogy nem vetted észre a varázsoddal, hogy ki ő valójában? – szegezte a kérdését Enzónak.

– Feltételezem, részben halandó. Valahányszor végigpásztázta a varázsom, valószínűleg csak az emberi oldalát vette észre.

– Én sem sejtettem – mondta Isra bágyadtan.

Merissa megvető pillantással meredt az anyjára.

– Senki sem tudta – mondta remegő hangon Elarának.

– De hisz lehetetlen, hogy a Csillagok gyermeket nemzzenek – tiltakozott Elara.

– Ez nem igaz – vágta rá Merissa. – És az anyám... *Torra* nem olyan, mint a többi Csillag. Nem olyan, mint Ariete – tette hozzá elfojtottan.

Torra felszegte az állát.

– Emlékszünk az időkre, mikor Ariete még nem foglalta el trónját a Csillagok Királyaként. Eleinte békés idillben éltünk, amikor alászálltunk erre a világra. Vannak köztünk néhányan, akik visszavágynak azokba az időkre – vetett egy szúrós pillantást Elira. – Nem én vagyok az egyetlen Csillag,

aki erre vágyik.

– Te is? – kérdezte Elara résnyire húzott szemmel.

– Okos lány – mosolygott Eli.

– Igen, Eli *kedvel* téged – vigyorgott Torra, Eli szeme pedig felragyogott.

Elara érezte, ahogy egy kar fonódik a dereka köré, majd Enzo magához húzta.

– Van bármi mondandód, Eli? – szegezte neki a kérdést Enzo.

– Ugyan, ugyan, semmi szükség erre a féltékeny bohócságra – vágott közbe Torra, miközben Eli előrelépett. – Ha igazak a feltételezéseink, akkor ti ketten vagytok a kulcsai paradicsomi idillünk és békénk visszaszerzéséhez, melytől megfosztottak minket. Ha képesek vagytok elhozni a Csillagok bukását... ismét beköszönhet a földre szállt mennyország.

– Amikor fény és sötétség egyesül... – suttozta Isra.

– Tételezzük fel, hogy hiszek neked – mondta Elara. – De *benne* miért bíznék meg? – nézett Elira. – Te vagy Ariete jobb keze.

Az istenség elvigyorodott.

– Ha bármit, akkor meggyőzően hazudni igencsak jól tudok, kedvesem. Gondolj csak vissza arra, amikor megmentettem a hálátlan életedet.

– Csókoljam meg érte a lábad? – vágott vissza mézesmázos hangon Elara. – Pont annyira bízom benned, mint amennyire elhinném, hogy ha egy kígyókkal teli verembe vetnének, egyik kígyó sem marna meg – tette hozzá valamivel keményebb hangon.

– Ez esetben okosabb vagy, mint a legtöbben – fuvolázta Eli.

Torra oldalra biccentette a fejét, ügyet sem vetve a szóváltásukra.

– Úgy hiszem, Ariete hamarosan ellátogat Heliosba. Továbbá, hogy az érkezése háborút robbant ki. Ugyanakkor azt is hiszem, együtt képesek vagytok legyőzni őt.

Enzo óvatos pillantást vetett az istennőre.

– És te hogyan fogsz mindebben segíteni?

– Én egyelőre nem avatkozhatok bele.

Elara megrázta fejét.

– Hát persze hogy nem – mormogta magában.

– Azonban abban az esetben, ha sikerrel jártok – tette hozzá éles hangon Torra –, a szolgálatotokba szegődöm.

– Te, egy Csillag, fejet hajtanál előttem?

– Ki más lehetne hatalmasabb uralkodó, mint egy Csillaggyilkos?

Elara közeledő hangokat hallott a virág borította ösvény irányából.

– Indulnunk kellene – mondta Enzónak, mire a herceg bólintott, és elindultak Isráék felé. Odaérve Elara óvatosan Merissára sandított:

– Lenne itt még valami.

Elara addig észre sem vette, hogy Eli követte őket, amíg az isten mögé nem lépett, és a búbája be nem borította őt. Ezúttal nem olyan volt, mint a vihar, ahogy Elara Lukas megkoronázása során érezte, hanem mint a lágy eső egy felhős napon. Elara elfojtotta a rátörő borzongást.

– Fény nyugszik a sötétséged mélyén – mondta Eli. – Csupán annyi a dolgod, hogy megtaláld.

Azzal hátrálni kezdett, míg Torra csak figyelt.

– Sok szerencsét – mondta az istennő, majd csillagfény ragyogta be őt és Elit is. A fortély istene még egy utolsó, hosszú pillantást vetett Elarára, mielőtt egy villanással eltűntek volna.

– El – kezdte Merrissa –, én nem...

– Térjünk vissza Heliosba – vágott közbe Elara sietősen. Képtelen volt a félisten szemébe nézni.

Ötvennegyedik fejezet

Amikor visszaértek a *soverinen* át, Elara nem állt meg – csak haladt a tükrök mellett, melyek ezúttal fakóbbnak tündek az esti fényviszonyok miatt. *Csak menj*, mondta magának. *Távol Aphrodeától, távol a Csillagoktól, távol mindentől.*

Valaki megragadta a kezét. Megfordult, mert Enzóra számított, azonban Merissa volt az.

– Beszélhetnénk? Kérlek.

– Persze – felelte Elara fásult hangon.

Elara Enzóra pillantott, aki árgus szemekkel figyelte Merissát.

– Próbáld meg nem kihagyni az ünnepséget, hercegnő – mondta könnyedén.

Isra szeme szórakozottan felcsillant.

– Ó, igen, pont tökéletes időben tértünk vissza.

Elara nem kérdezte meg, mire céloztak. Ehelyett távozott a *luciriumból*, Merissával az oldalán, fel a lépcsőn, egészen a szobájáig.

Csendbe burkolóztak, míg be nem léptek a szobába, és amikor bezáródott mögöttük az ajtó, Elara Merissa felé fordult:

– Ki vagy te? – kérdezte.

– Ugyanaz, akit eddig ismertél – mondta Merissa rekedten.

– Esküszöm, Elara.

– Szóval azt akarod mondani, pusztán a véletlen műve volt, hogy téged, egy Csillag lányát rendeltek mellém itt, a palotában?

– Anyám kérdezősködött rólad – ismerte be Merissa. – Még amikor megérkeztél. Már akkor tudott mindent, a jóslattól kezdve egészen addig, hogyan élted túl Ariete végzetesnek szánt csapását. Isteni szerencse volt, hogy akkor már a palotában dolgoztam.

– Nem hiszek neked – mondta Elara, meggyőződése

azonban máris halványulófélben volt. – Miért szolgálnád önszántadból Idris, ha egy Csillag vére folyik az ereidben? Biztos vagyok benne, hogy élhetnél a Mennyekben, ha úgy tartaná kedved.

Merissa megrázta a fejét.

– Nem – vágta rá nagy hévvel. – Nem tehetném. A Csillagoknak igenis lehet gyermekük, még sincs nekik, méghozzá jó okkal. A gyermek potenciális célpont lenne a számukra, egy sebezhető pont. Egész életemben titkolnom kellett a kilétemet. Ha akartam volna, akkor sem fogadtak volna be maguk közé a Csillagok.

Elara hagyta, hogy a szavak leülepedjenek benne.

– De anyád biztosan részesíthetett volna téged saját otthonban, gazdagságban...

– Túl sok minden történt gyerekkoromban, amiről fogalmad sincs – mondta Merissa halkan. – Rengeteg dolog megosztására máig nem állok készen. Torra egy Csillag. Igaz, ami igaz, nem egy szörnyű istenség. De messze nem a legjobb anya. Az életem során mindent a saját erőmből értem el.

– És van... van bármilyen csillagvarázsod?

Merissa feltartotta tenyerét, melyből halvány rózsaszín fényt árasztott. Elara szeme elkerekedett.

– Csupán ennyi. Valamint egy kevés búbáj anyámnak és a bátyámnak köszönhetően. Bujaság és szerelem varázsa, melyet nem vagyok hajlandó használni. Bájoló varázsomat pedig aphrodeai apámtól örököltem, akit soha sem ismerhettem.

– A bátyád... – morfondírozott Elara, majd hirtelen elakadt a lélegzete. – Szent szar! Lias a testvéred.

– A féltestvérem – felelte hűvösen Merissa.

Elara tudta, ezt a témát jobb nem erőltetnie. Merissára nézett, alaposan szemügyre véve a félisten leányt: a kezét összekulcsolva tartva, és esedezően tekintett Elarára.

– Van bármi más, ami tudnom kellene? – kérdezte.

– Anyám vérét adtam Enzónak, hogy megitassa veled. – Merissa az ajkába harapott. – Mindössze ennyi. Nincs semmi

más, amit már ne tudnál rólam.

Elara felsóhajtott, majd minden további nélkül az ölelésébe vonta Merissát, aki egy pillanatra megdermedt, majd ellágyult a karjai közt.

– Sajnálom – súgta Elara Merissa hajába.

– Én is.

Amikor kibontakoztak az ölelésből, Merissa megtörölte a szemét.

– Szóval mi ez az egész ma esti ünnepség? – kérdezte Elara csillogó szemekkel.

Merissa felvillantott egy bágyadt mosolyt.

– A nyári napforduló során, amikor a Fény halványulni kezd, gyakran rendeznek estélyt a trónteremben. Habár a D’Orók esküdnek rá, hogy megvetik a Sötétséget, ezen az estén, úgy tűnik, mégis magával ragadja őket. Egy éjszakára átadják magukat a bűnnek.

Halk kopogás hallatszott az ajtón. Elara kinyitotta, és Isrát pillantotta meg, egy üveg mézborral a kezében.

– Készen álltok egy sötétséggel és romlottsággal teli éjszakára? – kérdezte.

– Bármikor! – vigyorgott Elara.

*

Merissa éppen befejezte Elara új ruhájának utolsó simításait; közben Elara mesélt neki és Isrának az Aphrodea felhői közt elcsattant csókról.

A bájoló ábrándosan felsóhajtott.

– Szóval mit gondolsz, mi fog történni ma éjszaka?

Isra a szemét forgatta.

– Ha jól sejtem, Mer nagyon finoman azt próbálta megtudakolni: szerinted ma este végre dugni fogtok?

– Egek – kacagott Elara –, nagyon remélem. Tudjátok, ő annyira... – mondta, majd nyomatékosításképp nyögött egyet.

Merissa gunyorosan elmosolyodott.

– Soha ne tudja meg, hogy ezt mondtam, de ha egy dologban biztos vagyok vele kapcsolatban, akkor az az, hogy

tudja, hogyan elégítsen ki egy nőt. A járásából is látszik.

Forróság áradt szét Elarában.

– Az istenekre, Merissa – sóhajtott Isra –, ezt el ne mondd neki. Az önbecsülésének semmi szüksége további fényezésre.

– Felállt, és Elara szekrényéhez lépett. Végignézett a felaggatott ruhákon, bár Elara már egy káprázatos mandarinszínű darabot viselt, mely nem sokat engedett a képzelőerőnek, és biztos volt benne, minden tekintet rá szegeződik majd.

– Mi a baj? – kérdezte Merissa, amikor észrevette, hogy Elara elcsendesedett.

– Csak... Sokat gondoltam ma Sofiára. Hogy milyen büszke lenne rám. Hogy mennyire jól érezné magát a társaságokban. Imádott volna benneteket. – A menyegzetre meredt, elfojtva könnyeit. – Különösen téged, Isra – nevetett fel.

Isra mogyoróbarna szeme csillogott.

– Veled van, El. Mindig veled van.

Merissa megfogta Elara kezét, és talpra állította a lányt, hogy végignézzon rajta.

– Drága egék, talán ez életem egyik legszebb műve.

Amikor Elara megfordult, Isra halkán füttyentett egyet.

– Biztos nem akarsz az én partnerem lenni? Sokkal csinosabb vagyok, mint Enzo.

Elara felnevetett, majd az egész alakos tükör felé fordult.

Alig ismert magára. Sosem viselt még ehhez fogható ruhát korábban. Smaragdzöld, áttetsző anyag omlott a lábáról egészen a padlóig, ahol olvadt lávaként gyűlt össze. Szoknyájának hasitéka felkúszott a combja mentén, egészen a csípőjéig, szabadon hagyva napbarnított lábát. Egy-egy pánt ékesítette vállát, ruhájának kivágása drámaian mély volt. Ében haját Merissa magas lófarokba fogta, melyet arany színű, gyűrűszerű hajékszer ékesített, a copf vége pedig a derekát söpörte. Hajviselete kihangsúlyozta arcát, megmutatva magas arccsontjának éles vonalát, macskaszerűen kihúzott, füstös szemét és gyémántként csillogó, csókra érett ajkát.

Tekintete az aranyszínű alsóneműjén állapotott meg, melynek vonalára kissé rálátást engedett a ruha hasitéka.

– Hát igen – mondta Merissa, tekintetét ugyanoda szegezve, ahová Elara is. – Azt hiszem, attól muszáj lesz megszabadulnod.

Isra visítva felnevetett, mire Elara lelökte őt az ágyról, majd bement a fürdőszobába, hogy kövesse Merissa tanácsát. Mindeközben izgatott idegesség járta át, vajon hogyan alakulhat az éjszaka.

Ötvenötödik fejezet

Elara szíve izgatottan dobogott, ahogy karöltve sétált Isrával és Merissával. Felszegett állal állt meg a főlépcső tetején, onnan kémelve az elé táruló látványt. Lenge ruhákba öltözött nők forgolódtak a zenére, melynek érzéki lüktetése éltetni látszott az odalentiek felett eluralkodó, sötét ígézetet. Elara látta, amint egy pár a falnak szegeződött, és érzéken csókolóztak; másutt egy nő egy magas, izmos katona teste köré fonta a lábát, ruhája felgyűrődött a csípőjénél. Az Elarában nyugvó árnyak kavarni kezdtek, vágyakozva a szeme elé táruló élvezetre.

Merissához fordult, akinek rá nem jellemző módon elsötétült a szeme, majd Isrára, akinek hűvös tekintete lefelé meredt, gyönyörrel és vágyakozással telve. Aztán lassú léptekkel mindhárman nekivágtak a lépcsőnek, elégedetten nyugtázva a felkapott fejeket és a feléjük rebbenő tekinteteket.

Katonák és az udvaroncok szegezték tekintetüket Elara meztelen lábára, Isra idomaira és Merissa falatnyi ruhájára, mely utóbbi nem sok teret hagyott a képzeletnek, és távolabb nem is állhatott volna az Aphrodeában viselt, visszafogott öltözettől. Egy jóképű, izmuktól duzzadó, félmeztelen katona lépett Isrához, és nyújtotta a kezét.

– *Húzz el!* – vetette oda neki Isra, eltáncolva a kinyújtott kéztől, Elara pedig igyekezett elfojtani nevetését.

Egyre hangosabbnak érezte a zene dübörgését: olyan mély volt a hangzása, hogy szinte egész testében érezte a lüktetését. Más volt, mint az aphrodeai muzsika, a tempója lassabb volt, a hegedűjáték és a dobszó pedig csak tovább fokozta izgatottságát.

A trónterem ajtajához érve pulzusa az egekbe szökött, lüktetését a fülében hallotta, tudván, hogy Enzo az ajtón túl vár rá. Tudta, hogy amint belép, kezdetét veszi

kicsapongással teli éjszakájuk.

Az ajtónálló őr szájtátva bámult rájuk, majd idegesen köhintett egyet.

– Kizárólag önök után, hölgyeim.

Az ajtó ezzel kitárult.

Enzo a trónján terpeszkedett, zubbonyát félredobta, ingjét mélyen kigombolta. Tekintélyt parancsoló energia áradt lángoló, ambróziától ködös tekintetéből, koronája hanyagul billent oldalra éjfekete haján. Leóval beszélgetett a válla felett, aki valamiféle rózsaszín füstöt fújt ki a száján, lustán szívogatva pipáját. Egy olívbőrű, kékesfekete hajú, sötétbarna szemű nő volt a társaságukban, és velük nevetett.

– *Ott* az én partnerem – mormogta Isra, szemét a gyönyörű nőre szegezve.

– Nem is mondtad, hogy udvarolsz valakinek – suttogetta Elara.

– Csak alkalmi – felelte Isra, szemével fel s alá pásztázva a nő testén.

Elara szeme résnyire húzódott, amint meglátta, hogy valaki Enzo mellé lopakodik – Raina volt, a gesztenyebarna hajú lány, akit még a palotában töltött első éjszakája során látott. Próbálta magára vonni Enzo figyelmét, azonban Elara legnagyobb megkönnyebbülésére hamar továbbállt, miután a herceg rá sem hederített.

Elara megacélozta idegeit, és elindult feléjük, nyomában Merissával és Isrával. Lassan haladtak végig a tróntermen. Elara alig érzékelte a levegőben terjengő füst édes illatát, vagy a terem árnyékaiban vonagló, táncoló és egymáshoz simuló testeket, melyek közül néhányan a gézfüggönyök mögött megbújva nyögdécseltek és mozogtak. Szemét végig Enzón tartotta. Ráérősen lépdelt, azt kívánva, hogy pillantson rá a herceg.

Látta, amint Enzo teste megfeszült, mintha már azelőtt megérezte volna Elara jelenlétét, hogy meglátta volna. Tekintetük egymásba fonódott, miközben a herceg kezéből az ambróziáskehely a padlóra hullott, arca pedig ragadozószerű kifejezést öltött, ajka résnyire nyílt. Leo

körbepillantott, hogy meglássa, mi lehet Enzo zavarának tárgya, és a tekintete megállapodott Merissán. Egyszeriben félrenyelte a pipából szívott füstöt, és heves köhögés tört rá. Elara elfojtotta mosolyát.

Nem vette észre, pontosan mikor is hagyta magára Isra és Merissa, csak azt, hogy hirtelen egyedül volt, alig néhány lépésnyire Enzo trónjától, elég közel ahhoz, hogy érezze a részegítő borostyánillatot, mely mindenhová követte a herceget. Enzo felegyenesedett ültében, állkapcsa megfeszült.

– Elara... – Hangja mély volt, tónusa Elara számára ismeretlen. Ahogy elhagyta a herceg bűnös ajkát a neve, forráság áradt szét Elara testében, a gyomrától egészen a velejéig.

– Herceg... – felelte alig hallhatóan.

Enzo állkapcsa megfeszült, és Elara látta, hogy ujjai a karfára szorultak, miközben előrehajolt.

– Azt hittem, talán már meg sem jelensz ma este.

– Hiányoztam? – biccentette Elara oldalra a fejét.

Enzo tekintete végigsiklott a sifonszoknya hullámain, majd felvándorolt a hasíték mentén. Némi mozgolódást követően Elara szemébe nézett, magára öltve szokásos báját és higgadtságát, mely maszkként simult arcára.

– Mindig – mosolyodott el egy oroszlánszerű mosollyal, miközben felállt. Kezét aztán Elarának nyújtotta, és feltúrt ingujja felfedte izmos karját, mely feszültségtől duzzadt. – Gyere – parancsolta.

Elara odahajolt hozzá:

– Szerintem tudtadra adtam már épp elégszer, hogy nem veszem jó néven, ha parancsolgatsz.

Enzóból mély hang szökött elő, majd válaszolt:

– Másodperceid vannak, hercegnő – mondta halkán –, mielőtt végleg elillan ez a kevés önmegtartóztatásom. Aztán hidegen hagy, van-e közönségünk, vagy sem.

Elara ideges izgatottsággal telve fogta meg Enzo kezét, úgy indultak az árnyékok rejtekébe. A gézfüggönyt elvonva az elé táruló látvány azzal fenyegette, hogy felemészti őt. Ezen

éjszaka erejéig szőrme borította a kis fürkét, mely egyike volt csupán a trónterem fala mellett sorakozóknak. Középen egy alacsony kerevet állt, mellette az asztalon többtányérszerű étel sorakozott. A kerevethoz közel egy nagy üvegpipát is elhelyeztek. Elara így, hogy átadta magát a napfordulónak, és hagyta, hogy sötét oldala eluralkodjon rajta, Enzóhoz fordult, aki követte, és behúzta maga mögött a függönyt. Elara lenyomta őt a kerevetre, mire Enzo halkan felnevetett.

Elara az ölébe ült, és egy nyögést követően ajkuk egymásnak préselődött. Enzo forró volt, szinte már lázas, a lány azonban élvezettel merült el forróságában, ahogy az ujjai végigsimítottak csupasz hátán. Enzo nyelve aztán magáénak követelte Elaráét, betolakodva szájába. Elara átadta magát az érzésnek, miközben tisztában volt vele, hogy néhány pillanat nem sok, annyira sem lenne szüksége Enzónak, hogy darabokra szedje őt.

Enzo ujjai Elara lófarokba kötött haja köré fonódtak.

– Ez tetszik – suttozta a lány nyakához hajolva, majd meghúzta a haját, nyomatékosítva ezzel szavait, és biztosítva, hogy Elara tarkója fedetlen maradjon. Azonnal vágyakozás hasított végig Elarán, sóvárgás a folytatás után. Testét Enzóhoz préselte, keménységet érezve maga alatt, mire a herceg felnyögött. Elara így maradt, hajával Enzo markában, miközben a herceg nyalogatta és csókolta a nyakát. Nyögések törtek fel a lányból, betöltve a teret. Aztán Enzo lassan, olyannyira lassan, mintha a világ összes ideje a rendelkezésére állna, eleresztette Elara haját, és kissé felült, továbbra is Elarával az ölében.

– Bűnösen nézel ki – mondta Enzo, miközben a pipa után nyúlt.

– Még jó, hogy sosem voltam kifejezetten vallásos – kuncogott Elara.

Enzo megnyalta ajkát, miközben Elara ajkára meredt.

– Kérsz? – kérdezte mély hangon, a lány felé nyújtva a pipát. Elara elméje már ködös volt a füsttől és az italtól, de azon kapta magát, hogy helyeslően bólint, közben beharapva az ajkát.

– Aphrofüst – mondta Enzo sötétlő tekintettel. – Néhányan úgy tartják, hogy afrodiziákum. Nem mintha a te esetben bármikor is szükségem lenne ilyesmire. – Azzal mélyet szippantott a pipából, tekintetét Elara arcán tartva, miközben ő az ajkát figyelte. – Nyisd ki a szádat, hercegnő – mondta visszatartott lélegzettel, durva hüvelykujjával résnyire nyitva Elara ajkát. Ezt követően magához húzta Elarát, alig hajszálnyi távolságra, és belefújta a füstöt a szájába. Elara mohón belélegezte, enyhe vattacukorízt érezve. Az intimitás ezen megnyilvánulása tüzet gyújtott benne, ahogy az édes füst gyorsan szétterjedt a véráramában. Az íz Aphrodea felhőire emlékeztette.

A világ eltávolodott körülé, csupán a pulzusát érezte, mely velejétől a szívéig lüktetett, majd onnan vissza, vággyal töltve meg ereit. Felnyögött, hátrahajtotta fejét, teste ívesen megfeszült. Az aphrofüst által felszított érzékiség és gátlástalan bátorság hatása alatt tekintete a legközelebbi tárgyán lévő ételre esett. Enzo követte tekintetét, megpillantva a csokoládéba mártott aranybogyókat.

– Emlékeztem rá, mennyire ízlettek neked legutóbb – mormolta Enzo, miközben elvett egyet. – És arra is, hogyan faltad. Hogyan forgatgatta és szívogatta a gyönyörű ajkad, miközben engem néztél. – Közelebb hajolt, mély hangon folytatva: – Emlékszem, mindvégig az járt a fejemben, hogy korábban még sosem voltam ennyire irigy egy darab gyümölcsre – mondta, felemelve az édességet kettejük között.

Elara állta a tekintetét, megnyalta az elé tartott aranybogyót, és élvezettel teli nyögést hallatott, miközben a testében vágy áradt szét Enzo szavaitól és az édesség ízétől. Enzo elégedetten felmordult válaszképp, és a kezei bejárták Elara testét, mohón felfedezve minden porcikáját. Acélos keménység villant aztán az ezüstszín, füsttől ködös szempárban. Elara elragadta az aranybogyót, bekapta Enzo két ujját, és nyalogatni kezdte róluk az olvadt csokoládét.

Halk szitkozódás hagyta el Enzo száját.

– Elara... – könyörgött sóvárgástól rekedtes hangon, hüvelykujjával a lány csípőcsontját simogatva. Aztán

megdermedt. – Elara Bellereve. Könyörgök, a Csillagokra, mondd, hogy viselsz alsóneműt...

Elara felvonta szemöldökét, szája sokatmondó mosolyra húzódott.

– Miért? Mit érzel?

A herceg nyaka megfeszült, ahogy nagyot sóhajtott, tekintetét a mennyezetre szegezve.

– Csak összejön a terved hónapokkal ezelőttről. Kurvára azon vagy, hogy megölj.

Elara felnevetett, és közelebb hajolt, hogy megcsókolja, ám a herceg szorítása megálljt parancsolt neki.

Aztán óvatosan, a vártnál sokkal óvatosabban, egy csókot nyomott a lány homlokára. Elara meglepetésére aztán Enzo a kerevetre ültette őt, és letérdelt előtte. Nagy levegőt vett, melyet követően levette aranykoronáját a fejéről.

– Mielőtt bármi egyéb történne köztünk... Neked akarom adni a koronámat, Elara – mondta olyan halkán, hogy Elarának hegyeznie kellett fülét, hogy hallhassa a szavát. A herceg a koronáját tiszteletteljesen a lány fejére helyezte, mire Elarából nevetés tört fel, elméjére köd borult a füsttől. Nevetése azonban alábbhagyott, amint megpillantotta az Enzo szeméből áradó őszinteséget.

Elara szaporábban vette a levegőt, ahogy a herceg ujjai bokáját simogatták, majd felfelé vándoroltak vádliján, miközben Enzo mindvégig tartotta a szemkontaktust. Varázs tört elő Enzóból, érintése nyomán finom lángok nyaldosták a lány bőrét, és a gyönyörbe beleremegett a teste. Hátradőlt, amitől ruhája csípőhosszig érő hasitéka felfedte a lábát, ő pedig megérezte a helyiség hűvös levegőjét.

– Tudod, milyen csodásan festesz a koronámmal a fejedén, Elara?

Elara mellkasa zihált, ahogy Enzo keze végigsimított combja belső felén, lángjaival feljebb és feljebb kúszva a bőrén.

– Tudom, hogy nekem sokkal jobban áll – próbálta cukkolni a herceget, önelégült mosolyt villantva, miközben gyomra tótágast állt, és az érzékei kiélesedtek.

Enzo végigsimított bütykeivel Elara combjának belső, érzékeny pontján, amitől a lány nagy levegőt vett, teste megfeszült, a herceg szája sarka pedig mosolyra húzódott.

– Valóban. Tartsd magadon. Mindig is tudni akartam, milyen íze lehet egy királynőnek.

Azzal lágy csókot nyomott Elara térdére, amitől a lány feje hátrabillent, szemhéja rebbenve csukódott le.

– Most végre hajlandó leszel parancsot követni?

– Az attól függ – nyitotta ki Elara a szemét. – Mit gondolsz, érdemes?

– Ha a megérzésem nem csal, igen – simított végig Enzo a nyelvével a fogsorán.

– Ez esetben igen.

Enzo ajka azzal feljebb vándorolt Elara combján, miközben ő lélegzet-visszafojtva várta, hogy végre magán érezze a nyelve érintését.

– Tárd szélesebbre a lábadat.

Elara engedelmeskedett az utasításnak, hátrébb csusszanva fekhelyén.

– Most pedig érintsd meg magad a kedvemért. Úgy, ahogy biztos vagyok benne, hogy számtalanszor tetted már a gyakorlatozásaink után.

Enzo azzal visszahúzódott, ajkán arrogáns mosoly játszott. Elarát már csak ennyi is arra készítette, hogy beleharapjon a saját ajkába, miközben követte a parancsot, felidézve magában az alkalmakat, valahányszor *valóban* megérintette magát a sötétség leple alatt, ahol a saját keze helyén mindig Enzóé volt a fantáziáiban.

Ziháló lélegzettel küszört lefelé a keze, túl a ruhája hasítékán. Mivel nem viselt alsóneműt, érzékeny pontja megérintésétől fojtottan felnyögött. Enzo szeme elsötétült, ahogy tekintete a ruha vékony anyagán túli mozdulatok árnyékára vetült.

– Ez az, hercegnő – biztatta. – Mutasd meg, miben szenvedtem ez idáig hiányt.

A lány érintése azonban a benne dúló váagnak csupán a töredékét csillapította. Hiába próbálkozott, hiába hajszo

az élvezetet. Kevés volt ez számára. Enzót akarta. A felismeréstől frusztráltan felnyögött.

– Szükséged van némi segítségre? – kérdezte a herceg közelebb hajolva, borostyánillatba burkolva Elara érzékeit, miközben mindkét keze megragadta a kerevetet, majd nyelve végigkövette a lány testét kulcscsontjától egészen a füléig.

– Igen – szakadt ki Elarából súlyosan.

Enzo a kezét Elara kezére tette, és határozott nyomást gyakorolt rá. Elara felnyögött az érzékeny húsához simuló, Enzo keze vezérelte érintéstől.

– Az istenekre, mennyit álmodoztam róla, hogy megízlellek odalent – suttogta Enzo, mielőtt ismét visszahúzódott volna.

Elara döbbenten meredt Enzóra, aki erre önelégülten elmosolyodott, és egy csókot nyomott a lány nyakára, majd ismét alácsusszant a testén. Enzo Elara szemébe nézve elvette a lány kezét a nőiességéről, melytől csupán leheletnyire volt ekkor a szája.

– Most pedig mondd, hogy kérlek – suttogta.

Bizsergés szaladt végig Elara testén a lélegzettől, háta ívesen meghajlott, amint Enzo nyelve hozzáért, bár csak a ruháján keresztül. A lány felnyögött a nedves forróságtól, melyet a ruha anyagán keresztül is érzett, amint az gyötrelmesen csábító köröket írt le. Enzo ezt követően szívoogatni kezdte azon a ponton, tekintetét Elaráéra szegezve, a lány pedig elkáromkodta magát; biztos volt benne, hogy már csak ez is elég lett volna ahhoz, hogy beteljesüljön. Még soha életében nem érzett ilyen vágyat és szükségét, melytől teste minden idege lüktetett.

– Én tudok várni – mormolta Enzo, eltávolodva közben a szájával.

Vágy perzselt lyukat Elara megmaradt önbecsülésén. Csupán Enzo nyelvének még egy érintése, ennyire volt szüksége.

– Kérlek...

Mondata félbeszakadt, mert valaki elhúzta a gézfüggönyt.

Elara egy szempillantás alatt eltűnt, mielőtt még Idris király belépett volna a fürkébe. Enzo zavartan tekintett körbe, és düh öntötte el, amikor látta, hogy az apja milyen gúnyosan pillant végig a helyiségen és rajta. A herceg azonnal talpra állt.

– Elnézést, hogy megzavarlak, bármi is akar ez lenni – intett körbe, összevonva szemöldökét. – Lorenzo, beszélünk kell.

– Ne most, apám! – csattant fel a herceg, végigpásztázva a fürkén a tekintetével.

– Meghallgatsz, még hozzá figyelmesen – mordult fel fenyegetően a király. Enzo egy utolsó kétségbeesett pillantást vetett a helyiség falaira, majd apjához fordult:

– Ki vele – mondta hűvösen, majd végigsimított haján, és zsebre tette a kezét.

– Ariete háborúba vonul Helios ellen.

– Micsoda? – lehelte Enzo.

Idris bólintott.

– Nem folyamodhat a csillagfényéhez, hogy alászálljon, mivel a Leyon által emelt védelem megvédi határainkat. Fizikailag azonban az nem jelent akadályt számára. Az imént érkezett kémeinktől a hír, miszerint Csillagtalálkozót hív össze. Ismerve a Csillagok Királyát, akár helyénvalónak tartják a patrónuskirályságok megállapodásának megszegését, akár nem, el fog jönni. Azt mondanám, legfeljebb két napunk lehet, mielőtt ellenünk vonul.

Elara igyekezett uralkodni a lélegzetvételén, továbbra is meghúzódva illúzió keltette valóságának leple alatt.

– Azonban lenne itt valami, amit nem ártana tudnod.

Enzo várakozóan hallgatott.

– Amikor megtudta, hogy Elara rászedte őt, dühében porig rombolta az asteriai palotát. Semmi sem maradt utána. Még az uralkodó sem, ugyanis Lukas királynak, mint kiderült, hetekkel ezelőtt nyoma veszett. Így hát uralkodó nélkül maradt a királyság, teljes káosz közepette. Senki sincs, aki elfoglalhatná a trónt, mivel mindenki, akinek köze volt a királyi családhoz, holtan végezte Elara szökése során. – A

király szája apró mosolyra húzódott, miközben Elara tekintete homályossá vált a könnyektől. – Káosz hatalmasodott el Asterián. Megérett arra, hogy magunkhoz ragadjuk. Katonáink máris kiirtották a határon állomásozó nyomorult hadseregüket így, hogy uralkodó nélkül maradtak.

Könnyek patakzottak Elara szeméből, teste hangtalanul megremegett.

Ismerte hadseregük tagjait. A katonák közül többel is minden egyes nap találkozott a palota területén.

– Miért?

– Miért? – nevetett Idris. – Mert az asteriaiak semmivel sem többek a férgeknél, Lorenzo. Tudod, egykoron még magad is osztottál ezen a véleményen. Vagy megigézett volna a hercegnő sötét ármánya?

– Még mit nem! – csattant fel Enzo.

– Tudod, láttam, hogyan néztél rá Aphrodeában.

Elara hevesen dobogó szívvel figyelte, ahogy Enzo arckifejezése undorra torzul.

– Azt mondtad, játszunk a szerepünket. Megtettük. Továbbra is gyűlölöm az asteriaiakat.

– Ajánlom is, Lorenzo – mondta Idris. – Ugyanis ő az ellenséged. Remélem, ezt sosem feleded.

Azzal a király távozott, Enzo pedig feszülten fordult meg.

– Elara? – szólította a lányt.

Elara azonban csendben maradt, varázsának leple alatt.

Egy sóhajt hallott, melyet halk léptek követtek, ahogy Enzo elhagyta a helyiséget. Amint a herceg távozott, Elara összeomlott, darabokra tört illúziója és reményei közepette.

Ötvenhatodik fejezet

Elara zokogva futott végig a sötét folyosókon, ismét az illúzió leple alatt, ruhájához szorítva Enzo koronáját.

Az érzéki muzsika hangja ezúttal undorral töltötte el, ahogy próbálta lerázni magáról az elméjén eluralkodott kábulatot. A népe. A királysága.

Míg ő a Fényben sütkérezett és a herceggel játszadozott, népét halomra gyilkolták. Magukra maradtak. Nemcsak az udvarnép, hanem a polgárok is. Uralkodó, védelmező nélkül. Magukra hagyták őket. Ő hagyta magukra őket.

Gyomrát szorongatva ért szobája ajtajához. Némi ajtógombbal való ügyetlenkedést követően bevágta maga mögött az ajtót, és leroskadt az ágyra. Mindazokra gondolt, akiket magára hagyott. Mindazokra, akik bíztak benne. Maradnia kellett volna. Elviselte volna, ha Ariete kiskedvenceként kell leélnie élete hátralevő részét, ha azzal elkerülheti, hogy népét ez a sors sújtsa.

Kopogtattak az ajtaján. Elara megdermedt, lélegzetét benntartotta, próbálta elfojtani zokogását. De aztán újabb kopogás következett.

Ki sem kellett nyitnia az ajtót, hogy tudja, ki áll előtte.

Megtörölte könnyes szemét, még mindig a koronával a kezében az ajtóhoz lépett, és kinyitotta.

Az elé táruló látvány kis híján kettétörte a szívét. Enzo állt ott: az ajtófélfának támaszkodott, arcán gyötrelmes kifejezéssel. Inge gyűrött volt, fürtjei rendezetlenek.

– El... – kezdte, és már indult, hogy belépjen a szobába.

– Enzo! – mondta Elara határozottan, az útját állva. Enzo értetlenül nézett Elara karjára. – Ami a trónteremben történt, nem történhet meg ismét.

– El...

– Nem. Hallgass meg. Kérlek – tette hozzá az utolsó szót finoman, leomlasztva a szíve köré emelt falait. – Annak, ami

odabent történt – fogott hozzá ismét –, sosem lett volna szabad megtörténnie. – Kihúzta magát. – Önző voltam. Megbocsáthatatlanul önző. Mindenkiel szemben, aki körülvesz. A népemmel. A királyságommal. Még veled szemben is.

Lenyelte a torkában érzett gombócot.

– El, ha hallottál engem és apámat... Tudod, hogy nem gondoltam komolyan semmit, amit mondtam, és Asteria...

– Tudom – vágta rá Elara. – Az igazság attól még igazság marad. Ellenségek vagyunk, Enzo. Apád az imént vallotta be, hogy meggyilkoltatta a hadseregem katonáit. Magának akarja Asteriát, és te semmit sem tehetsz, hogy megállítsd.

Enzo vitatkozni próbált, Elara azonban még nem fejezte be:

– Hagytam, hogy az eszem helyett a szívem vezessen. Rengeten haltak meg emiatt. Elsősorban királynő vagyok, és el kellett volna fogadnom a sorsomat ahelyett, hogy ártatlan életeket rángatok bele ebbe a helyzetbe, csak azért, hogy megpróbáljam elkerülni a végzetem.

– Elara, bassza meg a...

– Elég! – tapasztotta remegő kezét Elara Enzo ajkára, aki csendben figyelt. A lány érezte a rá meredő sötét tekintet perzselését. – Sajnálom. Sajnálom, hogy úgy tettem, mintha ez több lehetne köztünk egy ideiglenes szövetségnél.

– Mit művelsz, Elara? – kérdezte Enzo komoran, és szavai lassan kúsztak be Elara szívébe. Elara nagyot nyelt, látva Enzo falnak támasztott, ökölbe szorított kezét és állkapcsának remegését.

– Sajnálom, hogy belekevertelek ebbe az egészbe. Mindketten jól tudtuk, hogy engem egy Csillagnak szánt a sors. – Odanyújtotta a koronát Enzónak. – Úgy hiszem, ezt jobb lenne, ha visszavennéd.

Enzo a koronára nézett, majd Elarára; szemébe parázsló izzás költözött. Ellökte magát a faltól. Tábortűz és borostyán illata lengte körül. Átvette a koronáját, és Elara látta, hogy egy pillanatra késztetés villant át az arcán, hogy mondjon valamit. A herceg ökölbe szorított kezét a szájához

tapasztotta, magába fojtva a szavait.

– Ahogy kívánod, hercegnő – felelte végül csendesen. Ajka feszült mosolyra húzódott, és továbbállt, maga mögött hagyva az ajtófélfának roskadó Elarát. Egyszer sem pillantott vissza a lányra, ahogy végigsétált a folyosón.

Amint Enzo befordult a sarkon, Elara a padlóra roskadt, és egész testét gyász kínozza. Fogalma sem volt róla, meddig maradt ott, csupán azt, hogy idővel Merissa állt előtte.

Barátnője egy szó nélkül felsegítette Elarát a padlóról, becsukta maguk mögött az ajtót, és segített neki átöltözni. Gyengéden betakarta az ágyában, majd becsúszott mellé. Nem kérdezte meg, miért sír Elara, nem is kezdett találgatásba. Csupán simogatta haját, míg végül az álom elragadta Merissát.

Elara azonban ébren maradt, és az üres széket nézte, melyben Enzo aludt minden egyes éjszaka, míg ő gyógyulófélben volt, tudva, hogy soha, semmi sem lesz többé ugyanolyan, mint azelőtt.

Ötvenhetedik fejezet

A következő reggelen Leo jelent meg az ajtóban, és közölte, hogy mostantól fogva ő felel Elara szigorú kiképzésért, míg Ariete el nem érkezik Heliosba. Elara úgy érezte, mintha az előző este hónapokkal vetette volna vissza őt, a legutóbbi alkalom idejére, amikor nem beszélt egy ideig Enzóval. Utálta, hogy megkönnyebbülést érez, amiért a tábornokkal lehet, ahogy azt is utálta, hogy a dolog ugyanakkor csalódottsággal is eltölti. Semmi joga nem volt hozzá.

Nagyokat pislogott Sol káprázó fényességétől, miközben csendben lovagolt Leo mellett. Enzo hiánya hűvös, tátongó űr volt számára, és az ajkába kellett harapnia, hogy megfékezze a szemébe szökő könnyeket. Leo rápillantott, amikor elérkeztek a ligetbe vezető, ismerős úthoz, ahol először edzett Enzóval.

– Gyere – mondta gyengéden, lelassítva lovát a fák nyújtotta árnyékhoz érve. – Elara. Enzo elmondta, mi történt tegnap éjszaka.

– Te adtad ki a parancsot? – kérdezte Elara. – Miattad végezte holtan a határ menti seregem?

– Nem – mondta Leo. – Esküszöm, nem én voltam. Idris maga adta ki a parancsot az ott állomásozó katonáknak.

Elara bólintott.

Leo megnedvesítette az ajkát.

– Talán úgy gondolod, nem tisztem feltenni ezt a kérdést, de nem érdekel. Miért csinálod ezt? Miért taszítod el magadtól Enzót? Még a vak is látja, hogy te magad sem akarod ezt.

– Nem számít, mit akarok. Az számít, hogy mi fog történni, ha nem a józan eszemre hallgatok.

– Higgy nekem, Enzót cseppet sem érdekli a jóslat – mondta Leo. – És téged sem tekint ellenségnek már régóta. Látom, hogyan viselkedik, amikor veled van. Ismerem őt.

– Mit számít ez? Jóslat ide vagy oda, van egy királyságom, amit meg kellene mentenem, és egy népem, akik miattam halnak sorra. Azért, mert én elfutottam.

– Ami azt illeti, *gyakorlatilag* elraboltunk – mondta Leo könnyedén.

Elara gúnyos kacagást hallatott.

– De megvolt rá a lehetőségem, hogy visszatérjek a népemhez. Hogy elmeneküljek innen. Hogy velük maradjak. Hogy harcoljak. De nem tettem. Mert kibaszottul gyáva voltam. És ennek tetejébe még önző is. Azt mondogattam magamnak, hogy mindez azért van így, mert fegyverré kell képeznem magam, és csak aztán térhetek haza, hogy visszavegyem a trónomat. De hazudtam magamnak. Maradni akartam. – Mély levegőt vett. – Szóval tudod, mit? Így helyes, hogy másnak szánt a sors. Enzo szíve amúgy is túl jó hozzám.

Leo nagyot sóhajtott, majd hátradőlt, hogy végignézzon Elarán a rá vetülő Fényben.

– Elara, tudod te, mióta ismerem Enzót?

– Kisfiú korotok óta – válaszolta Elara.

– Pontosan. Láttam őt felnőni. Számtalan nővel láttam már. Ahogy azt is láttam, hogy bárkivel volt is dolga, egy hét után ráunt mindenkire, nem számít, épp melyik új lány csüngött a karján. Láttam az ürességet a szemében. Bármit is keresett, senkiben nem lelte. – Elmélázott egy pillanatra. – Hallottam őt a szerelemről beszélni, és láttam, ahogy márványba faragta. Láttam a vágyakozást a szemében valami sokkal mélyebb iránt. – Megeresztett egy nevetést. – Aztán jöttél te, füst és árnyék viharaként. És azt hiszem, sosem fogom elfelejteni.

– Elfelejteni? Mit?

– Azt, ahogy felcsillant a szeme, amikor először váltottatok szót egymással, már akkor megvillantva csípős nyelvedet – kacagott Leo az emléket felidézve. – És azt, amikor nem sokkal ezután beismerte, hogy korábban sosem találkozott még senkivel, akivel kapcsolatban úgy érezte volna, hogy azonnal ismeri őt. Méghozzá mélységesen. Hogy valaki

egyből átlátott rajta, holott ez általában őt jellemezte. Elara, csak egyetlen kérdést válaszolj meg: ha letarolnák a világot, mi lenne az első, amit keresnél? Mert én tudom, hogy Enzo mit keresne. Hogy kit keresne.

Leo ekkor Elarára nézett, és meleg, barna szeme egészen a lány lelkéig hatolt.

– Bárhol is legyen, folyton téged keres a tekintete.

Elara gyomra összeszorult, ahogy gondolatban visszarepült ahhoz a pillanathoz, amikor Enzo mellett feküdt a ligetben. Pánik és öröm egyszerre járták át, miközben próbálta elnyomni szíve heves dobogását. Ez a nagylelkűség, amely a hatalmába kerítette, azzal fenyegette, hogy magába olvasztja őt. Hosszú csend borult rá, végül aztán Leóra nézett.

– Ahogy az enyém is őt keresi.

*

Elarának sikerült elkerülnie Enzót. Minden figyelmét Ariete egyre közelebbi fenyegetésére összpontosította, és hagyta, hogy Leo kíméletlen kiképzésnek vessen alá, mely során az alkonypengét megtanulta halálos fegyverhez méltóan forgatni. Mindennek ellenére Leo szavai egyre súlyosabban nehezedtek a szívére. Elara azt tette hát, amihez a legjobban értett: érzelmeit a lelkében őrzött dobozába gyömöszölte, a dobozt lezárta, és sötétsége mélyére temette.

Amikor épp nem Leóval volt, Elara Merissát zaklatta, miközben a konyhában dolgoztak, és könnyögött neki, hogy árulja el, hogyan is működik a bájolása. Merissa minden tippjét és trükkjét hallani akarta, hogy aztán felhasználja azokat az illúzióihoz.

Az egyik ilyen alkalommal Leo viharzott be a konyhába feldúlt tekintettel. Elara keze megállt a tésztagyúrás közben, miközben Merissa lisztet szitált rá.

– Ariete-ről van szó, igaz? – sóhajtott, és leengedte a kezét.

Leo bólintott.

– Megtartotta a Csillagtalálkozót. A többi Csillag nem volt

hajlandó megszegni a megállapodásukat, különösen Leyon nem. Így hát Ariete közölte, hogy átlépi Helios határát, még ha égi háborút is indít ezzel. Holnap vonul hadba Helios ellen.

– És hol van most Leyon?

– Torkaszakadtából visítózik az átkozottja a Mennyekben. Azt követeli, hogy a Csillagok kövessenek el puccsot a királyuk ellen. Egymaga nem merne harcba szállni a testvérével.

– Kiképzés, *most azonnal!* – mondta Elara. Kezét kötényébe törölte, és kiviharzott a konyhából. – Merissa, rád is szükségem lesz.

Merissa homlokráncolva sietett Leo és Elara után.

Egy csendes folyosón haladtak végig.

– Enzo tudja már? – kérdezte Elara Leótól.

– Igen, és épp téged keres. Láttam, amint végigviharzott a főfolyosón, nem sokkal azelőtt, hogy rád találtam volna.

– Ez esetben a palotán kívül kell gyakorlatoznunk.

– Elara, épp az imént kaptuk a hírt, hogy Ariete holnap itt lesz. Enzo igencsak bosszús lesz, ha elhagyjuk a palotát, és nem talál téged.

Elara nagyot sóhajtott.

– Tudom, tudom, ez nem igazságos vele szemben. Se veled szemben. Se bárkivel. De ha most találkozom vele, képtelen leszek másra összpontosítani, és ezt nem engedhetem meg magamnak így, hogy hamarosan szembe kell néznem sorsommal. Kérlek, mondd, hogy megérted.

Leo ingerülten végighúzta kezét az arcán.

– Rendben. De ha találkozom vele, nem fogok hazudni neki, Elara.

Gyorsan haladtak át a palotán; Elara olyan útvonalakat választott, amelyeket már jól ismert, míg végül az erdőbe vezető ösvényre nem jutottak.

– Merissa, azt akarom, hogy jól figyelj – mondta Elara, miközben felfelé haladtak. – Figyeld meg minden gyenge pontomat, ahol Ariete lesújthat rám.

Amikor sík terepre értek, Elara előhúzta törét megszokott

helyéről, a combja mellől. Leóra támadt, és azzal bele is kezdtek táncukba.

*

Amint végeztek, Elara egyenesen a szobájába sietett, üdvözölve izmai fájdalmát és feje lüktetését. Későn ért vissza, a palota már csendes álomba merült. Amikor befordult a folyosó sarkán, megtorpant: Enzo az ajtajának dőlve várt, fáradt arc kifejezéssel. Elara az ajkába harapott, és hátrálni kezdett, amilyen halkán csak tudott.

Képtelen volt erre.

Már pusztán a herceg arca láttán vihar tombolt a szívében. A kétségbeeséstől, mely belevésődött. Az aggodalomtól. *Gyáva vagy*, suttogetta egy hang a fejében. Igazat szólt. Valóban az.

Lábujjhegyen lépdelt, vissza a folyosón, egészen a palotakertekig, melyeket karmazsinvörösre színezett a heliosi éjszaka.

Ott aztán mászni kezdett a palotafalon lévő, rózsával végigfuttatott rácson, felidézve az időket, amikor megszökött a szobájából Asteriában. Könnyedén megmászta a falat, és finom mozdulattal landolt az erkélyén.

Azonban amint belépett a hálósobájába, egy pillanatig hezitálni kezdett. Tudta, hogy Enzo még mindig az ajtaja másik oldalán van – az ajtó alatt szokás szerint beszűrődő gyertyafény útját ugyanis valami eltakarta. Tudta, hogy nem volna szabad hezitálnia: bármely, Enzóra irányuló gondolat átszakíthatja a gátat, melynek felhúzásával oly sokat szenvedett az utóbbi néhány nap során. Mégis, szívét megkönnyebbülés járta át, ahogy az ajtóhoz lépett. Nekivetette a hátát, úgy csusszant le a padlóra. Talán – csupán ez egyszer – megengedheti magának ezt a gyengeséget. Lehunyta szemét, azonban egy könnycsepp, mintha csak saját akarattal rendelkezne, alágördült az arcán. Talán ez egyszer megengedhetné magának, hogy közel legyen hozzá, miközben csupán egy ajtó áll kettejük közt.

Gyengéd nyugalom borult Elarára, és elragadta őt az

álom. Enzo műtermében találta magát – a máskor békés fehérség jellemezte helyiség közepén azonban egy tátongó lyukat látott a padlón. Elara közelebb lépett az ásító mélységhez, melynek vihar dúlt feneketlennek tűnő mélyében.

A mélység túloldalán egy tűzlabda izzott, forróbban és fényesebben magánál a Fénynél is. Jeges bizonyossággal hasított Elarába a felismerés, hogy mögötte is van egy, mely ezüstösen ragyog. Aztán sikoltást hallott, szaggatott, kétségbeesett kiáltásokat az ürességen túlról. Majd ott, a mélység peremén pillantotta meg Enzót, aki bár próbált kimászni, egyik ujjá a másik után adta fel a küzdelmet.

Elara hideg verejtékben ébredt, háta és nyaka elgémberedett, miután az ajtó mellett aludt el. Vett néhány mély lélegzetet, emlékeztetve magát, hogy álma csupán a képzelete szüleménye volt. Reszkető lábbal állt fel, a nyitott erkélyajtó felé sandítva. Az átszűrődő, mélyvörös homályból tudta, hogy épp az éjszaka legsötétebb órájában járnak. Ismét az ajtóra nézett, és az alatta beszűrődő gyertyafény alapján tudta, hogy Enzo elment.

Némi fel-alá járkálást követően levette testére tapadt ruháját, és úgy döntött, csendes békére, vízre és sötétségre vágyva ellátogat a palota fürdőházába.

Ötvennyolcadik fejezet

Az éjszaka kellős közepe lévén Elara egymaga tartózkodott a fürdőházban. Az indigótücskök kintről beszűrődő halk ciripelése és a sötétségbe borult falak szülőházájának alkonyaira emlékeztették. Nagyot sóhajtott, egyik remegő lélegzete követte a másikat, miközben elmerült a vízben, és lassan bár, de csitult szívének heves dobogása. Itt képes volt gondolkodni, a csordogáló víz hangja megnyugtatta felajzott idegeit. Gondolatai azonban egyből ismét Enzo körül kezdtek forogni. Hiába próbálta elnyomni őket, kénytelen volt szembenézni velük.

Szerelmes volt belé, mi több, amikor a felhők közt csókolóztak, úgy érezte, hogy villámcsapásként pattog benne az erő, melyet képtelen volt megtagadni. Ismerős érzés járta át ettől. Csendes felismerés. Mintha hosszas keresés után a lelke azt mondta volna: *Végül csak megleltelek.*

Ezt követően a szavak súlya nehezedett rá, melyeket két különböző látnok is kiejtett a száján. A kötelesség, ami vár rá. A tény, hogy küzdelmei még csak most kezdődnek igazán. Háború küszöbén állnak. Ariete egyre közeledik. Ő pedig semmivel sem jár közelebb trónja visszafoglalásához, népe megsegítéséhez. Amint így vergődött kusza gondolatai hálójában, meghallotta a fürdőház nyíló ajtajának távoli hangját.

– Baszki... – suttogta, vadul körbenézve, hová bújhatna el. *Oda*, pillantott egy kisebb vízesés mögött rejtőző falmélyedésre. Olyan halkán úszott a mélyedéshez, ahogy csak tudott, majd belépett a vízfolyam mögé, és leroskadtt a fűtött padra. Hiába hegyezte fülét, semmit sem hallott a csobogó víz hangjától.

Az árnyékokba bámulva egy elmosódott, magas, vetkőző alakot látott a vízfüggönyön keresztül. Arcát előntötte a pír a gondolattól, hogy talán egy férfi lehet. Majd egyszeriben arra

eszmélt, hogy elvesztette szem elől az alakot. Lélegzete szaporává vált, úgy úszott beljebb rejtekében. Néhány pillanatnyi csend következett, és majd' megállt a szíve, amikor hirtelen kettévált a vízfüggöny.

– Nocsak, hercegnő. Kellemes meglepetés, nem igaz?

Enzo.

Lusta mosoly terült el az arcán, miközben átlépett a vízfüggöny alatt, hátrasöpörve tincseit. Vízcseppek gördültek végig feszülő izmain. Éhes pillantással nézet végig Elara vizes haján és fedetlen vállán. A lány erre jobban a vízbe merült, teste idegességtől lüktetett. A tekintete aztán haragossá vált.

– Ez illetlenség – motyogta. – De nem is számítottam másra. Úgy értem, *miért is ne* lennél a fürdőházban az éjszaka közepén, miközben én teljesen meztelen vagyok?

– Ezt úgy mondod, mintha te nem az éjszaka kellős közepén lennél itt – kuncogott Enzo. – Miközben én is anyaszült meztelen vagyok.

Elara nagyon igyekezett, hogy ne bámulja Enzo széles, csupasz mellkasát, de mindhiába – alig hallotta meg a herceg szavait, annyira lekötötte figyelmét a bronzszínű törzsön alágördülő vízcseppek látványa, melyek aztán a vízfelszínhez érve eltűntek. Pontosan Enzo csípőjének vonalánál. Szemmel látható erőfeszítéssel tartóztatta meg magát attól, hogy lejjebb nézzen, s ehelyett inkább dühösen rámeredt Enzo arcára.

– Mit mondtál?

– A kérdésem az volt – húzódott szélesebbre Enzo mosolya –, hogy miért vagy itt ilyenkor.

Elara sóhajtva mocorgott a padon, ujjával köröket rajzolva a vízbe. Végül úgy döntött, legalább megszabadul némi fájdalmas igazságtól:

– Rémálmom volt.

Enzo aggodalmas pillantást vetett rá, miközben Elara hátradöntötte a fejét, és felnézett a mennyezetet borító, festett felhőkre és csillagképekre.

– Így hát idejöttem – folytatta Elara. – Itt úgy érzem, otthon

vagyok. – A szükségesnél egy pillanattal hosszabban nézett Enzóra. – És te?

– Gyakran járok ide, hogy kitisztítsam a fejem, amikor nem tudok aludni – magyarázta halkán a herceg. – Szóval minden egyes este ezen a héten – tette hozzá, mire Elara felvonta a szemöldökét. – Az igazat megvallva nem számítottam arra, hogy egy vizes, meztelen nő vár majd itt rám. Ráadásul pont az, akinek pár éjszakával ezelőtt még körém fonódtak lábai. – Enyhe feszültség bujkált a mosolya mögött. Elara csak a szemét forgatta, aztán vizet fröcskölt Enzóra. – És ha már itt tartunk: mi lesz, nem fogunk beszélni róla?

– Pontosan mire gondolsz? – kérdezte gúnyosan Elara. – A tényre, hogy meztelen vagyok, vagy arra, ami a napforduló éjszakáján történt?

Enzo tekintete végigsiklott rajta, és bár Elara tudta, hogy a fényviszonyok miatt nem láthat semmit a víz alatt, keresztbe tette karját és lábát, egyszeriben túlságosan is védtelennek érezve magát.

– Komolyan gondoltam, amit akkor mondtam – lépett közelebb Enzo. – De ha már szóba hoztad, most kicsit jobban leköt az, hogy mit rejtegetsz a víz alatt.

– Disznó! – fröcskölte le ismét Elara, nevetést váltva ki Enzóból. Próbálta elraktározni magában a herceg jókedvét, nem tudva, mikor jön el a pillanat, amikor nem nevethet már többé a tréfáin. – Miről kellene beszélnünk? Már elmondtam, mit érzek. Sosem lett volna szabad egymásba habarodnunk. Már így is fájdalmas ez az egész, később pedig csak még rosszabb lenne.

Elarába ekkor bevillantak a király kihallgatott szavai, és forrongva keringtek az ereiben. Távolabb úszott Enzótól, miközben a szavak görcsösen kavarohtak gyomrában. Az ajkába harapott, hogy megtartóztassa magát, és ne akarja ismét megcsókolni a herceget.

– Szóval azt mondd – szólalt meg Enzo, mostanra teljesen felegyenesedve –, hogy ezzel vége köztünk mindennek?

– Így kell lennie – bólintott Elara. – Hiba volt részemről,

hogy figyelmen kívül hagytam a próféciát, és azt gondoltam, hogy valaha is többek lehetünk pusztá barátoknál.

– Egész nap téged kerestelek – mondta Enzo mély hangon.

– Te pedig végig kerültél engem. Így viselkedik szerinted egy barát?

– Kiképzésen voltam, hogy készen álljak Ariete érkezésére.

Enzo ismét közelebb lépett, és a szeme felvillant, ahogy az arca valamelyest jobban kirajzolódott a sötétségben.

– Ne hazudj nekem, Elara – mondta. – És ami még fontosabb, ne hazudj önmagadnak.

– Nem hazudok! – sziszegte Elara felháborodottan. – Abban egyeztünk meg, hogy szövetségesek leszünk. Hiba volt mindaz, ami az utóbbi hetek során történt. Egész egyszerűen elvetettük a sulykot, miután annyit voltunk egymás társaságában.

Gyáva, gyáva, gyáva, sikoltotta a hang a fejében.

Enzo ridegen felnevetett, megrázva fejét. Sarkon fordult, és útnak indult a vízfüggöny felé, de aztán megtorpant, és egy halk szitkozódást mormolt el magában. Elara visszafojtott lélegzettel figyelte, és szomorúság fogta el a herceg távozása láttán. Enzo hirtelen megpördült, testéről vízcseppek szóródtak szerte a levegőben.

– *Sokkal több volt annál!* – mordult fel Enzo. – És tudom, hogy te is érezted.

Azzal visszament Elarához. Alig néhány centiméterre állt meg tőle, és ahogy fodrozódott körülötte a víz, és düh csillant a szemében, úgy festett, akárha az óceán Csillaga, Scorpius állt volna ott.

– Hát *semmit* sem jelentett számodra az utóbbi néhány hónap? – szegezte kérdését Elarának. Mellkasa zihált, szavait düh itatta át. – Melletted maradtam minden egyes éjszaka. Megmutattam neked az alkotásaimat. Neked adtam a *koronámat*. Az istenekre, Elara, nem volt elég beszédes számodra mindez? – kérdezte fejcsóválva, és tekintetét a mennyezetre szegezte. Fejét aztán csüggedten lehajtotta. – Te tényleg nem érzed ezt? – kérdezte, és lehelete melegen simogatta Elara ajkát.

– Micsodát? – suttogta Elara.

– Ezt a szűnni nem akaró vágyódást – mondta Enzo rekedtes, szinte megtört hangon.

Aztán egy sóhaj tört elő belőle, és szája Elara ajkára tapadt.

Összehasonlíthatatlan volt ez a korábbi csókjaikkal. Ezúttal Enzo teljesen átadta magát az érzelmeinek. Nyelve erőszakosan nyitotta ki Elara száját, aki megadta magát neki, és felsóhajtott, ahogy a herceg keze a nedves hajába túrt. Testének minden porcikája lángolt, és megragadta Enzo tarkóját, miközben a herceg olyan erővel csókolta őt, hogy villámcsapások hasítottak végig testén. Enzo aztán durván hátrahúzta Elara fejét, aki ettől felnyögött, miközben a herceg végigcsókolta a nyakát, egészen a füléig, keze pedig magáénak követelte a torkát.

– Enzo... – nyögte Elara, miközben nedves mellkasuk egymáshoz nyomódott.

– Igen, hercegnő – suttogta a herceg, nyelvével végigsimítva a lány nyakán. – Mondd ki a nevem. A tiéd.

Elara a víz alatt érezte, ahogy a köldökének nyomódik Enzo keménysége, és önmegtartóztatásának minden cseppjére szüksége volt, hogy ne fonja a herceg köré a lábait.

Enzónak zihált a mellkasa, miközben levette száját a lány nyakáról, de ujjai még a haját fésülték, lélegzete még a bőrét simogatta.

– Most mondd ki, ha valóban komolyan gondoltad! – suttogta. – Mondd ki, hogy csak azt szeretnéd, hogy barátok legyünk. *Szövetségesek*. Mondd, hogy mindez nem jelent számodra semmit.

Elara levegő után kapkodott, miközben a testük egymáshoz préselődött, és ismét szerette volna magán érezni Enzo nyelvének érintését.

– Csak... barátok – suttogta, mire Enzo hátradöntötte őt a vízszint alatti padon, és fölé hajolt.

– Hazudj még – duruzsolta, és keze felfelé kúszott Elara combján a meleg vízben, borzongást küldve szerte a lány testében. Enzo megszívta Elara alsó ajkát, ő pedig felnyögött,

miközben a herceg hüvelykujja apró köröket írt le belső combjának puha húsán, közelebb és közelebb kerülve a ponthoz, amely olyan kintől lüktetett, mely soha nem is hagyta el őt igazán.

– Utállak – mondta Elara fojtott hangon.

Enzo finoman a lány fülcimpájába harapott, majd kissé eltávolodott tőle, és csak nézte, ahogy vonaglott a vízben. Szeme aztán elsötétült a vágytól, és ismét fölé hajolt, kezét fájdalmasan közel érintve a ponthoz, mely úgy vágyott rá. Lehelete forró volt, miközben megnyalta Elara nyakának ívét, és azt suttogta:

– *Nem vagyunk barátok.*

Hüvelykujja azzal megérintette Elara nőiességét, mire a lány hátravetette fejét, beleborzongva az érintésbe. A leírt köröcskék egyre apróbbak és apróbbak lettek, miközben a herceg ölelésébe vonta Elarát, ujjá azonban egy pillanatra sem tartott szünetet. Hatalmas sóhaj szökött ki Enzo száján, állkapcsa megfeszült.

Elara szája mohón falta Enzót, a legapróbb porcikáját is magáénak követelve, fittyet hányva a körülményekre, a szabályokra és egyre közelgő végzetére. Egy hangosabb nyögés szakadt ki belőle, ahogy Enzo egyik ujjá belé hatolt, tűz hullámát küldve végig a testén. Csípőjét körkörösén kezdte mozgatni, Enzónak nyomva, aki halk szitkokat mormolt, és felemelte a lányt. Elara lábai a herceg csípője köré fonódtak, miközben Enzo ujjá egyre csak nyomást helyezett érzékeny pontjára, mely valami egészen másfajta érzetre vágyott, hogy végre beteljesüljön. Megpróbált a víz alatt Enzo férfiasságáért nyúlni, ám a herceg megragadta a kezét.

– Ma nem – mondta Enzo nyersen. – Nézni akarom, ahogy elmégy.

Elara csak bámult rá: a herceg szavai olyan közel juttatták a csúcshoz, hogy azt hitte, menten sikoly tör fel belőle. Megérezve felajzottságát, Enzo egy második ujjal is belé hatolt. Elara erre a herceg vállába harapott, hogy fel ne kiáltson, amitől Enzo elégedett nyögést hallatott. Ujjai egyre

erősebben és egyre mélyebbre hatoltak, hüvelykje az érzékeny ponton körözött ismét. Elara úgy érezte, akárha szökőár készülne elszabadulni belőle, mely egyre duzzadt, túlságosan hevesen ahhoz, hogy gátat vessen neki. Könyörögve, megállás nélkül dörzsölte testét Enzo ujjainak, miközben a herceg erős karja szilárdan tartotta őt.

– Enzo! – nyögött fel lázasan.

– Most hazudj nekem – sziszegte Enzo. – Monddd, hogy *csak barátok* vagyunk, miközben az ujjaimon lovagolsz. Most monddd, hogy nem érzel semmit. – Hangjába düh és kétségbeesés elegyedett.

Elara lassított, és szíve hevesen kalapált, ahogy feltolult benne az élvezet. Olyan közel volt már.

– Azt akarod, hogy hagyjam, hogy elélvezz, hm? – suttogta Enzo, majd Elara nyakába harapott.

– Igen – könyörgött a lány, és immár pusztán másodpercek választották el.

Enzo ujjai azonban mozdulatlaná váltak, megfosztva Elarát a beteljesüléstől.

– Ezt miért...

– Ismerd el. Csak nekem – suttogta Enzo, megragadva másik kezével Elara állkapcsát. Olyan közel volt hozzá, hogy beszívta kilélegzett levegőjét, mintha abban lett volna az éltető ereje. Elara légzése szakadozottá vált, ahogy a herceg keze lassan ismét mozgásba kezdett, újra a gyönyör érzetét fokozva odalént.

– Hazug vagyok – suttogta Elara.

– Tudom, hogy az vagy – mormogta Enzo halkán. – Most pedig élvezd el a kedvemért, Elara.

Ez volt az utolsó csepp a pohárban. Elarát maga alá temette a szökőár, összeomlott, teste minden porcikája megfeszült, miközben Enzo ujjai fáradhatatlanul dolgoztak. A hullámok hevesen összezsaptak orgazmusa érkezével, és mindenütt arany csillogott, ahogy visszatért a valósághoz. Elara megragadta Enzo vállát, mellkasát a férfihoz nyomta, és hevesen zihált. A herceg lassan kihúzta ujjait, és leültette a lányt, csókot nyomva a homlokára.

– Már azóta látni akartam, hogy elmész, amikor az első vacsoránk alkalmával semmibe vettél – mondta, elszántan bámulva Elarára. A szeme pontosan olyan volt, akár az Oroszláné a históriákból, egyszerre félelmetes és vonzó. Mintha maga is ugyanerre jutott volna, Enzo vonásai megenyhültek, szeméből tovatűnt a sötétség. Elarán végigsöpört a gyönyör utolsó hulláma is, majd oszlani kezdett a kábulata, és ismét össze tudta szedni a gondolatait – mindazt, amit azóta el szeretett volna mondani a hercegnek, hogy elküldte őt az ajtajából.

– Enzo... – Tekintetét a mennyezetre szegezte. – Amit irántad érzek... Ezt soha, senki iránt nem éreztem korábban. De ismerjük a próféciát. Jól tudod, mi történik a királysággal. Nem szerethetünk egymásba. Az egyetlen befejezés, amit látok magam előtt, mindkettőnk számára fájdalommal teli.

– Ha valóban ezt akarod – préselte össze Enzo lemondóan az ajkát.

Ezt követően hosszas csendbe burkolózott.

– Rendben – sóhajtott fel végül a herceg. – Jobb lesz, ha most ágyba bújsz. Kipihentnek kell lenned, mert sok minden vár ránk. – Azzal hátat fordított Elarának. Izmai megfeszültek, miközben a válla felett még hátravetette: – Van egy olyan érzésem, hogy most már nem lesz gondod az elalvánssal.

*

Csendben haladtak. Elara olyannyira elveszett gondolataiban, hogy egy épkézláb mondatot is aligha lett volna képes összerakni. Amikor szobája ajtajához értek, Enzo a falnak támaszkodott, és úgy nézett rá.

– Elara, holnap eljön a háború istene. Együtt küzdünk meg vele. Úgy, ahogy begyakoroltuk. És csak... csak szeretném, ha tudnád, hogy egy kibaszott dragun vagy. Le fogod győzni Ariete-et, még nélkülem is képes lennél rá. Ezt biztosan tudom.

Elara úgy érezte, hogy meghasad a szíve.

– Tudod, mindössze... mindössze ennyit akartam mondani
– sóhajtott Enzo. – Holnap találkozunk.

– Holnap találkozunk – suttogta Elara, tekintetét Enzo távolodó alakjára szegezve.

Amikor a herceg befordult a sarkon, és eltűnt szeme elől, egyszeriben félelem öntötte el Elarát. A rémület, hogy lehetséges, hogy holnap minden meggyőződésére rácsfolva az életét veszti, oly sok kimondatlan érzéssel szívében.

Ez a gondolat, valamint Enzo búcsúszavai arra készítették Elarát, hogy kiszökjön a szobájából, a palotakapun túlra, és felkeresse az egyetlen személyt, aki talán válasszal szolgálhat a kérdéseire.

Ötvenkilencedik fejezet

– Nem tudtam, ki máshoz fordulhatnék – mondta Elara halkan, belemerülve az Isra ajtajából áradó kellemes melegbe.

Isra arca ellágyult, és átölelte Elarát.

– Mi történt?

Elara az ajkába harapott, hogy visszafojtsa sírását, és megdörzsölte szemét, miközben Isra bevezette őt a házba.

– Ez a prófécia... Megpróbáltam elmenekülni előle, próbáltam kibúvót találni. De nem tagadhatom meg az érzéseimet. Az igazságomat.

Isra leültette őt, majd nagyot ásítva eltűnt a konyhában. Elara edénycsörömpölés hangját hallotta, ahogy Isra nekiállt teát főzni. Néhány pillanattal később visszatért, és egy bögre teát nyújtott Elarának, mézzel és mentával, aztán óvatosan egy törülközőt tekert a lány válla köré, és megszáritotta haját, mely még mindig vizes volt az esti fürdözéstől.

– Valahányszor Enzo közelében vagyok, én... Úgy érzem, mintha valami húzna hozzá. Itt – helyezte Elara a szívére a kezét. – Akkor is vágyom rá, ha épp velem szemben áll. Megpróbáltam eltaszítani magamtól, de mindhiába – sóhajtott reszketve. – Hogy adhatnám neki a szívem, ha a prófécia szerint az mászt illet?

– Még mindig nem mesélted el, mi történt a nyári napforduló éjszakáján – mondta Isra lágyan.

– A trónterem egyik fülkéjében voltunk. Enzo nekem adta a koronáját, és...

– Neked adta a koronáját?! – vágott közbe Isra, és a szeme elkerekedett a meglepetéstől.

Elara teste megfeszült.

– Igen... A fejemre tette. De csak egy buta játék volt az egész. – Rettegés kavargott benne, ahogy ezt kimondta.

– Elara, áruld el pontosan, hogy mit mondott és mit tett.

– Ő... – Elara a homlokát ráncolta, igyekezve összeszedni füstmámoros emlékeit. – Letérdelt elém, és levette a koronáját. Aztán azt mondta: „Neked adom a koronámat, Elara”, és a fejemre helyezte.

Isra hosszas csendbe burkolózott, Elarát tanulmányozva.

– Letérdelt előttem – suttogta. – Enzo soha nem tett így senki előtt, még az apja, Helios királya előtt sem, Elara. – Nagyot sóhajtott. – Helios udvarában létezik egy bizonyos tradíció. Több száz évre nyúlik vissza. Az, hogy Enzo neked adta koronáját, annyit jelent, hogy ha trónra lép, téged választ királynőjeként, vagy hajlandó feladni érted a királyságát.

Elara szíve hevesen dobogott. Biztosan csak rosszul hallotta.

– Ez nem lehet igaz.

– Hagyomány a koronát a választottnak adni, majd megmutatkozni vele az udvarnép előtt. Kétség sem fér hozzá, hogy ha Idris nem zavar meg benneteket, kísértált volna veled az oldalán mindenki elé, hadd lássák, hogy a koronáját viseled.

Emlékek rohanták meg Elarát, egymás hegyén-hátán, és végre megértette, hogy mekkora dolgot lenne hajlandó Enzo megtenni érte – vagy hogy mekkora dolgot tett meg máris.

– A szirének. – Szavai alig voltak hangosabbak egy leheletnél. – Az egyikük rám nézett, és azt mondta, nem hatott a dala. Aztán megkérdezte, tudom-e, mit jelent ez.

Isra bólintott.

– A daluk nincs hatással azokra, akik már szerelembe estek. Ez az igazság, Elara. Enzo szerelmes beléd.

Elara kezei remegni kezdtek. Képtelen volt megfékezni őket.

– Az első találkozásunk alkalmával jósoltál nekem. Azt mondtad, láttad, amint Enzoval egyesítjük az erőinket. Láttál valami mást is, nem igaz?

– Igen – sóhajtott Isra –, de azt neki kell megosztania veled. Annyit azonban elárulhatok, Elara, hogy a félelem, amit amiatt érzel, hogy milyen fájdalmat hozhat számotokra a

prófécia... Nos, érdemes szembeszállnod vele. – Tekintete ellágyult. – Nem jobb-e, ha életed minden hullámvölgyét és hullámhegyét megéli a szíved, mint ha bezárnád, és semmit sem érezne? Nem éri meg a szerelem gyönyöre a fájdalmat?

Isra aztán az Elara feje felett lévő órára pillantott.

– Beszélj vele, Elara. Nemrég járt itt, úton a műtermébe. Csak... menj el hozzá. Még van időtök, mielőtt eljön a holnap. A Csillagok szerelmére, csak mondd el neki, kérlek. Ismerd el, hogy te is szerelmes vagy belé.

*

Elara futóléptei tompán kopogtak a macskaköveken, ahogy követte a műteremhez vezető, ismerős utat Sol sötét utcáin.

Az utca felőli ajtó zárva volt, ez azonban nem tántorította el. Megkerülte az épületet, és átmászott a falon a teraszos kertbe. Megkönnyebbülten felsóhajtott, amikor nyitva találta az egyik ablakot.

Egy pillanatnyi habozást követően remegő lélegzettel áttornázta magát rajta.

Enzót azonban nem találta ott.

A hely pont olyan volt, ahogy hetekkel korábban hagyták, az alkonyüveg létrehozásakor: a regények szanaszét heverték a puha díványon, Enzo szerszámai pedig egymás hegyén-hátán a munkaasztalon. Elara egy vizeskancsót pillantott meg a kert kisasztalán. Csendesen lépett be a kertbe, azonban újabb könnyek szöktek a szemébe. Mennyi áldott pillanattal, mennyi jó, tiszta emlékekkel gazdagodott itt! A munkaasztalhoz lépett, és végigsimított a szerszámokon. Arcára szomorú mosoly ült ki, amint felidézte magában, ahogy Enzo vaníliás süteménnyel tömte őt, épp ezen a helyen.

Zokogás tört fel belőle, melybe beleremegett a teste. Enzo nincs sehol, Ariete pedig hamarosan a kapukat döngeti.

Elara megfordult, megpillantva a paravánt, amely mögött Enzo oly sokat dolgozott. Festék- és krétanyomok borították, valamint finom porréteg fedte. Az ő titkos munkája. Ismét elmosolyodott, majd végigfuttatta az ujjait a paravánon, és

félretolta.

Elállt a lélegzete a látványtól.

Egyetlen hatalmas kötömbből kifaragott női test állt előtte. Pont olyan magas volt, mint Elara. Részletei lenyűgözően kidolgozottak voltak, karját szilaj fesztelenséggel tárta ki, hajkoronája körülvette alakját, szemében bátorság fénye csillogott. Ajkán lelkes mosoly játszott, hajának vad tincseit virágok ékesítették. Nefelejcssek, ismerte fel Elara. Ujjai végigkövették a nőalakot, akinek a ruhája úgy festett, mintha a szél feszítette volna a testére. Ahogy hátrált egy lépést, hogy magába igya a műalkotást, tudta: saját magát látja.

Reszketeg, könnyes mosollyal nézett kőből alkotott képmásának a szemébe, mely diadalittas tekintettel ragyogott rá. Alakját olyan gondosan formálták meg, mintha egy időbe fagyott pillanatot örökített volna meg az alkotója.

Visszagondolt a pillanatra, amikor lezuhant a szirt széléről. Félelem járta át, melyet remény követett. Enzo mindezt tökéletesen megörökítette. Megörökítette a pillanatot, amikor győzelmet aratott a szörnyeteg felett.

– Elara! – szólalt meg egy hang.

Elara megpördült, szíve vadul dübörgött.

– Enzo! – préselte ki magából. – Azt hittem, már elmentél.

Enzo a műterem ajtajában állt, kezében egy pohár vizet szorongatva.

– Itt vagyok – mondta rekedten.

– Ez én vagyok – lépett közelebb hozzá Elara. – Ez a szobor. Amikor levetettük magunkat a szikláról.

– Már... – A herceg összeszorította a száját, és nagyot nyelt. Állkapcsa megfeszült, mintha vívódna, hogy megszólaljon-e. Aztán lehunyta a szemét, arcán elszántság tükröződött. – Már akkor tudtam.

– Pontosan mit is? – Elara kérdése halk volt, alig több suttogásnál.

– Hogy te vagy a lélektársam.

Elara szíve hevesen megdobbant.

– Mit mondtál?

– Anyám azt mondta, nem sokkal azelőtt, hogy Asteriába

utazott volna, hogy a lelkem fele hiányzik. Azt mondta, tisztán látja, hogy valahol vár rám a tökéletes másik felem.

– Az nem lehetek én – mondta Elara rekedt hangon. – A próféciám ellentmond ennek.

– Tudom, hogy nincs semmi értelme. De csupán a saját igazamat mondhatom el neked. És biztos vagyok benne, hogy te is igaznak érzed.

– De hisz utáltál engem. – Elara keze annyira reszketett, hogy kénytelen volt a testéhez szorítani.

– Amikor letaszítottalak a sziklaszirtről, és rádöbbsentem, hogy akár holtan is végezheted, egy rándulást éreztem mellkasomban. Szó szerint feléd húzott. Nem volt választásom, nem befolyásolhattam, hogy mit teszek. Utánad ugrottam, mert a szívem úgy parancsolta.

Elara lenyelte a torkában érzett gombócot.

– Másnap rendkívül dühös voltál rám, amiért megpróbáltam elmenni.

– Nem akartam beismerni, hogy mit éreztem. De miután azt mondtam, hogy azt csinálsz, amit akarsz, elmentem Isrához. Ő bevallotta, hogy mást is látott, amikor jóslást végzett rajtad. Ő is látta, El. A lelkünk összekötöttet. De Isra hiába erősítette meg a feltételezésemet, én akkor ezt még képtelen voltam elfogadni. Próbáltalak utálni, eltaszítani magamtól. Amiatt, aki vagy. A prófécia miatt. Apám miatt...

Nagyot sóhajtott.

– Mostanra mindez már mit sem számít – folytatta. – Azt pedig már tudod, hogy szerelmes vagyok beléd, Elara. Te vagy, akit egész életemben kerestem. Ez volt a titkom, a fizetségem Elinak. Hogy a lélektársam egy lány, aki igazán sosem szerethet engem viszont.

– Enzo...

– Nem, El! – Áttörni látszott valamiféle gát, úgy ömlöttek belőle a szavak. – Muszáj megértened! Azt mondtad, nem lehetünk többek barátoknál. Ezt elfogadtam volna. Miután visszakísértelek a fürdőből, tudtam... – A herceg elhallgatott, miközben az ajtófélfának támaszkodott. – Hajlandó lettem volna akár csak morzsákon élni. Kortyokban inni téged

magamba, még akkor is, ha legszívesebben beléd fulladtam volna, ha így melletted lehetek.

Elara reszketve hallgatott minden szót, melyek simogatták őt. Csend borult rájuk. Enzo idegesen babrált a kezével, állkapcsa meg-megfeszült. Elara ránézett, ajkán hosszadalmas küzdelmet vívtak a szavak, majd végül megszólalt:

– Fulladj belém.

Enzo felszegte a fejét, és izmai idegesen megfeszültek, ahogy tekintetük egymásba fonódott. Szaggatottan lélegzett, mindössze öt lépéssel a lánynál termett, és ujjai a hajába túrtak.

– Én is szeretlek – suttogta Elara Enzo ajkára hajolva. – Azt hiszem, egyre jobban és jobban, már attól a pillanattól fogva, hogy találkoztunk. Olyan könnyű volt beléd szeretni, Enzo. Az erődbe, a szenvedélyedbe és a te bátor oroszlánszívedbe. – Tenyerét Enzo ziháló mellkasára helyezte. – Egész életemben rád vártam.

A mosoly, ami a vallomás hallatán megjelent Enzo ajkán, a legjobb dolog volt, amit Elara valaha látott. Szébb volt bármilyen márványalkotásnál, amit valaha is faraghatott volna. Fény áradt a hercegből, ahogy az ajkuk egymáshoz ért. Elara háta ívesen meghajlott, és a lány egy apró nyöszörgést hallatott, ahogy árnyai Enzo köré fonódtak. A herceg magához ölelte, olyan szorosan, hogy attól gyönyörűséges sóvárgás járta át Elara testét. Elara ujjával Enzo hajába túrt, meghúzza tincseit, hogy úgy tartsa a nyakát, hogy csókot lehelhessen az ajkára. Enzo felnyögött, miközben kezei felfedezték a lány testét, azt sem tudva, hol érintse meg először most, hogy végre az övé volt. Száját elszakította Elaráétól egy pillanatra, hogy lesöpörje az asztalról a munkáit és mindenféle papírokat, majd felemelte a lányt a munkaasztalra. Elara a herceg teste köré fonta lábait, és vágy hulláma söpört végig rajta, látván, hogy Enzo mennyire kikelt magából, csakis miatta.

A herceg kérges ujjai felhúzták ruháját, és ő azon kapta magát, hogy máris nedves odalent, miközben Enzo nyaldosta

és csókolgatta a nyakát.

– Már akkor elképzelted, amikor először betetted ide a lábad, ahogy széttárod a lábadat nekem, pont ezen a munkaasztalon – mormolta Enzo. – Én múzsám...

Elara felsóhajtott a szavak hallatán, miközben Enzo hátrébb húzódott, hogy szemügyre vehesse. Egyik keze aztán sürgetően feljebb kúszott, míg a másik nekifogott kicsatolni az övét, majd ismét magához húzta a lányt.

– Elmentem Isrához – lehelte Elara hátravetett fejjel, miközben Enzo vetkőztetni kezdte. Ahogy a mellei kivillantak, a herceg szájából káromkodás szökött ki, száját a domborulatára nyomta, és nyelvével körözni kezdett. – A csillagokra! – nyögött fel Elara, majd Enzo is, és ahogy fogai az érzékeny húshoz értek, a vágy tüzes nyilai záporoztak a lány testén.

– Valóban, hercegnő? – mormolta Enzo, és szája egy pillanatra szünetet tartott, majd tovább folytatta a lány testének felfedezését a másik mellével.

Elara finoman hátradőlt, hogy jobban láthassa a herceget.

– Elmondott mindent. A koronáról. Hogy mit is jelent felkínálni.

Enzo egy pillanatra megdermedt, majd elhúzódott. Rémület söpört végig Elarán, mert nem tudta, hogy jó ötlet volt-e ezt megemlítenie. A herceg határozottan rászegelte a tekintetét, úgy ereszkedett le előtte egyenesen a csípője vonaláig, majd két kézzel megragadta a munkaasztalt a teste mellett.

– Udvariatlanul félbeszakítottak bennünket azon az estén. Ami igencsak kár, mivel hangot adtam neki, hogy mennyire szerettelek volna megízlelni, miközben a fejedén viseled a koronát. De mindez nem számít. Biztos vagyok benne, hogy anélkül is épp olyan isteni leszel. – Szája mosolyra húzódott, ahogy felhajtotta Elara szoknyáját, majd ujjai megragadták a lány combjának puha húsát. Aztán ismét Elara szemébe nézett. – Valami azt súgja, szereted, ha térdepelni látsz magad előtt.

– Soha nem tárult elém ennél szebb látvány – duruzsolta

Elara.

– Istennővé tesznek királynő helyett. Akkor végre úgy imádhatlak, ahogy azt illene – villantotta rá Enzo ragadozóhoz illő mosolyát.

Azzal felrántotta Elara szoknyáját egészen a derekáig, amitől a lány megérezte bőrén a hűvös levegőt, és megborzongott.

– Igen... – lehelte Enzo. – Azt hiszem, a nyelvemmel intézem hozzád az imámat.

Ám ekkor Elara lába a herceg mellkasának szegeződött, eltolva magától Enzót. Enzo zavart, vággyal teli tekintettel pillantott Elarára, majd kihívás villant a szemében.

– Könyörögj! – mondta Elara.

Enzo lágyan elnevette magát, majd az ajkába harapott, amikor Elara szája is mosolyra húzódott.

– Ó, szóval tudsz te rossz is lenni.

Elara megvonta a vállát.

– Követtem a parancsaidat, most rajtad a sor.

Enzo felnyögött, tekintete a lány lába közé villant.

– Kérlek... – suttogta.

– Mit kérsz? – dorombolta Elara.

– Kérlek, Elara, hadd ízleljelek meg. – Izzott a tekintete, ahogy a lányra szegezte. Elara az ajkába harapott, igazított tartásán, két kézzel megragadta ruháját, kibújt belőle, és a földre dobta. Enzo ujjai megragadták Elara alsóneműjét, és megszabadította tőle a lány testét. Magába itta Elara meztelen alakját, végigpásztázva minden egyes porcikáján, minden apró hajlatán és domborulatán. Tekintete olyan volt, akárha kézzel fogható lett volna, és lángok hulláma söpört végig tőle Elarán.

Elara határozott pillantással Enzo szemébe nézett, széttárva lábát.

– Vedd el, ami a tiéd – suttogta.

Enzo egy pillantig sem hezitált, nyelvét azonnal keményen a bőrének nyomta. Elara a munkaasztalba kapaszkodva felnyögött, ahogy az élvezet folyamok táncaként sodródott keresztül a testén. Ujjai aztán Enzo hajába túrtak, és csípőjét

előre-hátra ringatta a herceg támasztott eksztázisban. Torkából olyan hang tört fel, amelyről addig azt sem tudta, hogy képes kiadni magából, miközben Enzo körkörösén mozgatta a nyelvét.

– Az istenekre, de kibaszott csodás az ízed, Elara! – mondta Enzo olyan hanglejtéssel, mintha dühös lett volna rá, aztán ismét combjai mélyére hatolt, lassú, ígésző csókot nyomva nőiességére. – Akár a fény melengette cseresznye. Olyan. Kibaszott. Édes. – Egyesével sóhajtott a szavakat Elara bőrére, miközben karja ismét a lány csípője köré fonódott, hogy aztán egyre mélyebbre és mélyebbre hatoljon.

Elara sosem érzett még ehhez fogható élvezetet. Istennőként hevert a herceg karjai közt, miközben Enzo ajka lázas imát lehelt testére, áhítatos odaadással. Gerince ívben meghajlott, feje hátrabillent, és nyöszörgés szökött elő az ajkán.

– Tudom, hercegnő... – suttogta Enzo rövid szünetet tartva. – Tudom.

Nyelve folytatta táncát, először játszadozva, majd ismét teljesen magáénak követelve a lányt, amit aztán újra finom mozdulatok követtek, Elarában pedig aranyszín hullámok csaptak össze és duzzadtak benne magasra. Úgy érezte, majd’ megfullad. Ezzel egy időben azonban azt is érezte, mintha szárnyalna. Abban a pillanatban csupán ő létezett, és a herceg, amint előtte térdepel, és kifejezi a hódolatát. És amikor azt hitte, már nem is szárnyalhatna magasabban, megérezte, hogy Enzo lassan becsusszantja az egyik ujját.

– Egekre, Enzo! – nyögött fel.

– Nevem az ajkadon talán a legkedvesebb hang számomra egész Celestiában.

Enzo mély hangja visszhangot vert Elarában, és a lánynak borzongás futott végig testén, majd mocomogni kezdett, hogy jobban egymáshoz dörzsölődhessenek, és kielégíthesse a bensejében egyre erősödő vágyakozást. Enzo ujjá azonban mozdulatlanná vált, tekintete Elaráéba fonódott.

– Hadd halljam újra – utasította nyersen.

– Lorenzo... – nyögte Elara.

Enzo egy sóhajtaást hallatva egy másik ujjal is belé hatolt, majd meghajlította és lassan mozgatta őket, miközben nyelve ismét körözni kezdett. Kombinációjuktól Elara kis híján azonnal a csúcsra jutott, és szertefoszlani érezte a testét a határozott, kitartó mozdulatok alatt.

– Mit is mondtál, mit nem éreztél soha korábban? – Enzo lassú szívogatásba kezdett, amitől Elara önkéntelenül is hátravetette a fejét. – Ó, igen – vigyorodott el Enzo. – Tűzet.

Elara legteljesebb hitetlenkedésére meleg lángok kezdtek nyaldosni bőrét, ahogy Enzo nyelve hozzáért a testéhez. Tűz csermelye táncolt alá a herceg nyelvéről, Elara pedig zsarátnok izzását érezte, amint köröket rajzol a teste körül. Ínycsiklandó érzés volt, elég meleg ahhoz, hogy bizsergést ébresszen benne.

Üvöltés lüktetett a fülében, ahogy Enzo nyelve és lángjai kényeztették őt, forróságuk vibrált és fodrozódott.

– Enzo, el fogok...

– Nem, még nem – húzódott vissza Enzo. Kihúzta a lányból ujjait, aminek nyomán ürességérzet támadt Elarában, és felnyögött a döbbenettől, hogy milyen közel volt már hozzá, hogy az élvezettől a lélegzete is elakadjon.

– Mi a faszt csinálsz? – zihálta Elara.

Enzo csak bámult rá, és megnyalta ajkát, de nem válaszolt. Hüvelykujját aztán lustán Elara érzékeny pontjához érintette, ismét borzongást árasztva szét Elara testében.

A herceg szeme megtelt vágygal, miközben egymásra néztek, és ő még mindig Elara előtt térdepelt.

– Mondd, hogy az enyém vagy, Elara... – kérte halkán, felidézve Elarában az asteriai bál emlékét, amikor is valami könnyörgésfélét vélt felfedezni a herceg szemében.

– A tiéd vagyok – suttopta Elara.

Enzo becsukta a szemét, és mély levegőt vett. Amikor ismét kinyitotta, csupán egy vékony aranygyűrű látszott a pupillája körül. Szó nélkül felállt, felemelve Elarát, amitől a teste köré fonódtak a lány lábai. Forrón csókolta a száját, Elarán pedig újfajta élvezet borzongása futott végig, ahogy

megízlelte Enzo ajkán a saját ízét.

Enzo a földre fektette a lányt, a fehér lepedőre, amit azért terített le műterme padlójára, hogy felfogja a lehulló márványdarabokat és a port. A hajnal első sugarai bevilágítottak a széles ablakokon át, visszaverődve a mellszobrokról és többi alkotásáról, melyek körülvették őket. Elara megfordult, végigsimítva egy nagyobb mellszobron maga mellett a padlón, hüvelykujjával végigkövetve annak ajkát. A herceg csak figyelte, ahogy Elara ívesen meghajlítja a hátát, karját kinyújtja a teste mögött, a szemét pedig lehunyja, és élvezzi, ahogy a fény és az árnyék játszik a testén.

– Most azonnal kőbe vésem, ahogy kinézel – lehelte Enzo, levetve felsőjét. Duzzadó izmai megfeszültek, miközben Elara fölé hajolt, alkarjára nehezedve, mely két oldalról közrefogta a lányt.

Ujjai közé vette egy hajtincset, Elara pedig rámosolygott. A Fény táncot járt a herceg testén, a kora reggel aranyló sugarai visszaragyogtak bronz bőréről.

– Semmi sem lesz már olyan ezután, mint korábban, ugye tudod?

– Már régóta nem az – suttogta Elara. – Mégis téged választalak.

– Elara... – lehelte Enzo. – Jobb emberré tettél, remélem, ezt tudod. Oly hosszan elvakított a Fény, hogy sosem láttam meg a szépséget az árnyakban. Azonban te felnyitottad a szemem. Neked köszönhetem, hogy látok.

Elara szinte elolvadt, gyengéd, kavargó árnyakat bocsátva elő ujjbegyéből, melyek lágyan simogatták Enzo testét.

Enzo szeme rebbenve csukódott le, és a herceg lassan levette a nadrádját. Hagyta, hogy a földre hulljon, majd lerúgta magáról a ruhadarabot. Elarában bennakadt a lélegzet, tompa, lüktető üvöltés dobolt a fejében.

Amikor a lány felnézett, észrevette a herceg rászégeződő, megbabonázott tekintetét.

– Tárd szét a lábad értem, hercegnő.

Elara felült, könyökére támaszkodva, szemét a hercegen tartva. Pontosan tudta, mire vágyik, és hogy mit készül tenni,

fittyent hányva a következményekre. Acélos tekintettel felszegte állát, és eleget tett a kérésnek. Ajkába harapott, látva a herceg borzongását; alig tudta elhinni, hogy ilyen reakciót váltott ki belőle anélkül, hogy hozzáért volna. Enzo csettintett egyet, tekintetét lassan Elara ajkára, majd mellére emelte, és alaposan, tetőtől talpig magába itta a látványát mindannak, amit oly hosszan megtagadtak tőle.

– Feküdj a hátadra! – mormolta Enzo.

Elara elterült a lepedőn, Enzo pedig fölé magasodott, egyik kezén támaszkodva Elara feje felett, míg a másikkal mintázatokkal simított a lány combjára, egyre közelebb érzékeny pontjához.

– Kérlek... – mondta Elara, szinte már könnyölgően.

Enzo ajka mosolyra húzódott.

– Nocsak, a hercegnő végre tanult némi uralkodóhoz méltó modort.

Azzal egyik ujját belé helyezte, miközben nyalogatta és harapdálta Elara nyakát, csókokat nyomva testére egészen a melléig. Nyelvével köröket írt le a lány mellbimbója körül, amiktől ívesen meghajlott Elara háta, úgy simult teste a hercegéhez.

– Elképesztően nedves vagy – sóhajotta Enzo Elara fülébe, egyik kezét hevesen mozgatva, míg másikat összekulcsolta a sajátjával a lány feje felett.

Elarának szava sem volt, ezen a ponton egyetlen összefüggő gondolatot sem tudott megfogalmazni már, csupán többet, többet és többet akart. Mozgatni kezdte csípőjét, sürgetni próbálva a herceget.

– A türelem erény, Elara – suttogetta Enzo.

– Az incselkedés viszont bűn kéne hogy legyen, Lorenzo – vágott vissza Elara elfúló lélegzettel, amit Enzo lány nevetése fogadott. A herceg ezt követően kihúzta ujjait, és a lány fölé magasodott, izmos karját Elara teste mellett tartva két oldalt.

Szeme egyenesen Elarára meredt, bőre ragyogott. Olyan jóképűen festett, hogy attól könny szökött Elara szemébe. A lány érezte, ahogy Enzo keménysége nekinyomódik odalent, és mozgatni kezdte csípőjét. A herceg teste megfeszült, ajka

végigsimított Elara homlokán, orcáján, majd a száját csókolta. Egy pillanatra még elrévedt Elara tekintetében, aztán lassan beléhatolt.

Elara felsikoltott, hangját azonban elnyelte Enzo nyelve, mely meg akarta ízlelni az élvezetét, ahogy táncot jár közöttük. Annyira tele volt vele, hogy gondolkodni sem volt képes.

– Az istenekre... – nyögte Enzo, miközben csípője előre-hátra mozgott. – Hogy illeszkedhetünk ilyen tökéletesen egymáshoz?

Elara is ugyanezt gondolta, és élvezet árasztotta el a szavak hallatán. Enzo tövig belé hatolt Elara pedig hevesen zihált.

Soha nem érzett még ilyet, Lukasszel legalábbis semmiképp. Nem érezte ezt a fajta teljességérzetet, odatartozást, nyers vágyat és élvezetet.

– Fogalmam sem volt róla, hogy ez ilyen jó lehet – sóhajtott Elara. Testét türelmetlenül Enzohoz préselte, csavargatta a csípőjét, miközben a herceg figyelte őt.

– Kibaszott Csillagok... – sziszegte hátravetve a fejét, és mély lélegzetet vett. Mozgását Elaráéhoz igazította, először csak lassan, hogy felvegyék egymás ritmusát. Kissé hátrébb dőlt, kezébe véve Elara mellét, és csavargatni kezdte kemény mellbimbóját. A lány felnyögött az érzéstől, és a testén az élvezet fodra suhant végig, ahogy Enzo újra és újra belé hatolt. Elara aztán még hevesebben kezdett mozogni, egyre vágyva, Enzo pedig ismét elkáromkodta magát, és a teste megfeszült.

Elara mozgása alábbhagyott, és Enzóra meredt.

– Jól vagy? Minden rendben?

Enzo fújtatott, és halk nevetést hallatott.

– Kibaszott mennyei érzés, amit csinálsz, és ha nem hagyod abba, előbb végzek, mint te. Ami, csak hogy tudd, egyetlen fantáziámnak sem tesz eleget.

Izgatott borzongás támadt Elarában.

– Fantáziálások, mi? Mesélj még.

Enzo hűvösen elnevette magát, miközben kihúzta

férfiasságát Elarából. A lány tiltakozó hangot hallatott, Enzo pedig zihálva bár, de felette maradt.

– Melyiket szeretnéd hallani? – Fejét azzal a lány nyakához hajította. – Azt, amelyikben lehámozom rólad a falatnyi edzőruhádat, és addig duglak, amíg végre egy kicsit engedelmesebb nem leszel?

Elara megpróbált visszanyerni némi önuralmat, teste azonban saját kénye-kedve szerint cselekedett, így hát belevájta körmét Enzo hátába, csípőjét nekinyomva.

– Vagy azt, amelyikben a trónomra ültetlek, letérdelek eléd, és az utolsó édes cseppedig ízlellek? Napestig sorolhatnám őket, hercegnő – mondta Enzo, megnyalva a lány nyakát, majd ismét belé hatolt. Elara felnyögött, ahogy a hasában valami tekeredni kezdett, egyre szűkebbre és szűkebbre.

– Ezek szerint képtelen voltál kivenni a fejedből – lehelte Elara.

Enzo egy szórakozott hangot hallatott, és keze köré csavarta Elara haját, majd meghúzta azt, miközben végigcsókolta a torkát.

– Valósággal felemésztettél, Elara – mondta, fokozva tempóját. – Minden éber pillanatban magam mellett akartalak tudni, még ha csak azért is, hogy egymást marjuk.

Azzal gyorsabb mozgásra váltott, és mélyebbre hatolt, Elara pedig hátravetette a fejét.

– Ennyire akartál engem? – kérdezte, miközben az élvezete olyan hevessé vált, hogy azzal fenyegette, teljesen elnyeli.

– El sem tudod képzelni. Lényem minden része a tiéd, El.

Elara egy pillanatra megálljt parancsolt mindkettejüknek, és kezébe fogta Enzo arcát.

– Kevés dolog van, amiben biztos vagyok ezen a világon, Enzo. Az egyetlen azonban, amit tudok, hogy te vagy a lelkem másik fele – mondta, magához húzva Enzo arcát, és szenvedélyesen szájon csókolta. – Szeretlek – suttogta. – Az utolsó leheletemig, és még azon túl is.

Enzo magához szorította Elarát, testük egy ritmusra

mozgott, miközben nyakát, ajkát, majd a nyelvét dédelgette, alaposan megízlelve kimondott szavait.

– Szeretlek, szeretlek, szeretlek! – ismételte Elara.

Elara elvesztette minden akaraterejét, sóvárgása egymásba csapó hullámokká fokozódott, melyek körülvették őt, miközben a csúcsra jutott. Enzo pedig, látván, hogy a lány elvesztette önuralmát, vele együtt élvezett el, miközben testük szenvedélyesen újra és újra egymásának préselődött, ajkán pedig semmi egyéb hang nem jött ki, csupán a lány neve, újra és újra:

– Elara, Elara, Elara!

Hatvanadik fejezet

– Bárcsak örökké itt maradhatnánk – sóhajtott Elara, elterülve a fénytől meleg lepedőn. Enzo feje a lány hasán pihent, teste pedig annak a lába közt, miközben Elara ujjai Enzo fürtjeivel játszottak, játékosan csavargatva őket. Többször is elszenderültek és felébredtek, azonban a beáradó fény idővel egyre erősödött, jelezve a nap kezdetét.

– Bárcsak... – suttogta Enzo.

Elég volt ennyit mondania, a kimondatlan szavak súlya így is ott lógott közöttük. Hamarosan szembe kell nézniük Ariete-tel.

Elara figyelte, ahogy Enzo ujjá végigsimítja csípőjén az ezüstösen fodrozódó striákat.

– Imádom ezeket – mormolta a herceg. – Óceánhullámokra emlékeztetnek.

Elara magába szívta Enzo tekintetét, annak gyengédségét és nyugalmat, hiszen most még megtehetette.

– És ezek... – mondta Enzo, ujjait Elara csípőjének puhaságába süllyesztve, mely domborúbbá vált az utóbbi néhány hónap során. – Legszívesebben belemélyeszteném a fogam.

– Enzo! – nevette el magát Elara, arrébb tolva a herceg vigyorgó képét.

– Ezeket is kedvelem – mormogta Enzo, majd előrenyúlt, és széthúzta az inget, melyet Elara időközben magára kapott, hogy megcsókolja a lány telt melleit. – Igen, imádom őket.

Elara csak a szemét forgatta, és elpirult.

– Vajon mi mást szeretek még? – töprengett Enzo, kezével Elara lába közé vándorolva.

– Enzo! – szólt rá ismét Elara, majd hasra fordult. – Én tudod, mit szeretek? – kérdezte, és egy csókot nyomott a szeptlóre Enzo bal szeme alatt. – Ezt – simított végig ujjával Enzo szénfekete szempilláin, melyek hosszan simultak

arcához. – Ezeket – vándorolt hüvelykujja a herceg fülére, majd az azt ékesítő aranykarikára. – És ezt – simogatta meg Enzo haját. – Tudod, amikor be voltam zárva a szobámban Gemmel... – mondta csendesen, ujja köré csavarva egy lepedőből kilógó cérnaszálat, és érezte, hogy Enzo megfeszül mellette – ...ezek voltak, amik tartották bennem a lelket. Mélyre elzártam őket egy dobozba, az elmém legmélyére, valahányszor Gem megpróbálta széthasítani az elmémet. Butaság, tudom.

Enzo arcán megannyi érzelm játszott, miközben magához húzta Elarát, és ahogy a lány a mellkasához simult, szíve még a korábbiánál is hevesebben kezdett kalapálni.

– Alig tudok rágondolni anélkül, hogy lángra ne lobbannék – mondta. – Amikor elvettek tőlem, én... – Elhallgatott, és megrázta fejét. – Készen álltam felperzselni Celestiát.

Elara hitt neki. Vad ígéret villant Enzo szemében, miközben kimondta a szavakat.

– Ugyan már – incselkedett Elara. – Dehogy csináltál volna ilyesmit. Gondolj csak arra a rengeteg ártatlanra, akik szintén áldozatul estek volna.

– Túlbecsülöd a könyörületességemet, Elara – nevetett fel sötéten Enzo. – És alábecsülöd, hogy mit jelent számomra, hogy az *enyém* vagy. Porig égetném az egész világot, ha kell, csak hogy melegen tartsalak.

Önző melegség áradt végig Elarában, ahogy közelebb bújtt Enzóhoz.

– Szóval lángba borítanád értem a világot – merengett. – Csak hogy tudd, én pedig sötétségbe taszítanám azt teérted. Ha elvennének tőlem, egyetlen fény sem gyúlna, míg haza nem térnél – tette hozzá halkán magyarázatképp, mire Enzo szorosan magához ölelte.

A templom harangjai nyolc órát harangoztak, és Elara felemelte a fejét.

– Ideje lenne visszamennünk – mondta, és lerázta magáról az inget, majd visszaadta Enzónak.

– Bárcsak rajtad maradhatna – mondta Enzo, miközben

átvette a ruhadarabot. – Azt hiszem, jobban kedvellek ebben, mint bármelyik báli ruhában, amit valaha láttam.

Aztán egy csókot nyomott a lány nyakára, így nyomatékosítva szavait.

– Territoriális egy állat vagy – nevetett Elara, magára húzva ledobott ruháját. – Merissa nehogy meghallja, hogy ilyesmiket mondasz.

Amikor Enzo is felöltözött, és derekára csatolta kardját, karjába vette Elarát, és még egyszer, utoljára végignézték a termen. Elara magába itta a szobrok, a szerszámok és a drapériák látványát. Az asztalon heverő könyveket. Sosem intézett kívánságot a Csillagokhoz, most azonban azt kívánta, hogy miután mindennek vége, bár visszatérhetne ide, Enzóval az oldalán.

– Mielőtt visszatérünk a palotába, el szeretnék vinni valahova – mondta Enzo, állát megpihentetve Elara fején.

*

A levegő az Angyalok Temetőjében épp olyan volt, ahogy Elara emlékezett rá – könnyű, száraz és forró. Nagyot szippantott belőle, majd enyhe köhögés tört rá a beszívott por miatt, ami a torkát kaparta. A vörös homok mindeközben megmozdult körülöttük.

– Ha jól emlékszem, a legutóbbi alkalommal azt mondtam, nem tartom ezt egy kifejezetten vidám helynek – mondta, óvatosan körbepillantva az emelvényen, ahová felmentek. – Továbbra is így gondolom.

Enzo kuncogott egyet, miközben az emelvény szélén lépdelt.

– Olyan furcsa nekem, hogy a legutóbb, amikor mindketten itt voltunk, még ki nem állhattuk egymást.

– A köztünk lévő szexuális feszültséget hibáztatom – vigyorgott Elara.

– Esküszöm, napról napra egyre arrogánsabb leszel – felelte Enzo, miközben Elara felé sétált.

– Kiváló tanárom van – mosolygott a lány, majd hosszasan megcsókolta Enzót, ő pedig Elara köré fonta a karját. – Szóval

miért pont ide akartál hozni? – kérdezte, miközben kibontakozott az ölelésből. Hunyorogva nézett a Fényre és a boglárkaként aranyló, ragyogó égboltra.

– Van egyfajta kis... rituálém – kezdte Enzo. – Biztos vagyok benne, hogy ostoba babonának fogod tekinteni, de minden csata előtt eljövök ide. Ősi varázs jelenlétét érzem, talán a hagyatékát valamilyen formában azoknak a hatalmas mythasoknak, akik évszázadokkal ezelőtt itt vívták meg a harcukat. – Enzo felnézett az egyik följük tornyosuló, aranykőből kifaragott, óriási angyalszoborra.

Elara követte Enzo tekintetét az eléjük táruló, hullámozó homoktenger irányába. A vörös, kavargó sivatag mérföldekre nyúlt el, ameddig csak a szem ellátott, míg végül találkozott és elvegyült a Bűnösök Sivatagának homokjával, mely Capri birodalmának a kezdetét jelezte.

– Ostobaságnak hangzik – törte meg Enzo a csendet –, de az, hogy eljövök ide, ahol a legendák szárnyas oroslánjai harcoltak és hódítottak... erővel tölt el. Erővel, melynek hála, szembeszállhatok bármivel, ami az utunkba áll.

Elara megszorította a herceg kezét.

– Dehogy hangzik ostobaságnak. Miért is ne akarna Helios Oroszlánja az ősei közt lenni? – kérdezte, mire Enzo homlokon csókolta. – Valóban hiszed, hogy a mythasok léteztek? Hogy előttünk ők rótták ezt a világot?

– Igen, és talán sok más lény is – felelte Enzo, majd leült az emelvényre, és intett Elarának, hogy csatlakozzon hozzá. – Látod ezeket?

Lesöpörte a körlapon összegyűlt vörös homokot, majd ujjával végigsimította a kövön, mintákat és szimbólumokat tárva fel Elara előtt, melyeket a lány messzebből nem is vett észre. Elara résnyire húzott szemmel vette szemügyre a szél csiszolta és fény fakította véseteket.

– Ezek itt a Csillagok – mutatta Enzo. Az emelvény körvonala mentén egymástól egyenlő távolságra kaptak helyet a Csillagok szimbólumai. Ariete keresztezett kardjai voltak legfelül. Elara felismerte továbbá Torra rózsáját, Scorpius szigonyát és néhány ismerős Csillag jelképét. –

Viszont ezek... – motyogott Enzo. – Mindig is kíváncsi voltam, mik lehetnek – mutatott a szimbólumokra, melyek körülvették a Csillagokét.

Elara összevont szemöldökkel nézett rájuk. Mindegyik ismeretlen volt számára. Körök és gyűrűk vették körül a Csillag-szimbólumokat: némelyik félkör alakú volt, míg mások fénysugárra hasonlítottak.

– Anyám gyakran elhozott ide – szólalt meg ismét Enzo. Elara hüvelykujjával megsimogatta a herceg kézfejét, miközben Enzo nyugtalan tekintete a múltba révedt. – Elmondása szerint azért, hogy emlékeztessen rá, oroszlán vagyok, aki éppoly méltó rá, hogy itt álljon, mint bármelyik szárnyas lény, aki előttem vívta a harcát. Mindig is titokzatos volt. Ezt orákulumhoz illő szeszélynek tudtam be. Viszont elárulta nekem, hogy látta a sorsomat, és hogy sokkalta erősebb vagyok, mint hinném. Apám, mint azt már tudod, sosem volt hívő ember. Ahogy anyám sem. És... azt mondta, hogy az erőm valami olyasmitől ered, ami a Csillagoknál is hatalmasabb.

Enzo azzal felemelte a kezét, és szikrázó Fény tört elő belőle. Elara figyelte, ahogy elárasztotta az emelvényt, majd szétterjedt a homokon, és felkúszott az angyalszobrokra, beborítva azokat.

– De Enzo... – suttogta Elara. – Semmi sem hatalmasabb a Csillagoknál.

– Te igen.

Elara megrázta fejét.

– Mindössze elkerültem a halált, ennyi az egész.

– Nem, Elara. Valami van benned mélyen, érzem. – Enzo tekintete Elara arcát fürkészte. – Érzem, hogy fordul a kocka, akárha egy hatalmas sakkjátszma vette volna kezdetét, melynek a játékosai még meg sem mutatkoztak, és úgy tologatják figuráikat. Ugyanezt éreztem, amikor először megpillantottalak. Mi ketten valami nálunk sokkal hatalmasabbnak a részesei vagyunk.

Szavai olyan ismerősen, olyan *igazan* csengtek Elara számára, hogy kis híján levegőt is elfelejtett venni.

– Aznap, amikor az árnyoszlán hátán szárnyaltunk, azt kérdezted, vajon van-e valami, ami a Csillagoknál is hatalmasabb – idézte fel Elara. – Mi történne, ha minden halandó szembeszállna velük? Mi van, ha az egyetlen, ami erőt ad nekik, az az emberek beléjük vetett hite?

A semmiből hirtelen mennydörgő robajlás támadt körülöttük:

– *Végre.*

– Kibaszott egek! – kiáltotta Elara teli torokból, miközben talpra kászálódott, majd riadtan körbetekintett a hang forrása után kutatva. Enzo egy pillanat alatt előtte termett; egyik kezében láng gyúlt, míg másikkal tört ragadott.

– Királyi sarj létedre mocskos egy szád van – mennydörögte ismét a hang. Elara szeme elkerekedett a döbbenettől, úgy hátrált két lépést, miközben Enzo is felnézett, és az arca halálra vált.

– Szent istenek... – fakadt ki.

Vadul beleremegett a föld, ahogy az egyik hatalmas angyszobor, melyet még mindig Enzo fénye borított, *megmozdult*, elvéve kezét a szeméről.

– Ezt most csak álmodom – remegett meg Elara hangja. – Ez nem lehet valós.

Az angyal felnevetett, amibe belezengett a homoktenger.

– Ó, pedig az. Igencsak *régóta* várunk már kettőtökre.

– Kettőnkre?

Ekkor égzengető üvöltés hasított a levegőbe, melytől Elara összerezsent. Nyomában süvítő szélloket érkezett, melynek erejétől mindketten hátratántorodtak. Aztán újabb üvöltés hangzott fel, ezúttal közelebből – és amikor Elara az angyal árnyékból a homokon túlra pillantott, észrevette, pontosan honnan is érkezik.

Szemét a feléjük ólálkodó alakon tartotta, és szíve hevesen kalapált, ahogy kirajzolódott előtte az óriási termetű lény – egy szárnyas oroszlán. Újabb szélloket süvített aztán feléjük a bestia szárnycsapásától. Elara tekintete a hófehér tollakra és a fehér sörényre szegeződött. A lény aranyszőre csillogott a Fény délutáni sugarai alatt, szája pedig vicsorgásra

húzódott, feltárva borzasztóan hosszú fogait.

– Mythasok... – suttogta Elara megbabonázva.

Enzo döbbenten állt mellette, szeméből hitetlenséggel elegy áhítat sugárzott.

– Szóval nem csupán legendák... – suttogta ő is.

– Nyilvánvalóan – mondta Elara szárazon.

Az oroszlán egyre közelített, és már csak néhány méterre volt tőlük. Elarára meredt, Enzo pedig felemelte kezét, készen állva, hogy megvédje a lányt, ha szükséges.

– Várj! – parancsolta Elara, visszahúzva Enzo karját. A herceg engedelmeskedett, azon nyomban eltüntetve tüzét.

Az oroszlán tekintete továbbra is rászegeződött, Elara azonban bölcsességet vélt felfedezni benne. Legnagyobb döbbenetükre aztán az oroszlán meghajolt előttük, és ahogy összezárta szárnyait, az általuk keltett szellőtől hullámot vetett a sörénye.

– Mi ez? – lehelte Elara.

– Leginkább áldásként írnám le szavaitokkal – mennydörögte ismét a hang.

– Átkozott *Csillagok!* – kiáltott fel Enzo, és ismét az angyal felé pördült.

– Vigyázz a nyelvedre, fiatalember! – csattant fel a szobor.

– Hogy lehet mindez valós? – lehelte Elara, és tekintete oda-vissza cikázott az angyal és az oroszlán között.

– Varázs honol ebben a világban, nemdebár? – tette fel a kérdést az angyal.

Elara bólintott.

– Rengeteg fajta varázs van, melyet elfeledtek vagy kiirtottak – torzult vicsorrrá az angyal mosolya.

– Ki vagy te? – kérdezte Elara. Lényének egy része hisztérikusan nevetett azon, hogy ilyen kérdést szegez egy kőangyalnak. Aki mellel *beszél* hozzá.

– Angyalnevem túl dicsőséges ahhoz, hogy emberi nyelvetekkel meggyalázzam. Azonban illethettek a Celine névvel.

– Várj, az a Celine? – vágott közbe Enzo. – Aki itt vívta meg végső összeecsapását az oroszlánal, Nemeusszal?

Úgy tűnt, mintha az angyal elmosolyodna.

– Egy és ugyanaz. Mit gondolsz, ő kicsoda? – mutatott a szárnyas oroszlánra, aki fejedelmien pihent, úgy figyelte őket.

– Drágalátos mennyek és minden, ami szent... – mondta Enzo döbbenten.

– De hisz te kőből vagy! – bukott ki Elarából.

– Miután Nemeus végzett velem, szobrot emeltek a tiszteletemre, melyhez visszatalált a lelkem. A mythasok sosem halnak meg igazán.

Nemeus mintha helyeslően morgott volna, torkából mély dorombolás hallatszott.

– Várjunk egy percet – mondta Elara. – Nemeus végzett veled. Nem vagytok hát ti ketten halálos ellenségek?

Az angyal mosollyal az arcán pillantott az oroszlánra.

– Közös ellenségre leltünk – mondta, az oroszlán pedig ismét helyeslően morgott. – A Csillagokra.

– Ezért legendák csupán a mythasok? A Csillagok miatt?

– Elrejtőztünk. Vártunk, míg megmutatkozik valaki, aki elegendő erővel bír, hogy megdöntse hatalmukat. – Celine tekintete Enzo és Elara közt vándorolt. – Rátok vártunk.

– Ó, hát *csak ennyiről* lenne szó? – motyogta Enzo.

– Korábban miért nem szóltatok hozzánk? – kérdezte Elara. – Jártunk már itt ezelőtt.

– Ha! – csattant fel Celine. – Úgy hiszed, készen álltatok volna, hogy halljátok mindezt akkoriban? Oly sebzettek voltatok, oly dühösek a világra. Szavaink mindössze süket fülekre találtak volna.

– És mi az, amit a tudtunkra szeretnétek adni? – Elara hangja keményebbé vált, mert az angyal miatt igencsak fogtán volt a türelme.

– Mit tudtok a Csillagok előtti világokról?

– Mit értesz az alatt, hogy „Csillagok előtti világ”? – kérdezte Elara. – Ők teremtték a világunkat. A patrónuscsillagok minden egyes halandót megáldottak a varázsuk egy-egy cseppjével.

– A Csillagok hazugok – felelte Celine határozottan. – Azt

állítják, hogy nekik köszönhetitek az erőtöket? Mondd csak, felfigyeltetek már rá, hogy egyikük sincs birtokában hasonló erőknél, mint ti, halandók?

Tompa dübörgés robajlott Elara fülében, ahogy visszagondolt Leyon templomára. Hogy lehet, hogy Leyon a Fény egyetlen sugarát sem keltette a napon, amelyen dicsőítették.

– A Csillagok két legfőbb ereje a bűbájuk és a csillagfényük. E kettővel képesek befolyásolni megannyi embert és az érzéseiket. Illetve képesek *divinitas* végrehajtására. Viszont egyetlenegyszer sem ajándékoztak nektek semmit.

– Akkor kik voltak azok?

– A Celestes.

Elara azelőtt még elvétett suttogásként sem hallotta ezt a szót.

– Hatalmasabbak voltak a Csillagoknál, és sokkal erősebbek is. Őróluk kapta világotok is a nevét.

A dübörgés Elara fülében ismét erősödött.

– Tőlük származik az erőtök. Tőlük, akiket kitöröltek a történelmeteket jegyző könyvekből és minden egyes históriából. Tőlük, akik egykoron uralkodtak.

– Ha olyan hatalmasok voltak, akkor hogyan vették át a Csillagok az uralmat? – szegezte neki kérdését Elara.

– A Csillagok a fortélyosságuk terén igazán hatalmasak. Megtévesztéshez folyamodtak erő helyett, hogy megöljék a Celestest.

– De mégis, hogyan győzzünk le egy *istent*, ha a hatalmas Celestesnek sem sikerült? – kérdezte Enzo.

– Együttes erővel – válaszolta Celine. – Túl régóta tartják elzárva egymástól a Csillagok a királyságaitokat, és arra bátorítanak, hogy csupán birodalmon belül házasodjatok és keveredjen a varázssotok. Ti azonban megszegettétek ezt a szabályt, nem igaz?

Elara figyelme a combján pihenő alkonyüveg pengére irányult.

– Együttes erővel fegyverré váltok. Használjátok hát.

Enzo bólintott.

– Jobb lesz indulnunk – mondta, és talpra segítette Elarát. Nemeus is felállt, széttárva dicsőséges, tollas szárnyait.

Elara óvatosan az oroszlán felé indult, aki a sörényét rázta.

– Felség... – hajolt meg előtte kecsesen. Enzóhoz fordult, és látta, amint az ajka mosolyra húzódik. – Mi az? Kétség sem fér hozzá, hogy uralkodó.

Nemeus előredöntötte fejét, mintha tökéletesen értette volna Elarát. Arany szemét Enzóra szegezte, majd mély morgás tört fel a torkából. Aztán kitérta szárnyait, felrepült a magasba, kitérta száját, és tüzet okádott az égben.

Mélyről jövő kúrtszó visszhangzott a kopár táj fölött, amitől Elara megdermedt.

Aztán ismét felhangzott, mire Enzo megfordult, egyenesen a palota irányába.

Elara ismerte a jelzést. Maga a háború hangja volt ez.

– Itt van Ariete – mondta rekedt hangon.

Celine feléjük fordult, és a szárnyait borzolta.

– A Celestes legyen véletek.

Enzo már indult volna, amikor Celine ismét megszólalt:

– Lenne itt még valami, Elara Bellereve.

Elara visszafordult a kolosszális kőalak felé.

– Négyszemközt szeretnék szót váltani veled – mondta a szobor.

Elara biccentett Enzónak, és visszasietett Celine-hez.

– Megajándékozlak egy tanáccsal, mely talán megmentheti az életedet – mondta a szobor halkabb, lágy hangon.

– Igen? – suttogta Elara.

– Tartsd közel magadhoz a csillaggyilkos pengét. Bármit is teszel, ne add át a hercegnek.

Elara homlokráncolva nézett fel Celine-re.

– De miért? – kérdezte valamivel ridegebben. – Én az életemet is rábíznám.

– Ne tégy fel kérdéseket, melyekre nem adhatok választ. Sorsom még jelen pillanatban is köt, hogy ne hagyja el újabb szó a számat. Csak bízz meg a mythas szavában.

Elara szeme résnyire szűkült.

– Az lesz a halálom napja, amikor valaki végre-valahára hajlandó lesz egyenesen beszélni hozzám.

– Akkor hát reméljük, hogy az a nap igencsak soká jön majd el. – Celine ezzel a kezét az arcához emelte. – Imádkozom, hogy ismét találkozzunk – mondta.

A szobor eltakarta a szemét, és ismét mozdulatlaná vált, Elara pedig visszasietett Enzóhoz. Ügyet sem vetett kérdő tekintetére; a megérzés lüktetése a gyomra mélyén azt sugallta, jobb, ha Celine tanácsát megtartja magának. Így hát követte Enzót a csatába.

Hatvanegyedik fejezet

Mire a palotakapuhoz értek, Enzo már kivonta kardját. Csend honolt, túlságosan is szokatlan csend: nem jártak az udvaron szolgálók, sehol nem állt egy strázsa, és a kertekben sem kószált az udvarnép egyetlen tagja sem.

Elara elbizonytalanodott, és visszahúzta Enzót a kaputól.

– Enzo – kezdte –, ha... ha nem a terv szerint alakulna odabent a dolog, és Ariete ismét...

– Akkor követlek.

– De mi van, ha a prófécia...

– Elara! – mondta Enzo gyengéden, és tenyerébe fogta a lány arcát, ő pedig magába itta a napfényben a herceg minden vonását, attól félve, hogy talán most látja utoljára. – Azt hiszed, hogy egy olyan törékeny dolog, mint a sors, elválaszthat tőled? – Ajka Elaráéhoz simult. – *Dacolok* a Csillagokkal.

Elara pislogott, hogy visszatartsa könnyeit.

– Szeretlek – suttogta.

Enzo ismét megcsókolta, majd a kapuhoz fordult.

– Várj itt – mondta. – Kiderítem, hol tartózkodik Ariete.

– Nem maradok itt.

– El, kérlek. Csak addig, amíg megtudom, hol van Ariete. Te kellesz neki, és azzal senkinek sem teszel szívességet, ha belesétálsz a csapdájába. Hamar visszatérek.

– Rendben van – sóhajtott Elara. – De kérlek, vigyázz magadra.

Enzo Elarára kacsintott, kardja élén tűz hulláma járta táncát.

– Mint mindig.

Elara igyekezett, hogy ne essen pánikba, miközben Enzo egyre távolodó alakját nézte. Tekintetét le sem vette róla, míg teljesen el nem tűnt a szeme elől.

Fogalma sem volt, mennyi idő telhetett el, miközben fel és

alá járkált, és egyre inkább elhatalmasodott rajta a rettegés, hogy Enzo még mindig nem tért még vissza. A palota kapuján túlra pillantott, de ismét csak csend fogadta – mindazonáltal tudta, hogy Ariete valahol a palotában tartózkodik.

Épp amikor már azon volt, hogy felhagyjon az elővigyázatossággal, és berontson a palota területére, felbukkant Enzo alakja, és futva közeledett felé.

– A trónterem... – lihegte. – A trónteremben van!

– Észrevett téged?

Enzo megrázta a fejét.

– Készen állsz? – kérdezte.

Elara bólintott, majd a törei után nyúlt, és belépett a kapun. Istenliliom illata csapta meg az orrát, miközben elhaladtak a főkaput két oldalról közrefogó virágágyások mellett.

– Viszem én az alkonyüveget – mondta Enzo.

Elara hezitált egy pillanatig, fejében Celine intő szavai visszhangoztak. Végül előhúzta a fegyvereket, és átnyújtotta Enzónak az éjsötét pengét, saját ujjai pedig megfeszültek Sofia törének a markolatán.

Így indultak neki, hogy szembenézzenek sorsukkal.

*

A trónterem ajtaja úgy tornyosult Elara előtt, akárcsak az első Heliosban töltött napján.

– Menjünk végig a terven, még egyszer, utoljára – szólalt meg Elara. – Az árnyaimat használva megvakítom Ariete-et, majd az illúzióimmal összezavarom. Te pedig, amint lehetőség adódik rá, lesújtasz rá az alkonyüveggel. Ne feledd, át kell döfnöd a szívét.

Enzo bólintott, és álla meg-megfeszült, miközben Elara mély lélegzetet vett, és kitérte az ajtót.

Két alak várt rájuk a távoli trónoknál: az egyik térdepelni látszott, míg a másik pattogó, vörös fényt árasztott. A látvány megerősítette Elarában, hogy Ariete már várta az érkezésüket.

Varázsának forrására koncentrált, és egy szempillantás alatt árnyak szöktek elő ujjbegyeiből, melyek elkezdtek bevonni a termet. Még néhány lépés, és lesújt. Hallotta maga mögött Enzo lépteit, de nem mert hátrafordulni – teljes figyelmét az istenségnek szentelte, aki mindent elvett tőle. Ahogy közelebb ért, meglátta, hogy ki a mellette lévő alak.

Idris.

Megkötözve térdepelt, ronggyal a szájában, véresre verve.

Elara szeme elkerekedett, de összeszorította fogát, és erőt vett minden porcikáján, hogy ne uralkodhasson el rajta a félelem, miközben felemelte törét.

– Üdvözöllek, kedvesem – vigyorgott rá Ariete, Elarát pedig egy pillanatra hatalmába kerítette a döbbenet, miközben a Csillag arcát fürkészte. Egyik felét villámcsapásra hajazó, aranyvonalakként szerteágazó sebhelyek borították a szeme körül, mely mostanra karmazsinról világos naracsszínre váltott, akárha Enzo tüze még mindig ott égett volna benne.

– Kapsz még egy utolsó esélyt, hogy megadd magad, mielőtt végeznénk veled – mondta Elara. – Bár ahogy látom, amúgy sem vagy távol a haláltól.

Ariete felnevetett, és kinyújtotta a kezét.

– Add nekem a Csillaggyilkost.

Elara felhorkant, árnyai pedig magasan ágaskodtak mögötte, készen rá, hogy teljes sötétségbe taszítsák a tróntermet.

Azonban Enzo ekkor elsétált mellette, egyenesen a trón irányába.

– Enzo, mégis mit csinálsz? – kérdezte Elara. Döbbenetében az árnyai szertefoszlottak.

Elara legmélysegebb rémületére Enzo az alkonyüveget egyenesen Ariete kinyújtott tenyerébe helyezte.

Hatvankettedik fejezet

Sötétség gyülekezett Elara elméjének peremén, amikor Enzo megfordult Ariete mellett, és arcán gonosz mosoly terült szét.

– Enzo, mégis mi ez? – kérdezte Elara enyhe remegéssel a hangjában. Idris betömött szája ellenére üvölteni próbált valamit, szeme dühösen izzott.

– Elara hercegnő... – szólította meg Enzo gúnyosan. – Csak nem gondoltad, hogy valóban a szövetségesed leszek?

– Ezt nem értem. – A zárt doboz, mely már hetek óta csendesen lapult Elara bensejében, ismét zörögni kezdett.

Enzo összenézett Ariete-tel, akiből vidáman zengő kacaj tört fel.

– Az apám vágyott erre a szövetségre. A fegyvereként akart téged. – Enzo megvető pillantást vetett a megkötözött királyra, aki ismét üvölteni próbált. – Én azonban láttam, hogy mi vagy valójában. Egy alkutárgy. Így hát hagytam, hogy apám véghez vigye a kis tervét, miközben a sajátomat szőttem. Méltányos üzletet kötöttem a Csillagok nagyra becsült királyával: az életed és apámé Helios trónja fejében.

– Nem – mondta Elara keserűen. – Ez nem lehet. Az utóbbi hónapok...

– Á, igen. – Apró mosoly kúszott a herceg ajkára. – Szükség volt rá, a látszat kedvéért. Hogy mindannyian higgyetek benne. Bár elismerem, jó volt veled játszózni. Az ágyban sem utolsó – jegyezte meg Ariete-nek.

Ariete-ből újabb kacaj tört fel, miközben Elara nekiiramodott – a pillanat hevében azonban megfélekedett oly sokat gyakorolt védelméről, és nem húzta fel azt. Az istenségből ostorként csapott ki a csillagfény, mely béklyóként tekeredett Elara csuklója és bokája köré, és a lány a földre zuhant.

– Miért? – bukott ki Elara ajkán a kérdés.

– Nem te vagy az egyetlen, aki ért az illúziókeltéshez, Elara – duruzsolta Enzo. – Könnyű volt tettetni, a bizalmadba férközni pedig még annál is egyszerűbb – nevetett. – Gyenge vagy.

Ahogy Elara Enzo arcát tanulmányozta, egy ismeretlenét vélte felfedezni. Emlékek ezrei bukkantak elő benne, melyek mindegyike hazugság volt.

Ariete felállt.

– Megismerkedhetsz a várbörtönnel, ameddig gondoskodom a szükséges előkészületekről. Nem hagyom, hogy ismét megszökj, Elara. Velem tartasz a Mennyekbe. És bár nem végezhetek veled, elzárhatlak a sötétség egy zugába, míg Asteria elveszett hercegnője nem lesz több ezen a világon, csupán egy emlék.

Két lépéssel Elara előtt termett, és megmotozta, fegyverek után kutatva. Amikor Ariete a combjához ért, és felhúzta a ruháját, Elara felszisszent, ám aztán az isten csak csalódottan csettintett a két csupasz comb láttán.

Aztán talpra rántotta, és az ajtóhoz vezette Elarát, aki igyekezett ellenszegülni. Idris is ellenállt: mozogni próbált, és valamit kiabálni szeretett volna.

– Csendet! – rivallt rá Ariete, mire Idris összerezszent.

Ariete végigvezette Elarát a tróntermen, aki csak az ajtóhoz érve tudott kiszabadulni a szorításából. Megfordult, fejét felszegte, vállát hátravetette.

Összegyűjtött annyi rémálmot, amennyit csak engedett neki összetört szíve, majd Enzo hűvös, üres tekintetére meredt.

– Túléltem a *divinitast* – mondta. – Képes leszek túlélni téged is.

Hatvanharmadik fejezet

Ariete végigvonszolta Elarát a várbörtön lépcsőjén, túl az üres tekintetű örökön, és egy sötét cellába vetette, melynek kövére szalmát szórtak.

– Mindössze néhány óra, galambom, és már röppenhetsz is új otthonodba – vigyorgott, miközben becsapta a cella ajtaját. – Az ég egy tökéletes zugát szánom neked, ahol senki sem találhat majd rád.

Azzal vihogva magára hagyta Elarát, megígérve, hogy még napnyugta előtt visszatér. Elara a padlóra roskadt, kényszerítve magát, hogy lélegezzon, miközben a cella falai köré zárultak. Gyász fente a karmát a torkán, koponyájában tompa fájdalom dobolt. Gondolatai elárasztották, és túlságosan soknak bizonyultak. A valóság oly felfoghatatlan volt számára, hogy mindössze ennyire volt képes, hogy ne omoljon össze.

Teste zokogástól remegett, lélegzete egyre szaporábbá vált. Emlékek zúdultak rá. Enzo a szökőkútnál. Enzo jóéjtcsókja. A táncuk Enzóval a felhők között. Amikor gyengéden mosta a haját. Ahogy segített talpra állni neki. És ahogy szeretkezett vele. Mindegyik emlék perzselő ostorcsapást mért a szívére, melyet úgy érzett, akárha fizikai fájdalom lett volna. Árnyai kavargtak bensejében, egyre sötétebben és sötétebben. Bezárt doboza egyre hevesebb rázkódásba kezdett, míg végül fedele lassacskán felemelkedett, és darabokra zúzták azt árnyai. Mindazon érzelmek, amelyeket a Sötétség mélyére taszított, magukkal rántották őt a feketeségbe.

*

Tintaszín ég fogadta, az a fajta sötétség, mely a kék legsötétebbjeként írható le. Egyetlen csillag sem volt az égen. Nyoma sem volt fuvallatnak vagy visszhangnak – ez volt az

első, ami furcsán érte Elarát a hellyel kapcsolatban, ahol találta magát, ugyanis egy végtelenül nyílt táj terpeszkedett előtte. Végül mély, remegő lélegzetet vett, és elindult.

A liget körülötte egyszer csak megváltozott, és ősi fák magasodtak mindenfelé, melyek őszöreg korát törzsük göcsörtjei és kérgük mintázata jelezte. Ahogy a levelekre emelte tekintetét, emlékeket pillantott meg rajtuk. Emlékeket, melyeket elfojtott.

Az ágak torz karmokká csavarodtak, melyek utánakaptak. Menekülni próbált, de újabbak és újabbak jelentek meg a másik oldalán, és nyúltak ruhája, haja után. Futni kezdett, ám mintha minden egyes lépéssel iszapban gázolt volna. Ellenált, kitért, de túl erősnek bizonyultak a fák. Az emlékek. Láta a fényhordozó fanatikust, aztán saját magát, amint Enzo a fához szegezte, majd szülei és Sofia halálát, Lukas árulását, és végül Enzót, amint átadta az alkonyüveget Ariete-nek. Csak zokogott és zokogott, miközben felhagyott a harccal. Összeroskadtt a liget közepén, mostanra megtépázott ruhájában.

Azonban amint a puha fűbe süppedt a teste, a fák visszahúzódtak, és ismét kiegyenesedtek, miközben ő összekuporodott. A csend olyasfajta teljességgel vette körül, hogy az szinte már maga is hanggá vált, melyet csupán a nekieredő eső cseppjeinek finom kopogása tört meg.

Irizáló ezüstcseppek hulltak alá, egyre hevesebben és gyorsabban, ében tincseit a homlokához tapasztva, megszabadítva őt ruhájának maradványaitól, és elmosva könnyeit, míg végül már maga sem tudta egymástól megkülönböztetni őket.

Elterült, és átadta magát mindennek. Mély lélegzetet vett. Érezte, amint a nyomás egyre nő a mellkasában, melyet tompa fájdalom követett, és hagyta, hogy kettéhasítsa őt, miközben torkából hangtalan sikoly szakadt fel. Míg teste egy másik világban ragadt, lelkének darabjai szétszóródtak ezen a szürreális helyen élet és halál közt, ahol az eső cseppjei gyász, bánat, beteljesületlen ígéretek és hazugságok keverékeként ivódtak belé. Mindez emlékeztette rá, hogy mi

tette őt gyávává. Ostobává. A fájdalom éles volt, a szavak agyarakként és karmokként hasítottak belé és tépték darabokra. Azonban az érzés valóságos volt, így hát üdvözölte azt. Láta árnyainak töredékeit a fénytelen éjszakában – a rémületet, az undort, és mindazon részét saját magának, mely elől oly sokáig menekült.

Árnyak özönlöttek elő testéből, és járták táncukat a ligetben, míg végül eltorzultak, megtekeredtek, és egy alakká álltak össze, mely aztán közelebb lépett hozzá.

– Vártam már rád – szólalt meg az árnyalak, és hangja rémisztő suttogásként kúszott végig Elara bőrén.

Végül szembe kellett hát néznie mindazzal, amit oly soká került. Mindazzal, amit elzárt magában. A maga torz módján úgy érezte, dicsőséges pillanat ez. Nem kell tovább rejtőznie. A megadás páratlan érzéssel töltötte el, ahogy felkínálta a nyakát legsötétebb gondolatainak pengéje számára. Az igazságok számára. Végre nem kellett kifogások után kutatnia vagy menekülni. Egyszerűen csak... *létezhetett*.

Az eső csak zuhogott, cseppjei a bőrén kopogtak. Az árnyak alkotta alak lefeküdt Elara mellé, mire ő megfogta a kezét. Ujjaik összefonódtak.

A vízcseppek elmosták, ki is volt ő. Lefejtették Elaráról a bőrét, lelkének cafatjait és szívének sebeit. Az istenekre, mennyire fájdalmas volt.

– Mióta menekülsz előlem? – tette fel kérdését végül az árnyalak.

Elara nem válaszolt.

– Tápláltál engem – szólalt meg ismét. – Mégsem vetettél rám egyetlen pillantást sem.

Elara szánalmat érzett, és összeszorította fogát a hevesen záporozó esőcseppek miatt.

– Hogyan gondolhattad, hogy használhatod az árnyaidat egy Csillag ellen, amikor saját magad sem vagy képes szembenézni velük?

Elara megfeszült, és hagyta, hogy a szavak a fülében csengjenek.

– Hol vagyok? – kérdezte elfúló hangon.

– A saját álmvilágodban – csikorogta az árnyalak. – Pontosabban annak mélyén. Mélyebben, mint ahová bárki más betérhetne. Azért vagy itt, hogy lemondj.

– Lemondjak? – nevetett fel üresen Elara. – Épp elég dologról mondtam már le. A szívemről, a királyságomról... Mégis, mi másról mondhatnék még le?

– Mindenről, Elara. Mondj le minden sötét, szörnyűséges részedről.

Elara nem válaszolt, bár csontjaiban érezte a szavak igazságát.

– Kezded kapiskálni – hangzott az árnyalak reszelős hangja. – A Sötétség nem létezhet a Fény nélkül, ahogy a Fény sem a Sötétség nélkül. Mindkettő ott van benned, Elara. Főlösképpen menekülnöd az éjszaka elől, és csak a világosságot üdvöztened, akár csak megvetned a Fényt, és az árnyaidba temetkezned. Mondj hát le.

Elméje teljesen tiszta volt, mint amikor beköszönt a hajnal az éjszakát követően, és megértette: nincs tökéletes vagy tökéletlen, sem rossz vagy jó – csupán önmaga van. Egy lány, aki vesztésében és gyászában az egyetlen módon viselkedett, amit ismert. Így hát szerelembe esett. Ez nem ostobává vagy gyengévé tette őt – sokkal inkább bátorrá.

– Mindig azt szajkózták, hogy túl érzelmős vagy, túl érzékeny. De nem változtathatsz azon, aki vagy, Elara. Így hát magadba fojtottad ezeket az érzelmeket. Emiatt vagyunk most itt.

– Emiatt vagyunk most itt – ismételte Elara.

– Meg kellett volna tanítsák neked, milyen bátor dolog sebezhetőnek lenni egy ilyen kegyetlen világban. Mennyivel jobb érezni a fénysugarak és árnyékok mindegyikét, mint nem érezni semmit sem.

Így hát Elara elnyújtózott a kavargó, hullámozó fűben, és engedte magának, hogy érezzen.

Gyászolta a szüleit, Sofiát, és azt, akinek Enzót hitte. Majd' megfulladt félelmében, hogy vajon mit tartogat számára a jövője. Eközben az eső tovább fejtette le régi énjének rétegeit, míg ezüst nem csillogott a helyén, és lefolyt lelkéről az őt

borító, kátrányszerű feketeség. Árnyai megfogták kezét, és kedves szavakat suttoztak neki lágyan. Végül még egyszer, utoljára felsikított, és széthasadt, fényesebben, mint bármely Csillag, és sötétebben, mint akármelyik árny: mintha egy vihar ébredt volna.

Hatvannegyedik fejezet

Elara hirtelen, zihálva ült fel, és a pislogó fáklyafényben beszívta cellájának dohos szagát. Érezte, hogy erő áramlik a bőre alatt – ugyanaz az ősi érzés, melyet az álomvilágában érzett.

Hirtelen felfogta, hogy mi volt számára oly szokatlan.

A fájdalom, gondolta hitetlenkedve. Tovatűnt a fájdalom, mely oly régóta nyomta a szívét.

Kis híján gyöngyöző nevetés tört fel belőle, de türtőztette magát. Enzo árulása azzal fenyegette, hogy ismét a mélybe taszítja. Lényének apró, törékeny része még fogódzkodott a remény sugarába, hogy mindez csak egy kegyetlen trükk, egy gondosan kitervelt színjáték része. Folyton-folyvást egy gondolatot kerülgetett az elméjében, mely bár rendkívül fontosnak tűnt, nem tört a felszínre. Ajkába harapott, ujjai közé vette egy tincset, majd újra és újra átrágtá magát az Enzóhoz fűződő emlékein.

Nem hitte, hogy Isra tudott volna Enzo terveiről, ahogy Merissa és Leo sem. *Képtelenség* volt azt feltételezni, hogy ők *mindannyian* elárulták volna őt. Elarát azonban mindössze néhány hónapja ismerték, míg Enzót egész életükben. Mi volt Elara egyáltalán számukra valójában?

Elara összecsípte orrnyergét, úgy próbált értelmet lehelni gondolataiba. Érezte a lélekkötéléket közte és Enzo közt, az nem lehetett hazugság. Miért fáradt volna Enzo azzal, hogy létrehozza vele az alkonyüveget, ha aztán átadja annak, akivel hivatott volt végezni? Miért torzította volna el így Ariete-et, hogy aztán mellé álljon?

Szemét résnyire húzta, ahogy felidézte magában Celine intő szavait. Azt tanácsolta, ne adja a hercegnek az alkonyüveget. Valami zavarta Elarát a megfogalmazásával kapcsolatban. Miért nem figyelmeztette egyértelműbben Enzóval kapcsolatban? És mégis, miért volt Enzóval olyan

udvarias Celine, ha tudta az igazságot?

Elara elméje lázasan próbálta feltárni a mozgatórugókat, miközben Fény sugara szűrődött be ablakrésén keresztül. Végül, amikor magabiztos léptek hangját hallotta a celláján kívülről, eljutott egy következtetésre. Annak azonban csak egyetlen módja volt, hogy próbára tegye feltételezését. Egy ékszeres díszítette, bronzszínű kéz nyitotta ki a cella ajtaját.

Elara nem mozdult, miközben Enzo belépett az örök mellett, akik fülük botját sem mozdították, majd berúgta maga mögött a cellaajtót, és bezárta azt. A lány nemtörődömséget színlelt, miközben tekintete végigpásztázott a herceg kegyetlen arcvonásain. Tekintete aztán megakadt fülbevalójának csillogásán, és megérezte a teret körbelengő enyhe istenliliom-illatot.

Enzo az alkonyüveg pengével játszadozott, melynek fekete felszíne csillogott a gyertyafényben.

– Vigyázz, nehogy megvágd magad – jegyezte meg Elara unottan.

Enzo felé fordult, arcára lusta mosoly kúszott.

– Azt kell mondjam, Elara, kissé vérzik a szívem, hogy csak ennyire zaklatott fel ez az egész. Arra számítottam, hogy térdre rogyva fogadsz majd.

Elara felhorkant.

– Mindig is túl nagyra tartottad magad.

Enzo mosolya dühös vigyorra torzult.

– Tudod, azon gondolkoztam, miért is van az nálad – mutatott Elara a pengére. – Miért fáradtál azzal, hogy megalkossuk, ha titkon Ariete-tel ügyködtél? – kérdezte, miközben saját körmeit vizsgálta.

Enzo szeme résnyire szűkült, választ azonban nem adott.

– Egy penge, amely végezhet egy Csillaggal... – folytatta Elara. – Micsoda pazar fegyver.

– A helyedben vigyáznék a számra, ha csak nem szeretnéd holnap a Holtföldeken találni magad.

Elara felnevetett.

– Ó, kötve hiszem én azt. Ariete, ugyebár nem ölhet meg engem, emlékszel? – kérdezte, és közben felállt. – Így hát

talán te leszel az, aki hamarosan ellátogathat a Holtföldekre.

Azzal pislogott, és fegyvertelen, védtelen másának illúziója, melyet ez idáig fenntartott, egyszeriben tovatűnt. Jobb combján megjelent ráerősített fegyvere, és egy szempillantás alatt előrántotta az ónixfeketén csillogó üvegpengét. Enzo a falnak hátrált, és zavartan pillantott saját kezében a fegyver pontos mására, majd rémület villant tekintetében, ahogy az egyik tőről a másikra vándorolt a tekintete. Elara lassan közelített hozzá.

– Mit is mondtál nekem? „Nem te vagy az egyetlen, aki ért az illúziókeltéshez?” – Elara csettintett, mire a fegyver Enzo kezében Sofia törévé vált, és meglendítette felé az igazi alkonyüveg pengét. A fegyvert, melyet mindvégig magánál tartott. Aztán egy mosoly kíséretében beledöfte Enzo mellkasába.

Hatvanötödik fejezet

Enzo a tócsába gyűlő vérében fetrengett. Reszkető kezét a mellkasához szorította, úgy próbálta fékezni kiömlővérét, melynek színe megváltozott, majd csillogni kezdett. Elara közönyös arccal nézett rá.

– Jó tanács egy angyaltól – mondta, miközben leguggolt mellé. – Hívjuk női megérzésnek.

Ujjai végigtáncoltak az Enzo mellkasába szúrt kés markolatán, miközben Enzo hevesen zihált.

– Hosszú éveken át képesek voltatok titokban tartani, hogyan lehet végezni veletek – folytatta, miközben megvetően tekintett le Enzo halványuló arcára és szemére. – Ugye, *Enzo*?

Rövid szünetet tartott, színlelt bocsánatkérésként szájára tapasztva kezét.

– Vagy mondjam azt, Gem?

Vicsor torzította el Enzo képmásának arcát, mely lassan a Csillag fakó arcává változott. Fehér haja úszott csillogó vérében, színtelen szemében gyűlölet villant, ahogy görcsösen vonaglott.

– Honnan tudtad? – préselte ki a fogain keresztül.

– Pocsék egy színész vagy – sóhajtotta Elara. – A Szélhámos, az ármány Csillaga, de még ennyire sem képes. Beismerem, elsőre rászedtél. De mivel Celine felhívta rá a figyelmem, hogy tartsam magamnál az alkonyüveg pengét, tudtam, hogy illúzióval kell palástolnom. Valami azonban nem hagyott nyugodni. Rengeteget töprengtem rajta, vajon miért éreztem folyton istenliliom illatát. De amint beléptem, bizonyossággá vált a feltételezésem – vigyorgott Gemre. – Fontosak a részletek, Enzo vonásait pedig egytől egyig az eszembe véstem. Se szeplő, se állandó homlokráncolás, és még a fülbevaló is ezüst volt arany helyett.

Azzal nagyot sóhajtott, felállt, és szánakozóan tekintett le

Gemre.

– Gondoskodtam róla, hogy ne döfjem át a szíved. Megkímélem az életedet, ha megmondod, hol találom Enzót.

– Esélytelen – nevetett erőtlenül Gem.

Elara arca elkomolyodott.

– Gem, a szavamat adom, hogy szabadon távozhatsz, ha elárulod, hol raboskodik Enzo.

Gem szeme résnyire szűkült, miközben zihálva köhögött.

– Ugyan miért segítenél nekem mindazok után, amit veled tettem? – kérdezte fintorogva.

– Mert nem vagyok olyan, mint te.

Gem pár pillanatig Elara arcát fürkészte.

– Rendben – sziszegte.

Elara kihúzta Gem mellkasából a pengét, mire a Csillag fájdalmasan felüvöltött.

– Idris *luciriumában* tartják fogva. Bűvöletem alá vontam az ott lévő öröket – zihálta Gem.

Rideg mosoly kúszott Elara arcára, ujjai megfeszültek a Csillaggyilkos markolatán.

– Felelős vagy Sofia haláláért. Azt akarom, hogy tudd, már csak ezért is gondoskodtam volna róla, hogy kínok közt érjen utol a vég. Arról nem is beszélve, amit velem tettél.

Árnyai Gemre zúdultak, és lekúsztak torkán. A Csillag szeme tágra nyílt, ahogy Elara ismét belemártotta pengéjét, ezúttal szíve kellős közepébe.

– A szavadat adtad...

Fekete indák kígyóztak elő Gem orrán, és miközben Elara tovább fojtogatta őt, testén izgatott borzongás futott végig. A fény halványulni látszott Gem fakókék szemében, arca szürkére vált, kezével a nyakát kaparta.

– Nem. Azt mondtam, nem vagyok olyan, mint te. – Elara még mélyebbre döfte a pengét az istennő mellkasába. – Én rosszabb vagyok.

*

Amint Elara végzett Gemmel, az örök felszabadultak az istennő gyötrő ígézte alól, és a padlóra roskadtak. Elarának

azonban ennél fontosabb dolgokkal kellett törődnie. Árnyaival bevonta cellájának ajtaját, és *megrántotta* azt. Öröm áradt szét az ereiben, ahogy a rácsok meghajlottak és megtekeredtek árnyai szorításában, melyek immáron végre teljesen kiszabadultak.

Tudta, hogy amint az örök magukhoz térnek, rátalálnak majd a Csillag holttestére. De még ha riadót fújnak is, már túl késő lesz.

Elhaladt az örök mellett, és közben illúziót idézett, hogy semmivé váljon, úgy sétált ki a börtönből.

Szerencsére üres folyosók fogadták. Azon tűnődött, vajon hova tűnhetett a palota népe, és nagyon remélte, hogy elmenekültek, amint Ariete megérkezett. Fohászt intézett Merissáért, majd szaladni kezdett a *lucirium* felé.

Furcsának találta, hogy egyetlen katona sem állt őrt a bejáratnál. A kilincs zörgése elárulta, hogy zárva van az ajtó, holmi záruk azonban többé nem állhatták útját. Árnyait beküldte a zárba, mely egy kattanással kitérült előtte.

Az ajtó túloldalán Leót vette észre, aki eszméletlenül feküdt a földön, valamivel mögötte pedig Enzót és Idrist. Míg az előbbi rémülten fordult felé, az utóbbi mozdulatlanul görnyedt székében. A király egyik szeme hatalmasra dagadt, orrát megszáradt vér borította. A *soverin* összetört üveggel magaslott mögöttük.

– Mi történt? – bukott ki Elarából a kérdés.

Enzo egy szó nélkül Elarához lépett, és szájon csókolta. Elara kis híján zokogni kezdett, hogy ismét Enzo karjai közt találta magát, de uralkodott érzelmein, és finoman elhúzódtott.

– Nocsak, nocsak – hangzott fel mögöttük a gúnyos megjegyzés. – Mégiscsak igazam volt.

Enzo lassan az apjához fordult, aki undorodva meredt rájuk egyetlen ép szemével.

– Ostoba, ostoba fiú...

– Vigyázz a szádra, apám – figyelmeztette Enzo halkan.

Idris feltápáskodott.

– Mit mondtam én neked a te lágy, ostoba szívedről?

Hosszú éveket pazaroltam el rá, hogy harcost neveljek belőled. Erre tessék, egyetlen pillantást vetsz valami asteriai *szajhára*, és máris elárulod a királyságot!

Erőtlen fénysugár vágódott Idrisnek, egyenesen a szobát övező tükrök egyikének taszítva a királyt, aki szilánkokra törte az üveget.

– Még egy szó... – suttogta Enzo.

Döbbenet villant Idris arcán, melyet gyorsan elfojtott, majd erőtlenül felnevetett. Hirtelen aztán saját fénye is életre lobbant, szörnyűséges, kígyózó ostorként, és arcul csapta vele Enzót.

Elara felsikoltott, miközben Enzo felnyögött, az arcához kapva. A lány ekkor felmordult, és már készült megidézni árnyait, ám Enzo felemelte a kezét.

– Ez az én harcom – mondta, mire Elara vonakodva, hevesen kalapáló szívvel hátrált egy lépést.

Enzo előhívta fényét, falat alkotva belőle, melyet Idrisre zúdított. A király feje az összetört tükörnek csapódott. Idris fájdalmasan felnyögött, újabb fényostort indítva útjára, mely ezúttal Enzo térdét találta el.

– Enzo... – könyörgött Elara.

– Nem, Elara! – vetette oda Enzo élesen. Erősen zihált, miközben tekintetét az apján tartotta.

Idris eltámolygott a faltól, és közelebb lépett, arcáról pedig mélységes megvetés áradt.

– Tudod, ezt a fajta gyengeséget anyádtól örökölted.

Enzo fél térdre ereszkedve egyenesen tartotta magát, miközben újabb fénysugarak csaptak le rá, bár Elara látta, hogy a teste megrogyni készül.

– Egy kurva szót se merészelj szólni róla! – zihálta Enzo. Testén vér csorgott végig, szörnyű képmásaként a jelenetnek, melyet Elara a herceg álmaiban látott.

– Akarod tudni, valójában miért végezte holtan?

Elara mozdulatlaná dermedt, Enzóban pedig bennszakadt a lélegzet.

– Mióta az eszemet tudom, az foglalkoztat, hogy megtaláljam a módját, hogyan lehet legyőzni a Csillagokat. És

miközben a tudást hajsoltam, minden szolgálatomban álló látnok is az igazságot hajsolta. Végül egy nap megjövendölték. Két látnok érkezett hozzám, mindegyik a maga látomásával. Az első az üvegről szólt, mely oly sötét, hogy még a csillagfényt is elnyeli. *Alkonyüvegnek* nevezte. Kitalálod, ki volt ez? Hogy melyik kis svetai lánynak engedtem meg, hogy a palotában tarózkodjon?

– Isra... – suttogta Enzo rekedtes hangon.

Idrisből kacagás tört fel.

– A második látomás egy újszülött lányról szól, aki olyan sötét varázssal bír, hogy nem fog rajta a *divinitas*. A lányról, aki szerelembe esik a Csillagok Királyával, és ezzel elhozza mindkettejük vesztét. Két Csillaggyilkos. Ekkor fogalmazódott meg bennem a gondolat. Ha a Csillagok Királya elbukik, a többi Csillag is követi.

– Mi köze van ennek az anyámhoz? – morogta Enzo, Elara szája pedig, bár egy szót sem szólt, egyszerűen kiszáradt.

– Mert legalább annyira a kezemben tartottam Elara sorsának fonalát, mint maga Piscea. A második látomást elhozó látnok ugyanis a feleségem volt.

Elara szíve ólomnehézzé vált.

– Mit mondtál?

– Lorenzo anyja volt Helios egyik leghatalmasabb látnoka. És amint megjövendölte a próféciát, a Csillagok vagy akármiféle más sors kegye által, azonnal utánad, Asteria újszülött hercegnője után küldtem. Alig hittem a szerencsémnek. Arra utasítottam, hogy raboljon el téged, közvetlenül a névadási ceremóniádat követő éjszakán.

– Nem... – suttogta Elara, Enzo pedig lassan felemelte a fejét.

– De bizony – felelte Idris. – Azonban úgy tűnt, hogy a lágy szívű feleségem fejében más ötlet fogalmazódott meg, és figyelmeztette szüleidet a prófeciára ahelyett, hogy királya utasítását követte volna. Végül ez nem vált a javára. A szüleid így is megölelték őt, pusztán a tudásért, amit birtokolt.

Elarát hányinger kerülgette.

– Igazán kár... – hagyták el a szavak monoton hangon a

király száját, mintha semmiféle érzelmi kötődéssel nem rendelkezne a kimondottakkal kapcsolatban, majd Elarára pillantott. – Így hát elvesztettelek téged, apád pedig áthatolhatatlanná tette Asteriát, és bezárva tartott a palota falai mögött, bár az embereim igyekeztek... megtalálni a módját, hogyan férközzenek hozzád.

Elara keze remegett, árnyak gomolyodtak elő belőle, Idris azonban csak mosolyogva figyelte.

– Te küldted azt a katonát – mondta Elara rekedt hangon.

Enzo tekintete Idrisre szegeződött, szemében mélységes düh villant, a béklyóit jelentő fényköteleket lángnyelvek nyaldosták.

Idris elvigyorodott.

– Az egyik leghűségesebb katonám volt, ám amint hozzád ért, azonnal fanatikussá vált.

Elara mindig is megvetette Idrist, már azelőtt is, hogy találkozott volna vele. Azonban miközben a király beszélt, és felfedte, hogy életének minden keserves pillanata valamelyest az ő keze munkája, megfogadta magában, hogy ha Enzo nem végez vele, hát ő maga teszi meg.

– Túl korán fedted fel a lapjaidat, Idris – mondta Elara nyugalmat erőltetve hangjába, miközben teste remegett a dűhtől, melyet alig volt képes visszafojtani.

– Azért árultam el ezt neked, hogy megértsd, mindig is csupán fegyver voltál, egészen attól a naptól fogva, hogy megszülettél. Fegyver, melyet nekem szánt a sors. Azonban engedetlenné váltál, megtagadtad a parancsokat, Asteriába rohantál, elcsábítottad a fiam, és az ostoba kis szívedre hallgattál. Remélem, most már világos, hol a helyed. Az életed a kezemben van.

– Ha Ariete képtelen volt megölni engem, kétlem, hogy neked sikerülne – felelte Elara.

– Talán nem sikerülne – mondta Idris –, de bánthatlak, míg fel nem adod a küzdelmet a sorsod ellen.

Fénysugarak repültek Elara felé, mire Enzo felüvöltött, és lángjai éhesen felfalták a fényt, mely megbéklyózta. Aztán Elara elé ugrott, és tűz csapott fel, pajzsot vonva apja varázsa

ellen.

– Velejéig az anyja fia, és királyságának árulója!

A király hangja üvöltéssé fokozódott, és Fény csapott Enzóra, a földre taszítva őt. Elara már emelte a kezét, de Enzo is így tett, és ismét megállította.

– Tudod, mit mondtam, amikor Elara szülei megölelték a drágalátos anyádat? – Idris leguggolt a fia mellé, és felemelte az állát. – *Hogy helyes.* Azt kapta, amit érdemelt.

Elara füst szagát érezte.

– Enzo... – szólította meg a herceget rekedt hangon.

Enzo tekintete Elarára villant, szemében lobogó tűz járta táncát, fájdalom, oly sok fájdalom közepette, amely már azzal fenyegetett, hogy elfojtja a lángjait.

– Én végeztem a szörnyetegemmel – mondta Elara. – Most rajtad a sor.

Lángok pattantak elő Enzo testéről, hátrataszítva Idrist, aki hangosan felszisszent.

Enzo lassan felállt, és egyik tántorgó lépte követte a másikat, miközben lángoszlopok emelkedtek szerte a szobában.

– Nem ölnél meg engem, Lorenzo. Gyáva vagy – köpte Idris, Elara azonban elégedetten vélte felfedezni a király szemében a rémület villanását, ahogy közelítettek hozzá a lángok.

– Az lennék? – húzódott gúnyos mosolyra Enzo szája, miközben magasra tornyosuló varázsára tekintett, mely táncát járta körülöttük. – Gyávaság volt sírnom, amiért az apám újra és újra lesújtott rám? Vagy inkább *részedről* volt gyávaság az erődet fitogtatni egy kisfiúval szemben?

– Lorenzo! – emelte fel a hangját Idris, amikor a lángok már a csizmáját nyaldosták.

– Még csak gyerek voltam – remegett meg végül Enzo hangja. – Meglehet, eltüntetted a sebhelyeket a testemről, de az elméből sosem törölhetted ki őket.

Enzo megcsóválta a fejét.

– De többé már nem vagyok kisfiú. Sem herceg. Király vagyok – fejezte be a mondandóját Helios Oroszlánja. – Éljek

hát soká!

Azzal tűz csapott Idris felé, aki megidézte fényét, hogy visszaverje a támadást, de mindhiába, Enzo lángjai túl ádáznak, túl hatalmasnak bizonyultak. Könnyűszerrel áthasítottak a király védelmén, és a teste köré tekeredtek. A király hiába próbált sikoltani, gyötrelmesen kitátott szája láttán Enzo ajka mosolyra húzódott, és lángokat kényszerített le apja torkán, melytől Idris teste görcsösen rángatózni kezdett. A lángok narancsszínről kékre, majd világosfehérre váltak. Végül Enzo egy utolsó üvöltést hallatva kinyújtotta a karját, és a hangjába hosszú éveken át elviselt fájdalom összpontosult. Így vált előtte hamuvá Idris, Helios nagy hatalmú királya.

Hatvanhatodik fejezet

– Annyira büszke vagyok rád. Annyira büszke vagyok rád... – suttogta Elara újra és újra, miközben szorosan átölelte a még mindig térdelő Enzót. A padlón összegyűlt hamukupacot nézték, míg a lángok elhaltak körülöttük. Elara ruhájával finoman megtörölgette Enzo testén a vágásokat.

Enzo egy szót sem szólt, míg némi pislogást követően szeme vissza nem tért megszokott arany színéhez.

– Mennünk kellene. Talán még mindig meglephetjük Ariete-et.

Elara bólintott, és lassan felállt.

– De előbb fel kellene keresned egy gyógyítót.

– Egy sincs a környéken, teljesen kiürült a palota.

– Mi történt, Enzo? Hogyan tudta meg Ariete...

– A palota felderítése során kapott el. Elmondta, hogy apámból, aki egy gerinctelen féreg volt, már rég kiszedtek mindent, az utolsó részletig. Még az alkonyüvegről is beszélt. És a tervünkről, hogy megbuktassuk a Csillagokat. – Enzo állkapcsa megfeszült. – Rövidesen ezután zárt be ide apám mellé Leo, az az áruló szarházi.

Elara válaszolni akart, de mintha csak erre vált volna, mozgás hallatszott az ajtó felől.

– Mi... mi történt? – nyögdécselt Leo a fejét fogva, miközben felállt.

– Kiütöttelek, te kibaszott, hűtlen fattyú! – szitkozódott Enzo, megvillantva varázsát.

– Gem hibája! – kiáltotta Elara, miközben kettejük közé sietett. Enzo nagyot pislogott, miközben Leo feltartott kézzel az ajtó felé hátrált. – Gem tehet mindenről. Megigézte az öröket.

Leo arcán a zavart a sértődöttség váltotta fel, majd elvigyorodott.

– A kibaszott Csillagokra, Enzo! Tényleg ilyen kevésre

tartod a hűségemet? Melletted állok kisfiú korunk óta.

Enzo zihálva, kitágult orrlyukakkal vizslatta Leót.

– Enzo! – szólította meg Elara gyengéden.

Enzo varázsa kialudt, Elara pedig ellépett közülük, és a herceg megölelte Leót.

– Sajnálom – motyogta. – És azt is, hogy kiütöttelek.

Leo szárazon felnevetett, és meglapogatta Enzo hátát.

– Ugyan, csináltál már velem ennél rosszabbat is.

– Meg kell találnunk Ariete-et. Most azonnal. Merissa kijutott a palotából? – kérdezte Elara.

Leo bólintott.

– Amint felharsantak a harci kürtök, rohant, hogy segítsen az emberek kimenekítésében. Legjobb tudomásom szerint Isrához ment, amíg el nem ül a veszély.

– Remek – nézett Elara a két férfira. – Gondolkodtam rajta, hogyan lephetnének meg Ariete-et. Van egy tervem. Viszont szükségem van rá, hogy úgy játsszátok a szerepetek, mintha mindannyiunk élete múlna rajta.

*

Elara visszatért cellájába, árnyaival kiegyenesítette a rácsokat, és várt. Egy pillanatnyi tétovázást követően a kötelékéért nyúlt, lehunyta szemét, és álmjárásba kezdett.

A cellájában sötétebb volt, amikor utazása végeztével visszatért a testébe – az égen húzódó, mélyvörös csíkokból ítélve még épp időben

Fénynyugta volt már.

A fém hangosan csikordult a kövön, ahogy kinyílt cellájának ajtaja.

Ariete állt előtte, Enzoval az oldalán. A herceg tekintetében a melegség leghalványabb jele sem látszott, miközben Ariete előrelépett.

– Készen állsz, hogy keserves életed hátralevő részét a Mennyekben töltsd? – kérdezte Ariete.

Elara felszegte a fejét.

– Boldogsággal tölt el, ha így legalább kellő távolságra lehetek tőled.

Ariete felnevetett, és csillagfénnnyel összekötözte Elara csuklóit a lány háta mögött, úgy vezette ki cellájából.

– Mindössze egyetlen rövid kitérőt kell tennünk – mondta Ariete, mire Elara oldalvást Enzóra pillantott. A herceg tekintete előreszegeződött, de Elara nem hagyta, hogy pánik uralkodjon el rajta. Ha Ariete keresztülhúzza a számításukat, nekik mindössze alkalmazkodniuk kell.

Mikor a palota földszintjére értek, embersokaság távoli, tompa moraja ütötte meg a fülüket, mintha tömeg gyűlt volna össze a palotán kívül. Elhaladtak a *lucirium* mellett, ahol Leo állt őrt, kifejezéstelen arccal.

– Vezesd elő a királyt! – parancsolt rá Enzo, mire Leo határozottan bólintott, továbbra is üres tekintettel, és eltűnt a szobában.

Ahogy továbbhaladtak, egyre erősödött a tömeg morajlása, míg végül Elara ugyanazon az udvaron találta magát, ahol szemtanúja volt az örök kivégzésének. A kapu ezúttal nyitva állt, és bár most csendesebb volt a hely, mint a nyilvános ítélelhozatal idején, az udvar így is tömve volt Helios polgáraival, akik idegesen sugdolóztak, nem tudva, mire számítsanak. Ariete feltessékelte Elarát az emelvényre.

– Helios népe! – csendült fel Ariete hangja. – Azért vagyok ma itt, hogy visszavegyem a tulajdonomat, melyet ez idáig rejtegettetek előlem.

A tömeg meghunyászkodott a Csillagról pattogó varázs láttán, Elara azonban mozdulatlanul állt, akár egy ragadozó.

– Én azonban egy kegyelmes istenség vagyok. Így hát nem büntetem meg sem népeteket, sem *testvéremet* a bűnötökért.

Az említett istenség nem jelent meg, és Elara azon tűnődött, vajon tényleg ennyire alamuszi piperkőc volna, hogy még saját királyságának védelmében sem hajlandó fellépni?

– Azonban szeretnék eloszlatni néhány tévhitet, amíg itt vagyok. Úgy tűnik, néhányan úgy hiszik, hogy mi, Csillagok, nem vagyunk olyan hatalmasok, mint ahogy azt állítjuk. Talán azért, mert ez a lány túlélte a *divinitast*, úgy hiszitek, hogy nem tudnánk elpusztítani mindnyájatokat, ha úgy

tartaná kedvünk. Talán azt feltételezitek – itt örült kacajt hallatott –, hogy közületek bárki is hasonlóképp túlélhetné a dolgot.

Kegyetlen mosolyt villantott a tömegre, miközben bűvölete végigsöpört rajtuk, csatazajt és kardok csikorgását visszhangozva.

– A királyotok azt hitte, hogy istenné válhat. Így hát itt vagyok, hogy elétek tárjam leendő sorsotok, ha effélével próbálkoznátok. Legyen ez emlékeztető a Csillagok erejéről. Hozzátok élém Idrist, a Hűtlent!

Csend támadt, Elara pedig elfojtotta mosolyát.

– Idrist! – kiáltott Ariete ismét.

Újabb csend, melyet a tömeg nyugtalan zúgolódása követett.

Leo lassan az emelvény széléhez lépett, mire Ariete Enzóhoz fordult:

– Hol van a király? – sziszegte.

– Ó! – felelte Enzo közönyösen. – Megöltem – mondta, azzal láng gyúlt a kezeiben, mire Ariete hátratántorodott. – És most te következel.

Bennszakadó lélegzetek hangja és kiáltások törtek fel a tömegből, ahogy Enzo az emelvény mentén tűzfalat vont, hogy megvédje a tömeget Ariete-től.

Leo azonnal terelni kezdte az embereket az udvarról a palota védelmébe hűséges őrei segítségével, akik ekkor jelentek meg a kijáratnál, immáron megszabadulva Gem bűvölete alól, hogy teljesítsék Elara parancsát: egyetlen további ártatlan élet sem veszhet el.

Elara Ariete-hez fordult, aki épp fegyvereket idézett meg a semmiből, és rászabadította árnyait.

A fény egy szempillantás alatt kihunyt, és sötétség leple borult hármójukra, bár Elara tisztán látott a varázsán keresztül. Ariete előrebukdácsolt, Enzo pedig leugrott az emelvényről, és futni kezdett a palota irányába. Közben Elara illúziók szöttesét rántotta magához, majd maga is leugrott az emelvényről, és visszahúzta árnyait.

Az imént még ott álló tömeg helyén az ő képmásai álltak,

ezüst szemek és hollófekete haj tengereként, és mindegyikük szája egyszerre húzódott mosolyra.

Ariete vérfagyasztó üvöltéssel rontott előre, miközben Elara elrejtőzött a másolatai közt.

– Tudom, mennyire szeretsz játszodozni, Csillagok Királya. Gyere hát, kapj el! – kiáltotta a képmások tömege egy emberként, majd futásnak eredtek, mindannyian más-más irányban hagyva el az udvart.

A Csillag végigpásztázta a futó alakokat, de Elara nem időzött el, hogy megtudja, mit tett ezután. Utoljára még annyit hallott, hogy frusztrált üvöltés tör fel belőle, és csattogó léptei távolodnak tőle, ahogy a hajszájára indul.

Hatvanhetedik fejezet

Elara addig futott a palotában, míg rá nem lelt a lépcsőre, mely felvezetett a tetőre. Felszaladt rajta, ám közben futó léptek hangját hallotta maga mögött. Amikor hátrafordult, Isra vigyorgott rá, aki könnyűszerrel tartotta Elara tempóját.

Isra volt az első, akihez órákkal ezelőtt Elara álmjárással ellátogatott, hogy együtt körvonalazzák a tervét.

– Kimenetel? – zihálta Elara köszönés helyett.

Isra szemei féhéren villódtak, miközben befordultak egy sarkon.

– Egynél több van.

– Halál esélye?

– Több kimenetel esetén is.

Elara nagyot sóhajtott.

– Mi a legjobb esélyünk?

Isra szeme ismét fehérre vált, és egy ideig nem válaszolt.

– Meg kell idézned az ezüst Fényedet – mondta végül.

Elara lelassított.

– Fogalmam sincs, hogyan tudnám – felelte, és közben felértek a tetőre.

– Sikerülni fog – mondta Isra csendesen. – Ez az egyetlen lehetőség.

Elara bólintott, és hagyta, hogy nyugtalanság söpörjön végig rajta, majd eleresztette az érzést.

– Maradj ott – mutatott az átellenes tetőre, melyet csak egy kisebb rés választott el tőlük. – Vezess azokhoz a döntésekhez, melyek elhozzák Ariete halálát.

Isra bólintott, megszorította Elara kezét, majd a mellvédről ügyesen átugrott a palota szemközti tetőjére.

Elara megfordult, és láthatatlanság illúziójának a leplét öltötte magára. Rápillantott a tető szélén idegesen járkáló, fekete ruháját igazgató nőalakra, majd úgy helyezkedett, hogy tisztán lássa mind őt, mind a lépcső tetejét.

Amikor Ariete dühtől vörös arccal megjelent a lépcsőn, a nő elmosolyodott.

– Eltartott egy darabig – kiabálta a tető túloldalára a fortyogó Ariete-nek.

– Tudod, ennyi épp elég volt a játszadozásból, egérkém – köpte oda Ariete, miközben felé masírozott.

– Komolyan? De hisz annyira jól szórakoztunk! – feleselt a nő, és miközben közelíteni kezdett Ariete-hez, Elara közelebb osont hozzájuk. – Tudod, még mindig nem fedted fel, hogy miért nem végezhetsz velem. Mitől vagyok olyannyira hatalmas, hogy túlélem egy Csillag halálos csapását? Ki vagyok én, Ariete?

A kérdés olyannyira kizökkentette Ariete-et, hogy a csillagfénye elhalványult. Elara már nagyon közel járt hozzá.

Elég közel ahhoz, hogy jól lássa az istenség tarkójára simuló vörös és fekete tincseket.

Ariete leeresztette kezét, hogy megérintse a nő arcát, és felemelje az állát. Ez volt Elara pillanata. Keze megremegett, ahogy magasba emelte az alkonyüveg pengét.

Ariete közelebb hajolt, ajkát a nőéhez közelítve.

– Nos, te biztosan nem Elara vagy... – suttopta.

Vörös fényár csapódott a nőbe, mire hollófekete haja világosodni, világos bőre pedig sötétedni kezdett.

Merissa feje oldalra billent, teste élettelenül zuhant a földre.

– Merissa! – sikoltotta Elara, amitől illúziója szertefoszlott. Ariete morogva pördült felé, keze egy szempillantás alatt megragadta Elara csuklóját. Elara árnyékot idézett, mely vipera alakját öltve suhant a levegőben Ariete irányába.

A Csillag kitért előle, mire Elara újabb árnyat idézett – ezúttal egy hollót, mely Ariete szemét vette célba.

– Isra?! – kiabálta Elara, és szeme sarkából mozgást vélt felfedezni a szomszédos tetőn.

– Újabb illúziót! – kiáltotta Isra.

Elara maguk köré szótt hát egyet, mire a talaj a lábuk alatt örvényleni látszott, és futóhomok jelent meg a helyén.

Ariete felnyögött, ahogy a lába beleragadt, és miközben a

hollót hessegette, Elara közelebb lépett hozzá.

Az istenség azonban csillagfényt zúdított az illúziókra, gyorsan elűzve azokat, és egy pillanattal később ismét a tetőn álltak.

– Elfelejtetd, kivel szálltál harcba, Elara. A kis trükkjeid nem fognak ki rajtam.

– Biztosan ezért hittél hónapokig halottnak – vágott vissza Elara, mire Ariete szeme dühösen felizzott.

– Árnyat! – utasította Isra.

Elara özőnként zúdította árnyait Ariete-re, melynek erejétől a Csillag hátratántorodott.

– Térj ki balra! – kiabálta Isra, Elara azonban túl lassú volt, és megvágta karját a tör, melyet Ariete hajított felé.

Ez megtörte a koncentrációját, és az árnyai szertefoszlottak, Ariete pedig támadásba lendült.

Elara újra és újra követte Isra utasításait, hogy árnyat vagy illúziót használjon, hogy jobbra vagy balra térjen ki, miközben Ariete egyre közelebb és közelebb kényszerítette őt a tető pereméhez. Ariete megpróbált csillagfénnel támadni Isrára, de a látnok előre látta a támadásait, és könnyűszerrel kitért előlük.

Ariete újabb dobótört idézett meg és hajított Elara felé, aki Isrának hála, kitért előle, és ismét megváltoztatta környezetüket, ezúttal többször, gyors egymásutánban.

Sveta jégsapkás fjordjait Neptuna óceánjának mélysége váltotta fel. Elara egyik helyszínt idézte meg a másik után, míg össze nem zavarta Ariete-et, és a háború istene megbotlott előtte.

– Merissa?! – kiabálta Isrának, miközben nyíl képében árnyékot lövellt, mely Ariete lábába fúródott. Az istenség felkiáltott, lábából csillogó vér ömlött.

– Életben van – kiáltotta Isra, mire Elara megkönnyebbülten felsóhajtott, aztán árnyai ellepték és elvakították a Csillagot.

Elara ereje határtalan volt, varázsának kútja feneketlen. Akármi is történt az álmovilágában, megszabadította őt korlátaitól, és végre először reménykedni kezdett. Képesnek

érezte rá magát, hogy elpusztítsa az előtte álló istenséget.

Még akkor sem lankadt, amikor a Csillag már térdre rogyott előtte: Ariete zihált, a testén éktelenkedő számtalan sebből hidegen fénylő vér folyt. Csillagfény újabb és újabb sugara zúdult Elarára, ahogy Ariete megpróbálta őt a földre kényszeríteni, de mindhiába, mert a lány hónapokig gyakorolt Enzo fénye ellen. Egyik támadást hatástalanította a másik után pajzsával, melyet árnyak alkottak, és egyre elvetemültebbé váltak minden elnyelt csapást követően.

– Eljött a szörny ideje! – kiáltotta Isra.

Elara szája pedig mosolyra húzódott.

A tenyerét felemelte, mély lélegzetet vett, és megidézte addigi legsötétebb árnyait. Alakjuk egyre csak növekedett mögötte, míg el nem takarta a Fény lenyugvó sugarait, sötétségbe taszítva Ariete-et.

Elara mögött ugyanis egy kitárt szárnyú árnyalak tornyosult. Egy dragun, mely belőle született.

Ariete csak pislogott: rémülten nézett a dragunra, majd Elarára.

– Te vagy az! – mondta halkan, és hátrálni kezdett a tető pereme felé, olyannyira, hogy kis híján lezuhant. Elara közelített hozzá, dragunja pedig követte őt.

A lény lehajtotta fejét Elara magasságába, és hatalmas szája lecsapott Ariete karjára, aki gyötrelmes sikolyt hallatott. Elara mindeközben árnyaival lefogta őt, és a magasba emelte alkonyüveg pengéjét.

– Elara! – kiáltotta Isra, azonban már túl késő volt. Szabad kezével Ariete egy kardot idézett meg, melynek markolatát fénylő rubinszemű, faragott kosfej díszítette. Egyetlen gyors mozdulattal beledöfte fegyverét a dragun szájába, mire az árnyak semmivé foszlottak.

Mielőtt Elara akár csak levegőt vehetett volna, Ariete kardja máris felé suhant. Isra riadt kiáltására megpördült, hogy kitérjen előle, ám ekkor jött rá, hogy ezzel Ariete kezére játszott. Elvesztette az egyensúlyát, Ariete pedig kapva kapott a lehetőségen, és a földre rántotta, majd talpra szökkent, és rátaposott Elara alkonyüveget tartó csuklójára.

Vad öröm vigyora terült el az arcán.

Elara ekkor jött rá, hogy minden túlságosan is egyszerű volt. Ariete szándékosan táncolta őt körbe a tetőn, és hagyta, hogy elbízsa magát, mielőtt megmutatta volna neki, mit is jelent a háború istenével szembeszállni.

– Kimenetel? – zihálta Elara Isra felé, utolsó kétségbeesett próbálkozásként.

– Szárnyas oroszlánok – hangzott Isra csendes válasza.

Ez volt az egyik kódszavuk. Elara bólintott. Mindössze annyi volt a dolga, hogy feltartsa Ariete-et.

– Tudod, eleinte jól szórakoztam – mondta Ariete, ahogy csillagfénye a küszködő Elara köré tekeredett. – De kezd ez az egész egyre kellemetlenebbé válni.

Elara egy üvöltést hallatott, és a szabad kezével megpróbált árnyat uszítani Ariete-re, de az isten csak cöcögött, és még erősebben taposott a lány csuklójára. Elara felsikoltott az éles fájdalomtól, melyet csontjának reccsenése követett. Aztán a Csillag belerúgott a fegyverébe, és ő rémült zokogás közepette figyelte, ahogy töre lebucskázik a tetőről, és eltűnik a szeme előtt.

– *Ne!* – sikította Elara.

Ariete kardját a lány torkának szegezte.

– Nos, lehet, hogy nem végezhetek veled, de a véred attól még kionthatom.

Elara összeszedte minden maradék erejét, és árnyakat zúdított ki kezéből, melyek kígyózva vonaglottak alá az épület falán.

Egyszeriben szárnycsapások hangjától visszhangzott a vérvörös ég. Elara érezte, ahogy a tető megremeg alatta, Ariete pedig résnyire húzott szemmel kémlelte a horizontot. Elara megpróbált talpra kecmeregni, Ariete azonban megragadta a haját, és erősen magához húzta.

Két hatalmas, fekete tollazatú szárny jelent meg előttük, ahogy az árnyoroszlán a magasba emelkedett.

– El a kezekkel a királynőtől! – mondta egy hang, minden egyes szavából fenyegetést árasztva.

Elara kis híján elsírta magát, ahogy meglátta az oroszlán

hátán Enzót: egyik keze az éjfélete sörénybe kapaszkodott, míg másik az alkonyüveg penge markolatát szorította.

Hála az egeknek Isráért. Ő volt ugyanis, aki figyelmeztette Elarát, hogy az egyetlen esélyük úgy adódik, ha Enzo az utolsó pillanatig vár, mielőtt megjelenne. És ha bármi, hát ez volt a legeslegutolsó pillanat.

Ariete eleresztette Elarát, aki fájdalmasan roskadt a földre. A szemközti tetőn aztán mozgást pillantott meg: Isra csapdosta ádázul a tenyerét a tetőre maga előtt. Zúzvara íve csapott át egyik tetőről a másikra, majd tovább folytatta útját, és egyenesen a Csillag lábához kúszott, odafigyasztva azt. Elara kinyújtotta ép kezét, árnyait kopjaként döfve Ariete csuklójába, melyek aztán béklyóként tekeredtek köré. Enzo pedig felmordult, nekirugaszkodott, és az alkonyüveggel célba vette Ariete mellkasát.

Elara hallotta, amint a penge nedves puffanással mélyed a húsbba, és hitetlenkedve kapkodott levegő után. Enzo megcsinálta. Átdöfte Ariete szívét. Vége volt, megcsinálta, végre...

Halk kuncogás visszhangzott a levegőben. A hang azonban nem Enzóé volt. Elara előrehajolt, hogy láthasson Ariete-től, ám eközben vörös csillagfény tört át a jégen, kiszabadítva az istenség lábát. Ariete és Enzo egyszerre fordultak arra. Az idő lelassulni látszott, ahogy Enzo döbbenten kinyitotta a száját. Arca aztán gyötrelmes kifejezést öltött, ahogy lepillantott a hasába mélyesztett kardra.

Elara döbbenten kúszott előre.

– Ne!

Enzo remegő keze az alkonyüveggel Ariete szívébe döfött, ám a Csillag nevetve forgatta meg a hercegben a kardját. Enzo felüvöltött, karja elrándult, és Ariete ismét felkacagott, ezúttal hangosabban, miközben kirántotta a pengét Enzo testéből. Enzo térdre rogyott, kezét reszketve tapasztotta vérző sebére.

– Ne! – sikította Elara ismét, torkaszakadtából.

Enzóhoz kúszott, a nevét kiáltva. Ariete csak állt ott, és

átkozott szája mosolyra húzódott, ahogy nézte őket. Enzo ujjai még mindig szorosan markolták az alkonyüveget, a Csillag pedig ismét rászegezte kardját.

– Enzo! – sikoltott fel Elara, kiáltásával megidézve árnyait ép kezéből, melyek kiütötték a kardot Ariete markából. A Csillag felmordult, majd a fegyvere után nyúlt, ám ekkor Isra a szemközti tetőn szabadjára engedte megmaradt erejét, és egy szempillantás alatt jégtömbbe zárta az istenséget, ő maga pedig összeomlott.

Elara árnyakat gyűjtött magához, melyek a palotatetőbe csapódtak, lyukat ütve Enzo alatt.

Enzo szemében rémület villant, Elara pedig a lyuk széléhez kúszott, és utánavetette magát.

Levegő süvített körülötte, amint testéhez szorította fájdalomtól lüktető csuklóját, míg másik kezét kinyújtotta. A trónterem sekély vizű medencéje egyre közeledett alattuk. Elara felmordult, és árnyakat vetett Enzo irányába, melyek épp időben tekeredtek a herceg köré, vastag lepelként, mely gyengéden fektette testét a medencébe. Enzo a hasát szorította, hogy fékezni próbálja kiömlő vérért. Elara is leérkezett a talajra, esését árnyak ikerfolyama tompította. Illatos víz fröcskölt szanaszét, ahogy beugrott a medencébe, és letérdelt Enzo mellé. Árnyai akarátán kívül ismét dragun alakját öltötték, mely szárnyaival körülölelte őket, miközben a medence vizét vörösre színezte a vér, és beivódott ruhájukba.

– Nem, nem, nem, nem... – motyogta Elara, kezét Enzo kezére szorítva, és remegve próbálta elállítani a víz alatt egyre csak ömlő vért. – Enzo! – szakadt ki belőle. – Enzo, maradj velem!

Szorosan behunyta a szemét a fejében lüktető fájdalomtól, s végül csak kiütközött rajta az elhasznált varázsa és a harc miatti kimerültség.

– Nem így kellett volna történnie... – motyogta Enzo.

Elara zokogva borult Enzóra, keze a herceg arcára simult.

– El... – sóhajtott a Enzo elködösült tekintettel.

– Ne! – mondta Elara. – Nem hagyatsz magamra. Egész

életemben rád vártam.

Könnyek gördültek alá Enzo arcán, ahogy megpróbált felülni, és gyengén felemelte Elara állát.

– Sosem várt ránk boldog befejezés. Sosem adatik meg a csillagkeresztezett szerelmeseknek – mosolygott szomorúan.

– De egyetlen pillanatát sem bánom. Újra megtennék mindent, üdvözítőként fogadnám az összes fájdalmat, hogy ismét szerelembe eshessek veled. Te vagy az életem szerelme, El. Az összes életemé.

Elara csak zokogott.

– Vedd magadhoz ezt a részemet – suttogta Enzo, egy kis fénygömböt varázsolva a tenyerén. – Fényemnek csupán halványló csillogását.

– Mi? Ezt nem...

Enzo bólintott.

– De igen. Tudtad? Úgy tartják, a lélektársak képesek kölcsönözni egymásnak a varázsukból. El kell fogadnod. A biztonság kedvéért. Hogy végezhes Ariete-tel.

Patakzottak Elara könnyei.

– Enzo, kérlek, ne tedd ezt.

– Élned kell, El. A szüleidért. Sofiáért. Értem. – A herceg fáradtan behunyta a szemét, és nagyot sóhajtott. – Mindössze egyetlen dolgot bánok... – suttogta.

– Mit? Ne, Enzo! – zokogta Elara, megragadva Enzo testét, és megrázta, hogy megpróbálja ébren tartani.

– Hogy nem mondtam el hamarabb.

– Mit nem mondtál el?

– Hogy te vagy az angyalom – hajolt közelebb Enzo, és gyengéd csókot nyomott az ajkára, miközben fényét szorongató tenyerét Elara szívéhez érintette. A lány nem tudta biztosan, milyen varázson osztoztak abban a pillanatban, de testét erő járta át, és álmjáró képessége meglevenedett, egyazon emlékbe rántva kettejüket.

Hatvannyolcadik fejezet

A fekete fürtös kisfiú a hasán feküdt, és zokogott háta lüktető fájdalmától. Az apja gyávának nevezte, mire a kisfiú azt felelte:

– Nem vagyok gyáva! Szárnyas oroszlán vagyok!

Az apa kegyetlenül nevetett ezen. És miközben fénye az ifjú herceg hátába hasított, tovább gúnyolódott:

– Szárnyakat akarsz, kis Oroszlán? Itt vannak a szárnyaid.

A herceg akárhogy is helyezkedett az ágyában, sebhelyei mindegyre fájdalmasan lüktettek, hiába simította ki bőrét a gyógyító. Újabb zokogás tört fel belőle, miközben próbált mozdulatlan maradni.

– Kérlek, kérlek, kérlek... – suttogta, kitekintve ablakán az erkélyre. – Ha van odakint bárki, aki hall, kérlek, segíts rajtam.

A saját könnyörgésébe kapaszkodott, miközben könnyek gördültek alá az arcán, eláztatva a párnáját. Újra és újra elismételte, míg végül a sírása abbamaradt, és ő álomba merült.

Időnként azonban Enzót jobban megrémítették az álmai, mint a valóság. Kinyitotta szemét rémálmában, és zihálva tekintett körbe a márványteremben. Ostorcsapásokat hallott, melynek hangjába beleremegett teste.

– Ne! – kiáltotta. – Kérlek, ne! Jó leszek, megígérem. Jobban igyekszem majd.

Az ostor hangja közelebből hallatszott, a terem falait fény villanásai festették meg, és a kis herceg felsikoltott, jól ismerve, mi vár rá.

– Kérem! – zokogta. – Segítsen valaki!

Cuppanó hang hallatszott a márványfal irányából, amint az kettévált előtte. Hátratántorodott, és szájtátva figyelte, ahogy egy lány pottyán elé a padlóra, nagyot rikkantva. Ez most már biztosan más, mint az eddigi álmai. A kislány felállt,

megigazgatva pizsamáját, Enzo pedig egy újabb lépést hátrált.

A kislány végül ránézett, szemét résnyire húzva.

– Miért sírsz? – kérdezte. Szeme ezüst volt, hangja pedig tréfás.

– Nem kötöm az orrodra – válaszolta Enzo, és nagyokat szipogva keresztbe fonta a karját.

A lány dacosan fújtatott egyet.

– Tudod, Lukast mindig megszidják az efféle beszédért. Ez nem illendő.

– Milyen gyerekes. Én már nyolcéves vagyok. Azt mondom, amit akarok – vetett Enzo egy oldalpillantást a lányra. – Te hány éves vagy?

– Öt és fél. Amúgy nem vagy túl kedves. – Enzo észrevette, hogy árnyak indái kúsznak elő a lányból, melyek megérintették őt. Tudta, hogy a sötétség gonosz. Ezek az árnyak azonban kedvesnek tűntek. – Úgy látom, kedvelnek téged – mondta a lány, miközben Enzo lesöpörte magáról az egyiket.

– Sajnálom – lépett közelebb Enzo. – Nem volt túl jó napom. Az apám bántott.

A kislány ezüst szeme ellágyult, és odalépett Enzohoz, mielőtt a herceg elhátrálhatott volna.

– Mit csinált?

Enzo megfordult, hogy megmutassa a hátát, de dacosan szipogni kezdett, amikor észrevette, hogy a bőre sima.

– Bántotta a hátamat. De senki sem hisz nekem.

– Én hiszek.

Enzo meglepetten bámult a lányra.

– Miért bántott téged? – kérdezte a kislány.

– Mert azt mondtam neki, hogy oroszlán vagyok.

– Pedig – biccentette oldalra a fejét a lány – pont olyanok a szemeid, mint egy oroszlánnak. És nagyon is bátornak tűnsz. Szerintem oroszlán vagy.

Enzo elmosolyodott. Nem emlékezett rá, mikor tette utoljára.

– Sajnálom, hogy szomorú vagy – folytatta a lány. – Tudod, amikor én szomorú vagyok, apukám énekel nekem egy dalt,

hogy jobb kedvre derítsen. Sofia butaságnak nevezi, de szerintem egyedül álomjárom sem volna szabad, szóval nem igazán hallgatok rá. – A kislány megfogta Enzo kezét, aki az érintését alig érezte, mégis leült mellé. – Feküdj le! – parancsolta a lány.

– Ötéves létedre elég parancsolgató vagy – morgolódott Enzo.

– Öt és fél vagyok! Csukd be a szemedet! – utasította a lány, aztán ő is lefeküdt Enzo mellé. Fekete haja csiklandozta a fiú arcát, de nem eresztették el egymás kezét. – Csukd be a szemed! – érkezett az újabb parancs, és Enzo engedelmeskedett. – Most pedig nagyon figyelj, mert szeretném, ha megjegyeznéd a dalt. Jobban érzed majd magad, ha ezt énekled, mert ez egy varázsdal – simogatta meg esetlen mozdulattal a fiú haját. – Készen állsz?

Enzo bólintott, és szemét továbbra is csukva tartotta, miközben a lány énekelni kezdett:

– Jobb’ szerettem őt, mint Sötét az éjszakát, és ő jobb’ szeretett engem, mint nappal a Fény világát...

*

– Oroszlánok szárnyalhatnak, és szeretők elhullnak... az én szerelmem azonban soha meg nem halhat – fejezte be Enzo elcsukló hangon a dalt. Remegő keze Elara hajába túrt, arca könnyektől volt nedves.

Elara pislogott, ahogy ismét a trónterem vette körül őket.

– Emlékszem – suttopta. – Mindenre emlékszem.

– Az enyém voltál, mielőtt tudtam volna. Egymásnak szántak minket. De nem a sors, és nem is a Csillagok. Mindig rálelünk az útra, hogy visszataláljunk egymáshoz. Ahogy ezelőtt is, és ezután is. – Tenyerét Elara mellkasára tette, és hüvelykujjával simogatni kezdte a szíve felett. – Még a halálon túl is melletted leszek. A szerelmem soha meg nem halhat.

Reszkető zokogás tört fel Elarából, ahogy az emlék mélyére temetkezett, Enzo varázsával együtt. Fájdalom és düh lüktetett benne, amiért a sors ily módon űzött tréfát az

életéből, kegyetlen iróniával. Egy isteni közbeavatkozás révén találkozott Enzóval gyermekként, és aztán ugyancsak ez vezette el őt hozzá ismét. Elara egész életében a szerelmet kereste, azonban hiába lelt rá lélektársára, ő most a karjai közt haldoklott.

Emlékezetébe véste arcát, minden apró vonását, melyet hosszú órákon át idézett fel elméjében. Az aranyszín szemét. A meleg borostyánillatát. Résnyire nyílt, lágy ajkát. A bőrkeményedéseket a kezén. Lehunyta szemét, és tovább patakzottak könnyei, ahogy ép kezébe vette Enzo kezét.

– Hercegnőm... – mosolygott Enzo. Felnyögött, ahogy magához húzta Elarát, hogy ajkuk összeérjen, és közben finoman a lány ölébe helyezte az alkonyüveg pengét. Aranyszín varázs lüktetett köztük, mely aztán a medence vizét fodrozva szétterjedt, és fénybe borította az egész tróntermet. Az arcuk könnyektől vált nedvessé, miközben Elara gyengéden csókolta Enzót, és magába itta a leggyengédebb érintését is. Enzo fénymagja végül leülepedett Elara lényének bensejében, és pezsegve áradt szét a véráramában, elkeveredve árnyaival. Kiáltás szakadt ki Elarából, ahogy kezébe vette a herceg arcát, és képtelen volt elengedni. – Lélektársam... – hagyta el az utolsó szó Enzo ajkát, majd a feje erőtlenül hátrabillent.

Lélekszaggató sikoly tört fel Elarából. Ősi hang volt, mely lényének valamely, egész életében eltemetett részéből eredt.

Enzo melegének, fényének tovatűnése akkora hiány volt Elara számára, hogy megtántorodott ültében. Aztán robaj hallatszott felülről, jég repedésének hangja.

Vörös csillagfényvillanásával Ariete ért földet néhány lépésre Elarától, és valamit tartott a karja közt. Elara kikecmergett a medencéből, hátrahagyva Enzo testét. Szíve minden egyes távolodó lépéssel fel-felsikoltott. Törött csuklója petyhüdten pihent mellkasán, de nem foglalkozott vele, hogy fél kézzel vonul harcba. Sem azzal, hogy a feje lüktetett. Vagy hogy varázsa alig volt több kiapadt kútnál.

Ahogy Elara közelített Ariete-hez, meglátta, hogy mit tart a karjában: Merissa küzdött erőtlenül a Csillag szorításában,

aki egy kést nyomott a torkához.

– Nem adtad fel harc nélkül, Elara. Ez dicséretes. De most már ideje hazatérned.

– Ereszd el őt, Ariete – mondta Elara, kezében az alkonyüveggel. Nem maradt benne elég erő, hogy üvöltsön. Lelke Enzoéval volt. Az egyetlen dolog, ami mozgásra készítette porhüvelyét, a bosszú volt. A bosszú és a sötétség.

– Megöltem a szüleidet. Megöltem Sofiát. A drágalátos szeretőddel is végeztem. És ha nem jössz velem, szépséges szolgálód is odavész. Aztán visszatérek a tetőre, ahol eszméletlenül hever a jégvarázssal bíró, és őt is megölöm.

Elara mély levegőt vett, és az ereje után nyúlt. Hiába tiltakozott és sikoltott, magához rántotta. Aztán egy kiáltást hallatva támadásba lendült.

Sötétség csapódott Merissának, kiragadva testét Ariete szorításából. Az árnyak barátnője köré tekeredtek, és odahúzták őt Elarához, közben talpra állítva.

Merissa botladozva lépett Elara mögé.

– Maradj Enzo testével. Ha én meghalok – mondta Elara, Merissa kezébe nyomva az alkonyüveg pengét –, végezz vele.

Mielőtt a Csillag vagy Merissa bármit is reagálhatott volna, árnyak képében Elara köré gyűltek legszörnyűbb rémálmai. Szárnyas, dühös teremtmények. Szabad akaratukból özönlöttek elő és reppentek fel a már sötétedő égre a felettük tátongó lyukon át. Az árnyak aztán szétterjedtek, kioltva a leghalványabb beszivárgó fényt is, homályba borítva a termet. Ariete hátrált egy lépést.

– Senki sem születik szörnyetegnek. Csak azzá válik – mondta Elara. Hangja nem a sajátjaként hangzott. Távoli volt, oly távoli, mintha víz alatt lett volna. – Azt akartam, hogy lásd, mivé változtattál. Hogy tudd, te voltál az, aki mindezt szabadjára eresztette.

Azzal összeérintette a kezét, és a fogát csikorgatta a törött csuklójába nyilalló fájdalomtól. Lehunyta a szemét, miközben Enzo fénye elkeveredett benne a saját sötétségével, és egyre erősödő zsvaj támadt, ahogy leglényege alkonyüveggé vált.

Kinyitotta a szemét, és keze közt kettejük erejének lüktető keveréke pihent.

Áthelyezte az egyik kezébe, míg a másikkal árnyékkötelet idézett meg, és Ariete felé csapott vele, földre taszítva őt. Aztán szitkozódva előrenyújtotta törött csuklóját, melyből éles alkonyüvegszilánkok lövelltek Ariete irányába, a földhöz szegezve a fájdalmasan felkiáltó Csillagot.

Ariete megpróbálta megidézni csillagfényét, fel is villant a vörös fény, de aztán azonnal szerte is foszlott és kihunytt. Az alkonyüveg működött, elfojtotta az ő erejét.

Elara lassan közelített Ariete-hez, egyik kimért lépéssel a másik után.

– Kihez intézed a fohászkod, Csillagok Királya?

Ariete zihálva kapkodott levegő után, összeszorítva fogát fájdalmában.

Elara rámosolygott, bár tudta, hogy a mosolya távolról sem emberi. Ariete vörös szemében gyűlölet izzott, miközben hörögve hevert a földhöz szegezve. Csillogó vér ömlött testéből, ahol a pengék áthatították halhatatlan bőrét.

– Én *hozzád* imádkoztam. A Csillagok mindegyikéhez. Ahogy Enzo is. Sosem hallgattátok meg az imáinkat. Egyetlenegyszer sem feleltetek a kéréseinkre.

Azzal leguggolt, és kirántott egy alkonyüvegszilánkot Ariete combjából, mire a Csillag ismét hangosan felordított.

– Megpróbálhatnál egy fohászt intézni hozzám. Bár azt hiszem, én sem hallgatnám meg.

Nagy levegőt véve magasba emelte a szilánkot, a Csillag szívét megcélozva.

Ám habozni kezdett.

Hirtelen köhögés tört fel Elarából, és érezte, hogy egy penge hatol a hátába.

Hátrafordult, és Merissa zöld, eltökélt szempárját pillantotta meg, miközben a félisten még jobban Elara hátába mélyesztette az alkonyüveg pengét.

Aztán Ariete-re pillantott, akinek a meglepettsége sebesen rémületté torzult.

– Mit tettél? – kérdezte a Csillag Merissától, miközben

Elara a padlóra roskadt.

Elara a mellkasából kiálló pengére helyezte remegő kezét.

– Miért? – suttogta Merissának.

Merissa letérdelt előtte, és szája határozott vonallá préselődött.

– Emlékezz rá, ki vagy – mondta Merissa, – és a világ is emlékezni fog rá.

Elara füle csengeni kezdett, és a testén hideg söpört végig, miközben előrerogyott. A csengés aztán egy szót formált meg, mely újra és újra ismétlődött:

EmlékezzEmlékezzEmlékezzEmlékezz

Mély megértés vert visszhangot Elarában, ahogy végül megértette a szó jelentését, és magával ragadta a halál.

Hatvankilencedik fejezet

– Ez a te történeted, Elara.

Elara gyengén bár, de hallotta még Merissa hangját, miközben úszott a sötétségen át.

– Királynő vagy, egy rég elfeledett helyé. Te uralkodtál a Mennyeekben, jóval a Csillagok előtt, lélektársaddal az oldaladon. A Nap és a Hold, így hívtak benneteket. Ti voltatok a világ legelső lélektársai. Nappal a mindenki által imádott Napot dicsőítettük, fényének sugaraiban fürödtünk, és köszönetet mondtunk neki, amiért növeszti terményeinket, és kinyílnak a virágaink. Fénye a lélek mélyét is képes volt megvilágítani, hogy gyógyítson és melengessen. Az éj leple alatt pedig hozzád intéztük imánkat. Világosságot hoztál az éjszakába, és illúziókat teremtettél. Képes voltál járni az álmokban, hogy megáldjad vagy elátkozd azokat. Vigyáztál a szerelmesekre, ahogy dragunod hátán szeltesd az eget, és megáldottál minket ezüst Fényeddel, hogy mindazok, akik nappal nem lehetettek egymáséi, éjszaka egymásra találhassanak, míg a világ álomba merül. Tragikus volt a szerelmetek története. Két szerető, akiknek azt rendelte a sors, hogy egymást figyeljék az égen keresztül, ám sosem érintkezhetnek, sosem találkozhatnak.

Merissa nagyot sóhajtott.

– Más titánokkal, a Celestesszel együtt uralkodtatok, míg a Csillagok alá nem hulltak e világra. Irigyek voltak az erőtökre, a szerelmetekre, és egy végzetes éjszakán rászedtek titeket. Mindenki, aki csak hallotta a történeteket, úgy tudja, hogy a Csillagok megöltek mindannyiótokat, de a Csillagok tudják az igazságot. Ariete nem tudott megölni, így hát téged és a Celestes többi tagját halandó testhez kötötte, hogy a Mennyegek kivessenek magukból Celestiába.

Elara halk, rideg nevetést hallott, melyet egy gúnyos

szisszenés követett, és Merissa folytatta:

– Te azonban ravasz voltál. Magadra és társaidra illúzió leplét borítottad, hogy a Csillagok ne fedezzenek fel titeket halandó testetekben. Egészen azóta Celestiát járod, újra- és újraéledve, Napod után kutatva.

Elara súlytalan volt. Ősi. Isteni.

Érezte, ahogy a Csillagok varázsa fonalként bomlott le körülötte, eleresztve őt, ahogy az alkonyüveg elvégezte varázsát.

– Úgy tűnik – folytatta Merissa –, mindössze rá kellett találnod. És végül, ebben az életben sikerült. Miként mindig is közös erőtök volt az, mely legyőzhette egy Csillag varázsát, és semmissé tehetette akár a legerősebb bűbájt is.

Elara szörnyű, fájdalmas mozgást érzett a mellkasánál, amiből tudta, hogy kihúzni készülnek belőle az alkonyüveg pengét. Aztán varázs szakadt ki belőle fénysugárként, mely felváltva szedte darabokra és építette fel őt, helyrehozva csontjait és meggyógyítva sérüléseit, miközben ő egyre csak sikoltozott.

Amint kinyitotta a szemét, észrevette, hogy a szobát ezüstös fény borítja. Egy pillanatra látni vélte a varázsköteleket, melyek évszázadokon át köré tekeredtek: csillogó vörösek voltak, szimbólumokkal és vérrel telik, és úgy fénylettek, akár valamivel távolabb Ariete dühödt szempárja.

Elara felült, miközben a kötelek elszáradtak és elenyésztek, és érezte, ahogy szívének vastag izma összeférceli magát.

– Ó, hála az egeknek! – fakadt ki Merissa. – Igazam volt.

– *Te!* – rivallt rá Ariete. – Ígéretet tettél! – Mozdulni próbált, de az alkonyüvegszilánkok a földhöz szegezték.

– Mi történik velem? – suttogta Elara, és tekintete vadul kereste Enzót, ám a herceg teste továbbra is élettelenül hevert mögötte a medencében. – Ki vagyok én?

Ariete hagyta, hogy feje a márványpadlóra zuhanjon, és dühét egy pillanatra vidámság váltotta fel.

– Te vagy a *Hold* – duruzsolta Ariete. – És az imént

végeztem a drágalátos *Napoddal*.

Elara kúszni kezdett Enzo felé.

– Minden hiába – mondta Ariete, miközben Elara a medencébe vonszolta magát, Enzo teste mellé. – Semmit sem tehetsz érte. A *különleges* képességeid talán megvédhettek téged a végzetes csapásomtól, Holdkirálynő. Őt azonban nem.

– Nem halhat meg! – üvöltötte Elara. – Merissa, te magad mondtad, hogy a Csillagok nem végezhetnek velünk!

Merissa szeme megtelt könnyekkel.

– Igen – suttogta. – Veled ellentétben azonban Enzo emberi teste nem képes kiállni egy Csillag erejét. Újjászületik majd, de nem fog emlékezni rád. Egy újabb emberöltőt kell azzal töltened, hogy rátalálj.

Elara mindkettejüket átkozta, miközben végül Enzóért nyúlt, és belé kapaszkodott. Megragadva csuklóját gyenge löktetést érzett, mely pulzusnak aligha volt nevezhető.

– Kérlek... – fohászkodott. Ezúttal azonban tudta, hogy nem egy Csillaghoz vagy az éghez intézi fohását. Saját magához imádkozott, és az alkonyüveghez, mely mostanra a vérébe vegyült. – Kérlek – könyörgött ismét lehunyt szemmel –, mentsd meg őt!

Enzo egy része ott volt a vérében, és közös varázsuk volt az, ami dacolhatott a Csillagokkal. Érezte erejét, és magához húzta, hiába ellenkezett a teste, hiába próbálta megadni magát az elméje. Akarata egy entitásból született, mely annál fényesebben ragyogott, minél sötétebb volt az éjszaka. Megragadta az érzést, összeszorította fogát, ajkát Enzóéhoz préselte, testébe zúdítva közös varázsukat. Aztán kezébe vette kötelét, és álmába vonta mindkettejüket.

Enzo felállt, levegő után kapkodott, tekintete vadul pásztázott körbe. Elara álmvilágát alkonyat, sötétlila, hullámszó dombok és indigószín ég alkotta. Miközben továbbra sem eresztette el Enzót, Elara figyelme megoszlott a valóság az álom közt, és látta, amint ugyanaz a fajta vörös kötél, mely róla is lehullott, most Enzo testéről szakad le és porlad el.

– Enzo? – suttogta Elara, ringatva a herceg testét, miközben az arcát figyelte. Enzo rémülten körbepillantott, aztán tekintete megállapodott Elarán.

– El? Meghaltunk?

– Nem – szífogott Elara. – Nem, nagyon is életben vagyunk.

– Megtaláltalak. Oly sok életem át kutattalak, és végül rád találtam – suttogta Enzo, ajkát a lányéhoz közelítve.

Elara elhúzódtott tőle, és megtörölte a szemét.

– Te emlékszel?

– Fél lábbal a Holtföldeken voltam, amikor láttam magunkat eredeti formánkban. Az égen ragyogtunk, egymással szemközt. – Körülnézett az alkonyat színezte tájon. – Hol vagyunk?

– Az álomvilágomban – válaszolta Elara, nyugalmat erőltetve hangjába. Visszafojtotta szífogását, miközben Enzo homlokráncolva nézett rá. – Az együttes erőnk... mentett meg téged. Megállította a Csillag varázsát. Nem haldokolsz már, csupán álmodsz.

– Akkor jobb lesz, ha felébredünk – mondta Enzo. – Végezzünk Ariete-tel, egyszer s mindenkorra.

Elara mosolyogva bámult rá. A Nap. Oly fényes és aranyló, hogy égeti szemét, mégis oly dicsőséges, hogy képtelen levenni róla a tekintetét.

– Dacolok a Csillagokkal... – suttogta Elara.

– Dacolok a Csillagokkal – ismételte Enzo.

Elara ezzel gyors mozdulattal a kötelékéért nyúlt, és visszazuhant a testébe.

*

Ariete vörös tekintete Elarára szegeződött, szemében tomboló düh vonaglott. Merissa a közelében térdepelt, és aggodalmas arccal figyelte Elarát.

Elara figyelme azonnal Enzóra összpontosult: mozdulatlan volt, pulzusa azonban egyenletesen lüktetett, gyomrán a seb begyógyult. Már csak néhány pillanat, aztán magához tér a herceg, és...

– Újabb haláltól fosztottál meg! – dühöngött Ariete, még mindig a földhöz szegezve. Egy kósza tincs lógott az arcába, vérben és verejtékben úszott.

– Mi van? – csattant fel Elara, megszorítva Enzo kezét.

– Belekontárkodtatok a *természet kibaszott rendjébe!* Meg kellett volna hálnia! – üvöltötte Ariete.

– Elara, megcsináltad... – suttogta Merissa, és rohanni kezdett feléjük.

A Csillag bőszen felmordult:

– Megfosztottatok valamitől, úgyhogy most én is ezt teszem!

Azzal Ariete összeszorította fogát, és Elara elborzadva figyelte, ahogy a Csillag karja lassan áthaladt az őt földhöz szögező alkonyüvegen, átszagatva izmot és inat, majd kinyújtotta kezét, ujjai görcsösen megfeszültek, és *rántott* egy nagyot.

Aranyfonál táncolt a levegőben, mely Enzo mellkasából eredt, pontosan szíve fölül, és Ariete kinyújtott tenyerébe gyűlt. A Csillag aztán a magasba emelte, és összegombolyította.

– Mit vettél el tőle? Mit tettél? – sikoltotta Elara előre vetve magát.

– Ne, Ariete. *Ne!* – könyörgött Merissa.

Elara a fénylő gombolyag után kapott, de Ariete lehunyta szemét, eltüntetve azt előle.

– Sok szerencsét a felébresztéséhez a *köteléke* nélkül, Elara. Remélem, nem veszik el az Álomföldeken, míg te ezzel próbálgazol. – Azzal lenyalta a vért a fogáról, és elmosolyodott. – Ketyeg az óra. A viszontlátásra, *felség*.

Elara elborzadva nézte, ahogy Ariete összeszorított foggal teste többi részét is végigvonja az alkonyüvegpengéken, ahogy azt karjával is tette, majd vörös csillagfény gyűlik köré. Aztán diadalmas, szakadozott vihogás tört fel belőle, és egy csettintéssel felrepült a tetőre.

Elara torkából dühödt üvöltés szakadt ki.

– *Gyáva!* – visította a mennyezeten tátongó nyílás felé, ahol eltűnt a szeme elől az istenség száguldó alakja. Aztán

szaggatott lélegzettel fordult ismét Enzo testéhez. A herceg egyenletesen lélegzett, arca békés volt, testét éteri fény övezte. Elara megrázta, próbálta felkelteni, újra és újra a nevét kiáltva. Enzo azonban nem ébredt fel, elveszett Elara álmaiban.

Epilógus

Elara az aranytrónon ült, törmelékkel maga körül, és arcát lágy szellő csiklandozta, mely a trónterem mennyezetén tátongó lyukból érkezett. Sápadt fény borította a termet, mely ugyanolyan színű volt, akár az égen világló hold. Izgatott mulatozás lármája szűrődött felé tompán. A város lakói napok óta kint gyülekeznek a hűvös ezüst fényben, és csodálattal bámulják az újonnan ott termett égitestet az éjszakában. Iszonyat övezte első felemelkedését: hullámok csaptak össze és változott meg irányuk, szökőárt zúdítva Celestia partjaira; farkasok vonítottak és emberek sikoltottak, ahogy a gigászi, fénylő gömb elfoglalta helyét az égen.

Öt nappal később Helios éjszakai egének megszokott burgundi színét koromsötét váltotta fel: csupán a csillagok és a halálsápadt fényű hold világították meg. Minden királyság fényét kioltották Elara dühödt, irtózatossárgái. Megesküdött Enzónak, hogy ha elveszik tőle őt, sötétségbe taszítja a világot, így hát tartotta magát ígéretéhez.

Enzo testét éjjel-nappal Leo, Isra vagy ő maga vigyázta felváltva. Miközben Helios új királyának lelke az Álomföldeken pihent, teste az élők közt rekedt.

És ő? Továbbra is Elara maradt. Azonban valami ősit vélt érezni a csontjaiban – olyasvalamit, ami, noha mindeddig szunnyadt, most ébredezni kezdett.

Sötét karikák övezték ezüst szemét, mely az ajtóra szegeződött, ugyanis közeledő léptek hangját hallotta. Torra sötét alakja lépdelt végig a tróntermen, haját szorosan hátrafogva viselte.

– Azon tűnődtem, mikor mutatkozol meg végre – mondta Elara halkan. Torra eközben a trónhoz ért, és meghajolt előtte. Elara türelmetlenül intett neki, hogy egyenesedjen fel.
– Ha jól sejtem, hallottad a híreket.

Torra felvonta szemöldökét.

– Az egész *világ* megtapasztalta, amint a Hold a semmiből felemelkedett az égre. Igencsak nehéz lett volna nem értesülni róla.

– Mindvégig tudtad?

Torra oldalra biccentette a fejét.

– Előbb értesültem a próféciáról, mint hogy körvonalazódott volna előttem a teljes igazság. Csupán találgatni tudtam, míg meg nem pillantottalak a koronázási bálon. Az a tekintet, ahogy rám néztél. Azok a szemek. Egyszeriben világossá vált minden. Elmondtam hát Merissának, hogy ki is vagy valójában, ő pedig segédkezett kettőtöknek.

– Á, a prófécia! – dőlt hátra Elara a trónján. – Szerелеmbesek a Csillagok Királyával, és ez lesz végül mindkettőnk vesztének okozója. A megfogalmazása korántsem tökéletes.

– Épp ellenkezőleg – villantott rá egy ravasz mosolyt Torra.

– A *Nap* a Csillagok Királya. Ő uralkodott mindenki felett. Te pedig mellette, királynőjeként.

Elara ezüstös tekintete Torrára szegeződött.

– Ami azt illeti, *beleszeretél* egy istenbe – emelte fel Torra a kezét –, és *valóban* mindketten meg is haltatok...

– Az a személy halt meg, aki egykor voltam – sóhajtott Elara.

– Próféciák... Trükkös kis dolgok, telis-tele fejtörőkkel.

Elara ismét sóhajtott, és ekkor Merissa jelent meg az ajtóban. Sietősen végighaladt a tróntermen, arca ragyogott az alkonyat fényében. Amikor a trónhoz ért, az anyjára, majd Elarára pillantott.

– Királynőm! – pukedlizett. – Anyám... – tette hozzá hűvösen.

– Hányszor kell még elmondanom, Mer? Semmi szükség erre. A Csillagok szerelmére, tökéletesen megfelel az Elara.

– Bocsi! – mosolygott Merissa szégyenlősen, majd újabb szúrós pillantást vetett Torrára. – Leo megszerezte a kért információt Asteriával kapcsolatban, Isra pedig listába szedte a feladatokat, amelyeket mihamarabb el kell látni itt

és Asteriában egyaránt. A trónod üresen áll. Ariete-et továbbra sem találják sehol. És még a hivatalos koronázásod is vár rád.

Elara szúrósan pillantott rá, mire Merissa kissé elsápadt.

– Azt hittem, jeleztem már levélben Asteria tanácsának, hogy amíg Enzo fel nem ébred, szó sem lehet semmiféle koronázásról – közölte Elara.

Ugyanakkor megnyugvással töltötte el, hogy Ariete pusztítása és az udvarnép legyilkolása ellenére apja tanácsadói közül némelyek életben maradtak, és Elara távollétében is igyekeztek megszervezni valamiféle irányítást, hogy segítsék őt.

– Aggódnak, hogy hivatalosan kinyilvánított uralkodó híján nagyobb az esélye, hogy lázadás tör ki, vagy hogy más próbálja magának követelni a trónt.

Elara felsóhajtott, és megmasszírozta a halántékát.

– Azt hiszem, ideje távoynom – vágott közbe Torra. – Vissza kell térnem a Mennyekbe, és lelkesen el kell játszanom, hogy mennyire rémült vagyok az ébredésed miatt.

– Ariete nem tud arról, hogy segítettél nekünk, most, hogy már tisztában van vele, hogy Merissa kicsoda?

Torra megrázta a fejét.

– Elhittem vele, hogy már rég kitagadtam a lányomat, aki az ellenfelet szolgálja.

Elara bólintott, elmélyülve gondolataiban.

– Köszönöm, Torra. Hívlak, ha szükségem lesz rád.

Torra meghajolt, egy csókot nyomott Merissa arcára, majd sötét rózsaszín csillagfényt idézve eltűnt a szemük előtt.

– Visszatérve az iménti témára – folytatta Merissa gyengéden, miután Torra távozott –, te vagy a soron következő a trón öröklési rendjében. És mivel Ariete-nek nyoma sincs sehol, nem is adódhatna ennél ideálisabb alkalom arra, hogy visszatérj Asteriába, és átvedd, ami jog szerint téged illet. Aztán, mivel Enzo neked adta a koronáját... Ha úgy kívánod, akár Helios is tiéd lehet.

Elara egymásnak préselte ujjait, figyelme elkalandozott.

Az udvari teendők oly triviálisnak tűntek számára. A koronázás, a trón elfoglalása... Ha minden igaz, ő a csillagverte univerzum királynője, akit letaszítottak az égből.

– Még nem térek vissza Asteriába – mormolta. – És még a Holtföldreknél is bizonyosabb, hogy nem uralkodom Heliosban Enzo nélkül.

– Nem?

Elara felállt a trónjáról. Anélkül, hogy Merissára pillantott volna, kísértelt a trónteremből, végigment a főfolyosón, és kilépett a kertekbe.

Tudta, hogy Merissa követi őt, így hát megállt, és megvárta a nefelejcskek mellett, melyeket Enzo növesztett a fényével.

Amikor Merissa odaért mellé, megszólalt:

– Kijelölöm a heliosi tanács egy tagját, akiben megbízom, hogy vegye át a vezetést a távollétünkben. Akár együtt is működhet az asteriai tanáccsal. Kérd meg Leót, hogy szedje listába számomra a neveket.

– A távollétünkben?

Elara beszippantotta a jázminillatot, mely nehéz volt a sötét éjszakában. Gyengéden mosolygott az ezüst gömbre az égen, majd a gondolataiba méreg vegyült az azt övező, fénylő csillagok láttán.

– Ígéretet tettem a lélektársamnak. Felébresztjük a Napot. Megtaláljuk a Celestest. És végül elhozzuk a Csillagok bukását.

VÉGE

Köszönetnyilvánítás

Ez a könyv egy olyan szőttes, melyet azok az emberek készítettek, akiket szeretek, és akik nélkül mindez nem jöhetett volna létre.

Köszönettel tartozom anyának és apának: a ti végtelen szereteteteknek és támogatásoknak köszönhetően, valamint az esti mesék és a gyerekként hallott tündérmesék miatt lettem író. Szerencsés vagyok, hogy ilyen szüleim vannak.

Nővéremnek, Alessiának. Gyermekkorunk óta álmodunk meg közösen világokat. Nélküled ez a regény valószínűleg még kósza ötletként sem fogalmazódik meg bennem.

Fivéremnek, Andrénak, amiért gyermekkorunk közös játécai során fáradhatatlanul dolgozhatott a képzelőerőm.

Maminak és nagypapinak. Maminak, amiért mindig is hittél benne, hogy egyszer megírom a saját könyvemet, már az első „lakatlan szigetes” történet óta, amit hétévesen olvastam fel neked; és nagypapinak, amiért megörökölhettem tőled csodás történetmesélő tehetségedet – kétség sem fér hozzá, családi vonás.

Demarcónak, úgy *mindenért*. A könyv ajánlása elmond mindent, de ez a könyv nélküled, az elképzeléseid és a lelkesedésed nélkül közel sem válhatott volna azzá, amivé lett.

Barátnőimnek, Abbynek és Amynek. Van, hogy a lélektársak barátként találunk az emberre, és a mi lelkeink között egész biztosan szoros kötelék van. Köszönöm, hogy ennyire megértetek engem, és hogy biztattok – és azért a mocskos jelenetért is, amit tavaly karácsonykor írtunk (LOL). Ez utóbbi némiképp alapul szolgált a könyvben olvasható forróbb jelenetekhez. Végül, de nem utolsósorban köszönöm, hogy ti voltatok a könyvem legelső olvasói: nagyon-nagyon szeretlek titeket.

Elképesztő barátomnak, Olivia Rose Darlingnak. Megtiszteltetésként és kiváltsággként tekintek rá, hogy végigkísérted az utamat. Rengeteg mindenért köszönettel tartozom neked, de elsősorban azért, hogy a barátnőm vagy. Minden egyes nap hálát adok érte, hogy útjaink keresztezték egymást, és hogy magam mellett tudhatok valakit, aki két lábbal tart engem a földön, ugyanakkor unszol és inspirál is végtelen tehetségével.

Fantasztikus ügynökeimnek, Jillnek és Imónak, amiért segítettek, hogy a könyvről szőtt álmaim kiadóhoz kerüljenek. Köszönöm, hogy hittetek benne. Továbbá hatalmas köszönet Andreának és Nicknek, amiért világszerte csodás otthonokra lelt a könyvem.

Csodálatos szerkesztőmnek, Vikkinek, aki azonnal megértette szereplőimet és történeteimet, és segített benne, hogy ragyoghassanak. Élveztem közös munkánk minden egyes pillanatát, és mindazt a szenvedélyt, amit a sorozat iránt tanúsítottál. Nagyon sokat jelent ez számomra. Valamint Lydiának is köszönettel tartozom elképesztő támogatásáért és felbecsülhetetlen útmutatásáért. Továbbá köszönetet szeretnék mondani Lucynek, Rosie-nak, Ellie-nak, Saxonnak, Charlotte-nak és mindenki másnak, akiknek hála, a világ megismerhette a könyvemet.

Köszönet Amandának és a Penguin Random House Canada csapatának, többek közt Natashának, Sue-nak, Evannek, Deirdrének, Danyának – rendkívül izgatott vagyok jövőbeli közös munkánkkal kapcsolatban, és köszönöm a kemény munkátokat, amiért, hála nektek, Észak-Amerikában otthonra talált a könyvem.

És végül köszönöm neked, kedves olvasóm, akár először, akár sokadjára olvasod a történetem. Már maga a tény, hogy végigolvastad ezt a könyvet, valóra váltotta legvadabb álmaimat. Nagyon különleges vagy, és alig várom már, hogy velem tarts ezen az utazáson Celestia világába.

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Imani Erriu / *Heavenly Bodies*

HEAVENLY BODIES © Imani Erriu, 2022

Penguin Random House UK,

One Embassy Gardens, 8 Viaduct Gardens, London sw11 7bw

First published in the United Kingdom by Penguin Random House

A fordítás a Sandra Dijkstra Literary Agency engedélyével készült

Fordította Boros Máté

Hungarian translation © Boros Máté, 2025

Hungarian edition © Cartaphilus Könyvkiadó, Pécs, 2025

Felelős kiadó *Matyi Alexandra*

Szerkesztette *Keresztesi József*

A borítót *Városi Rebeka* tervezte